

လက်ထပ်ရည်စာပေ

BURMESE CLASSIC

ကျွန်မမာလာ I Am Malala

ပညာရေးအတွက် တောင်းဆိုခဲ့၍
တာလီဘန်တို့ သေနတ်နှင့် အပစ်သတ်ခံရသော မိန်းကလေး

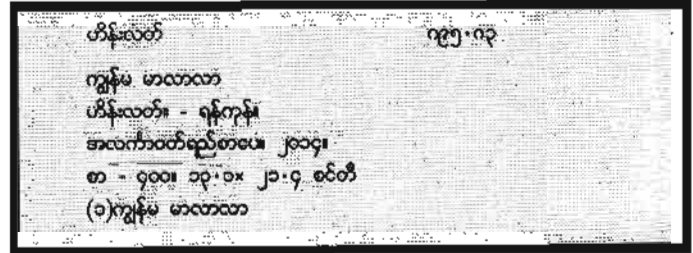
ဟိန်းလတ်

www.burmeseclassic.com

အလင်္ကာဝတ်ရည်စာစဉ် ၅၄

ကျွန်မ မာလာလာ
I Am Malala
Malala Yousafzai
with CHRISTINA LAMP
ပါန်းမတ် (ဖြန့်ဖြန့်)

အလင်္ကာဝတ်ရည်စာပေမှ
စီစဉ်ထုတ်ဝေသည်။

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေကာလ - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၄ ဇန်နဝါရီ
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ အုပ်
- မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း - ပန်းစွန်း
- စာစီ - ပေါ်ပြူလာ
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးဥက္ကာအေး (ယာယီ-၁၁၄၀)
အလင်္ကာဝတ်ရည်စာပေ
- မျက်နှာပိုးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ် - အလင်္ကာဝတ်ရည်ပုံနှိပ်တိုက် (၆၃၂၇)
အမှတ်(၁၃၅)၊ လုံးသွယ်(၁)လမ်း
၂၉ ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်
၀၉ ၄၄၈၀၆၂၃၂
- အတွင်းဒီဇိုင်း - ငြိမ်းချမ်းသာ
- ဖြန့်ချိရေး - အလင်္ကာဝတ်ရည်စာပေ
အမှတ် (၂၈၀ အေ)
၃၉ လမ်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၁-၃၉၂၅၀၇။

မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုသူ၏ အမှာစာ	၁
နိဒါန်း	
အပိုင်း(၁)	
အခန်း(၁) သမီးတစ်ယောက်မွေးဖွားခြင်း	၁၉
အခန်း(၂) ကျွန်ုပ်အဖေသိမ်းငှက်	၄
အခန်း(၃) ကျောင်းထဲမှာပင်ကြီးပြင်းခဲ့ခြင်း	၅
အခန်း(၄) ရွာ	၈
အခန်း(၅) ကျွန်ုပ်ဘာကြောင်းနားကပ်မပန်သလဲ	၉
အခန်း(၆) အချိန်တောင်ပေါ်မှာကလေးများ	၁၁
အခန်း(၇) ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းကိုပိတ်ချိန်ကြီးစားသွား သူတော်စင်	၁၁
အခန်း(၈) ငလျင်၏ဆောင်းဦး	၁၃

အပိုင်း(၂)

သေမင်းတောင်ကြား

အခန်း(၉) ဘာသာရေး ရေဒီယို ၁၃၉

အခန်း(၁၀) တော်ဖီ၊ တင်းနစ်ဘောလုံးနှင့် ဆွပ်က ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ ၁၅၅

အခန်း(၁၁) လိမ္မာသောတန်း ၁၆၉

အခန်း(၁၂) သွေးစွန်းသောကွင်းပြင် ၁၈၁

အခန်း(၁၃) ကူလ်မာကိုင်ဒိုင်ယာရီ ၁၉၁

အခန်း(၁၄) ရယ်စရာကောင်းတဲ့ငြိမ်းချမ်းရေး ၂၀၃

အခန်း(၁၅) မြို့ကိုစွန့်ခွာကြပြီ ၂၁၇

အပိုင်း(၃)

အခန်း(၁၆) ကြေကွဲတောင်ကြားဒေသ ၂၃၇

အခန်း(၁၇) အရပ်ရှည်ပါစေဆုတောင်း ၂၄၉

အခန်း(၁၈) အမျိုးသမီးနှင့်ပင်လယ် ၂၆၃

အခန်း(၁၉) ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတာလီဘန် ၂၇၄

အခန်း(၂၀) မာလာလာ ဘယ်သူလဲ ၂၈၇

အပိုင်း(၄)

အခန်း(၂၁) ထာဝရရာဇာရှင်လက်တော်သို့ ဝက္ကက်အပ်လိုက်ပါသည် ၂၉၇

အခန်း(၂၂) မသိကမ္ဘာဆီသို့ တစ်ခေါက် ၃၁၇

အပိုင်း(၄)

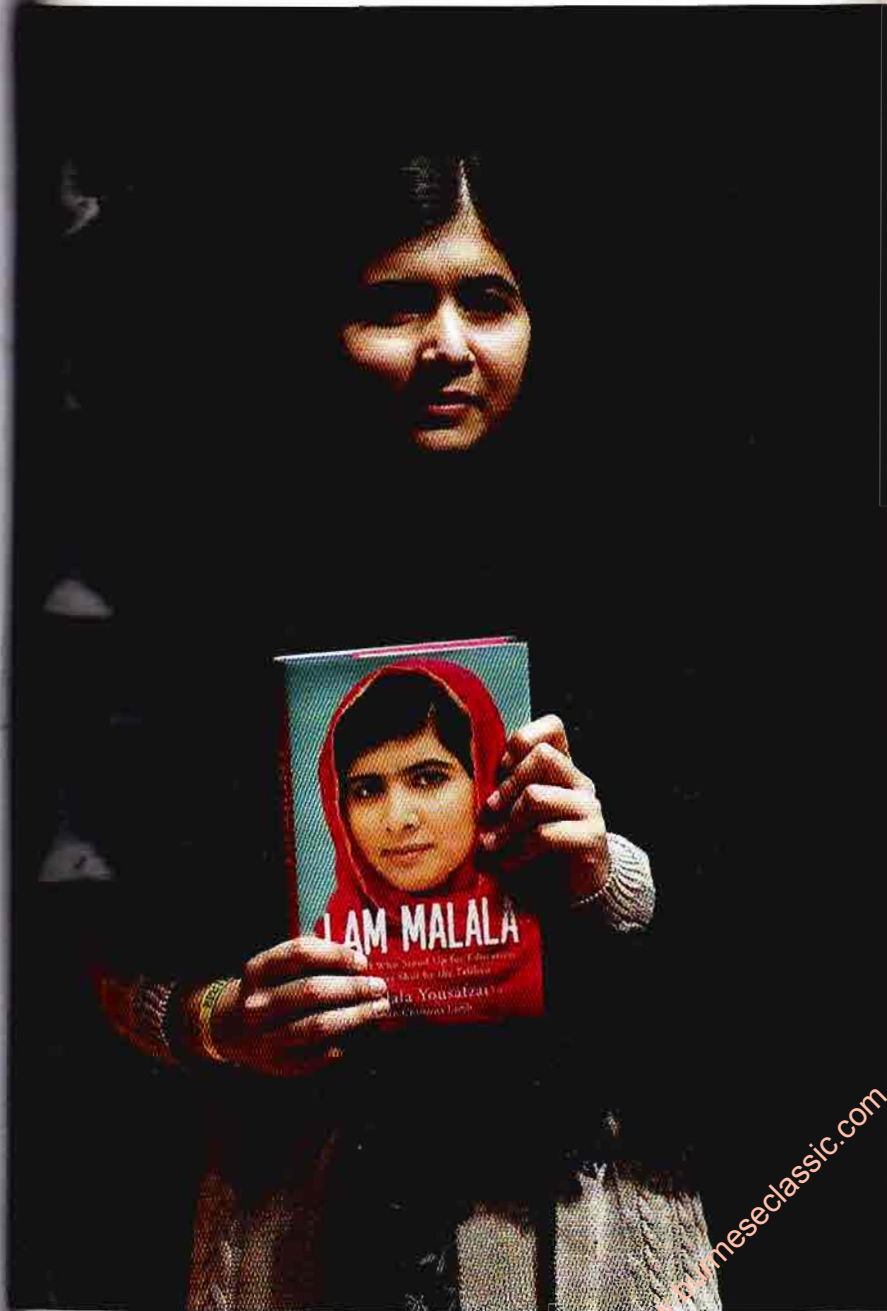
ခုတ်ယာဘဝ

အခန်း(၂၃) ခေါင်းမှာသေနတ်အပြစ်ခံရသောမိန်းကလေး-ဘာမင်ဂမ် ၃၃၁

အခန်း(၂၄) သူ့ရဲ့အပြုံးကို ဆွဲထုတ်သွားကြပြီ ၃၅၁

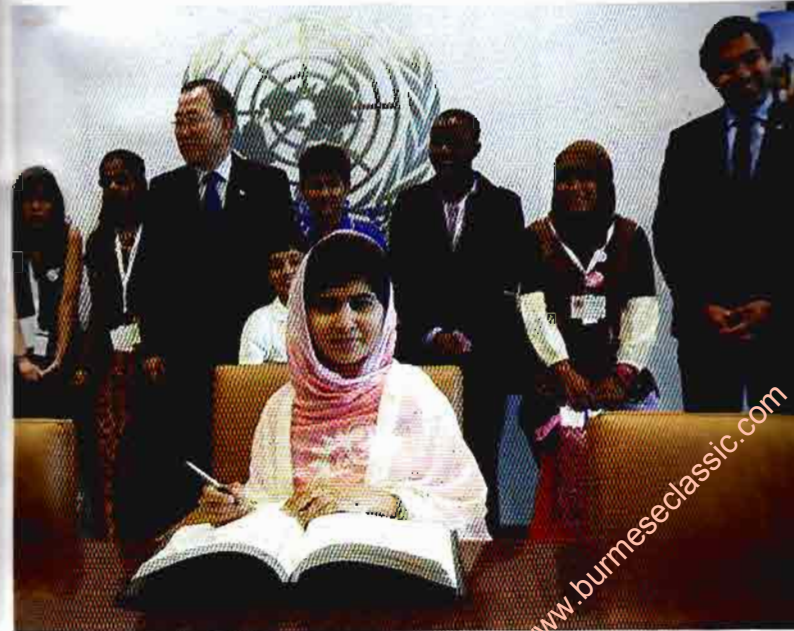
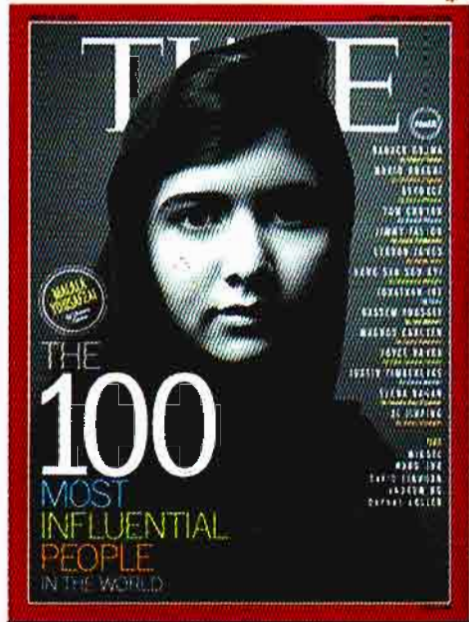
နိဂုံးစကား ၃၆၃

အသိအမှတ်ပြုခြင်း ၃၈၁

■ အိမ်ဖြူတော်တွင် အိုဘားမားနှင့်တွေ့ဆုံခိုက်

■ ကလေးငယ်ဘဝ

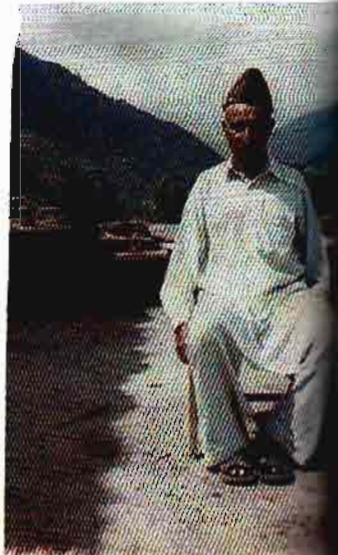

■ မင်္ဂလာပြည့်တွင် ကျွန်ုပ်မောင်လေး ချောင်းလှနှင့်အတူ

6

■ ကျွန်မအဖေ၏မိတ်ဆွေ ဟီဒရာတူလာက ကျွန်မတို့ နိပ်ထမဆုံးကျောင်းရှေ့တွင် ကျွန်မကိုချီထားစဉ်

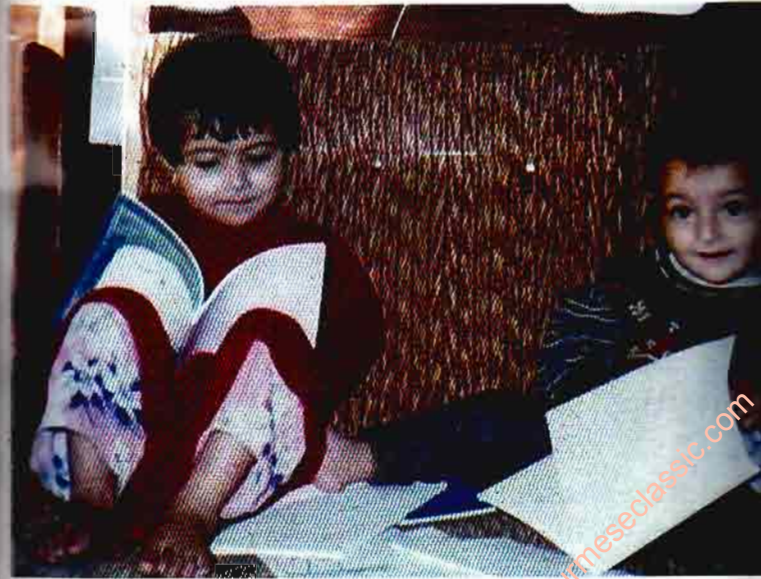
■ ကျွန်မအဖေဘက်မှအဖိုး မာလစ်ကျွန်မ

■ ကျွန်မအဖေဘက်မှအဖိုးနှင့် ကျွန်မတို့မောင်နှမ

■ ကျွန်မအဖေပျော်စရာကဏ္ဍိုင်

■ ကျွန်မမောင်လေးနှင့်အတူ

■ ကျောင်းပျော်ပွဲစား

■ မောင်လေးသူ့ရှားလ်နှင့် ရေတံခွန်ဘေးတွင်

■ အဆားလဲကောင်းတင် ဘာမေးရိမ်းကိစဉ်

■ အစပိုင်းတွင် ဖက်စ်လူလာကိုငွေပစ္စားလှူကြ

■ တာလီဘန်များက လရေတင် ကြာပတ်နှင့်ပိတ်နှက်

www.burmeseclassic.com

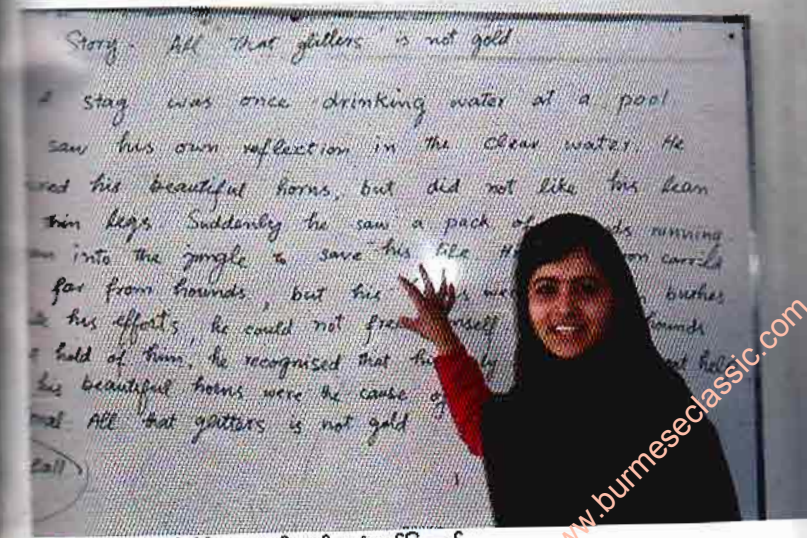
■ ဟာဂီဘာသာအသေခံပုံခွဲပွဲတွင် ကွယ်လွန်သူများကို ဂုဏ်ပြုစကားပြောနေစဉ်

■ ကောင်းမာ ပန်းချီဆွဲ

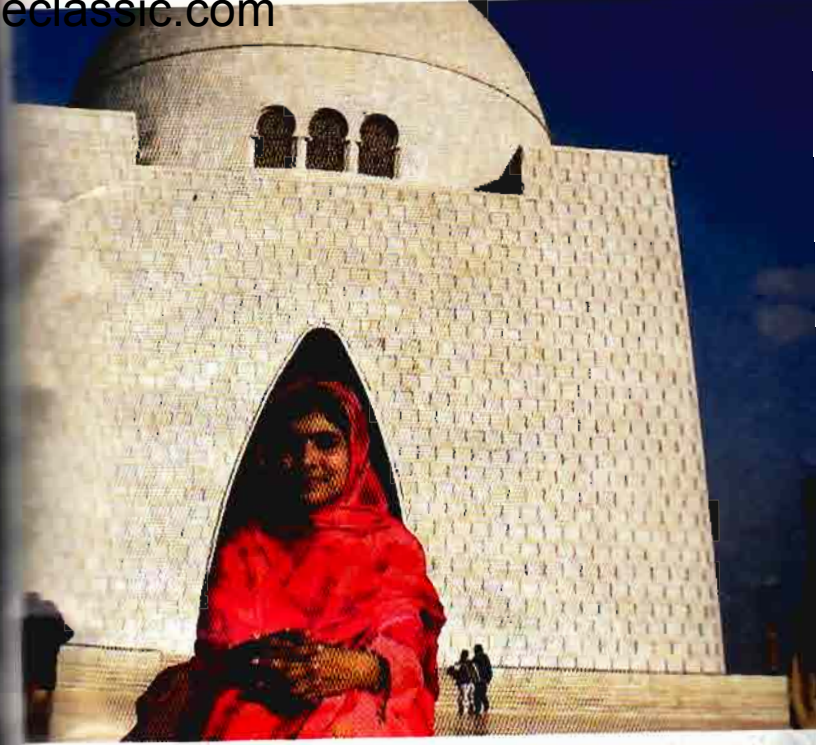
■ အလေ့ကျင်းနေသည့် ဓပါလ်ဘန်ဒီပြိုင်ပွဲ အလည်အပတ်

■ အကောင်တောက်တိုင်းရွှေမဟုတ် စာစီစာကုံးပတ်ပြင်နေစဉ်

■ ကျွန်မ ၁၂ သမီးက ဆွဲထားသောပုံ

■ ပါကစ္စတန်တည်ထောင်သူ ဂျင်းနာပိုင်ဂျီမာန်ရေ့

■ မင်ဂိုရာမြို့တွင် နင်းဂူလုပ်တမ်းကစားစဉ်

■ ဖုံးခွဲခံထားရသောကျောင်း

■ ကျွန်ုပ်မကုတင်ဘေးမှာ ဒေါက်တာ ပီအိုနာနှင့် ဒေါက်တာဂျာဝစ်

■ ကျွန်ုပ် သေနတ်ပစ်ခံရသော ဘတ်စ်ကား

■ ဘာမင်ဂန်ဆေးရုံ၏ပထမနေ့ရက်များ

■ ကုလသမဂ္ဂတွင် ဘန်ကီမွန်၊ ဂေါ်ဒန်ဘရောင်းတို့နှင့်အတူ

■ ၁၆ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ ကုလသမဂ္ဂတွင်စကားပြောစဉ်

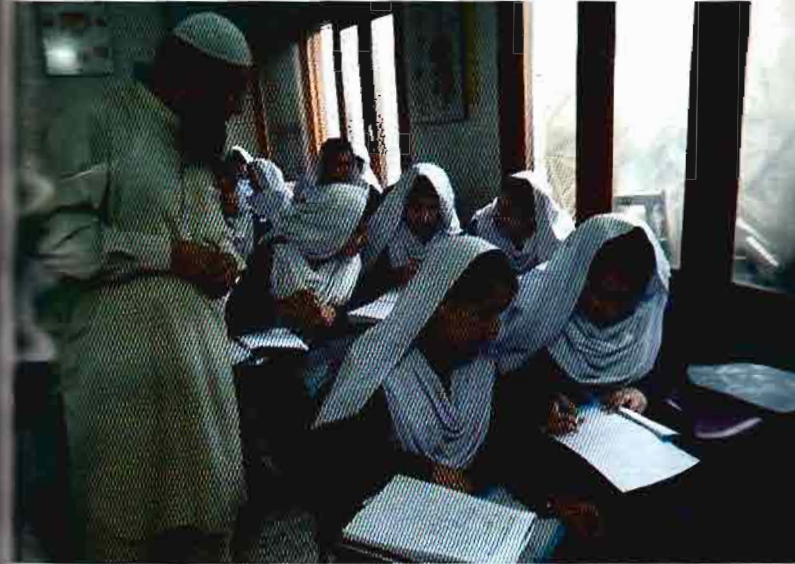
■ ၁၆ နှစ်ပြောက်မွေးနေ့ ကုလသမဂ္ဂတွင် စကားပြောနေစဉ်

■ FREEDOM OF THOUGHT ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားတွင်

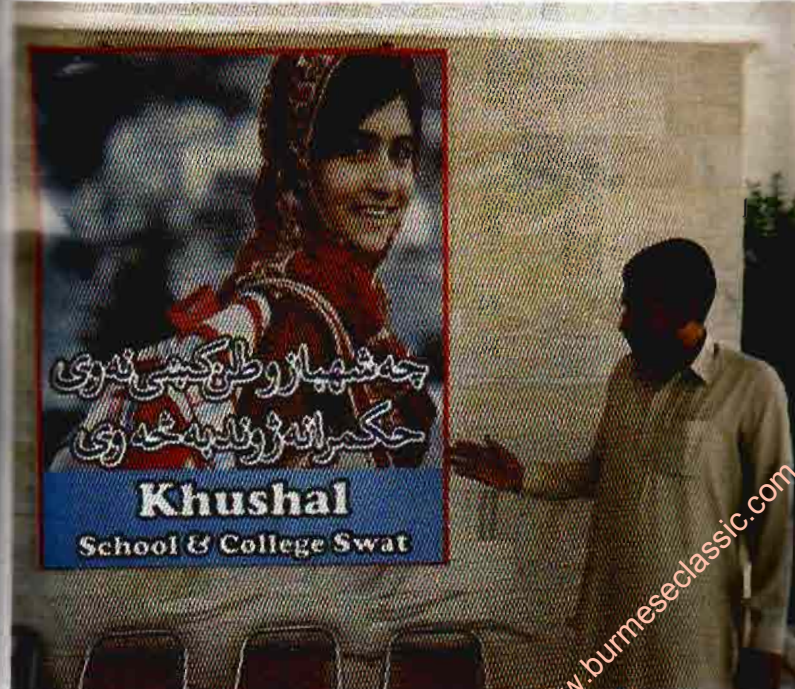
■ ဆေးရုံတွင်စာဖတ်နေစဉ်

■ ကျွန်မသူငယ်ချင်းများက ကျွန်မအတွက် ခုံနေရာကို ခုထိပေးထားဆဲ

■ ကျွန်မတို့ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မအိဟဂိုယမ်နှင့် ကျွန်မနှင့်အတူသေနတ်ပစ်ခံရသူ ငှားမီးယား

■ မဟာဂျိမ်းဂေးကောင်းမ ကောင်းအင်ဆာရ အမ်ဂျက်က ကျွန်မပီစကော့ကို နံနက်တိုင်း နက်ဆက်

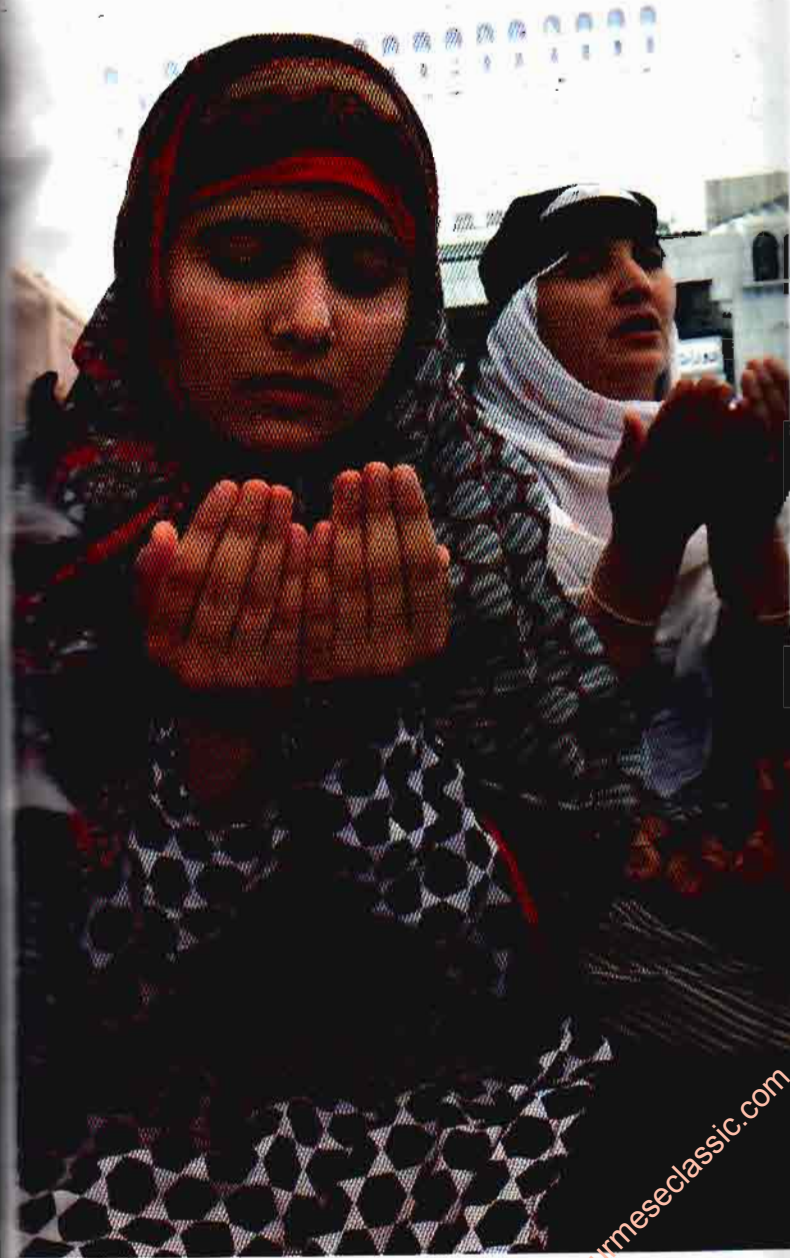
TO LIBRARY OF BIRMINGHAM

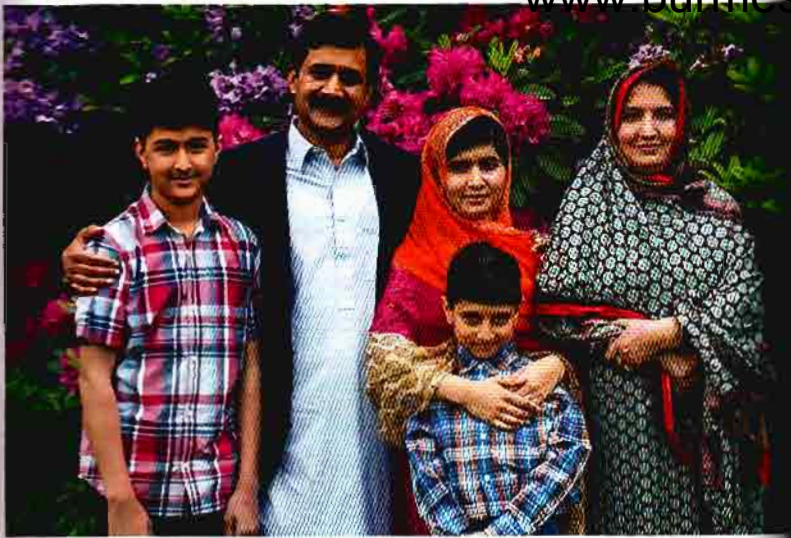
■ ဘာမင်ဂမ်ကျောင်း

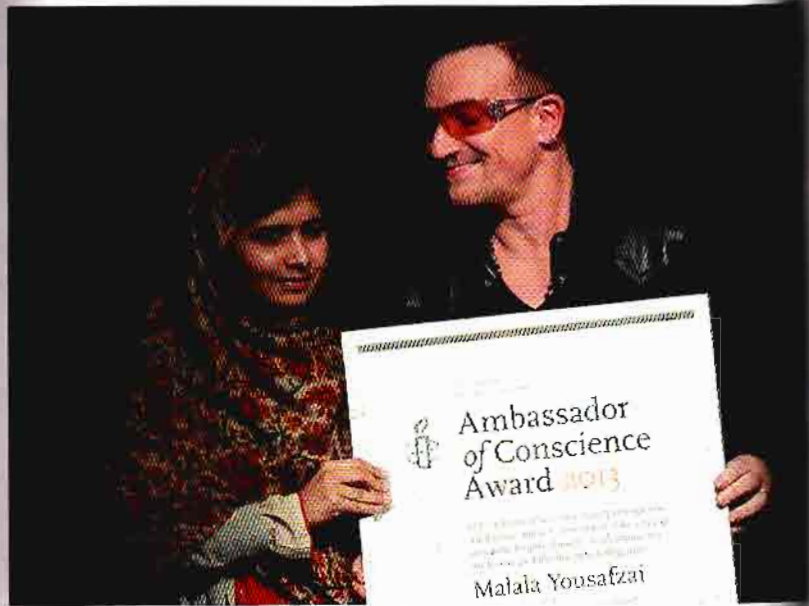
■ စာသင်ခန်းစာတွင်

■ အမေနှင့်အတူ ဘုရားဆတ်ပြုစဉ်

■ ဘာမင်ဂန်ရှိ ဒါမ်အသစ်တွင် မိသားစုနှင့်အတူ

■ မာလာလာနှင့် ဘိုနို

■ မာလာလာ

မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုသူ၏ အမှာစာ

'I Am Malala' မူရင်းစာအုပ်ကို ဆရာတော် ရဝေနွယ်-အင်းမ အမေရိကန်သာသနာပြုရေးမှူးအဖြစ် (၁၀-၁၀-၂၀၁၃)နေ့တွင် မေတ္တာ ယတ်ဆောင်ပေးသည်။ စဖတ်မိကတည်းက လက်ကမချနိုင်အောင် စွဲသွား၍ ချက်ချင်း ဘာသာပြန်မိရာ (၂၆-၁၂-၂၀၁၃)တွင် အပြည့်အစုံ ဘာသာပြန်ပြီးစီးသွားသည်။

အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် နှစ်မျိုးရှိသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးအကြောင်းကို အခြားပုဂ္ဂိုလ်များရေးသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ(Biography)နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က မိမိအကြောင်းမိမိ ပြန်ရေးသော ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ (Autobiography) တို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပို၍ ခက်ခဲစားသည်။ မြန်မာ စာပေလောကတွင် ပီမိုးနင်း၏ ပီမိုးနင်း၊ ခတာဆွေ၏ မတာဆွေ၊ ဒဂုန်တာရာ၏ ဒဂုန်တာရာ စသော ကိုယ်တိုင် ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်များကို စတင်ဖတ်ရှုပြီး နှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်။ ဆရာကြီး ရွှေညင်ဒေါင်း၏ တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များ စာအုပ် နှာမူ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိသာမက စဉ်းစားချင်ချိန်ဖွယ် နာယုလေ သားဖွယ် ဒဿနအမြင်များပါ ပါရှိ၍ ဖတ်ရှုရသည်မှာ တန်ဖိုးရှိလှ သည်။ ထို့အတူ မိမိအကြောင်းကို ကောင်းတာရော ဆိုးတာပါ အိတ်သွန်

www.burmeseclassic.com

စာမောက် ရေးတတ်သော ဆရာသော်တာဆွေ၏ ကျွန်တော့်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းစာအုပ်ကျတော့လည်း သုတရော ရသပါ ဘက်စုံပေးနိုင် သောစာအုပ် ဖြစ်ခဲ့၏။

ကမ္ဘာစာပေနယ်ပယ်တွင်လည်း ထင်ရှားသော ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိများစွာ ဖတ်ဖူးသည်။ နာဇီအကျဉ်းစခန်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်းဖြစ် သော 'အင်န်ဖရင့်'၏ 'The Diary of a Young Girl'(မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း) စာရေးသူ ကွယ်လွန်ပြီးမှ ထုတ်ဝေ သော ဂျာမန်စာရေးဆရာ 'ဖရန်ခ်ကပ်စ်ကာ'၏ 'Diaries 1919-23'(နေ့ စဉ်မှတ်တမ်း ၁၉၁၉-၂၃)။ ဆွီဒင် နားမကြား မျက်စိမမြင်သူ 'ဟယ် လင်တယ်လာ'ရေးသည့် 'The Story of My Life'(ကျွန်မဘဝဇာတ်လမ်း)။ အိန္ဒိယသူတော်စင်ကြီး 'ပါရာမာဟံသယောဂနန္ဒ' ၏ 'Autobiogra- phy of a Yogi'(ယောဂီတစ်ဦး၏ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ)။ ၂၀ ရာစု အထင်ရှားဆုံးဒဿနပညာရှင် စာရေးဆရာကြီး 'ယန်းပေါလ်ဆတ်' ၏ 'Words'(စကားလုံးများ)။ အီရန်စာရေးဆရာမ 'အဂါနာဖီစ်' ၏ 'Reading Lolita in Tehran'(လိုလီတာစာအုပ်ကို တဟီရန်တွင် ဖတ်ခြင်း) စသော စာအုပ်များသည် ကမ္ဘာကျော်ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ များဖြစ်ကာ ရသစာပေနယ်တွင် ဂုဏ်ယူစွာ ထည့်သွင်းထားသော ဝတ္ထဝင်သစ်စာအုပ်များပင် ဖြစ်နေပေပြီ။

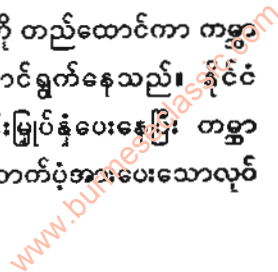

'ကျွန်မ မာလာလာ'စာအုပ်ကား ပညာရေးကို လှုံ့ဆော်မိ၍ တာလီဘန်တို့က ခေါင်းကို အနီးကပ်သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခြင်းခံရသော ၁၅ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းကအပြန် ကျောင်းကားပေါ်တွင် တာလီဘန်တို့က သူ၏ခေါင်းကို တည့်တည့်ချိန်ကာ သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်ခဲ့ကြ၏။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် သူ့ အသက်ရှင်မည်ဟုပင် မည်သူမျှ သိပ် မထင်ကြ။ သို့သော် သူက အသက် ပြင်းသည်။ မသေ။ ပါကစ္စတန် နိုင်ငံမြောက်ပိုင်း အလွန်ခေါင်သော တောင်ကြားဒေသလေးမှ သာမန် မိန်းမငယ်လေးသည် နယူးယောက်မြို့ရှိ ကုလသမဂ္ဂစင် မြင့်ပေါ်တွင် နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်ကြီးများကို စကားပြောရသောအဆင့်ထိ နေ့ချင်း ညချင်း မြင့်တက်သွားသည်။ အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်နှင့်ပင် သူက ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ သင်္ကေတပုံရိပ် ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကို နီဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင်အဖြစ်ပင် လျာထားကြသည်အထိ။ နီဘယ်ငြိမ်းချမ်း ရေးဆုရှင်အဖြစ် လျာထားခြင်းခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များထဲ တွင် သူက အသက်အငယ်ဆုံး။

ဤစာအုပ်တွင် 'မာလာလာ'တို့မိသားစု အကြမ်းဖက်မှု အမြစ်တွယ်နေသည့်ဒေသတွင် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပုံ၊ မိန်းကလေးများ ပညာသင်လျှင် သတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခံထားရ သည့်ကြားမှ မိန်းကလေးများ ပညာသင်မှုအခွင့်အရေးကို အရွယ်နှင့် မျှ တိုက်ပွဲဝင်စည်းရုံးခဲ့ပုံ၊ ထိုကြောင့် သူ့အသက် ၁၄ နှစ်တွင် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ အမျိုးသားလူငယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုကိုရခဲ့သည့်အပြင် နိုင်ငံတကာကလေးများ ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင်အဖြစ်ပါ လျာထား ခြင်းခံ ခဲ့ရ၏။ ကမ္ဘာကျော် 'တိုင်းမ်'မဂ္ဂဇင်း၏ တစ်နှစ်တာအထူးချွန်ဆုံးလူသား (၄)ဦးစာရင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံအသီးသီးမှ ချီးမြှင့်သော ဆုပေါင်းများစွာကိုလည်း ရရှိခဲ့ပြီးပြီ။

ယခု သူက 'မာလာလာရဲ့ပုံငွေအဖွဲ့'ကို တည်ထောင်ကာ ကမ္ဘာ လုံးဆိုင်ရာ ပညာရေးလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နေသည်။ နိုင်ငံ တကာပညာရေး အစီအစဉ်များတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပေးနေပြီး တစ္ဆာ တစ်ဝန်းမှ ပညာရေးကိုယ်စားလှယ်များကို ထောက်ပံ့အားပေးသောလုပ်

ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နေသည်။

တာလီဘန်တို့ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံရှိ ဆွပ်တောင်ကြားဒေသကို အုပ်ကိုင် သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသောအခါ မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦးက နှောင့်နှေးခြင်း၊ တွန့်ဆုတ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းစွာဖြင့် သူ့အယူ အဆကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုခဲ့သည်။ မာလာလာယူဆပ်စ်နိုင် သည် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခြင်းကို ငြင်းပယ်ပြီး ပညာရေးအတွက် သူ၏ အခွင့်အရေးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ ထို့အတွက် အသက်ဆုံးရှုံး ရလှမတတ်ပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။

‘ကျွန်မ မာလာလာ’စာအုပ်သည် အမျိုးသမီးများ ပညာသင် ယူခွင့်ကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်းတောင်းဆိုခဲ့သည့် ရဲရဲတောက်အာဇာနည် မိန်းမငယ်လေး၏ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်သည်။ အတွေးရှင်း၍ အရေးရှင်း၏။ ရသဝတ္ထု ကောင်းတစ်ပုဒ်ဖတ်နေရသကဲ့သို့ ပြေပြစ် သောစကားပြေအရေးအသားနှင့် အကြောင်းအရာတင်ပြပုံတို့က စာ ဖတ်သူတို့ ဆွဲခေါ်သွားနိုင်သည်။

မာလာလာသည် ၂၀-၁၀-၂၀၁၃ နေ့က ဥရောပက ပေးအပ်သည့် လူ့အခွင့်အရေး ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးဆုတစ်ခုဖြစ်သည့် ‘ဆာခါရော့စ်’ ဆုကို လက်ခံ ရယူခဲ့ပြန်သည်။ အသက် ၁၆ နှစ်သမီးလေး အနေဖြင့် တောင်အာဖရိကမှ နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလားတို့ မြန်မာနိုင်ငံက ခေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တို့ရခဲ့သောဆုမျိုး ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မာလာလာ’ကား သူဦးတည်ထားသည့်ပန်းတိုင်ကို အရောက်ချီ တတ်နေသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မူလတန်းကျောင်းကိုပင် မတက်နိုင်သူ တလေး ၅၇ သန်းရှိနေသေးသည်။ ထိုအထဲတွင် မိန်းကလေးက ၃၂ သန်း။ ထိုသူအားလုံး ပညာသင်ယူရရှိရေးအတွက် ‘မာလာလာ’ လုပ် စရာတွေ အများကြီးကျန်သေးသည်။

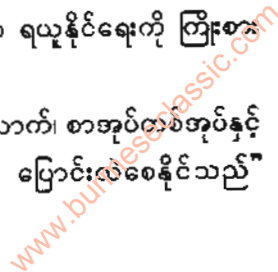
မကြာခင်က သတင်းတစ်ခု ထပ်ကြားရ၏။ မာလာလာတို့ အခွင့်အရေးရမည်ဆိုပါက ထပ်မံသတ်ဖြတ်ရန် သိန္နီဌာန်ချထားသည်ဟု ပါကစ္စတန် တာလီဘန်များက ပြောကြားခဲ့သော သတင်းဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ပါကစ္စတန် အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းများတွင်လည်း ဤစာအုပ်ကို မဖတ်ကြရန်လည်း ပိတ်ပင်လိုက်ကြောင်း၊ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း အစည်းအရုံးက ထုတ်ပြန်ကာ ဤစာအုပ်ကို ဝိုင်းဝန်းဆန့်ကျင်ကြရန် လှုံ့ဆော်နေကြပြန်၏။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ မတူခြားနားတဲ့ အခြေအနေတွေအောက်မှာ စာသင်ခွင့်မရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ သန်းနဲ့ချီ ကျန်နေသေးတယ်။ အင် အားကြီးနိုင်ငံတွေက လက်နက်အင်အားကြီးမားမှုနဲ့ပဲ သူတို့နိုင်ငံကို အင်အားကြီးမားတယ် ထင်နေကြလေရဲ့။ ကျွန်မအမြင်မှာတော့ ပညာ တတ်လူ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ်မှ လူတိုင်းပညာသင်ခွင့်ရမှ အင်အားကြီး နိုင်ငံ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆတယ်”ဟု မာလာလာက ပြောသည်။

မာလာလာ အသက် ၁၆ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့တွင် ကမ္ဘာ့ကုလ သမဂ္ဂတွင် မိန့်ခွန်းပြောခွင့်ရခဲ့၏။ ထိုနေ့က မိန့်ခွန်းထဲတွင် -

“ကျွန်မတို့ရဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ကလောင်တံတွေကို ကောက်ယူစွဲ ကိုင်ကြပါစို့။ စာအုပ်တွေ၊ ကလောင်တံတွေဟာ ကျွန်မတို့အတွက် အင်အားအကြီးဆုံး လက်နက်တွေပါပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်၊ ဆရာ တစ်ယောက်၊ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ကလောင်တံတစ်ချောင်းဟာ ကမ္ဘာ ကြီးကို ပြောင်းလဲစေနိုင်တယ်။ ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်အားလုံးအနေနဲ့ ကလေးငယ်တွေအားလုံး အခမဲ့အခြေခံပညာ ရယူနိုင်ရေးကို ကြိုးစား ပေးကြပါ”ဟု ပြောခဲ့သည်။

“ကလေးတစ်ယောက်၊ ဆရာတစ်ယောက်၊ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ကလောင်တံတစ်ချောင်းသည် ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲစေနိုင်သည်”

ဟိန်းလတ်

တူသော မာလာလာ၏စကားအတိုင်း ပိုမိုနေချင်စဖွယ်ကောင်းသော အသိပညာပြည့်ဝသည့် ငြိမ်းချမ်းသောကမ္ဘာကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲလာ နိုင်စေရေးအတွက် 'ကျွန်မ မာလာလာ' စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ကြိုးစား၍ အပြည့်အစုံ မြန်မာဘာသာပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

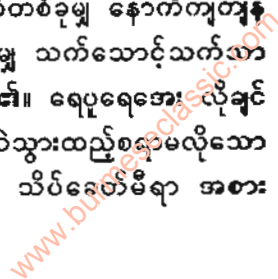
ဟိန်းလတ်

နိဒါန်း

သန်းခေါင်တွင် မွေးဖွားခဲ့သောနိုင်ငံမှ ကျွန်မ လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ သေလုဆဲဆဲဖြစ်ချိန်က မွန်းတည့်ချိန်ကျော်ကျော်လေးမှာ။

လွန်ခဲ့သောနှစ်က ကျွန်မ ကျောင်းသွားရန် အိမ်မှထွက်ခဲ့ပြီး အိမ်ပြန် မရောက်တော့ပါ။ ကျွန်မကို တာလီဘန်ကျည်ဆန်များက ပစ်ခတ်ကာ သတိလက်လွတ်ဖြင့် ပါကစ္စတန်မှလေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာ ခဲ့ရ၏။ အချို့သူများက ကျွန်မ မည်သည့်အခါမှ အိမ်မပြန်နိုင်တော့တု ဆို၏။ သို့သော် ကျွန်မနှလုံးသားတွင် ခိုင်မာစွာယုံကြည်ထားသည်က ကျွန်မ ပြန်ကိုပြန်မည်ဆိုသည်ပင်။

ယခု နံနက်တိုင်း ကျွန်မ မျက်လုံးဖွင့်ချိန်တွင် ကျွန်မ၏အခန်း ဟောင်းကို တမ်းတမိစမြဲ။ ပစ္စည်းတွေအပြည့်နှင့် အခန်း။ အဝတ်တွေက ကြမ်းပေါ်မှာ ပြန်ကြဲလို့။ စင်ပေါ်မှာက ကျွန်မ ကျောင်းကရသော ဆုတွေ။ သို့သော် ယခု ကျွန်မသည် ကျွန်မချစ်သောအမိမြေ ပါကစ္စတန် နှင့် ဆွပ်တောင်ကြား ကျွန်မအိမ်မှဝေးလံသောနေရာ ရောက်နေရ၏။ ကျွန်မနိုင်ငံက ဤနိုင်ငံနှင့်စာလျှင် ရာစုနှစ်တစ်ခုမျှ နောက်ကျတုန် ရစ်ခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် သင်စိတ်ကူးသမျှ သက်သောင့်သက်သာ ပစ္စည်းအစုံရှိ၏။ ဘုံဘိုင်တိုင်းမှ ရေတွေကျ၏။ ရေပူရေအေး လိုချင် တာရ၏။ ဆီမီးခွက်မလို။ ဓာတ်ငွေ့ဗူး ဈေးထဲသွားထည့်စရာမလိုသော မီးဖိုတွေရှိ၏။ ဤနေရာတွင် အရာရာက သိပ်လေဟ်မီရာ အစား

အသောက်ပင် ချက်ပြုတ်ပြီးသားကို အထုပ်နှင့် ရနိုင်၏။

ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး အပြင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ မြင့်မားသောအဆောက်အအုံများ၊ မော်တော်ယာဉ်အပြည့်မောင်းနှင့်နေသော ရှည်လျားသည့်လမ်းများ၊ သေသေသပ်သပ် ခုတ်ဖြတ်ထားသော ခြံစည်း ရိုးများ၊ မြက်ခင်းများ၊ လမ်းလျှောက်ရန် သပ်သပ်သောစင်္ကြံများ၊ ကျွန်မ မျက်လုံးကို ပိတ်လိုက်၏။ ထိုခဏတွင် ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ တောင်ကြားဒေသသို့ ပြန်ရောက်သွား၏။ မြင့်မားသောတောင်ထိပ်များတွင် နှင်းတွေဖုံးလျက်။ စိမ်းလန်းသော စိုက်ခင်းများ၊ လတ်ဆတ်သော အပြာရောင်မြစ်များ။ ဆွပ်နယ်သူ နယ်သားများကို ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်မ နှလုံးသားက ပြုံးနေ၏။ ကျွန်မစိတ်က ကျောင်းကို ရွေ့လျားသွားသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဆရာ ဆရာမတွေနှင့် ပြန်ဆုံရ၏။ ကျွန်မ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မိုနီဘာနှင့်တွေ့တော့ အတူတူ ထိုင်ကာ စကားပြောကြ၊ စကြနောက်ကြ။

ထိုနောက် ကျွန်မ သတိပြန်ရ၏။ ကျွန်မက အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘာမင်ဂန်မြို့မှာ။

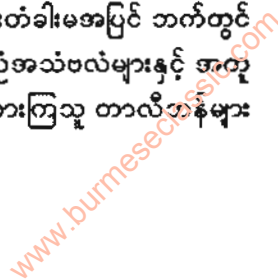
အရာရာ ပြောင်းလဲသွားသောနေ့က ၂၀၁၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ၉ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့။ ကျောင်းစာမေးပွဲ စစ်နေဆဲတန်းလန်း။ ကျွန်မက စာပျိုးဆိုတော့ တခြားသောအတန်းဖော်များတဲ့ သို့ စာမေးပွဲသိပ် ဝရမထား။

ထိုနေ့နံနက်က ဟာဂျီဘာသာလမ်းဘေး ကျဉ်းမြောင်းသော ရွှံ့လမ်းလေးသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်ကြ၏။ တောက်တောက်ပပ ဆေးသုတ်ထားသော လန်ချားတွေထဲမှာ တစ်စင်းကို မိန်းကလေးငါးယောက် ခြောက်ယောက် ပြတ်ညက်စီးနေကြ၏။ တာလီဘန်ခေတ်မှစ၍ ကျွန်မ

တို့ကျောင်းတွင် ဆိုင်းဘုတ် မရှိ။ အလှဆင်ထားသော ကြေးတံခါးမကြီးနှင့် အဖြူရောင်အုတ်တံတိုင်းကြီး နောက်တွင် ကျွန်မတို့ကျောင်းရှိ၏။

ကျွန်မတို့မိန်းကလေးများအတွက်မူ ထိုတံခါးသည် ကျွန်မတို့၏ အထူးကမ္ဘာသို့ဝင်သည့် ပဉ္စလက်တံခါးနှင့်ပင် တူနေသေးတော့။ လှေကားထစ်များမှတစ်ဆင့် တက်သွားကြလျှင် စာသင်ခန်းမ တံခါးမများဆီသို့ ရောက်၏။ လွယ်အိတ်များကို အခန်းထဲပစ်ချကာ နံနက်တန်းစီလူစုကြ၏။ ကောင်းကင်အောက်မှာ တောင်တန်းကြီးများကို ကျောပေးလျက် သတိဆွဲမတ်တတ်ရပ်ကြ၏။ မိန်းကလေးတစ်ဦးက အမိန့်ပေးသည်။ “သက်သာ”။ ထိုနောက် ကျွန်မတို့ဖနောင့်တွေ ညီညီညာညာ ရိုက်လိုက်ကြ၏။ “အလ္လာ”ဟု အော်လိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် သူက “သတိ”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်တော့ “အလ္လာ”ဟု ကျွန်မတို့က သံပြိုင်အော်ကာ ဖနောင့်များ ရိုက်လိုက်ကြပြန်သည်။

ကျွန်မ မမေ့မိကပင် အဖေက ဤကျောင်းကို ထောင်ခဲ့သည်။ နံရံပေါ်တွင် ‘ခူရှားကျောင်း’ဟူသည့် စာတန်းကို အနီနှင့်အဖြူ စာလုံးများဖြင့် ဂုဏ်ယူခန့်ညားစွာ ရေးထိုးထား၏။ ကျွန်မတို့ တစ်ပတ်တို နံနက်ပိုင်းခြောက်ရက် ကျောင်းတက်ကြရ၏။ ကျွန်မက အသက် ၁၅ နှစ်ဆိုတော့ ၉ တန်းတက်ရ၏။ အတန်းထဲတွင် ဓာတုဗေဒ ညီမျှခြင်းများကို ရွတ်ရကျက်ရ၊ ဒါမှမဟုတ် အူရဒူသဒ္ဒါ။ ‘အလျင်လို အနေ့ပြစ်’ ဆိုသော ဆုံးမစာများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပုံပြင်ရေး၊ သို့မဟုတ် သွေးလှည့်ပတ်မှုပုံကိုဆွဲ၊ ကျွန်မ၏ အတန်းဖော်သူ ငယ်ချင်းအများစုက ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်ကြ၏။ စာသင်ခန်းထဲ ကျောင်းထဲတွင် မည်သူမျှ ခြိမ်းခြောက်မှုအန္တရာယ်တွေ မရှိ။ သို့သော် ကျောင်းတံခါးမအပြင် ဘက်တွင် ထား ဆွပ်၏မြို့တော် မင်ဂိုရာမြို့၏ ဆူဆူညံညံအသံဗလံများနှင့် အကူမိန်းကလေးများ ကျောင်းမသွားသင့်ဟု ထင်ထားကြသူ တာလီဘန်များလည်း ရှိကြ၏။

ထိုနေ့နံနက်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင်။ ကျွန်မတို့ကျောင်းပြန် တာကတော့ နည်းနည်း နောက်ကျ၏။ စာမေးပွဲချိန်မို့ ကျောင်းက မနက် ၈ နာရီ အစား ၉ နာရီမှ စတင်ရ၏။ ကျွန်မက အိပ်ရာမှ စောစောမထချင်တာနှင့် အတော်ပါပဲ။ ကျိုးအော်သံတွေ၊ ဗလီမှ ဘုရား စာရွတ်သံတွေ ကြားမှပင် ကျွန်မ ပေတေအိပ်တတ်၏။ ပထမတော့ အဖေက ကျွန်မကို ကြိုးစားပြီးနှိုး၏။

“အိပ်ရာထချိန်ရောက် ရောက်ပြီ ဂျာနီမန်”

‘ဂျာနီမန်’ဆိုသည်မှာ ပါရှင်းဘာသာစကားဖြစ်ပြီး ‘ဝိညာဉ် အဖော်’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ အဖေက တစ်နေ့တာအစတွင် ကျွန်မကို ထိုသို့ပင် အမြဲ ခေါ်တတ်၏။

“နည်းနည်းလေး ခဏလောက်အိပ်ပါရစေဦး အဖေရယ်”ဟု

ကျွန်မ က ဈေးဆစ်တောင်းပန်ပြီး မြဲစောင်ထဲ ပို၍ပင်ကွေးဝင်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကျွန်မအမေ တော်ဝီကိုင်း ရောက်လာသည်။ ‘ဝီရီ’ဟု သူ ခေါ်သည်။ ‘ဝီရီ’၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘ကြောင်ကလေး’ဖြစ်သည်။ အမေက ကျွန်မကို ဤသို့သာခေါ်၏။ ထိုအချိန်တွင်ကား ကျွန်မ အချိန်ကို သဘောပေါက်နားလည်သွားကာ “ဘာဘီ၊ ကျွန်မ နောက်ကျနေပြီ”ဟု ထအော်သည်။ ‘ဘာဘီ’မှာ အူရဒူစကားဖြစ်ပြီး ‘အစ်ကို့ဇနီး’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ကျွန်မတို့ယဉ်ကျေးမှုတွင် အမျိုးသားတိုင်းကို ‘အစ်ကို’လို သဘောထားကာ အမျိုးသမီးတိုင်းကို ‘အစ်မ’ဟု သဘောထားတတ် ကြ၏။ အဖေက သူ့ဇနီးကို ကျောင်းသို့ ပထမဆုံးခေါ်လာသောနေ့က ဆရာ ဆရာမအားလုံးက အမေ့ကို ‘အစ်ကို့ဇနီး’(ဘာဘီ)ဟု ခေါ်ကြ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဤနာမည်သာ တွင်သွားသည်။ ယခု ကျွန်မတို့အားလုံးက အမေ့ကို ‘ဘာဘီ’ဟုသာ ခေါ်ကြ၏။

ကျွန်မက အိမ်ရှေ့ဘက် အခန်းရှည်ရှည်ကြီးတွင် အိပ်ရ၏။

ပရိဘောဂဟူ၍ တုတင်တစ်လုံးနှင့် ဘီရိုတစ်ခုသာရှိ၏။ ဒါတွေက

ကျွန်မ ငြိမ်းချမ်းရေး လှုပ်ရှားမှုနှင့် မိန်းကလေး ကျောင်းသွားဖို့ အခွင့် အရေးလှုပ်ရှားမှုများ မြို့နယ်တွင်လုပ်စဉ်က ရခဲ့သောဆုငွေများထဲမှ ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အချို့ဆင့်များတွင်ကား ကျွန်မအတန်းထဲတွင် ထေမရစဉ်ကရခဲ့သော ရွှေရောင်ပလတ်စတစ် ဖလားတွေ ဆုတွေ ရှိ၏။ ကျွန်မ ပထမ မရသည့်အခါအချို့လည်း ရှိ၏။ နှစ်ကြိမ်လုံးပင် ကျွန်မ၏ ငြိုင်ဘက် မာလ်ကာအိန္ဒိယက ရသွားသည်။ နောက်တွင် ကျွန်မ ဒါမျိုး ခြစ်အောင် စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့၏။

ကျောင်းက အိမ်နှင့်မဝေး။ ကျွန်မ လမ်းလျှောက်သွားလေ့ရှိ၏။

သူ့ သော် ယခင်နှစ်အစမှစ၍ ကျွန်မ အခြားမိန်းကလေးများနှင့်အတူ ထန်ချားဖြင့် ကျောင်းသွားပြီး ဘတ်စ်ကားဖြင့် ကျောင်းမှပြန်လာသည်။ ဆတယ်တော့ ခရီးက ချောင်းလေးတစ်လျှောက် ငါးမိနစ်မျှ ခရီး ဝင်ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာ ဟူမာရှန်၏ ဆံပင်စိုက်တက္ကသိုလ် ဧရာမ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကြီး ကျော်လျှင် အိမ်ရောက်ပြီ။ ကျွန်မက ဘတ်စ် ကားစီးရတာ ကြိုက်၏။ လမ်းလျှောက်လျှင် ချွေးထွက်တတ်သည်။ ထားပေါ်တွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် တွတ်ထိုးလို့ရ၏။ ယာဉ်မောင်းကြီး အူဇမန်အလီနှင့် အတင်းပြောလို့ရ၏။ ယာဉ်မောင်းကြီးကို ကျွန်မတို့က “ဆိုင်ထွန်”(အစ်ကိုကြီး)ဟု ခေါ်ကြ၏။ သူက အဆန်းအပြားဇာတ်လမ်း တွေပြောပြတတ်၍ ရယ်ရသည်။

အမေက ကျွန်မလမ်းလျှောက်ပြန်သည်ကို စိုးရိမ်၍ ကျွန်မ

ဘတ်စ်ကား စစီးရခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်လုံး ကျွန်မတို့ အခြိမ်း ခြောက်ခဲခဲ့ကြရ၏။ အချို့ခြိမ်းခြောက်မှုတွေက သတင်းစာထဲမှာ။ အချို့ က လူတွေကတစ်ဆင့် စာပေးခြိမ်းခြောက်၏။ အမေက ကျွန်မကို စိုးရိမ် ၏။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ တာလီဘန်သည် မိန်းကလေးကို ရန်မရှာဟု ထင်ထား၏။

သူတို့က အဖေ့ကိုသာ ပစ်မှတ်ထားနေသည်ကိုသာ ကျွန်မ

စိတ်ပူ၏။ အဖေက တာလီဘန်များကို အမြဲဝေဖန်တတ်၍ဖြစ်၏။ သူ၏ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေနှင့် စည်းရုံးရေး အတူလုပ်သူ ဇာဟစ်ခန်သည် ဘုရားဝတ်ပြုရန်အသွား လမ်းပေါ်မှာ ဩဂုတ်လတုန်းက မျက်နှာတွင် သေနတ်အပစ်ခံခဲ့ရ၏။ လူတိုင်းက အဖေ့ကို ပြောကြသည်ကို ကျွန်မ သိ၏။

“ဂရုစိုက်နော်၊ နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ”

ကျွန်မတို့အိမ်ကို ကားလမ်းမပေါက်၊ ကျွန်မက ချောင်းဘေး လမ်းမှာ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှဆင်း၊ သံတိုင်ဂိတ်ဝတ်ခါးကြီးထဲဝင်၊ လှေ ကားထစ်များမှတက် ပြီး အိမ်ပြန်ရ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင် ဤလှေကားထစ်များပေါ်တွင်သာဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ထား၏။ အဖေနှင့်တူတာက ကျွန်မကလည်း စိတ်ကူး ယဉ်သမား။ စာသင်နေတုန်းမှာပင် ကျွန်မစိတ်က ဟိုရောက်ဒီရောက်၊ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် အကြမ်းဖက်သမားတစ်ဦး ဘွားခနဲပေါ်လာကာ လှေကားထစ်များပေါ်တွင် သေနတ်နှင့်ပစ်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်နေ မိ၏။ ထိုအခါ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဖိနပ်ချွတ်ပြီးပဲ သူ့ကို ရိုက်လိုက် ရမလား။ ဒီလောက်နဲ့တော့ သူလည်း ဘာမှဖြစ်မည်မဟုတ်။ တောင်းပန် တာက ပိုကောင်းမည်။

“ကောင်းပြီ။ ပစ်ချင်ပစ်။ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံး ကျွန်မပြောတာ တော့ နားထောင်ပေးပါ။ ရှင် လုပ်တာကိုင်တာက မှားနေတယ်။ ကျွန်မက ရှင့်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ဆန့်ကျင်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ မိန်းကလေးတိုင်း ကျောင်းသွားစေချင်တာပဲ”

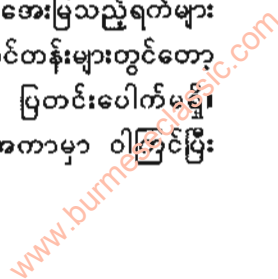
ကျွန်မ မကြောက်ပါ။ ကျွန်မက အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မိုနီဘာ ကို အစစအရာရာ ပြောသည်။ ကျွန်မနှင့် သူ့နှင့်က တစ်လမ်းတည်း နေကြသည်။ မူလတန်းကျောင်းတက်ကတည်းက မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အရာရာ ဝေမျှသုံးစွဲစားသောက်ကြ၏။ ဂျပံစတင်

ဘာသာသိချင်း၊ တိုင်းလိုက်ရုပ်ရှင်ကား များ၊ အသားဖြူလိမ်းဆေးကရင်မ၊ ဆူရည်မှန်းချက်က ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာ။ သို့သော် သူ့မိဘများ သဘောမတူ သည်ကိုသိ၍ လူတိုင်းကို ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သည်ဟုသာ ပြော၏။ ကျွန်မ ထို့အသိုင်းအဝိုင်းတွင် မိန်းကလေးများအဖို့ ဆရာမနှင့် ဆရာဝန်ကလွဲ၍ ဘာမှဖြစ်စရာမရှိ။ ကျွန်မကတော့ အားလုံးနှင့်ကွဲပြား၏။ ကျွန်မက ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်ရာမှ နောက်တစ်ခါ တီထွင်ဖန်တီးရှင်၊ နောက်တော့ နိုင်ငံရေးသမား၊ စသဖြင့် အမျိုးစုံပြောင်း၏။ မည်သည့်အခါမှ ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တာကို ဖုံးကွယ်မထား။ မိုနီဘာက တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို အမြဲ ငြိုငြိုသိနေတတ်၏။

“မပူပါနဲ့ကွာ။ တာလီဘန်က မိန်းကလေးငယ်ငယ် ချာတိတ် ထေးဆီတော့ ဘယ်တော့မှမလာပါဘူး”ဟု ကျွန်မ သူ့ကိုပြော၏။

ဘတ်စ်ကားလာသည်ဆို၍ ကျွန်မတို့ လှေကားထစ်များမှ ပြေးဆင်း သွားကြ၏။ ကျောင်းတံခါးပြင်ပရောက်သည်နှင့် မိန်းကလေး များအားလုံး ခေါင်းကို ပဝါဖုံးကြကာ ကားနောက်မှ ဝပ်ကြ၏။ ဘတ်စ် ကားဟုခေါ်သော်လည်း တကယ်တော့ ဒိုင်နာကားပါ။ တိုယိုတာတောင်း အေ့စ်ထရပ်ကား ဖြစ်ပြီး ခုံရှည် သုံးလုံးတွဲပါ၏။ နှစ်ခုက ဘေးမှာ၊ ဘစ်ခုက အလယ်မှာ။ ကားတစ်စီးလုံး ဆရာမသုံးဦး၊ ကျောင်းသူ ၂၀ နှင့် တျပ်သိပ်နေ၏။ ကျွန်မက လက်ဝဲဘက် ခြမ်းမှာထိုင်၏။ မိုနီဘာနှင့် ရှာဖီးယား၊ ရစ်ဇန်ဆိုသော ကျွန်မ၏ တစ်တန်းငယ်သောကျောင်းသူ ထေးတို့ကြားတွင် ကျွန်မ ထိုင်၏။ စာမေးပွဲပိုင်တွဲများကို ရင်မှာပိုက်ကာ တောင်းလွယ်အိတ်များကိုကား ခြေထောက်ပေါ်တွင် ချထားကြ၏။

ဒိုင်နာကားထဲတွင် အိုက်လျှောက်နေ၏။ အေးမြသည့်ရက်များ အလာနောက်ကျနေ၏။ အဝေးက ဟိန္ဒူကုရ်တောင်တန်းများတွင်တော့ နှင်းကျစပြုပြီ။ ကျွန်မတို့ထိုင်သောနောက်တွင် ပြတင်းပေါက်မရှိ၊ သူထဲသော ပလတ်စတစ်အကာသာရှိ၏။ ထိုအကာမှာ ဝါကြိုင်ပြီး

ဖုန်တက်နေ၍ အပြင်ကို သိပ် မမြင်ရ။ ကောင်းကင်ပြင် အချို့အဝက်နှင့် နေရောင်အနည်းငယ်သာမြင်ရ၏။

ဘတ်စ်ကားက လမ်းမကြီးဆီမှ ဘေးကို ကွေ့ထွက်လိုက်တော့ စစ်တပ်စစ်ဆေးရေးစခန်းတစ်ခုသို့ရောက်၏။ ထိုနောက် လူသူမရှိသော ခရစ်ကက်ကွင်းထောင့်မှ ဖြတ်သွား၏။ ဒါထက်ပို၍ ကျွန်မ ဘာမှ မမှတ်မိ။

ကျွန်မ၏အိပ်မက်များထဲတွင် အဖေ့ကို ပစ်ခတ်သည်မှာလည်း ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင်ဖြစ်၏။ သူက ကျွန်မနှင့်အတူ အပစ်ခံခဲ့ရသည်။ နေရာတကာ လူတွေအများကြီး။ ကျွန်မက အဖေ့ကို ရှာနေသည်။

တကယ်ဖြစ်ဖျက်တာက ကျွန်မတို့ကား ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ ကျွန်မတို့၏ လက်ဝဲဘက်က ဆွပ်ဘုရင်ခေတ်က ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီး ရှားမိုဟာ မက်ခန်၏ အုတ်ဂူ။ မြက်တွေဖုံးနေသည်။ လက်ယာဘက်မှာက သွားရေစာစက်ရုံ။ ကျွန်မတို့က စစ်တပ်စစ်ဆေးရေးစခန်းနှင့် မီတာ ၂၀၀ မရှိတရှိအကွာတွင် ဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့ ရှေ့ကိုမမြင်။ သို့သော် အရောင်ဖျော့ဖျော့ အဝတ်ဝတ်ထား သည့် မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူငယ်တစ်ဦး လမ်းပေါ်တက်လာကာ ကားကိုရပ်ခိုင်းသည်။

“ဒါက ခူရှားလ်ကျောင်းကားလား” ဟု သူက ယာဉ်မောင်းထိုးမေး၏။ အူစမန်ဘိုင်ဂျန်က ဤမေးခွန်းက မိုက်မဲသောမေးခွန်းဟု ထင်၏။ ကားဘေးမှာ နာမည်ရေးထိုးထားပြီးသားပဲ။ “ဟုတ်တယ်” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

“ကလေးတချို့ရဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် သိချင်တယ်” ဟု ထိုလူက ပြောသည်။

“အဲဒါတော့ မင်း ရုံးသွားမေးပေါ့” ဟု အူစမန်ဘိုင်ဂျန်က ပြောလိုက်၏။

ထိုသူ စကားပြောနေစဉ် အဖြူရောင်ဝတ် လူငယ်တစ်ဦးက တားနောက်နားသို့ ကပ်လာ၏။

“ကြည့်စမ်း၊ သတင်းသမားတစ်ယောက် လာပြီးအင်တာဗျူး လုပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းနေတာ” ဟု မိုနီဘာက ပြောသည်။ ကျွန်မက ကျွန်မ အဖေနှင့်အတူ မိန်းကလေးများ ပညာရေးနှင့် တာလီဘန်တို့ကဲ့သို့ တွန့်မတို့ကို ချောင်ထိုးထားမှုကို ဆန့်ကျင်သောလှုပ်ရှားမှုများတွင် စတင်ပြောဟောနေပြီ။ ထိုကြောင့် စာနယ်ဇင်းသမားများ မကြာခဏ လာတတ်၏။ နိုင်ငံခြားသားများပင်ပါ၏။ သို့သော် ဤသို့ လမ်းပေါ်မှာ တား မဟုတ်။

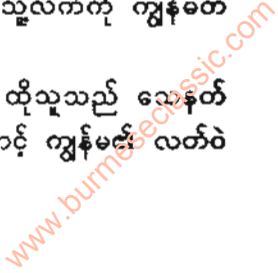
ထိုသူက ကက်ဦးထုပ်ဆောင်းထား၏။ နှာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်တွင် လတ် ကိုင်ပဝါစည်းထား၏။ သူ့မှာ တုပ်ကွေးရောဂါဖြစ်နေတာတူ နေတာပဲ။ သူ ကြည့်ရတာက ကောလိပ်ကျောင်းသားပုံပေါက်နေ၏။ ထိုနောက် သူက တားနောက်မြီးကို တွဲလွဲခိုလိုက်လာကာ ကျွန်မတို့ ငုံ့ကြည့်၏။

“မာလာလာက ဘယ်သူလဲ”
သူက မေး၏။

မည်သူမှ ဘာမှမပြော။ သို့သော် မိန်းကလေးအများစုက ကျွန်မဘက် လှည့်ကြည့်နေကြ၏။ မျက်နှာဖုံးအုပ်မထားသော မိန်းကလေးဟူ၍ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းသာရှိ၏။

ထိုနောက် သူက အမည်းရောင်ခြောက်လုံးပြုကို ထုတ်လိုက်၏။ ကျွန်မ နောက်မှသိရသည်မှာ ဒသမ ၄၅ ကိုလ်(ထ်)သေနတ်။ အချို့မိန်းကလေးများက အော်ဟစ်ကြသည်။ သူ့လက်ကို ကျွန်မတည့်စိတ်လိုက်သည်ဟု မိုနီဘာက ပြောသည်။

ကျွန်မ သူငယ်ချင်းများပြောသည်က ထိုသူသည် သေနတ် သုံးချက် ပစ်သည်ဟုဆို၏။ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ကျွန်မ၏ လက်ဝဲ

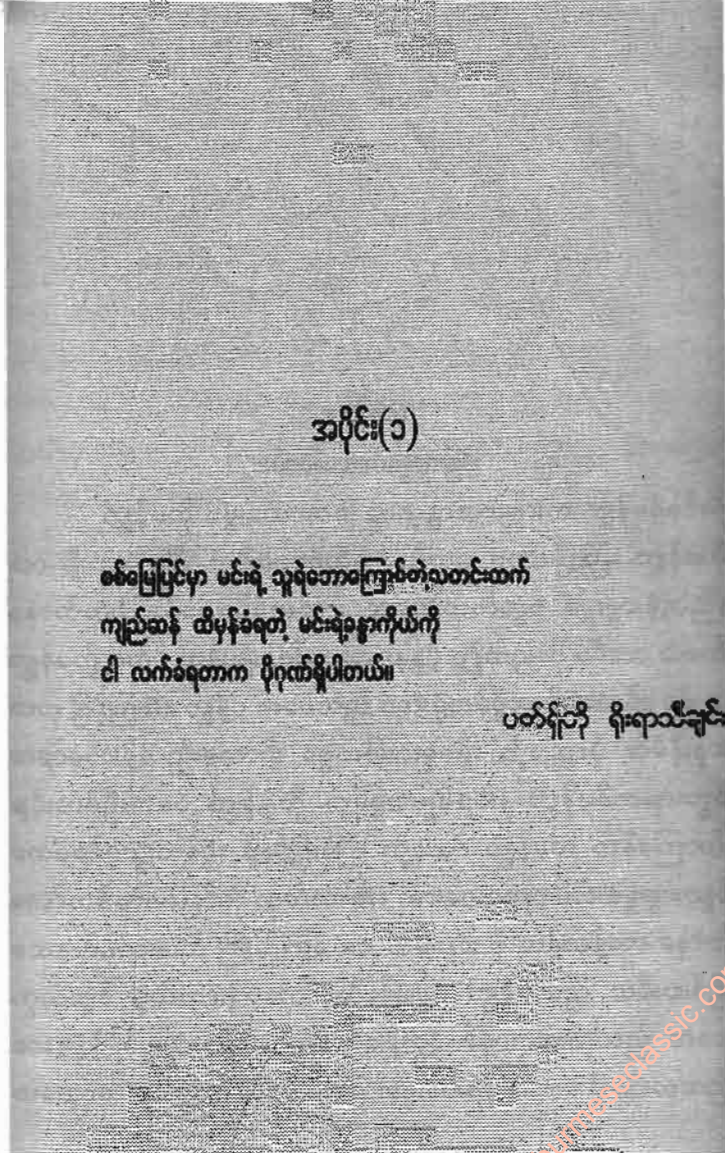

မှတ်လုံးအိမ်ထဲ ပင်သွားကာ လက်ဝဲဘက်ပန်းမှ ထွက်သွား၏။ ကျွန်မ မိုနီဘာပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။ လက်ဝဲဘက်နားမှ သွေးတွေစီးကျလာ သည်။ နောက်ထပ် ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်က ကျွန်မဘေးမှ မိန်းကလေး ဈားတို့ ထိမှန်၏။ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်က ရှားဖီးယား၏ လက်ဝဲဘက် လက်ကို မှန်၏။ တတိယတစ်တောင့်က ခေနတ်ရီရွာ၏ လက်ယာဘက် လက်မောင်းကို ထိမှန်သည်။

သေနတ်သမား၏လက်က ပစ်ခတ်နေစဉ် တုန်ယင်နေသည်ဟု ကျွန်မသုငယ်ချင်းများက နောက်ပိုင်းတွင် ပြောပြ၏။

ကျွန်မတို့ ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မ၏ ဆံပင်ရှည် ကြီးနှင့် မိုနီဘာ၏ပေါင်တို့သည် သွေးတွေနှင့် ရွှဲနစ်နေသည်။

မာလာလာဘယ်သူလဲ။ ကျွန်မ မာလာလာပါ။ ဝါက ကျွန်မ အကြောင်းပါ။

အပိုင်း(၁)

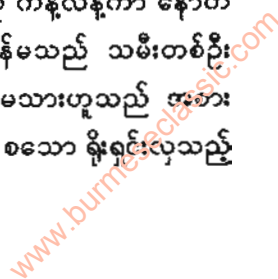
စစ်မြေပြင်မှာ မင်းရဲ့ သူရဲဘော်ကြောင်စွဲလတင်းထက်
ကျည်ဆန် ထိမှန်ခံရတဲ့ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
ငါ လက်ခံရတာက ပိုဂုဏ်ရှိပါတယ်။

ပတ်ရှ်ဗို ရိုးရာသီချင်း

အခန်း(၁)

သမီးတစ်ယောက်မွေးဖွားခြင်း

ကျွန်မကို မွေးသောအခါ ရွာသူရွာသားများက ကျွန်မမိခင်ကို သာ ချီးကျူးကြပြီး ကျွန်မဖခင်ကိုမူ မည်သူမျှ ဂုဏ်မပြုကြ။ ကျွန်မကို နောက်ဆုံးကြယ်လေးမိန်အသွား အရုဏ်တက်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ ပတ်ရုံ တွန်းမျိုးနွယ်တွေအနေနှင့် ဤသည်ကို မင်္ဂလာ သင်္ကေတဟု မြင်ကြ၏။ ကျွန်မ အဖေသည် ဆေးရုံတင်ဖို့လည်းကောင်း၊ ဝမ်းဆွဲဆရာမငှားဖို့လည်းကောင်း ငွေတစ်ပြားမှမရှိ။ ထို့ကြောင့် အိမ်နီးနား ချင်းတစ်ဦးကပင် ကျွန်မကို ကူမွေးပေးခဲ့ရ၏။ ကျွန်မမိဘများတွင် ပထမရင်သွေးတစ်ဦး ရှိနှင့်ပြီးခဲ့ပြီ။ သို့သော် ကျွန်မက ကန်ကြောက်၊ အော်ဟစ်ရင်းအပြင်ကို ထွက်လာ၏။ သားယောက်ျားလေးမွေးဖွားလျှင် သေနတ်ပစ်ဖောက် ကြိုဆိုကြသော၊ သမီးများကို ကန့်လန့်ကာ နောက်တွယ်တွင် ဖွတ်ထားကြသောနယ်မြေတွင် ကျွန်မသည် သမီးတစ်ဦးအနေနှင့် မွေးဖွားခဲ့ရ၏။ ဤနယ်မြေတွင် မိန်းမသားဟူသည် အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ရန်နှင့် ကလေးမွေးပေးရန် စသော ခိုးရင်းလှသည်

ဘဝကိုသာ ဖြတ်သန်းရ၏။

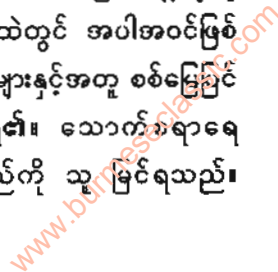
ပတ်ရှ်တွန်းတို့အနေနှင့် သမီးမိန်းကလေး ဖွားမြင်ရသောနေ့သည် စိတ်ကြည်နူးစရာမကောင်းသောနေ့ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်မမွေးဖွားသည်ကို လာရောက်သူဟူ၍ ကျွန်မဖခင်၏ ညီဝမ်းကွဲ ဂျီဟန် ရှားခန်ယူဆတ်ဖ်ဇေ အပါအဝင် အနည်းအကျဉ်းသာရှိ၏။ သူက လက်ဆောင်အနေနှင့် ငွေလာပေး၏။ သူက ကျွန်မတို့မျိုးရိုး၏ မိသားစုနွယ်ဝင်များစာရင်းကိုပါ ယူလာခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ မိသားစုနွယ်ဝင်များမှာ ဒါလို့ဒဲယံလ်ယူဆတ်ဖ်ဇေမျိုးဆက်ဖြစ်ကာ အဘိုးမှအစ အမျိုးသားနွယ်ဝင်တွေစာရင်းကို ပြသထား၏။ ကျွန်မအဖေ ဇိယာအူဒင်ကတော့ အခြားသော ပတ်ရှ်တွန်းယောက်ျားအများစုနှင့် ကွဲပြားခြားနား၏။ သူ့ရေးဆွဲသော မိသားစုနွယ်ဝင်စာရင်းတွင် သူ့နာမည်မှအစပြုကာ အဆုံးတွင် 'မာလာလာ'ဟု အမည်ကို ရေးထိုးပေးခဲ့၏။ ဤသည်ကို သူ့ညီဝမ်းကွဲက အံ့ဩတကြီးနှင့် ရယ်မော၏။ ကျွန်မဖခင်ကတော့ ဝရုမစိုက်။ မွေးလျှင်မွေးချင်း ကျွန်မမုက်လုံးများကို သူ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ကျွန်မကို ချစ်သွားသည်ဟု သူက ပြောသည်။

“ဒီကလေးက တစ်ခုခုထူးခြားတာတော့ ကျုပ်သိတယ်”ဟု သူက လူတွေကို ပြောပြ၏။ သူ့မိတ်ဆွေများကို ကျွန်မ၏ပုခက်ထဲသို့ သစ်သီးခြောက်များ၊ သကြားလုံးများ၊ ဒဂိုးများ ပစ်ထည့်ရန်ပြောသည်။ ဤအပြုအမူမှာ သား ယောက်ျားလေးမွေးမှ လုပ်ကြရသော ဓလေ့ထုံးစံဖြစ်၏။

ကျွန်မ၏အမည်သည် “မေဝမ်းဒေသမှ မာလာလေ”ဆိုသော အာဖဂန်နစ္စတန် ထိပ်ထိပ်ကြည့်ရုံကောင်း အမျိုးသမီးကြီးကို အစွဲပြုပြီး ဗုည့်ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပတ်ရှ်တွန်းမျိုးနွယ်များသည် ပါကစ္စတန်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်တို့ကြားမှ ခွဲထွက်လာသော မျိုးနွယ်စုဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့သည် 'ပတ်ရှ်တွန်းဝါလီ'ခေါ် ဧည့်သည်အားလုံးအပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်မှု ထုံးတမ်းစဉ်လာကို ရာစုနှစ်များစွာ စွဲကိုင်ဂုဏ်ယူခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြ၏။ ပတ်ရှ်တွန်းနယ်သားတို့အဖို့ အရက်ကို ကြီးစွာစောင့်ထိန်းကြရ၏။ “ဂုဏ်သိက္ခာမရှိလျှင် ဤလောကသည် ဘာမှမဟုတ်”ဟူသော ဆိုရိုးစကား ကျွန်မတို့တွင်ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ဘာသာကျွန်မတို့ ရှင်သန်ရေးအတွက် များစွာတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြရ၏။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဝမ်းကွဲကို 'တာဘာ'ဟု ခေါ်၏။ ထိုစကားလုံးသည် ရန်သူကိုလည်း ခေါ်ကြသော စကားလုံး ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မတို့မြေကို တိုက်ခိုက်လာကြသော ပြင်ပမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို အမြဲပင် အတူတကွ တွန်းလှန်တိုက်ဖျက်တတ်ကြ၏။ ပတ်ရှ်တွန်းကလေးတိုင်းသည် ၁၈၈၀ ခုနှစ်က ဗြိတိသျှကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သော အာဖဂန်စစ်တပ်အပေါ် မာလာလေ ဧည့်သို့ လှုံ့ဆော်ခဲ့ပုံ ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ကြရသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ဗြိတိသျှတို့နှင့် ၁၈၈၀ ခုနှစ်က စစ်ပွဲသည် ဒုတိယမြောက် အင်္ဂလိပ် အာဖဂန် စစ်ပွဲများထဲတွင် အကြီးဆုံး စစ်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။

မာလာလေသည် မေဝမ်းဒေသမှ သိုးကျောင်းသမားတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သည်။ မေဝမ်းသည် ကန်ဒယာဒေသ၏ အနောက်ဘက် ဖုန်ထူသောကွင်း ပြင်ဒေသမှ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ဖြစ်၏။ မာလာလေငယ်စဉ်ကာလတွင် သူ့ဖခင်ဇရာ၊ သူနှင့်လက်ထပ်ရန် ကြောင်းလမ်းထားသူဇရာတို့ပါ သူတို့နယ်မြေကို သိမ်းပိုက်ထားသော ဗြိတိသျှတို့တို့ တိုက်ခိုက်နေကြသည့် အာဖဂန်စစ်သည်များထဲတွင် အပါအဝင်ဖြစ်ကြ၏။ မာလာလေသည်ရွာမှ အခြားအမျိုးသမီးများနှင့်အတူ စစ်မြေပြင်သို့သွားကာ ဒဏ်ရာရသူများကို ပြုစုကြရ၏။ သောက်စာရာရေသယ်ပေးခဲ့ရ၏။ သူတို့လူတွေ ရှုံးနေကြသည်ကို သူ မြင်ရသည်။

တိုက်ပွဲတစ်ခုတွင် အလံကိုင်တစ်ဦး ကျဆုံးသွားရာ သူက မျက်နှာတွင် ဖုံးအုပ်ထားသော ပဝါဖြူကို လှစ်တင်ပြီး ထိုအလံကို သယ်ဆောင်ကာ တပ်ရှေ့မှ ဦးဆောင်ချီတက်ခဲ့၏။

“ချစ်လှစွာသော လူငယ်ရဲ့မက်တို့၊ မင်းတို့က မေဝမ်းတိုက်ပွဲမှာ မကျဆုံးခဲ့ကြရင်၊ တချို့တစ်ယောက်က မင်းတို့ကို အရှက်တံဆိပ် ခပ်နှိပ်ကြလိမ့်မယ်”ဟု အော်ဟစ်လှည့်ဆော်ခဲ့၏။

မာလာလေ ကျည်သင့်ပြီး ကျဆုံးခဲ့၏။ သို့သော် သူ့စကားလုံး များနှင့် ရဲစွမ်းသတ္တိက သူ့လူတွေကို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေကာ တိုက်ပွဲ ပြန်ဝင်စေ၏။ သို့ဖြင့် ရန်သူတပ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သူတို့ ချေမှုန်းနိုင် ခဲ့ကြ၏။ ဗြိတိသျှတပ်မတော်သမိုင်းတွင် အဆိုးရွားဆုံးရှုံးနိမ့်မှု ဖြစ်ခဲ့၏။ အာဖဂန် နောက်ဆုံးဘုရင်က ကဘူးလ်မြို့လယ်တွင် မေဝမ်းအောင်ပွဲ ကျောက်တိုင်ပင် ဆောက်လုပ်ခဲ့၏။ ကျွန်မ အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ တွင် ရှားလော့ဟုမ်းဝတ္ထုအချို့ကို ဖတ်ရသောအခါ ဤတိုက်ပွဲသည်ပင် ဒေါက်တာဝပ်ဆင်ဖက်ရာရခဲ့ပြီးမှ စုံထောက်ကျော်ကြီး၏ တွဲဖက် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ ရယ်မိသေး၏။ မာလာလေသည် ကျွန်မတို့ ပတ်ရှ်တွန်းမျိုးနွယ်စုအတွက် ‘ဂျိုးအော့ဖ်အတ်’ သူရဲကောင်း ဝင် ဖြစ်၏။ အာဖဂန်နစ္စတန်မိန်းကလေးကျောင်း အတော်များများ သည် မာလာလေဟူသောအမည်ကို မှည့်ခေါ်ထားကြ၏။ သို့သော် ဘာ သာရေး ဆရာလည်းဖြစ်၊ ကျေးရွာစာရေးလည်းဖြစ်သူ ကျွန်မ အဖိုးက အဖေ ကျွန်မကို ဤအမည်ပေးခြင်းကို မကြိုက်။

“ဒီနာမည်က ကြေတွဲစရာ နာမည်နာမည်ကွ။ ဝမ်းနည်းကြေ တွဲမှု အဓိပ္ပာယ်ဆောင်နေတယ်”ဟု ပြောခဲ့၏။

ကျွန်မ ကလေးဘဝတွင် အဖေက ပတ်ရှ်ဝါဒေသမှ နာမည် ကျော် ကဗျာဆရာကြီး ရာမတ်ရှားဆေးယယ်လ် စပ်ဆိုသော သီချင်းဖြင့်

သီဆိုချော့ သိပ်တတ်၏။ ထိုသီချင်း၏ နောက်ဆုံးပိုဒ်တွင် -

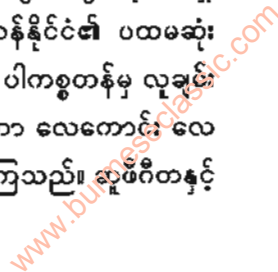
“မေဝမ်းအရပ်က မာလာလေ . . ရေ၊ ဂုဏ်ကျက်သရေ ဆိုတဲ့တေးကို ပတ်ရှ်တွန်းတွေ နားလည်အောင် ပြန်လည်ရှင်သန်ပါ စေ . . မင်းရဲ့ကဗျာဆန် လှတဲ့စကားလုံးတွေက လောကကြီးကို ပြောင်း သိခဲ့ပေ။

တောင်းပန်ပါတယ်၊ ထပ်မံရှင်သန်ပါစေ”

ကျွန်မအဖေက ကျွန်မတို့အိမ်ကို လာသူဟူသမျှကို မာလာလေ အကြောင်း ပြောပြတတ်၏။ အဖေပြောတာတွေ၊ သီဆိုကြသော တေးတွေကို ကျွန်မ သိပ်သဘောကျသည်။ လူတွေက ကျွန်မအမည်ကို မကြိုက်လျှင် ကျွန်မက လေထဲတွင် အလိုလိုမျောပါနေတတ်၏။

ကျွန်မတို့သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှပဆုံးနေရာတွင် နေထိုင်ခဲ့ ကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့တောင်ကြားဖြစ်သော ဆွပ်တောင်ကြားသည် ဆောင်များကြားမှ ကောင်းကင်ဘုံပမာဖြစ်၏။ အံ့မခန်းရေတံခွန်များနှင့် သင်းကျောက် ပမာကြည်လင်သောရေကန်များ ရှိ၏။ ဤတောင် ကြားသို့ သင်ဝင်လာသည်နှင့် ‘ကောင်းကင်ဘုံက ကြိုဆိုနေပါသည်’ ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရမည်။ ရှေးခေတ်က ဆွပ်ကို ဥဒိယာန ခေါ်၏။ အဓိပ္ပာယ်က ပန်းဥယျာဉ်။ ကျွန်မတို့တွင် တောရိုင်း နန်းခင်းများရှိ၏။ အရသာရှိသော သစ်သီးခြံများရှိ၏။ မြဲကျောက် ဆွင်းတွေရှိ၏။ ငါးတွေပေါသောမြစ်များ ရှိ၏။ လူတွေက ဆွပ်ကို အရှေ့ နိုင်ငံ၏ ဆွစ်ဇာလန်ဟုပင် ခေါ်ကြ၏။ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ၏ ပထမဆုံး သော စကီးစီးကွင်းလည်း ဤဒေသတွင် ရှိသည်။ ပါကစ္စတန်မှ လူချင်း သာများသည် အားလပ်ရက်တွင် ဆွပ်သို့လာကြကာ လေကောင်း လေ နှံ့ ရှုကြ၏။ လှပသောရှုမျှော်ခင်းတွေကို ခံစားကြသည်။ ဆူဖီဂီတနှင့်

အကပွဲတော်များတွင် နွဲ့ပျော်ကြ၏။ နိုင်ငံခြားသားများစွာလည်း လာကြ၏။ နိုင်ငံခြားသားများကို မည်သည့်တိုင်းပြည်မှလာလာ ကျွန်မတို့က 'အင်ဂရိမင်' (အင်္ဂလိပ်)တွေဟုသာ ခေါ်၏။ အင်္ဂလန် ပြန်ဘုရင်မသည်ပင် လာရောက်ကာ ကျွန်မတို့ဘုရင်၊ တပ်ချုပ်မဟာမု ကျောက်ဖြူသားဖြင့်ဆောက်ထားသော နန်းတော်ဖြူတွင် တည်းခိုဖူး၏။ ထိုဘုရင်က ဆွပ်တို့၏ ပထမဆုံး 'ဝါလီ' သို့မဟုတ် အုပ်ချုပ်သူ ဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့တွင် အထူးစပယ်ရှယ်သမိုင်းလည်း ရှိ၏။ ယနေ့ခေတ် တွင် ဆွပ်သည် ဆိုင်ဘာပတ်တွန်ခဝါခေါ် ကေပီကေ၏ ပြည်နယ် အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် ဆွပ်သည် ပါကစ္စတန်နှင့် ကွဲထွဲ ပြားပြား ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ ဒေသသည် တစ်ခါက မင်းနေပြည်ဖြစ်၏။ အိမ်နီးနားချင်းနိုင်ငံများဖြစ်ကြသော ချန်ထရာလ်နှင့် ဒီးနိုင်ငံတို့နှင့် သုံးပွင့်ဆိုင်နိုင်ငံဖြစ်သည်။ ကိုလိုနီခေတ်က ကျွန်မတို့ဘုရင်များသည် ဗြိတိသျှကို သစ္စာခံသော်လည်း ကိုယ့်မြေကိုကိုယ်ပင် အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြ၏။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှတို့က အိန္ဒိယကို လွတ်လပ်ရေးပေးခဲ့ကာ ခွဲခြားပစ်လိုက်တော့ ကျွန်မတို့က အသစ်တည်ထောင်သော ပါကစ္စ တန်နိုင်ငံထဲသို့ ပါသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ဒေသက ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ခွင့်ရဒေသ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့က ပါကစ္စတန်ရွှားပီးငွေကို သုံး သည်။ သို့သော် ပါကစ္စတန်အစိုးရက နိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီကိုသာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်၏။ ဝါလီတို့က တရားဥပဒေကို ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ် သည်။ စစ်မက်ဖြစ်ပွားသော တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်များကြားတွင် ငြိမ်းချမ်းရေးထိန်းသိမ်းပေး၏။ 'ဘူရှာ'ခေါ် ဝင်ငွေ၏ တစ်ဆယ်ရာ ခိုင်နှုန်း အခွန်ကောက်တာ လမ်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေ၊ ကျောင်းတွေ ဆောက်လာ၏။

ကျွန်မတို့ဒေသသည် ပါကစ္စတန်မြို့တော် အစ္စလာမာဘတ်မှ

ခိုင် တစ်ရာမျှသာ ဝေး၏။ သို့သော် တခြားနိုင်ငံတစ်ခုပမာ ခံစားရ၏။ အလားတန်တောင်ကြားမှ ဖြတ်လာလျှင် ကုန်းလမ်းက ငါးနာရီသာ ကြာ၏။ တောင်တွေ ထူထပ်သောဒေသဖြစ်သည်။ ဘာသာရေးခေါင်း ဆောင် မူလာဆိုင်ဒူလာ ဦးဆောင်သော ကျွန်မတို့ ဘိုးဘေးများက ဗြိတိသျှတို့ကို ရှေးအခါက တိုက်ခိုက်ခဲ့သော တောင်တန်းတွေဖြစ်၏။ ထိုတိုက်ပွဲများထဲမှ အချို့အကြောင်းကို ဝင်စတန်ချာချီက စာအုပ် ဝင်ရေးဖူး၏။ ထို့ကြောင့် တောင်တစ်လုံး၏အမည်ကိုပင် ချာချီ စောင်ထိပ်ဟု ခေါ်ခဲ့သေးသည်။ တကယ်တော့ ချာချီသည် ကျွန်မတို့ ပြည်သူအတွက် ကောင်းကျိုးပေးခဲ့သူကားမဟုတ်။ တောင်ကြား၏ အဆုံးတွင် အစိမ်းရောင်အမိုးနှင့် စေတီတစ်ဆူရှိသည်။ ဘေးကင်းရန် အင်း ရောက်ရှိလာခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့် လူတွေက ထိုစေတီ တွင် ငွေဒင်္ဂါးတွေ ပစ်ချတတ်ကြ၏။

ကျွန်မသိသူထဲတွင် မည်သူမှ အစ္စလာမာဘတ်သို့ ရောက်ဖူးသူ မရှိ။ ဒုက္ခသုက္ခတွေ မတိုင်မီကပင် လူများစုသည် ကျွန်မမိခင်ကဲ့သို့ပင် ဆွပ်၏ပြင်ပသို့ ဘယ်တော့မှမသွားဖူးကြ။

ကျွန်မတို့က တောင်ကြားတွင် အကြီးဆုံးမြို့ဖြစ်သော မင်ဂိုရာ တွင်နေ၏။ ထိုနေရာသည် ယခင်က ခပ်သေးသေးမြို့လေးသာဖြစ်၏။ သို့သော် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများစွာ ရွှေ့ပြောင်းလာကြပြီး ညစ်ညစ် စတ်ပတ်၊ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းမြို့ ဖြစ်လာသည်။ မြို့တွင် မိုတယ်တွေ၊ စတာလိပ်တွေ၊ ဂေါက်ကွင်းတွေရှိ၏။ ကျွန်မတို့ရိုးရာ ပန်းထိုးပစ္စည်းများ၊ ကျောက်မျက်ရတနာများ စသည်တို့ကို ဝယ်နိုင်သော ထင်ရှားသည့် ဘေးလည်း ရှိ၏။ မာဂါဂါချောင်းက မြို့ကိုဖြတ်စီးပြီး အမှိုက်သန့်က တွေ့ကို သယ်ဆောင်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဤချောင်းရေသည် ဆွပ်မြစ် ရေကဲ့သို့ မကြည်လင်း ဆွပ်မြစ်သို့ ကျွန်မတို့ ငါးသွားများရန် အားလပ်

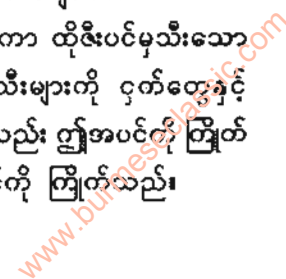
ရက်တွင် သွားလာကြ၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်အမည်က ဂူလ်ကာဒါဟု ခေါ်၏။ အဓိပ္ပာယ်က 'ပန်းဂေဟာ'။ သို့သော် ဘွတ်ကာရာ သို့မဟုတ် 'ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာ'ဟု ခေါ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်အနီးရှိ လယ်ကွင်းတွင်ကား ထူးဆန်းသော အပျက်အစီးတွေ ပြည့်နှက်နေ၏။ ခြင်္သေ့ရုပ် အပိုင်းအစများ၊ ကျိုးပျက်နေသော တိုင်လုံးများ၊ ခေါင်းပြတ် အရုပ်များ စသဖြင့်။ အားလုံးထဲတွင် အထူးခြားဆုံးမှာ ကျောက်ထီးတွေ ရာနှင့်ချီပြီး ရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။

အာဖဂန်နစ္စတန်မှ စူလတန်မာမ္မတ်က ၁၁ ရာစုတွင် ကျွန်မတို့ တောင်ကြားသို့ ကျူးကျော်ရောက်ရှိကာ အုပ်ချုပ်ခဲ့၏။ သို့သော် ရှေးခေတ်ကမူ ဆွပ်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာမင်းနေပြည်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ဤနေရာသို့ နှစ်ရာစုတွင် ရောက်ရှိခဲ့ကြကာ သူတို့မင်းဆက်များက တောင်ကြားကို နှစ် ၅၀၀ ကျော် အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြ၏။ တရုတ်ရှာဖွေလေ့လာသူများအဆိုအရ ဆွပ်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပေါင်း ၁၄၀၀ ကျော်ရှိခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ဘုရားကျောင်းကန်များမှ ခေါင်းလောင်းသံများသည် တောင်ကြားတစ်ဝိုက်တွင် ညစ်နဲမည်မှာ မလွဲဖြစ်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ မရှိတော့သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့သော် ဆွပ်နယ်မြေတွင် သင်ဘယ်နေရာ သွားသွား ပန်းခင်းများကြားတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်များကိုကား သင်တွေ့ရ မည်ဖြစ်၏။ ကြာပန်းပေါ်တွင် တင်ပလွင်ခွေစံမြန်းနေသော ပြုံးနေသည့် ဗုဒ္ဓ ၀၀ဖိုင်ဖိုင် ရုပ်တုများကြားတွင် ကျွန်မတို့ မကြာခဏ ပျော်ပွဲစားထွက်ခဲ့ကြဖူး၏။ ဤဒေသသည် ငြိမ်းချမ်းသောဒေသဖြစ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ဤနေရာသို့ ဒေသစာရိတ္တခဲ့သည်ဟု သော ဇာတ်လမ်းတွေ ကြားဖူးသည်။ စေတီကြီး တစ်ဆူထဲတွင် ဗုဒ္ဓအမိုးပြာအချို့ ငှာပနာထားသည်ဟုလည်း ဆိုကြ၏။

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် အကျိုးအပဲ့များသည် ကျွန်မတို့အတွက်မူ ထူထူပုန်း စရာအကောင်းဆုံးနေရာကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ တစ်ခါက နိုင်ငံခြားမှ ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်များ ရောက်လာကြကာ တစ်ခေတ်တစ်ခါက ဤနေရာသည် ဘုရားဖူးအများအပြားလာသော ဒေသဖြစ်ကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမင်းများ တည်ထားခဲ့သော ရွှေကျောင်းတော်များစွာရှိခဲ့ကြောင်း ပြောပြ၏။ ကျွန်မဖခင်ကြီးက 'ဘူခါရာ၏ ဝိုရိပ်များ' ဆိုသော ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားကျောင်း ထန်များနှင့် ဗလီများ ဘေးချင်းယှဉ်ဆောက်လုပ်ထားပုံကို ရေးစပ်ထား၏။

ကျွန်မတို့သည် ဟိန္ဒူ ကွတ်ရှ်တောင်တန်း၏ အရိပ်အောက်တွင် နေကြရ၏။ ကျွန်မတို့အိမ်က တစ်ထပ်အိမ်၊ အင်္ဂတေအပြည့် ဆောက်ထားသောအိမ်၊ လက်ဝဲဘက်တွင် အမိုးပြားပေါ်တက်သော လှေကားများ ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ကလေးတွေအဖို့ ထိုနေရာတွင် ကရစ်ထတ်ကစားကြ၏။ ညနေဆည်းဆာတွင် ကျွန်မအဖေနှင့် သူ့ငယ်ချင်းတွေ ထိုအမိုးပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ကြ၏။ ထစ်ခါတလေ ကျွန်မလည်း ခေါင်မိုးပေါ်တက်၏။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ချွတ်ပြုတ်ကြသည်မှ ထွက်လာသော မီးခိုးများကို စောင့် ကြည့်၏။ ညဘက် ကျီကျီကျာကျာအော်သောပုရစ်သံတွေကို နားထောင်၏။

ကျွန်မတို့တောင်ကြားတွင် သစ်သီးပင် အလွန်ပေါ၏။ အချို့ဆုံးသန်းသီးပင်များ ပေါက်၏။ ကျွန်မတို့ခြံထဲတွင် စပျစ်ပင်၊ မာလာကာပင်တွေ ရှိ၏။ အိမ်ရှေ့ခြံတွင် ဇီးပင်တစ်ပင်ရှိကာ ထိုဇီးပင်မှသီးသော ဇီးသီးသည် အရသာအရှိဆုံးဖြစ်၏။ ဤအသီးများကို ငှက်တွေနှင့် ကျွန်မတို့က အပြိုင်ခူးစား ကြ၏။ ငှက်တွေကလည်း ဤအပင်ကို ကြိုက်ကြ၏။ သစ်တောက်ငှက်ကပင်လျှင် ဤအပင်ကို ကြိုက်သည်။

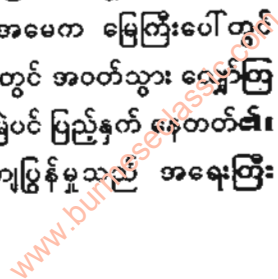
ကျွန်မ မှတ်မိသမျှပြောရလျှင် ကျွန်မအမေက ငှက်တွေကို စတားပြောသည်။ အိမ်နောက်ဘက်တွင် ဝရံတာရှိရာ အမျိုးသမီးများ စုဝေးရာဖြစ်၏။ အမေက အမြဲလိုလို တစ်ခုခု ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ကာ ဆင်းရဲသောမိသားစုများကို ကျွေးတတ်၏။ စားကြွင်းစားကျန်များကို ငှက်များအားကျွေး၏။ ကျွန်မတို့က တာလခေါ် နှစ်ကြောင်းကဗျာများ တို့ ဆိုလေ့ရှိကြ၏။ သူက ငှက်များအား ဆန်တွေကြာချကာ “ခြံထဲက ချိုးတွေကို မသတ်ကြနဲ့၊ တစ်ကောင် သတ်လိုက်တာနဲ့ နင်တို့ ငါ့ဆီ မလာကြနဲ့တော့” ဟု ဆိုတတ်၏။

ကျွန်မသည် ခေါင်မိုးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ တောင်တွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ရတာကို သဘောကျသည်။ တောင်များထဲတွင် အမြင့်ဆုံးမှာ ပိရမစ်ပုံ အီလန်တောင်ဖြစ်၏။ မြင့်လွန်းသဖြင့် သူက တိမ်တွေကိုလည်း ဆွဲတင်ထား သလိုဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မတို့အတွက်တော့ တောင်ထွတ် တောင်မြတ်ပင်ဖြစ်၏။ နွေရာသီ၌ပင် နှင်းတွေခဲနေတတ်၏။ ၃၂၇ ဘီစီ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဆွပ်ကို မလာမီက မဟာအလင်္ကနွားဘုရင် သည် ဤတောင်ကြားကိုသုံးကာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဆင်တွေ၊ စစ်သားတွေနှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်မှ အိန္ဒိယသို့သွားခဲ့ကြောင်း ကျောင်းမှာ သင်ကြရ၏။ ထိုအခါ ဆွပ်လူမျိုးများက တောင်တွေပေါ် ထွက်ပြေး ကြ၏။ တောင်မြင့်ပေါ်တွင် စောင့်ကြပ်သည့်နတ်များက သူတို့ကို ကာ ကွယ်စောင့်ရှောက်သည်ဟု ယုံကြည်ထားကြ၏။ သို့သော် အလင်္ကနွား က စိတ်ပြတ်သား၏။ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းတတ်၏။ သူက လောက်လွဲကြီး များဆောက်ကာ ကျောက်လောက်စာလုံးများ၊ မြားများကို တောင်ပေါ် သို့ ပစ်၏။ ထို့နောက် သူက တောင်ပေါ်တက်ကာ ဂျူပီတာကြယ်ကို အာဏာအမှတ် သက်တအဖြစ် ဖမ်းဆုပ်ယူရန် ကြိုးစားခဲ့၏။

ခေါင်မိုးပေါ်မှနေ၍ ကျွန်မသည် ရာသီဥတုအလိုက် ပြောင်း

လဲလာသော တောင်များကို စောင့်ကြည့်သည်။ ဆောင်းဦးပေါက်ရာ သီတွင် အေးစက်သောလေ စတိုက်၏။ ဆောင်းရာသီရောက်သောအခါ အရာရာသည် နှင်းတို့ဖြင့် ဖြူဖွေးနေချေသည်။ ရေခဲစက် ရေခဲခွယ်များ သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှနေ၍ ဓားသွားများချထားသကဲ့သို့ ကျနေ၏။ ဒါတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ရတာသည်ပင် ကျွန်မတို့အတွက် ပျော်စရာ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြင်ထွက်ကာ နှင်းလူတွေ၊ နှင်းဝက်ပံတွေ လုပ်ကြ၊ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှင်းဘောလုံးတွေနှင့် ပေါက်ကြ။ နွေဦး ပေါက်ရာသီသည်ကား ဆွပ်အတွက် အစိမ်းလန်းဆုံးကာလဖြစ်၏။ သူကလစ်ပွင့်များက အိမ်ထဲသို့ပင် လွင့်ပါလာ၏။ နေရာတကာ သူတ လစ်ပွင့်တွေ ပွေးပွေးလှုပ်နေ၏။ လယ်ကွင်းများမှ ကောက်သင်းနဲ့တွေ တို့လည်း လေအဝှေ့တွင် မွှေးကြာရ၏။ ကျွန်မကို နွေရာသီတွင်မွှေး၏။ ထိုကြောင့် နွေရာသီသည် တစ်နှစ်တာတွင် ကျွန်မအနှစ်သက်ဆုံးရာသီ ဖြစ်လာသည်။ မင်ဂိုရာ၏ နွေရာသီက ပူပြင်းခြောက်သွေ့လှသော်လည်း စမ်းချောင်းထဲတွင်တော့ ရေရှိနေဆဲ။ လူတွေကလည်း အမိုက်တွေ ပစ်ချနေကြဆဲ။

ကျွန်မမွှေးစဉ်က ကျွန်မတို့ အလွန်ဆင်းရဲသည်။ ကျွန်မအဖေ နှင့် သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးတို့က သူတို့၏ ပထမဆုံးကျောင်းကို ထောင်ခဲ့ကြ ၏။ ကျွန်မတို့က ကျောင်းရှေ့မှ စုတ်တီးစုတ်ပြတ်အခန်းကျဉ်းလေး နှစ်ခုထဲတွင် နေကြရ၏။ အဖေအမေနှင့် ကျွန်မက တစ်ခန်းတွင် အိပ် တာ ကျန်တစ်ခန်းက ဧည့်သည်များအတွက်ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ရေချိုးခန်းမရှိ။ မီးဖိုချောင်သီးသန့် မရှိ။ အမေက မြေကြီးပေါ်တွင် ထင်းဖြင့်ချက်ပြုတ်သည်။ ကျောင်းကဘုံဘိုင်တွင် အဝတ်သွား လျှော့ကြ ၏။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ရွာမှလာသူများနှင့် အမြဲပင် ပြည့်နှက် နေတတ်၏။ ပတ်ရ်တွန်းယဉ်ကျေးမှုတွင် ဧည့်ဝတ်ကျောပြန်မှုသည် အရေးကြီး

သောအစိတ်အပိုင်းဖြစ်၏။

ကျွန်မကိုမွေးပြီး နှစ်နှစ်အကြာတွင် ကျွန်မမောင်လေး ခုရှ် ရှားလ် လူ့ပြည်ရောက်လာ၏။ ကျွန်မကဲ့သို့ပင် သူ့ကိုလည်း အိမ်မှာ ဝဲမွေးသည်။ ကျွန်မ တို့တွင် ဆေးရုံတက် ကလေးမွေးနိုင်စရာ ငွေကြေး တမရှိ။ သူ့ကို ကျွန်မအဖေ၏ ကျောင်းအမည်ဖြစ်သော ခုရှ်ရှားလ်ဟုပင် အမည်ပေးခဲ့၏။ ပတ်ရှ်တွန်းသူရဲကောင်း၊ စစ်သည်တော်လည်းဖြစ်၊ တဗျာစာဆိုလည်းဖြစ်သူ ခုရှ်ရှားလ်ခန့်ခါတက်အမည်ကို အစွဲပြု ဝေးခြင်းဖြစ်၏။ အမေသည် သားယောက်ျားလေးမွေးမည်ကို မျှော်လင့် နေသူဖြစ်ရာ သားလေးမွေးတော့ သူမည်မျှဖျော်သည်ကို ဖုံးဖိ၍ပင် မရတော့။ ကျွန်မကမူ မောင်လေးသည် ပိန်လွန်းညှက်လွန်းသည်ဟု မြင်နေ၏။ လေထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့နေသော ကျူရီးတံလေးဟုပင် ထင်၏။ သို့သော် သူ့ကို အမေက သိပ်ချစ်သည်။ သူသည် အမေ၏အချစ်တော် 'လာဒ်လာ'ပင်ဖြစ်သည်။ သူလိုသမျှကို အမေက ဖြည့်ဆည်းပေး၏။ သူက အမြဲပင် လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်နေ၏။ ကျွန်မတို့ ရိုးရာ လက်ဖက်ရည်က နို့ရယ်၊ သကြားရယ် ဖြစ်၏။ သို့သော် မကြာခဏ လက်ဖက်ရည်တောင်းလွန်းသဖြင့် အမေလည်း ပင်ပန်းလာကာ လက်ဖက်ရည်ကို သူမကြိုက်အောင် ဖန်ဖန်ဖျော်ပေး၏။ ထိုအခါကျမှ သူ လက်ဖက်ရည်သိပ်မတောင်းတော့။ အမေက သူ့အတွက် ပုခက် ဝယ်ပေးချင်သည်။ ကျွန်မမွေးတုန်းက အဖေသည် ပုခက်ဝယ်မပေး နိုင်။ ထို့ကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းတွေသုံးပြီးသား သုံးပတ်ရစ်၊ လေးပတ် ရစ် သစ်သား ပုခက်နှင့်သာ ကျွန်မ ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။ မောင်လေးအတွက် ပုခက်အသစ်ဝယ် ပေးမည်ဆိုတော့ အဖေက ကန့်ကွက်၏။

“မာလာလာတောင် ဒီပုခက်နဲ့ နေခဲ့တာပဲ။ သူလည်း ဒါနဲ့ပဲ နေရမှာပေါ့”

နောက်ထပ် ငါးနှစ်ကြာသောအခါ နောက်ထပ်မောင်လေးတစ် ယောက် ထပ်ရ၏။ သူ့နာမည်က အတာလ်။ မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့် ရွှံ့ကလေးတစ်ကောင်အလား၊ စပ်စုတာကလည်း လွန်ပါရော။ သား သမီးသုံး ယောက်ရပြီးတော့ ကျွန်မတို့အဖို့ လုံလောက်ပြီဟု အဖေက ပြောသည်။ ဆွာတီ လူမျိုးတို့စံချိန်နှင့်မူ ကလေးသုံးယောက်ဟူသည် နည်းသေး၏။ အများစုက ကလေးခုနစ်ယောက် ရှစ်ယောက် ရှိကြ၏။

ကျွန်မက ခုရှ်ရှားလ်နှင့် ကစားတာများ၏။ သူက ကျွန်မ အောက် နှစ်နှစ်သာဝယ်၍ ကစားလို့ရ၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သတ်နေကြတာက များသည်။ ရန်ဖြစ်လျှင် သူက အမေဆီပြေး၏။ ကျွန်မက အမေဆီ ပြေး၏။

“ဂျာနီ၊ သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

အဖေက မေး၏။ ကျွန်မက အရှိုးအဆစ်ပျော့တာ အဖေနှင့် တူ၏။ လက်ချောင်းလေးများကို ကော့နေအောင်ကွေး၍ရ၏။ လမ်း ဝေ့ချက်လျှင် ခြေဆစ်တွေက ကလစ်ကလစ်မြည်တတ်၏။ ဒါကို လူကြီးတွေက နှာခေါင်းရှုံ့၏။

ကျွန်မအမေက သိပ်ချောသည်။ ထိုကြောင့် အဖေက သူ့ကို ကြွေရုပ်လေးပမာ တယုတယထား၊ တန်ဖိုးထားချစ်၏။ အမေကို အဖေ ဆ လက်နှင့် ရွယ်ဖူးသည်ဟူသည်ပင် မရှိ။ ကျွန်မတို့လူမျိုးများထဲမှ အခြားယောက်ျားတွေနှင့် တော့ ကွဲပြားခြားနားလှ၏။ အမေနာမည်က တော်ပီကေး ဖြစ်၏။ ‘နက်မှောင်ကေသာ’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ သို့သော် အမေဆံပင်က သစ်ချသီးအညိုရောင်၊ ကျွန်မအဖိုး ဂျန်တာခန်က အမေ့ကိုမမွေးခင် ရေဒီယိုအာဖဂန်နစ္စတန်ကို နားထောင်ရင်း ထို အမည်ကို ရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မက အမေ့လို ကြာဖြူပန်းလို့ အသား အရောင်၊ ပြေပြစ်သောမျက်နှာအချိုးအစား၊ အစိမ်းရောင်မျက်လုံးတို့

ရှိချင်၏။ သို့သော် အသားညိုညို၊ နှာခေါင်းပွပွ၊ မျက်လုံးညိုညိုတို့ကို အဖေထံမှ အမွေရခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ယဉ်ကျေးမှုတွင် လူတိုင်း၌ နာမည် ပြောင်တွေ ရှိ၏။ ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကို ကလေးအရွယ်ထဲက 'ပိရီ' ဟုခေါ်၏။ မောင်နှမ ဝမ်းကွဲတွေကမူ 'လာချီ'ဟု ခေါ်၏။ အသားမည်း သူတွေကို လူဖြူဟုခေါ်ကာ ခပ်ပုပုလူတွေကို အရှည်ကြီးဟု ခေါ်တာများ လည်း ရှိ၏။ ကျွန်မအဖေကို မိသားစုက 'ခိုင်စတာဒါဒါ'ဟု ခေါ်ကြ၏။ အဓိပ္ပာယ်က 'ကိုလူချော'၊ ဤသို့ပင် ကျွန်မတို့ရိုးရာတွင် အပြောင် အပြက်နာမည်တွေ ရှိကြ၏။

ကျွန်မအသက် လေးနှစ်တွင် ကျွန်မအဖေကို မေးကြည့်၏။
 "အဖေ၊ အဖေရဲ့ အသားရောင်က ဘာရောင်လဲ"
 "မသိဘူး သမီးရဲ့။ နည်းနည်းဖြူ၊ နည်းနည်းမည်းတယ်ထင်ရဲ့"
 "လက်ဖက်ခြောက်ရည်ထဲကို နွားနို့နဲ့ရောလိုက်သလိုပဲပေါ့နော်"
 ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်၏။

အဖေက ရယ်လိုက်တာ။ သို့သော် အဖေငယ်ငယ်ကမူ အသား မည်း တာကို နှစ်မြို့ပုံမရ။ ထိုကြောင့် လယ်ကွင်းထဲသွားကာ ကျွဲနို့နှင့် မျက်နှာသစ်သည်။ အသားဖြူမလားရယ်လို့။ အဖေနှင့်တွေ့တော့မှပင် သူ့အသားအရောင်ကို သူ ကျေနပ်သွားပုံရ၏။ လှပသောမိန်းမငယ် တစ်ဦး၏အချစ်က သူ့ကို ယုံကြည်မှုရှိလာစေ၏။

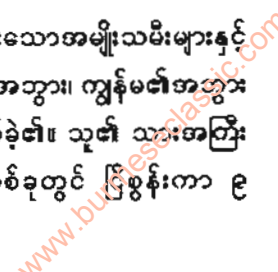
ကျွန်မတို့အသိုင်းအဝန်းတွင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုကို မိသားစု တသား စီစဉ်ပေးစမြဲဖြစ်၏။ သို့သော် အဖေတို့ အမေတို့အချစ်ကမူ နှစ်ကိုယ်ချစ်သာ ဖြစ်၏။ သူတို့ မည်သို့မည်ပုံ တွေ့ဆုံကြသည့် ဇာတ်လမ်း တို့ ကျွန်မ မဆုံးနိုင် အောင် နားထောင်ခဲ့ရ၏။ သူတို့သည် ဝေးလံသော တောင်ကြားဒေသဖြစ်သည့် ဆွပ်အထက်ပိုင်း ရှန်ဂလာခေါ် ရွာမှ လာသူ များဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်မဦးလေး၏ ခြံတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

တွေ့ကြ၏။ ကျွန်မအဖေနှင့် သူ့မိသားစုများက ကျွန်မဦးလေးခြံသို့ အလည်အပတ်လာစဉ် အဖေနှင့် ဆုံကြရခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲနှင့် နားလည်မှုယူကြ၏။ အဖေက အမေမဖတ်နိုင်သောကဗျာတွေ ရေးပြီးပေး၏။

"သူ့ရဲ့စိတ်ကို ကျွန်မ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ဘူး"ဟု အဖေက ပြော၏။
 "ကျုပ်အတွက်တော့ သူ့အလှပေါ့ဗျာ"ဟု အဖေက ရယ်ပြီး ပြော၏။

ပြဿနာကြီးတစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ကျွန်မ၏ အဘိုးနှစ်ယောက်က သဘောမတူ။ ထိုကြောင့် ကျွန်မအဖေက အမေဖြစ်သူ တော်ပီကေးအား လက်ဆက်ရန် သွားတောင်းရမ်းသောအခါ နှစ်ဖက်မိဘတွေက မကြို ဆိုကြ။ အဘိုးကမူ ဒါကတော့ သူ့သဘောနဲ့သူပဲဆိုကာ ဆံသဆရာ တစ်ဦးကို ကြောင်းလမ်းရန် စေလွှတ်ခဲ့၏။ ဤသည်က ကျွန်မတို့ ပတ်ပတ် တွန်းလှမ်းမှုများ၏ ရိုးရာပင်ဖြစ်သည်။ မာလစ်ဂျန်ဆာခန်းက ကမ်းလှမ်း ကြောင်းလမ်းမှုကို လက်မခံ။ သို့သော် ကျွန်မအဖေက ခေါင်းမာသူဖြစ် ၍ ကျွန်မအဘိုးကို ဆံသဆရာအား ပြန်လွှတ် ရန်ပြော၏။ ဂျန်ဆာခန်း ၏ 'ဟုချီရာ'ခေါ် နိုင်ငံရေးစကားပြောရန်နေရာသို့ ကျွန်မအဖေ မကြာ ခဏသွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိကြ၏။ ကိုးလကြာစောင့်ပြီးနောက် အမေဘက်မှအဘိုးက သဘော တူလိုက်၏။

ကျွန်မအဖေ၏ မိသားစုတွင် သန်စွမ်းသောအမျိုးသမီးများနှင့် ဩဇာညောင်းသောအမျိုးသားများ ရှိ၏။ သူ၏အဘွား၊ ကျွန်မ၏အဘွား သည် သား သမီးတွေငယ်စဉ်ကပင် မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့၏။ သူ၏ သားအကြီး ဆုံး ဂျန်ဆာခန်းသည် မျိုးနွယ်စုပြဿနာတစ်ခုတွင် ငြိစွန်းကာ ဉ

နှစ်သားတွင် အကျဉ်းကျခဲ့၏။ ဤကလေး လွတ်မြောက်စေရန် အဘွားသည် တောင်တက်လမ်းကို မိုင်လေးဆယ်လျှောက်သွားကာ သူ၏ မောင်ဝမ်းကွဲကို တောင်းပန်ခဲ့၏။ ကျွန်မအမေသည်လည်း ကျွန်မတို့အတွက် ဤသို့ပင်လုပ်ခဲ့သည်ထင်၏။ အမေက စာမဖတ်တတ်၊ မရေးတတ်။ အဖေက အရာရာကို အမေအား မျှဝေပေး၏။ သူတစ်နေ့တာ လုပ်ငန်း အကောင်းရော အဆိုးပါ ပြန်ပြော၏။ သူက အဖေကို မကြာခဏ စနောက်ကျီစယ်တတ်၏။ အဖေ၏သူငယ်ချင်း မည်သူက မိတ်ဆွေစစ်၊ မည်သူက မိတ်ဆွေတူ ဆိုသည်ကို အကြံပေးတတ်၏။ အမေပြောတာ အမြဲမှန်သည်ဟု အဖေကပြောသည်။ ပတ်ရှ်တွန်း အမျိုးသား အများစုက ဤသို့မည် သည့်အခါမှ မလုပ်တတ်ကြ။ ပြဿနာများကို အမျိုးသမီးများပါ မျှဝေတိုင်ပင် လေ့မရှိကြ။

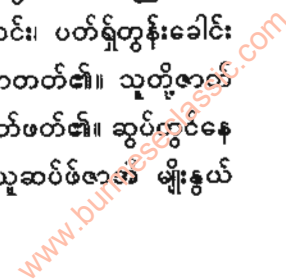
“သူမိန်းမနဲ့များ တိုင်ပင်ရသေးသတဲ့ကွာ” ဆိုသောစကားမျိုးကို သူတို့ ပြောပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့စော်ကားတတ်ကြ၏။ ကျွန်မမိဘများမှာမူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိကြ၏။ မိသားစုတွင် ရယ်မောသံတွေ ညံ့နေတတ်၏။ လူတွေက ကျွန်မတို့ မိသားစုကိုကြည့်ကာ သာယာချမ်းမြေ့သော မိသားစု ဟု ပြောကြ၏။

အမေက ဘုရား တရား အလွန်ကြည်ညို၏။ သူက တစ်နေ့လျှင် ငါးကြိမ် ဘုရားရှိခိုး၏။ ဗလီတွင်တော့ မဟုတ်။ ဗလီများတွင် အမျိုးသားများသာ ဝတ်ပြုကြရ၏။ သူက အကအခုန်ကို မနှစ်မြို့။ ဒါတွေ ဘုရားရှင်က မကြိုက်ဟု ဆို၏။ သို့သော် သူ့ဘာသာသူတော့ လှလှပပဆင်တတ်၏။ အဝတ်တွေကို ဇာထိုးပန်းထိုးလုပ်ပြီး ဝတ်၏။ ရွှေလက်ကောက်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေ ဝတ်ဆင် ၏။ ကျွန်မကတော့ အဖေနှင့် တူ၏။ အဝတ်အထည်တို့ လက်ဝတ်ရတနာတို့ ဝါသနာမပါ။ ကျွန်မက ဈေးသွားရမှာကို ပြီးငွေ၏။ သို့သော် တံခါးပိတ်အခန်းထဲတွင်

ကျောင်းမှမိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ကခုန်ရသည်ကို နှစ်သက်သည်။ ကျွန်မတို့ကလေးများသည် အချိန်အများစုကို အမေနှင့်သာ နေလွန်ကြရ၏။ အဖေက အိမ်ပြင်မှာရှိနေတာက များသည်။ သူက အလုပ်များသည်။ သူ့ကျောင်းကိစ္စများသာမက စာပေအဖွဲ့အစည်း ကိစ္စများ၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်း ထည့်တို့ဖြင့် အလုပ်များနေတတ်၏။ ကျွန်မလို ချိုင့်ဝှမ်းတောင်ကြား ထိန်းသိမ်းရေးကို သူ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်သည်။ ကျွန်မအဖေက ခေတ်နောက်ကျသောရွာမှ မွေးဖွားလာသူဖြစ်၏။ သို့သော် ပညာသင်ကြားခဲ့၍ ကျွန်မတို့အတွက် မကြောင့်မကြနော့နိုင်အောင် ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့သည့်အပြင် သူ့ဘာသာသူလည်း နာမည်ကောင်းရရန် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့၏။

လူတွေက သူစကားပြောတာ နားထောင်ချင်ကြ၏။ ဧည့်သည်တွေ ညနေပိုင်းလာကြလျှင် ကျွန်မ ပျော်၏။ ပလတ်စတစ် အခင်း ဧည့်ကြီးပေါ်တွင် ပတ်ပတ်လည် ကျွန်မတို့ ထိုင်ကြ၏။ အမေက အစရာတွေချပေးသည်။ ကျွန်မတို့က ညာလက်ဖြင့်စားကြသည်။ အစားနှင့်ဟင်းကို လက်ဖြင့်နယ်ဖတ် စားသောက်ကြသည်မှာ ကျွန်မတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံဖြစ်၏။ မှောင်လာလျှင် ဆီမီးခွက်တွေ ထွန်း၏။ ခြင်တွေထို့ လက်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်ခါနေသောအရိပ်များက နံရံတွင်လှုပ်ရှားနေ၏။ နေရာသီလများတွင် တစ်ခါတစ်ခါ မိုးကြိုးတွေပစ်၊ လျှပ်စီးတွေလက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်မက အဖေ၏ဒူးနားသို့ ကပ်ကပ်သွားတတ်သည်။

အဖေက စစ်သည်မျိုးနွယ်များအကြောင်း၊ ပတ်ရှ်တွန်းခေါင်းဆောင်များနှင့် သူတော်စင်များအကြောင်း ပြောတတ်၏။ သူတို့ဇာတ်သမ်းများကို သာယာနွဲ့ပျောင်းသောအသံဖြင့် ရွတ်ဖတ်၏။ ဆွပ်တွင်နေထိုင်သော လူများစုကဲ့သို့ပင် ကျွန်မတို့သည် ယူဆဝိစ်ဇာအ မျိုးနွယ်

တွေဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်မတို့ ယူဆပ်ဖ်ဇိုင်(အချို့က ယူဆွပ်ဖ်ဇိုင် သို့မဟုတ် သူးဆွပ်ဖ်ဇိုင်ဟု ခေါ်တတ်၏) များသည် ကန်ဒါယာမှ ဆင်းသက်လာကြခြင်းဖြစ်သော ပါကစ္စတန်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်တစ်ဝိုက် ပျံ့နှံ့နေသော အကြီးဆုံး ပတ်ရှ်တွန်းမျိုးနွယ်များထဲမှ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

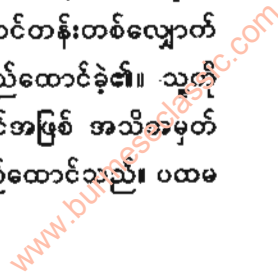
ကျွန်မတို့ ဘိုးဘေးများသည် ၁၆ ရာစုတွင် ကဘူးလ်မှ ဆွပ်သိုရောက် လာကြ၏။ သူတို့က တိမူရစ်ဧကရာဇ်ကို ထီးနန်းပြန်ရန် တူညီခဲ့ကြ၏။ သူ့မျိုးနွယ်စုက သူ့ကိုနန်းချခဲ့သည်ကို ပြန်လည် ထီးနန်းရအောင် ကူညီခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဧကရာဇ်က သူတို့ကို နန်းတော်တွင် အရေးပါသော ရာထူးများပြန်လည် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့၏။ သို့သော် သူမိတ်ဆွေများနှင့် ဆွေမျိုးများက ယူဆပ်ဖ်ဇိုင်တို့သည် အင်အားစိုကောင်းလာလျှင် မင်းအာဏာခြိမ်းခြောက်နိုင်ကြောင်း သတိပေးကြ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ညတွင် သူက ယူဆပ်ဖ်ဇိုင်မှူးကြီးမတ်ကြီးများ အားလုံးကို ဧည့်ခံပွဲကျင်းပမည်ဟု ဖိတ်ခေါ်ကာ သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့၏။ အစုအပြုံလိုက် အသတ်ခံရသူပေါင်း ၆၀၀ နီးပါးရှိ၏။ ထိုအထဲမှ နှစ်ဦးသာ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်ခဲ့၏။ သူတို့မျိုးနွယ်ဝင်အချို့နှင့်အတူ ပတ်ရှ်ဝါသို ထွက်ပြေးလာ ကြ၏။ သူတို့က ဆွပ်သိုလည်း လာရောက်ကာ သူတို့တို့ ထောက်ခံရန် စည်းရုံး ကြ၏။ သို့မှသာ သူတို့ အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ ပြန်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကြာတော့ သူတို့သည် ဆွပ်၏အလှအပတွင် နစ်မြောသွားကြကာ အာဖဂန်နစ္စတန်မပြန်ဘဲ ဆွပ်တွင်ပင် အခြေစိုက်ကြ၏။

ယူဆပ်ဖ်ဇိုင်တို့က လယ်ယာမြေများကို အမျိုးသားများအား အညီအမျှ ဝေခြမ်းပေးကြ၏။ ထိုမြေများတွင် သူတို့ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးကြ ရွာတွေတည် ကြ၏။ ရွာတွေကို ခန့်ခေါ်မြို့စားများက အုပ်ချုပ်ကြ၏။ လက်မှုပညာရှင်များ၊ အလုပ်သမားများ၊ သာမန်အရပ်သူ အရပ်

သားများက သူတို့လက်အောက်ခံတွေ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ထဲမှ အခွန်ဆောင်၏။ လယ်ကွက်တစ်ကွက်မှ လူတစ်ယောက် ပြည်သူ့စစ်အဖြစ် ဆာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ခန့်တစ်ယောက်လျှင် လက်နက် ခိုင် ရာကျော်ရှိ၏။ ထိုသူများက မြေရှင်များကို ကာကွယ်ရန် အခြားရွာများတို့ လုယက်ရန်တို့အတွက် ဖြစ်၏။

ယူဆပ်ဖ်ဇိုင်တွင် အုပ်ချုပ်သူမရှိ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သာ အုပ်ချုပ်ကြ၏။ သူတို့မှာက ရိုင်ဖယ်သေနတ်တွေ ရှိ၏။ ယောက်ျားတွေဆိုလျှင် ရိုင်ဖယ်မပါဘဲ ဘယ်မှမသွားတတ်ကြ။ ကျွန်မတို့၏ အဘိုးဘေးက သူတို့၏ သေနတ် ပစ်တိုက်ပွဲများအကြောင်း မကြာခဏ ပြောတတ်၏။ နောက်ဆုံးရာစု စောစော ပိုင်းတွင် ဗြိတိသျှတို့အန္တရာယ်က ခြိမ်းခြောက်လာ၏။ သူတို့က ပတ်ဝန်းကျင် နယ်မြေအများစုကို ထိန်းချုပ်ထားကြပြီး ထို့ကြောင့် သူတို့ကို အုပ်ချုပ်ရန် ဘက်မလိုက်သော ခေါင်းဆောင်မျိုးကို လိုလားလာကြ၏။

သို့သော် အုပ်ချုပ်သူတော်တော်များများက မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြ။ ၁၉၁၇ တွင်မူ မီအန်ဂူအဗ္ဗဒူဂါဒွတ်ကို ဘုရင်ခန့်အပ်ကြ၏။ ကျွန်မတို့ကမူ သူ့ကို ဘက်စုံရှားဆာဟစ်ဟု ချစ်မြတ်နိုးစွာ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ သူက စာလုံးဝ မတတ်။ သို့သော် ကျွန်မတို့နယ်မြေကို ငြိမ်းချမ်းရေးရအောင် သူ စွမ်းဆောင် နိုင်ခဲ့သည်။ ပတ်ရှ်တွန်လူမျိုးတစ်ဦးထဲမှ နိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ဖယ်လိုက်ခြင်းသည် သူ့အသက်ကို သတ်လိုက်ခြင်း ဝင်မည်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်က မျိုးနွယ်စုများကို လက်နက်မအပ်ခိုင်း။ ထိုသို့လုပ်မည့်အစား သူက ဆွပ်နယ်မြေ တောင်တန်းတစ်လျှောက် ခံထင်တွေဆောက်ကာ စစ်တပ်ကို ခိုင်မာစွာတည်ထောင်ခဲ့၏။ သူ့ကို ၁၉၂၆ တွင် ဗြိတိသျှတို့က နယ်မြေခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြု၏။ သူက ပထမဆုံး တယ်လီဖုန်းစနစ်ကို တည်ထောင်သည်။ ပထမ

ဆုံး မူလတန်းကျောင်းကို ဆောက်၏။ လယ်ယာမြေပိုင်စနစ်များထို့ စတင်သတ် မှတ်ပြဋ္ဌာန်းသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ တည်ထောင်ပြီး နှစ်နှစ် အကြာတွင် သူက သူ၏သားကြီး မိယန်ဂူလ်အဗ္ဗဒူဟတ်ဂျီဟန်ဇက်ကို ထီးနန်းလွှဲအပ်ခဲ့၏။ ကျွန်မအဖေ အမြဲတမ်းပြောတာက “ဘတ်ရှားဆာဟစ်တင် ငြိမ်းချမ်းရေးကို တည်ဆောက်တယ်။ သူ့သားက ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတို့ ဆောင်ကြဉ်းပေးတယ်” ဟူ၍။ ဂျီဟန်ဇက်၏ ခေတ်ကာလသည် ကျွန်မတို့သမိုင်း၏ ရွှေခေတ်ပင် ဖြစ်၏။ သူက ပတ်ရှူဂျီ ဗြိတိသျှကျောင်းထွက် ဖြစ်၏။ သူ့မခင်က ပညာမတတ်သော်လည်း သူကမူ ကျောင်းတွေ အများကြီးဆောက်၏။ ဆေးရုံတွေ လမ်းတွေ လုပ်၏။ ၁၉၅၀ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူက ပြည်သူတွေထံမှ အခွန်အတုတ်ကောက်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်၏။ သို့သော် လွတ်လပ်စွာပြောဆိုခွင့်ကား မရှိသေး။ အုပ်ချုပ်သူတို့ ပြန်ပြောသူအား နယ်မြေမှ နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးတတ်၏။ ၁၉၆၉ ခုနှစ် ကျွန်မအဖေ မွေးသောနှစ်တွင် သူတို့မျိုးဆက် အာဏာ စွန့်၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ပါကစ္စတန်၏ အနောက်မြောက်ဘက် နယ်စပ် ဒေသ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်လာ၏။ နှစ်အနည်းငယ်ကြာတွင် ဆိုင်ဘာပတ်တွန် ခဝါဟု အမည်ပြောင်းခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ပါကစ္စတန်၏ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ သမီးတစ်ဦး အနေဖြင့် မွေးဖွားလာရ၏။ ဆွပ်လူမျိုးတွေအားလုံးကဲ့သို့ပင် ကျွန်မက ပထမ ဆွပ်လူမျိုး၊ နောက် ပတ်ရှူတွန်၊ နောက်တော့ ပါကစ္စတန်လူမျိုး ဖြစ်လာ၏။

ကျွန်မတို့လမ်းအနီးတွင် မိသားစုတစ်စု နေထိုင်၏။ ထိုမိသားစုထဲတွင် ကျွန်မနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဆာဖီနာ ဆိုသော

မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ ကျွန်မ မောင်လေးတွေနှင့်ရွယ်တူ ကောင်လေးနှစ်ဦး ထို့ ရှိကြ၏။ သူတို့အမည်က ဘာသာနှင့် ဘာဆစ်။ ကျွန်မနှင့် သူတို့ အတူတူ ခရစ်ကတ်ကစားကြ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ၊ တစ်ခါ ထစ်ခါ လမ်းပေါ်မှာ၊ ကျွန်မတို့ နည်းနည်း အရွယ်ရောက်လာတော့ မိန်းကလေးတွေပီပီ အိမ်ထဲမှာသာ ကစားကြ၏။ ကျွန်မပါ ထမင်းဟင်း အုတ်ရသည်။ မောင်တွေ၊ အဖေတွေကို ထမင်းကျွေးရ၊ အိမ်မှုကိစ္စ ထုပ်ပေးရ၏။ ယောက်ျားလေးတွေကတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မြို့ထဲမှာ လျှောက်သွားနိုင်ကြသည်။ ကျွန်မအမေနှင့် ကျွန်မကမူ အမျိုးသား ဆွေမျိုးတစ်ဦးဦးမပါဘဲ အပြင်မထွက်ရ။ အနည်းဆုံး ငါးနှစ်သား ယောက်ျား လေးလောက်ဖြစ်ဖြစ်တော့ပါရ၏။ ဤသည်မှာ ရိုးရာ။

ကျွန်မ ဒါကိုမကြိုက်။ ကျွန်မအဖေကမူ “မာလာလာဟာ ငှက်ထို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိရမယ်” ဟု အမြဲပြော၏။ ကျွန်မက မဟာ အလင်္ကာနွား ဘုရင်ကဲ့သို့ အီလန်တောင်ထိပ်ကိုတက်ကာ ဂျူပီတာ ကြယ်ကို ဆွတ်ချင်၏။ သို့သော် ကျွန်မမောင်လေးတွေ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ပြေးကြလွှားကြ၊ စွန်တွေလွှတ်ကြ၊ စွန်ဖြတ်ကြတာတွေကိုသာ ငေးမော ကြည့်နေရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦး အနေနဲ့ သူတို့လိုပဲ လွတ်လပ်ချင် စမ်းပါတိ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၂)

ကျွန်မအဖေ သိမ်းငှက်

ကျွန်မအဖေက စကားလုံးများနှင့်ပတ်သက်၍ အဆင်မပြေ
 ခြစ်ကြောင်း ကျွန်မ အမြဲသိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စကားလုံးများ ရှာမရဘဲ
 စကားလုံး တစ်လုံးကိုသာ ထပ်တလဲလဲ အပ်ကြောင်းထပ် ပြောနေ
 ဆတ်ရာ သူ့နှုတ်ဖျားမှ အခြားစကားလုံးတစ်လုံး ထွက်လာဖို့ ကျွန်မတို့
 အတော်စောင့်နေကြရ၏။ သူ၏လည်မျိုတွင် နံရံကြီးတစ်ချပ် ဆီးတား
 ထာသကဲ့သို့ ခံစားရသည်ဟု သူက ပြော၏။ အမ်းပီနှင့် ကေ စသော
 စာလုံးများသည် သူ့အတွက် ထွက်ဖို့အတော်ခက်သော ရန်သူစကားလုံး
 ချားဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်မကို မာလာလာဟုခေါ်တာထက် ဂျာနီဟုခေါ်
 အာတ ပိုအထွက်ရလွယ်လို့လားဟုပင် အဖေ့ကို ကျွန်မ စဖူးသည်။
 ဤသို့ ထစ်ငေါ့ခြင်းသည် စကားလုံးများနှင့် ကဗျာကို အလွန်ချစ်သူ
 အတွက်တော့ တကယ့်အဆီးအတားကြီးပင်ဖြစ်၏။ သူ့ဘက်မှ ဦးလေး
 ဆစ်ဦး သည်လည်း ဤသို့ပင် စကားထစ်တတ်သူဖြစ်၏။ သို့သော် သူ
 အဖေကမူ သူနှင့်မတူ။ သူ့စကား ဩဇာသံက မိုးချန်းသကဲ့သို့ ဟိန်း

ထွက် နေပြီး စကားသံက ကခုန်နေသလို ကြည်လင်လှသည်ဖြစ်ရာ သားအတွက်ပိုဆိုးနေသလိုဖြစ်နေ၏။

“အန်ထွေးထုတ်လိုက် ငါ့သား” ဟု သူ့အဖေက သူ့စကားထစ် နေတာကို ကြားရလျှင် အော်ပြောတတ်၏။ ကျွန်မအဘိုးအမည်က မိုးဟူးလ်အာမင် ဖြစ်၏။ အမိပွားက ‘ရိုးသားသော ဝိညာဉ်’။ သူတော် စင် နတ်မိမယ် ဂေဗရီယယ်၏ အမည်နာမဖြစ်၏။ အဘိုးက သူ့နာမည် ကိုသူ သိပ်ဂုဏ်ယူ၏။ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လျှင်ပင် သူ့အမည်ပါသော ကဗျာတစ်ပိုဒ် ရွတ်ဆိုမိတ်ဆက်တတ်၏။ အဘိုးလောက်စိတ်တိုသူ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးခဲ့။ သူက အသေး အဖွဲ့ကိစ္စလေးကိုပင် ခေါ်သထွက် လို့မဆုံးနိုင်သူ ဖြစ်၏။ မျက်နှာကြီးနီရဲလာကာ အနီးအနားရှိ လက်လှမ်း မှီရာ အိုးခွက်တွေနှင့် ပေါက်တတ်၏။ ကျွန်မ အဘွားအကြောင်းကိုမူ ကျွန်မ မသိ။ သို့သော် ကျွန်မအဖေက ကျွန်မအဘိုးကို အဘွားက နောက် ပြောင်ပြောသောစကားကိုမူ ပြောပြ၏။

“ရှင် ကျွန်မကို ဒီလို မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ပြောဆို ဆက်ဆံမယ်ဆိုရင် ကျွန်မသေသွားရင် ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မပြုံးတတ်၊ မရယ်တတ်တဲ့ ဇနီးတစ်ယောက် ဘုရားသခင်က ချီးမြှင့်လိမ့်မယ်”

ကျွန်မအဘွားက အဖေငယ်စဉ်ကပင် စကားထစ်ငေါ့တတ် သည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်၏။ ထိုကြောင့် သူတော်စင်တစ်ဦးထံ ကလေးအရွယ် တပင် ခေါ်သွားခဲ့၏။ သွားရသောခရီးက အဝေးကြီး။ ထိုနောက် တောင်ပေါ်သို့ တစ်နာရီခန့် တက်ရသေးသည်။ အမေ၏ တူတော်သူ ဖတ်စလီဟာက်က အဖေကို ပခုံးပေါ်တင်ကာ ခေါ်သွားရ၏။ သူတော် စင်ကြီး၏အမည်က လူဝါနီပါ ဖြစ်၏။ ‘အရူးများအတွက် သူတော်စင်’ဟု အမိပွားရ၏။ သူက အရူးတွေကို ကုသရာတွင် နာမည်ကြီး၍ဖြစ်၏။ သူတော်စင်ကြီးနှင့် တွေ့သောအခါ သူက ကျွန်မ အဖေကို ပါးစပ်အဟံ

ခိုင်းကာ တံထွေး ထွေးထည့်သည်။ ထို့နောက် ကြံဖြင့်နယ် ထားသော မုန့်ညက်တစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲထည့်၊ တံထွေးနှင့် လုံး၏။ ထိုနောက် ထိုအလုံးလေးကို ပါးစပ်မှထုတ်ပြီး အမေ့ကိုပေး၏။ တစ်နေ့ နည်းနည်းစီ အဖေ့ကို ကျွေးရန်ပြော၏။ တကယ်တော့ ထိုကုထုံးက အလုပ်မဖြစ်ပါ။ ဝိုပြီးဆိုးလာသည်ဟုပင် အချို့လူတွေက ပြောသည်။ အဖေအသတ် ၁၃ နှစ်တွင် အဖေက စကားပြောပြိုင်ပွဲဝင်မည်ဟု အဖိုးကို ပြော၏။

“မင်းက ဘယ်လိုစကားပြောမှာလဲ။ ဝါကျတစ်ကြောင်းကို တစ်မိနစ်လောက် နှစ်မိနစ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ပြောနေရတဲ့ မောင်”ဟု ရှိပုလ် အာမင်က ရယ်ပြီးပြောခဲ့၏။

“မပူပါနဲ့ အဖေရယ်၊ အဖေသာ ပြောရမယ့်စကားကို ရေးပေး၊ ကျွန်တော် ကျက်ပြီးပြောပါမယ်”ဟု အမေက ပြန်ပြော၏။

ကျွန်မအဘိုးက မိန့်ခွန်းတွေရေးသည့်နေရာတွင် နာမည်ကျော် ၏။ သူက ရှာပူရွာမှ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် စကားပြော စညာသင်ပေးသူ ဖြစ်၏။ အရပ်ထဲက ဗလီတွင်လည်း ဗလီဆရာကြီး ဖြစ်၏။ သူက စကားပြော ကောင်း၏။ သောကြာနေ့ ဘုရားဝတ်ပြုချိန် တွင် ဟောသော သူတရားများက ကောင်းလွန်းသဖြင့် တောင်ပေါ်ရွာမှ လူများပင် မြည်းစီးပြီးလာတရားနာကြ၏။ အချို့က ကုန်းကြောင်းဆင်း လာပြီးပင် သူတရားကို လာနာကြ၏။

ကျွန်မအဖေတို့မိသားစုက ကြီး၏။ အဖေမှက အစ်ကို ဆာအစ် ရစ်ချ် ဆိုသူ ရှိ၏။ ကျွန်မက ‘ဦးလေး ခန့်ဒါဒါ’ဟုခေါ်သည်။ ထိုနောက် အဖေ့တွင် ညီမဝါဘိုလည်းရှိသည်။ သူတို့၏ရွာ ဘာကန်နာတ သိပ်ရှေးကျ၏။ သူတို့ မိသားစုအားလုံး ရွှံ့မိုးထားသောတဲကြီးတစ်လုံး ထဲတွင် စုနေကြ၏။ မိုးရွာရွာ နှင်းကျကျ ခေါင်မိုးက မိုးတွေ နှင်းတွေ ထိုသည်။ မိသားစုအများစုကဲ့သို့ပင် ယောက်ျားလေးတွေ ကျောင်းသွား

ကြသောအခါ မိန်းကလေးများက အိမ်တွင် ပင်နေခဲ့ကြရ၏။

“သူတို့က ယောက်ျားယူဖို့ပဲ စောင့်နေကြရတဲ့အလုပ် ရှိတယ်”
တဲ့ အဖေက ပြောပြ၏။

ကျွန်မအဖေများသည် ကျောင်းသာမနေရသည်မဟုတ်။ အဖန်လက်ဖက်ရည်ကို နွားနို့ သို့မဟုတ် မလိုင်နှင့် သောက်ရသောအခါ မူ ညီမတွေက နို့မပါသောလက်ဖက်ရည်ကို သောက်ရ၏။ ကြက်ဥဆို လျှင်လည်း ယောက်ျားတွေ အတွက်သာ။ ဥစားအရွယ် ကြက်တစ်ကောင် သတ်ပြီဆိုလျှင် ရင်ပုံသားတို့ ပေါင်သားတို့က ကျွန်မအဖေရယ်၊ သူ့အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မအဘိုးရယ်အတွက်။ မိန်းကလေးများက တောင်ပံ တို့ လည်ချောင်းရိုးတို့သာ စားရ၏။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေက အဖေညီမတွေနှင့် သူနှင့်မတူ ဘူးဆိုတာ ခံစားရတယ်ဟု အဖေက ပြော၏။

ကျွန်မအဘိုးတို့ရွာတွင် လုပ်စရာက သိပ်မရှိ။ ခရစ်ကက် တစားကွင်း မရှိ။ တစ်ရွာလုံးတွင် ရုပ်မြင်သံကြားစက်က တစ်လုံး သာရှိ၏။ သောကြာနေ့ ဆိုလျှင် ညီအစ်ကိုတစ်စုသည် ဗလီသို့သာသွား ကာ အဘိုးဟောသောတရားတွေကို နားထောင်ကြရ၏။

ကျွန်မအဖို့က အိန္ဒိယတွင် ပညာသင်ဖူးသည် မဟာမက်အလီ ဇင်နား(ပါကစ္စတန်ထူထောင်သူ)၊ ဂျဝါဟလာနေရူး၊ မဟတ္တမဂန္ဒီ၊ ခန်အဗ္ဗဒူ ဂဖားခန်(ကျွန်မကို လွတ်လပ်ရေးဆောင်ကြဉ်းပေးသူ ပတ်ရှ်တွန်ခေါင်းဆောင်) စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးများကို သူ မြင်ဖူး သည်။ ကျွန်မအဘိုးကို ကျွန်မက ဘာဘာဟုခေါ်သည်။ ဘာဘာသည် ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက် ညသန်းခေါင်တွင် ဗြိတိသျှကိုလိုနီ များက လွတ်လပ်ရေးပေးသောအခမ်းအနားကိုလည်း ကိုယ်တွေ့မျက် မြင် ကြည့်ခဲ့ရ၏။ အဘိုးတွင် ရေဒီယိုဟောင်းတစ်ခု ရှိကာ ထိုရေဒီယိုဖြင့်

သူ သတင်းတွေနားထောင်တတ်၏။ သူ၏ တရားများထဲတွင် ကမ္ဘာ့ အရေးအခင်းများကိုပါ ထည့်ဟောတတ်၏။ တမန်တော် မိုဟာမက်၏ တုရ်အန်ကျမ်းနှင့် ဟာရှစ်ကျမ်းတို့မှ နိပါတ်များကိုလည်း သူက ကိုးကား တတ်၏။ အဘိုးက နိုင်ငံရေးအကြောင်း ပြောရတာလည်း ကြိုက်၏။ ၁၉၆၉ တွင် ဆွပ်သည် ပါကစ္စတန်၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုနှစ်တွင် ကျွန်မအဖေကို မွေးသည်။ ဆွပ်သူဆွပ်သားအများစုက ဤသည်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့ကြ။ ပါကစ္စတန်၏ တရားဥပဒေစနစ်ကို မကြိုက်။ သူတို့၏ထုံးစံ ရိုးရာနည်းစနစ်ထက်ပင် ပို၍နူးကွေး၊ ပို၍ ထိရောက်မှုနည်းသည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်မအဘိုးက လူတန်းစားစနစ်ကို ဆန့်ကျင်၏။ ခန့်တို့၏ အာဏာဆက်ခံမှု ဓလေ့ကို မနှစ်သက်။ ချမ်းသာသူနှင့် ဆင်းရဲသူများကြားမှ ကွာဟမှုကို မလိုလား။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံ၏ သက်တမ်းက သိပ်မကြာသေး။ သို့သော် ဇစ်တပ်မှ အာဏာသိမ်းမှုတွေများပြီး က်ဆိုးခဲ့ရ၏။ ကျွန်မအဖေ ချွန်နှစ်သားတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဇီယာအူဟတ်က အာဏာသိမ်း၏။ သူ့ ဇာတ်ပုံတွေက နေရာတကာမှာ တွေ့နေရဆဲ။ သူက ကျွန်မတို့ ရွေးချယ် တင်မြှောက်ထားသော ဝန်ကြီးချုပ် ဇူလ်ဖီကာအလီဘူတိုကို ဖမ်းဆီးကာ နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီး ရာဝါလ်ပင်ဒီထောင်တွင် ကြီးပေးကွပ်မျက်ခဲ့၏။ ယခုထက်တိုင် လူတွေက မစ္စကာဘူတိုကို ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသူဟု ပြောဆိုနေကြဆဲ။ သူသည် သာမန် ပြည်သူတွေအတွက် ရပ်တည်ခဲ့သူ ပထမဆုံးသော ပါကစ္စတန်ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်၏။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ သရက်ခြံဧကပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်ပေသောရာဇ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ကို သတ်ဖြတ်မှုသည် လူတိုင်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေပြီး ပါကစ္စတန်ကို ကမ္ဘာ့က မကောင်းမြင် စေခဲ့ ၏။ အမေရိကန်ဆိုလျှင် အကူအညီအထောက်အပံ့ပင် ဖြတ်တောက်

ဝစ်ခဲ၏။

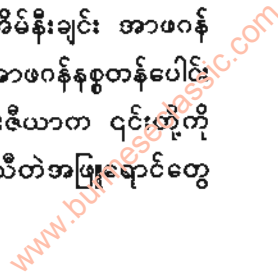
သူပြည်တွင်းမှ လူတွေ သူ့ကို ထောက်ခံစေရန်အတွက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဇီယာက စစ်မှန်သောမတတ်ဆလင်နိုင်ငံထူထောင်ရန်ဆိုကာ အစွလာမိဘာသာကို အားကိုးလောင်းပေးကာ စည်းရုံးမှုများ လုပ်ခဲ့၏။ သူ၏ တပ်မတော်သည် ကျွန်မတို့နိုင်ငံ၏ အတွေးအခေါ်ပိုင်းကိုသာမက ဝထဝီဆိုင်ရာ နယ်နိမိတ်များကို ကာကွယ်ဖို့ပါ ထူထောင်ထားသည်ဟု ဝါဒပြနေခဲ့၏။ အစွလာမိစည်းမျဉ်းဥပဒေသကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေသော သူ့အစိုးရကို ရိုသေလေးစားကြရန်မှာ ပြည်သူတို့တာဝန်ဖြစ်သည်ဟု သူက ပြော၏။ ဇီယာက ကျွန်မတို့ မည်သို့ ဘုရားဝတ်ပြုသင့်သည်ကိုပါ လမ်းညွှန်ပြလိုသူဖြစ်၏။ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းပလီများကို ခရိုင်တိုင်းတွင် ဖွဲ့စည်း၏။ ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ ဝေးလံခေါင် သီသော ရွာလေးတွင်ပင် ဤဆုတောင်းပလီရှိ၏။ သူက ဘုရားဝတ်ပြုမှုစစ်ဆေးရေး ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်းတစ်သိန်းကို ခန့်ထားကြီးကြပ်စေ၏။ ထိုအချိန် မတိုင်မီကဆိုလျှင် ဘာသာရေးဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များသည် မျက်နှာငယ်ကြသည်။ သို့သော် ဇီယာ လက်ထက်တွင် ဩဇာရှိလာကြ၏။ အစွလာမိဘာတ်သို့ ပင့်ဖိတ်ကာ လမ်းညွှန် မှုတောင်းခံ၏။ ကျွန်မအဘိုးပင် သွားခဲ့သေးသည်။

ဇီယာလက်ထက်တွင် ပါကစ္စတန်မှ အမျိုးသမီးများသည် ပို၍ပင် အကန့်သတ်ခံခဲ့ကြရ၏။ ဂျင်းနာက “အမျိုးသားများနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်တွဲကာ အမျိုးသမီးများ ပါဝင်စွမ်းဆောင်မှု မရှိပါက မည်သည့်ကိစ္စမှ မအောင်မြင်။ ကမ္ဘာတွင် အာဏာနှစ်ရပ်ရှိ၏။ တစ်ခုတစ်ခုစားလုံလက်နက်။ တစ်ခုက ကလောင်သွား။ ထိုနှစ်ခုထက်ပိုမိုအားတောင့်သော အာဏာမှာ တတိယအာဏာစွမ်း ပကားဖြစ်သော အမျိုးသမီးစွမ်း ပကားပင်ဖြစ်သည်”ဟု ပြောခဲ့၏။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇီယာက

အစွလာမိဥပဒေတွင် အမျိုးသမီးများအခွင့်အရေးကို အမျိုးသားများ၏ ဘဝကံမျှသာ ထားရှိခဲ့၏။ ၁၃ နှစ်သမီးလေး မုဒိမ်းကျင့်ခံရကာ ကိုယ်သန်ရှိခဲ့သောအခါ သူ့ကို မြူဆွယ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ထောင်ချခဲ့ကြသော အမှုများစွာ ပေါ်လာ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမျိုးသမီးက အမျိုးသားလေးဦးကို သက်သေအဖြစ် မခေါ်နိုင်၍ဖြစ်၏။ အမျိုးသား၏ခွင့်ပြု ချက်မရှိဘဲ အမျိုးသမီးသည် ဘဏ်စာရင်းမဖွင့်နိုင်။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံက ဟော်ကီအားကစားတွင် ထူးချွန်၏။ သို့သော် ဇီယာက ကျွန်မတို့အမျိုးသမီး ဟော်ကီအားကစားသမားများအား ဘောင်းဘီတိုဆတ်စေဘဲ ဘောင်းဘီရှည်အပြုကြီးများသာ ဝတ်ဆင်စေ၏။ အချို့အားကစားများတွင် အမျိုးသမီးများ ကစားခွင့်မပြု။

ဘာသာရေးကျောင်းများစွာဖွင့်၏။ ဘာသာရေးသင်ခန်းစာရေးရာတွင် ‘အစွလာမိယတ်’ခေါ် အစွလာမိဘာသာရေးစာကိုသာ သင်စေ၏။ ယနေ့ ခေတ်အခါတွင်ပင် ပါကစ္စတန်၌ ကလေးများ သင်နေကြရဆဲ။ သမိုင်းပြဋ္ဌာန်း စာအုပ်များကို ပြန်လည်ရေးသားကာ ပါကစ္စတန်ကို ‘အစွလာမိဘာသာ၏ခံတပ်’အဖြစ် အမွှန်းတင်ရေးသားစေ၏။ ဟိန္ဒူဘာသာနှင့် ဂျူးဘာသာများကို ချိုးနှိမ်၏။ သမိုင်းစာအုပ်များထဲတွင် ကျွန်မတို့နိုင်ခဲ့သော စစ်ပွဲသုံးပွဲအကြောင်း ရေးထားသည်။ ကျွန်မတို့၏ မဟာရန်သူ အိန္ဒိယနှင့် တိုက်ခိုက်သော စစ်ပွဲ တစ်ပွဲသာ သိရှိပြခဲ့၏။

ကျွန်မအဖေ ဆယ်နှစ်သားတွင် အရာရာပြောင်းလဲခဲ့၏။ အဘူဇ ခရစ္စမတ်အပြီးတွင် ရုရှားက ကျွန်မတို့အိမ်နီးချင်း အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ နယ်စပ်ကို အာဖဂန်နစ္စတန်ပေါင်းသန်းနှင့်ချီ၍ ထွက်ပြေးလာကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇီယာက ၎င်းတို့ကို ခြိမ်းခြောက်ပြု၏။ ပတ်ရှ်ဝါပတ်ပတ်လည်တွင် ယာယီတံအပြုချောင်တွေ

ပြန်ကြဲနေ၏။ ယနေ့တိုင် အချို့ ရှိနေကြသေးသည်။ ကျွန်မတို့၏ အကြီးဆုံးထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းကို စစ်တပ်မှ ချုပ်ကိုင်ထား၏။ ၎င်းတို့အိုင်အက်အိုင်ဟု ခေါ်၏။ အာဖဂန်စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များကို ယာယီစခန်းမှခေါ်ကာ တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲဝင် မူဂျာဟစ်ဒင်များအဖြစ် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့၏။ အာဖဂန်တို့သည် နာမည်ကျော်တိုက်ပွဲဝင် စစ်သည်များဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် အစီအစဉ်ကို ကြီးကြပ်သူ ဝိုလ်မူကြီး အိမ်နိတ်တို့ သူတို့ကို လေ့ကျင့်ပေးရသည်မှာ အတော်လက်ဝင်သည်ဟု ဆို၏။

ရုရှားတို့၏ ကျူးကျော်မှုက ဇီယာကို နိုင်ငံတကာလူ့ရမ်းတာဘဝမှ လွတ်လပ်ရေးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူအဖြစ် ပြောင်းလဲလာစေခဲ့၏။ အမေရိကန်များက ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်က ရုရှားသည် သူတို့၏ အဓိကရန်သူမဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့၏ အိမ်နီးနားချင်းတွင် အီရန်မှ ရှားဘုရင်သည် တော်လှန်ရေးတွင် နန်းအချခံလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေသတွင်း၌ စီအိုင်အေအခြေခံစခန်း ပျောက်သွားပြန်၏။ ထိုအခြေခံစခန်းနေရာကို ပါကစ္စတန်သို့ ပြောင်းယူခဲ့၏။ အမေရိကန်နှင့်အနောက်နိုင်ငံများမှ ဒေါ်လာသန်းနှင့်ချီ၍ ဝင်လာ၏။ အိုက်အက်စ်အိုင်ကို ကူညီသော လက်နက်တွေ ဝင်လာ၏။ အာဖဂန်တို့ကို လေ့ကျင့်ပေးကာ ကွန်မြူနစ်တပ်နီကို တိုက်ခိုက်စေ၏။ ဝိုလ်ချုပ်ကြီးဇီယာကို အိမ်ဖြူတော်သို့ဖိတ်ကာ သမ္မတရော်နယ်ရိုင်နှင့် တွေ့စေ၏။ ဝန်ကြီးချုပ် မာဂရက်သက်ချာနှင့် အမှတ် ၁၀ ဒေါင်းနင်းလမ်းတွင် တွေ့၏။ သူတို့က ဇီယာကို ချီးကျူးကြ၏။

ဝန်ကြီးချုပ် ဇုလ်ဖီလ်ကာဘူတိုက ဇီယာကို စစ်ဦးစီးချုပ်ခန့်ခွဲခြင်းမှာ သူ့လို သိပ်မထက်မြက်။ သူ့ကို အာမခံနိုင်သူဟု ထင်၍ဖြစ်၏။ သူက သူ့ကို သူ၏ 'မျောက်'ဟု ခေါ်၏။ သို့သော် ဇီယာသည် မကြာမီတွင် အလွန်ဉာဏ်များ သူဖြစ်လာသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ ကွန်မြူနစ်

သို့ မပျံ့နှံ့အောင် သူလုပ်ခဲ့၏။ ဆူဒန်မှ တာဂျစ်ကစ္စတန်ထိ မွတ်ဆလင်များအတွက်လည်း သူက အကာအကွယ်ပေး၏။ အာရပ်ကမ္ဘာမှငွေတွေ သူ့ထံ ဝင်ပေါလအောင်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ဆော်ဒီအာရေဗျမှ အများစုဖြစ်၏။ ထိုအထဲတွင် ဆော်ဒီမီလျံနာ အိုစမာဘင်လာဒင်လည်း ပါ၏။

ကျွန်မတို့ ပတ်ရှ်တွန်များသည် ပါကစ္စတန်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်ကြားတွင် ကွဲပြားနေ၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်တစ်ရာကျော်က ဗြိတိသျှတွေ ရေးဆွဲခဲ့သော နယ်နိမိတ်က သိပ်အရေးမပါ။ ထို့ကြောင့် ဆိုဗီယက်တွေ ကျော်လာသောအခါ ကျွန်မတို့ သွေးတွေဆူလာသည်။ ဘာသာရေးအရရာ၊ မျိုးချစ်စိတ်အရရာ ဖြစ်၏။ ဗလီမှ တရားဟောဆရာများက အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ဆိုဗီယက်၏ ကျူးကျော်မှုအား ရှုတ်ချကြ၏။ ရုရှားတွေကို ဂျီဟတ်စစ်ပွဲဆင်နွှဲရာတွင် တိုက်ပွဲဝင်ခြင်းသည် မွတ်ဆလင်ထောင်းတို့တာဝန်ပင်ဖြစ်သည်ဟု စည်းရုံးသည်။ ဇီယာ၏ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင် ဂျီဟတ်သည် ဘာသာရေးအထွတ်အမြတ် ငါးခုတွင် ဆဌမမြောက်မဏ္ဍိုင်ဖြစ်လာ၏။ အထွတ်အမြတ်လိုက်နာစရာ ငါးခုမှာ ထာဝရဘုရားတစ်ဆူတည်းကိုသာ ယုံကြည်ခြင်း၊ နမာစ်ခေါ် ဇစ်နေလျှင် ဘုရားငါးကြိမ်ရှိခြင်း၊ ဇကတ်ခေါ် လျှဒါန်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ နီအခေါ် ရမ်ဇန်ဥပုသ်ကာလတွင် အရုဏ်တက်မှ နေဝင်သည်အထိ ဘာအစာမှမစားဘဲ ဥပုသ်စောင့်ခြင်း၊ ဟတ်ချ်ခေါ် မဏ္ဍာသို့ ဘုရားဖူးသွားခြင်း စသည်တို့သည် မွတ်ဆလင်တိုင်းအဖို့ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ထုပ်သင့်သည်အရာများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာတွင် ဤဂျီဟတ်အတွေးအခေါ်ကို စီအိုင်အေက အထူးအားပေးသည်ဟု အဖေက ပြောဖူးသည်။ ဒုက္ခသည်စခန်းမှ ကလေးများကို အမေရိကန်တက္ကသိုလ်မှပေးသော ကျောင်းသုံးစာအုပ်များကို ဖြန့်ဝေပေးကာ အခြေခံ

သင်္ချာသင်ပေး၏။ သင်္ချာကလည်း တိုက်ပွဲအတွင်းသင်ခြင်းဖြစ်၏။ သင်္ချာပုစ္ဆာများမှာ 'ရုရှားကျူးကျော်သူ ၁၀ ဦးထဲမှ မွတ်ဆလင်တစ်ဦးက ငါးဦးသတ်ဖြတ်ခဲ့သော် ၅ ဦးကျန်မည်' ဆိုသော ပုစ္ဆာမျိုး၊ ကျည်ဆန် ၁၅ တောင့်ထဲက ၁၀ တောင့် သုံးလိုက်လျှင် မည်မျှကျန်မည်နည်း ဟူသော မေးခွန်းမျိုးတွေ။

ကျွန်မအဖေ ရွာမှ အချို့လူငယ်များသည် အာဖဂန်နစ္စတန် တွင် သွား၍ စစ်တိုက်ပေးကြ၏။ တစ်နေ့တွင် ဆူဗီမိုဟာမက် ဆိုသူသည် ကျွန်မ အဖေရွာသို့ရောက်လာကာ အစွဲလမ်းတာဝန်အတွက် ရုရှားကို လိုက်ရန် စစ်သားလာစုဆောင်းသည်ကို ကျွန်မအဖေက ပြောပြ၏။ အများအပြား စစ်သွားတိုက်ကြ၏။ ရှင်ဖယ်အဟောင်းတွေ ကိုင်သူကိုင်၊ ဘဇူကာ ထမ်းသူထမ်း။ အချို့ကလည်း ပုဆိန်လောက်နှင့်ပင် သွား တိုက်၏။ ထိုအထဲမှ အချို့သည် နောက်ပိုင်းတွင် တာလီဘန်တွေဖြစ် လာကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် အဖေက ၁၂ နှစ်သားသာရှိသေးရာ စစ်တိုက် ဖို့ရာ အရွယ်က ငယ်လွန်းနေသေး၏။ ရုရှားတွေက ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ကြီးစိုးခဲ့ကြ၏။ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်တွင် အဖေလည်း ဂျီဟတ်ဝါဒီ အဖြစ် စစ်ဝင်တိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ သို့သော် အဖေက နောက် ပိုင်းတွင် ဘာသာရေးကို ပိုစိတ်ဝင်စားသွား၏။ အခြားရွာရှိ ဗလီအို လမ်းလျှောက်သွားကာ ကုရ်အန်ကို သင်ယူကာ ကုရ်အန်မှ အခန်း(၃၀) လုံးကို သူ လေ့လာ၏။ အလွတ်ကျက်ရွတ်ရုံမျှမက အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါ သူ သိအောင် ကြိုးစားခဲ့၏။ ဤသည်ကို လူငယ်တော်တော်များများ မလုပ်နိုင်ကြ။

သူ့ကို ကုရ်အန်သင်ပေးသူ ဘာသာရေးဆရာက ဘဝသည် တို တောင်းကြောင်း၊ လူငယ်များအတွက် အခွင့်အလမ်း နည်းပါး ကြောင်း ပြောပြ၏။ ကျွန်မတို့မိသားစုပိုင်လယ်က နည်းနည်းလေး။

အဖေသည် တောင်ဘက် ဒေသသွားကာ အခြားသူ့သုငယ်ချင်းများကဲ့သို့ မီးသွေးမိုင်းတွေမှာ အလုပ်မလုပ်လို။ ဤအလုပ်က ပင်ပန်းသည်။ အန္တရာယ်လည်းများ၏။ မတော်တဆထိခိုက်မှုဖြစ်၍ သေဆုံးသူများ၏ ခေါင်းတွေ ရွာပြန်သူသယ်လာတတ်ကာ အကြိမ်ကြိမ်။ ရွာမှလူငယ်လေး တွေ အမျှော်လင့်ကြဆုံးက ဆော်ဒီအာရေဗျ သို့မဟုတ် ဂူဘိုင်းသို့သွား တာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် အလုပ်လုပ်ရေးသာဖြစ်၏။

ကျွန်မအဖေက ညတိုင်း ဆုတောင်းတာတစ်ခု ရှိ၏။

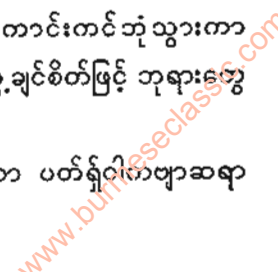
“အလ္လာအရှင်မြတ်။ မွတ်ဆလင်တွေရဲ့ ရန်သူတွေနဲ့ စစ်မက် ဖြစ်ပွားအောင် ဖန်တီးပေးတော်မူပါ။ သို့မှသာ အရှင်အတွက် တပည့် တော် အလုပ်အကျွေးပြုကာ ကျဆုံးရင်း အာဇာနည်ဖြစ်ပါရစေ”

မွတ်ဆလင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရေးသည် သူ့ဘဝတွင် အရေး အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ သူက သူ့ဘာသာသူ 'ဇီယာအူဒင် ပန်ချီပီတို' တဲ့ သတ်မှတ်လို၏။ (ပန်ချီပီတိုဆိုသည်မှာ ဘာသာရေးဂိုဏ်း)။ ထို နောက် မှတ်ဆိတ်မွေး စ,ထား၏။ ဤသည်မှာ ဦးနှောက်ဆေးခြင်း တစ်မျိုးဟု သူပြောသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အသေခံ ဗုံးခွဲသမားဖြစ်လာရန်ပင် ထိုစဉ်က မျှော်မှန်းဖူးသည်ဟု သူက ပြောပြ၏။

သို့သော် သူက ငယ်စဉ်ကပင် အရာရာ စူးစမ်းလေ့လာကာ အမေးအမြန်းထူသော သူငယ်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ပညာရေးစနစ်မှာ ဆရာပြောတာ မှန်သမျှ အကုန်အလွတ်ကျက်၊ ဆရာကို ဘာမှပြန်မမေး ရဆိုသောပုံစံဖြစ်၏။

သူက အာဇာနည်တစ်ဦးအဖြစ် ကောင်းကင်ဘုံသွားကာ ကျွန်မ အမေ၏အစ်ကို ဖေစ်မိုဟာမက်နှင့် တွေ့ချင်စိတ်ဖြင့် ဘုရားတွေ ဖိနှိခိုးခဲ့၏။

ထိုစဉ်က ရိုမက်ရှားဆာယဲယီးဆိုတာ ပတ်ရှ်ဂါ့စ်ဗျာဆရာ

တစ်ဦး၏ ကဗျာ ခေတ်စား၏။ သူကဗျာထဲတွင် အာဖဂန်နစ္စတန် တွင်ဖြစ်ပျက်နေသည်မှာ “ဆင်နှစ်ကောင်ကြားက စစ်ပွဲ၊ အမေရိကန်နှင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံစစ်ပွဲ” ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ ဤစစ်ပွဲက ကျွန်မ တို့စစ်ပွဲ ဝဟုတ်။ ကျွန်မတို့ ပက်ရှူတွန်တွေက ဆင်နှစ်ကောင်ကြားက မြေစာပင် ဝမာ အလဟဿ ဒုက္ခခံနေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူက ထောက်ပြ၏။ အဖေက ထိုကဗျာကို ကျွန်မငယ်စဉ်က မကြာခဏ ရွတ်ပြ၏။ သို့သော် ထိုစဉ်က အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းနားမလည်။

အဖေက ဖေ့စ်မိုဟာမက်၏ဩဇာ အတော်သက်ရောက်ခဲ့၏။ သူက မြေရှင်နှင့် ဓနရှင်စနစ်တို့ ဤနိုင်ငံတွင် ချုပ်ငြိမ်းစေလို၏။ ချမ်းသာသူလူတစ်စု အစဉ်ဆက်မပြတ် ကောင်းစားကြကာ ဆင်းရဲသူတို့ ဆင်းရဲသည်ထက် ပိုဆင်းရဲနေကြသည်ကို သူ မရှုစိမ့်။ သူက အစွန်း နှစ်ဖက်ကြားရောက်နေသည်ကို သူ့ဘာသူ တွေ့ရှိသွားသည်။ ဘာသာ ရေးအယူသည်းမှုနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒက တစ်ဖက်၊ စစ်သွေးကြွ အစွလာမ်က တစ်ဖက်၊ ထိုအစွန်းနှစ်ခုအလယ် တစ်နေရာရာတွင် သူ ရပ်သွားမည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

ကျွန်မအဖေက ကျွန်မအဘိုးကို ကြည်ညို၏။ အဘိုးအကြောင်း အံ့ဩစရာဇာတ်လမ်းတွေ ကျွန်မကို ပြောပြ၏။ အဘိုးက စကားပြော ကောင်း၏။ ထင်ရှား၏။ သံခင်းတမန်ခင်း နားလည်ကာ အခွင့် သင့်လျှင် ခေါင်းဆောင် ကြီးတစ်ဦးပင်ဖြစ်နိုင်၏။ ကျွန်မအဘိုးတွင် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ဦးရှိ၏။ သူကလည်း အဘိုး၏ကျောင်း၌ပင် ကျောင်းဆရာဝင်လုပ်၏။ သူ အလုပ်ဝင်တော့ အဘိုးထက် သူက အသက်များစွာငယ်အောင် အသက်လိမ်ပြီး စာရင်းသွင်းခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ လူများသည် မွေးသက္ကရာဇ်အတိအကျကို မသိကြ။ မြေငလျင် လှုပ် တုန်းကမွေးတာ စသဖြင့်သာ မှတ်ထားတတ်က၏။ သို့သော် အဘိုးက

သူသည် သူထက် တော်တော်အသက်ကြီးသည်ကို သိနှင့်နေ၏။ သူက အဘိုးက သိပ်စိတ်ဆိုးကာ မင်ဂိုရာသို့ တစ်နေ့လုံး ဘတ်စ်ကားစီးကာ ဆွပ်ပညာရေးဝန်ကြီးကို သွားတွေ့၏။

“ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော့်ထက်အသက်ဆယ်နှစ်ကြီးတဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲရှိတယ်။ အခု သူ့ကို ဝန်ကြီးက ခန့်အပ်လွှာပေးလိုက်တော့ သူက ကျွန်တော့်၏အသက်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်နေတယ်”ဟု တိုင်တန်း၏။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘာရေးပေးရမလဲ။ ခင်ဗျားကို ကွက်တာငလျင်လှုပ်တဲ့နှစ်က မွေးတာလို့ ရေးလိုက်ရင် ရမလား။”

အဘိုးက သဘောတူ၏။ ထိုကြောင့် သူ၏မွေးသက္ကရာဇ်က ၁၉၃၅ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲထက် သူ အသက်ပြန် ငယ်သွားသည်။

အဘိုးက မဟုတ်မခံသူဖြစ်၏။ သူ့အလိုကျတာကလည်း ရှား ခ်။ အဖေက လက်ရေးအလွန်လှ၏။ အဘိုးအတွက် စာတွေအများကြီး နေပေးခဲ့၏။ သို့သော် တစ်ခါမှအချီးကျူးမခံခဲ့ရ။

အဘွားဖြစ်သူကလည်း အဘိုးကို မြှောက်ပေးတာလည်း ပါ၏။ အဘိုးကို အဖွားက အလွန်အထင်ကြီးသည်။ စားသောက်ရာတွင်ပင် အဘိုးကို အသားများများ၊ အဆီအနှစ်များများကျွေးကာ အဘွားက အငတ်ခံနေ၏။ ထိုခေတ်က ရွာတွင် လျှပ်စစ်မီးမရှိ။ ဆီးမီးတိုင်ဖြင့်သာ ဇာဖတ်ရ၏။ တစ်ညတွင် ဇာဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားရာ ဆီမီးတိုင် ထဲကျပြီး မီးလောင်၏။ အဘွားက အချိန်မီသိပြီး မီးငြိမ်းနိုင်ရုံသာ အဘိုးမီးလောင်ပြီး အသက်မဆုံးရှုံးရခြင်းဖြစ်၏။

အဘွားက အဖေအပေါ် တစ်ခါတော့ စိတ်ဆိုးဖူးသည်။ ဒါရ

ဆေဒန် ခေါ် ဘာသာရေးအရပ်မှ သူတော်စင်များသည် ရွာစဉ်လျှောက်ကာ ဂျုံအလှူခံ တတ်၏။ တစ်နေ့တွင် သူမိဘများ မရှိစဉ် ထိုသူအချို့ အိမ်နောက်လာ၏။ အဖေက ဂျုံသေတ္တာသော့ကို ရိုက်ချိုးကာ သူတော်စင်များကို ဂျုံတွေအပြည့် လောင်းလှူလိုက်၏။ အဘိုးအဘွားတွေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါပွလိုက်ကြ သည့်ဖြစ်ခြင်း။ အဖေကို သူတို့ ခိုက်ကြ၏။

ပက်ရှ်တွန်လူမျိုးများက စစ်စီကြ၏။ (ဧည့်သည်များအပေါ် တား ရက်ရော၏)။ အဘိုးက ငွေကြေးကို စစ်စစ်စိစိသုံးသည်။ ကလေးတွေက အစားအသောက်တွေ ဖိတ်စင်သွားလျှင် သူ စိတ်ဆိုးတတ်၏။ အဘိုးက စည်းကမ်း အလွန်ကြီး၏။ အခြားသူတွေက သူ့လို စည်းကမ်း မကြီးနိုင်ကြသည်ကို ခွင့်မလွှတ်တတ်။ သူက ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် သူ့သားအတွက် ကျောင်းလခကို အထူးနှုန်းနှင့် ခံစားခွင့်ရ၏။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းတွင် အားကစားနှင့် ကင်းထောက်အဖွဲ့ဝင်ကြေးတို့ တင်းလွတ်၏။ အဘိုးက သူ့သားအတွက် ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေ ဘယ်တော့မှ ဝယ်မပေး။ သူ့တပည့်များထဲမှ စာအုပ်ကို ရိုရိုသေသေ သုံးတတ်သူများထဲမှ စာအုပ်ဟောင်းများတောင်းကာ သူ့သား ကိုပေး၏။ ထိုကြောင့် အဖေကျောင်းစာအုပ်အားလုံးသည် အဖေနာမည်ထိုးထား သည့်စာအုပ်ဟူ၍ တစ်အုပ်မှမရှိ။ အခြားသူများနာမည် ထိုးထားသည့် စာအုပ် များကိုသာ အဖေ တစ်လျှောက်လုံးသုံးခဲ့ရ၏။

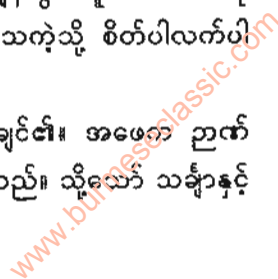
“အဖေပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ပေးပြီး တခြားကျောင်းသားတွေ သုံးထား တဲ့စာအုပ်မဟုတ်တဲ့ စာအုပ်သစ်လေးတစ်အုပ်မျိုး ကိုင်ချင် လိုက်တာ” ဟု အဖေက ပြောဖူး၏။

အဘိုး၏ ကပ်စေးနည်းမှုကို သဘောမတွေ့သောအဖေသည် သူ့ အလှည့်တွင်ကား အလွန်ရက်ရောပေးကမ်းတတ်သူဖြစ်လာ၏။

ညီအစ်ကို မောင်နှမဝမ်းကွဲချင်း ပြိုင်ဆိုင်တတ်သောလေ့ဆိုးကြီးကို လည်း အဖေလက်ထက်တွင် အမြစ်ဖြတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ အဖေ၏ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဇနီး နာမကျန်းဖြစ်သောအခါ အဖေပင် ငွေလှူ ပြီး အသက်ကယ်ခဲ့၏။ အဖေ အပေါ် စော်ကားမော်ကား နှိပ်စက်ကလူ ပြုခဲ့တဲ့ ဆွေမျိုးကျောင်းအုပ်ကြီးက နောင်တရသွားခဲ့သည်။

ကျွန်မအဘိုးက အရာရာကို ကပ်စေးနဲတတ်သော်လည်း အဖေကိုမူ အရေးအကြီးဆုံးလက်ဆောင်တစ်ခုကား ပေးခဲ့ပါသည်။ ထို လက်ဆောင်မှာ ပညာရေးလက်ဆောင်ပင်ဖြစ်သည်။ သူကကျွန်မ အဖေကို အစိုးရအထက်တန်း ကျောင်းသို့ပို့ကာ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ခေတ်မီပညာကို သင်ယူစေခဲ့သည်။ အဖိုးက အဖေအား ပညာကို ချစ်မြတ်နိုးပုံ၊ အသိပညာကို အလေးထားပုံ၊ ပြည်သူ့စည်းစိမ်ကို ဝရုပြုမှုစသည်တို့ကိုပါ အမွေပေးခဲ့ရာ ထိုအမွေများကို အဖေထံမှ တွန်မက လက်ဆင့်ကမ်း ရရှိခဲ့သည်။ အဖိုး၏ သောကြာနေ့တရားပွဲ သွားလျှင် ဆင်းရဲသားများနှင့် မြေပိုင်ရှင်များနှင့် ပတ်သက်၍ အစွလာမ် ဘာသာသည် မြေရင်ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို မည်မျှရွံ့ရွာကြောင်း တောပြောခဲ့တတ်၏။ အဖိုးက ပါရှင်းဘာသာ၊ အာရဗီဘာသာတို့ တို့လည်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ရာ စကားလုံး ရွေးချယ်ရာတွင် သေသေ ချာချာဂရုစိုက်သုံးစွဲပြောဆိုတတ်သည်။ ဆာဒီ၊ အလွာမာအစ်ဂဘယ်၊ ဓမ္မိခပေစာဆိုတော်ကြီးများ၏ ကဗျာများကို အဖေအား ဖတ်ပြတတ် သည်။ ထိုကဗျာများကို အဖေအား ဖတ်ပြနေချိန်တွင် သူက ဗလီတစ်ခု လုံးရှိ ပရိသတ် အားလုံးကို သင်ကြားပို့ချသူသကဲ့သို့ စိတ်ပါလက်ပါ အားနှင့်မာန်နှင့် ဖတ်ကြားပြတတ်သည်။

အဖိုးက အဖေကို ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်၏။ အဖေက ဉာဏ် ထက်မြက်သည်။ ကဗျာပါရမီလည်း ရင့်သန်သည်။ သို့သော် သင်္ချာနှင့်

သိပုံညင်၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်လှိုင်း မလိုက်ဖြစ်။ ဤသည်ကို အဖိုးက မကျေနပ်။ ထို့ကြောင့် အဖိုးစိတ်ကျေနပ်စေရန် ခရိုင်လုံးဆိုင်ရာ နှစ်ပတ်လည်စကားပြော ပြိုင်ပွဲတွင် ဝင်ပြိုင်၏။ သူ့အဖေကို ဟောပြော ချတ်ရေးပေးရန်ပြောရာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လုပ်နေ၏။ နောက်ဆုံးချ ရေးပေးလိုက်သည်။ ထိုဟောပြောချက်ကို အဖေက ထပ်တလဲလဲ လေ့ကျင့်၏။ တောင်ပေါ်တက်ကာ တစ်ယောက်ထဲ စကားပြောကြည့် သည်။ ကောင်းကင်ကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ငှက်ကလေးတွေကို စကား ပြောသည်။

စကားပြောပွဲနေ့တွင် ပရိသတ်က တခြားလုပ်စရာ ကိုင်စရာ တွေထွေးထွေးမရှိကြသည်မို့ စကားပြောပွဲရှိရာသို့ လူစုလူဝေးကြပြီး နောက်နှင့် ပုံကြည့်စကားပြောဆောင်ပုဒ်ဟု နာမည်ကျော်ကြသူ လူငယ်တစ်ချို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး ပြောကြဟောကြ၏။ နောက်ဆုံး ကျတော့ ကျွန်မအဖေအလှည့်။

“လက်တွေလည်း ကုန်၊ ခြေတွေလည်းကျလို့ အောက်က ပရိသတ် ကြီးကိုလည်း ခပ်ဝါးဝါးပဲ မြင်ပုံရတယ်။ လက်ဖဝါးတစ်ခုလုံး လည်း ချွေးတွေ ရွှဲနစ်နေပြီ။ အာခေါင်ကလည်း ခြောက်သယောင်းလို့”

အဖေက ထိုနေ့ အတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြောင်းပြောပြ၏။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်စုစည်းကာ စကားစပြောလိုက်တော့လည်း စကားလုံး တွေက ရှော့ရှော့ ရှုရှုထွက်ကုန်ကြ၏။

သူလည်းပြောပြီးရော လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေ ညစ်သွား၏။ သူပင် ပထမဆု ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့၏။ သူ့အဖေ လက်ခုပ်တီးနေသည်ကို သူမြင်ရ၏။ ပရိသတ်က သူ့ကို ကျောသပ်ရင်သပ်လာလုပ်ပြီး ချီး တမ်းကြ၏။

“အဖေ့လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် ပထမဆုံး သူပြုံးတာ ဒီတစ်ခါပဲ

မြင်ဖူးသေးတယ်”ဟု အဖေက ပြန်ပြော၏။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ခရိုင်ပြိုင်ပွဲတိုင်း အဖေဝင်ခဲ့၏။ အဖိုးက နိဗ္ဗိဒ္ဓန်းတွေ ရေးပေး၊ အဖေကပြော။ သို့ဖြင့် အဖေသည် စကားပြော ထောင်းသူဟု ဂုဏ်သတင်းကြီးလာ၏။ အဖေ၏ စကားထစ်ငေါ့မှုတွေ ထည်း ပျောက်ကုန်၏။ အဖိုးက အဖေ့ကို အခြားသူများရှေ့တွင် နှီးကျူးမှုတွေ ရှိလာ၏။

“ဇီယာအူဒင်က သိန်းငှက်ဗျ၊ တခြားငှက်တွေထက် ပိုမြင့်မြင့် ချနိုင်တဲ့ သိန်းငှက်ပဲ”ဟု ပြော၏။

“ဇီလာအူဒင်ရှာဟင်းလို့ နာမည်ထိုးကွ။ ရှာပင်းဆိုတာ သိမ်းငှက်ပဲ” ဟု သူက ပြောရာ ပထမတော့ အဖေက ထိုနာမည်ကို နှိုးသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ထိုအမည်ကို မသုံးတော့။ သိမ်းငှက် ထဲ မြင့်မြင့်ယုံနိုင်သည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ဤငှက်က ရက်စက်ကြမ်း ကြတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေက “ဇီယာအူရှင်ယူဆက်ဖ်နိုင်” ဆိုသော နှိုးရိုးအမည်ကိုပဲ သုံးစွဲခဲ့၏။

၁၂၃၄၅၆၇၈၉၁၀၁၁၂၁၃၁၄၁၅၁၆၁၇၁၈၁၉၂၀၂၁၂၂၂၃၂၄၂၅၂၆၂၇၂၈၂၉၃၀၃၁၃၂၃၃၃၄၃၅၃၆၃၇၃၈၃၉၄၀

အခန်း (၃)
ကျောင်းထဲမှာပင် ကြီးပြင်းခဲ့ခြင်း

ကျွန်မအမေက အသက်ခြောက်နှစ်အရွယ်တွင် ကျောင်းစနေခဲ့
တာ ထိုနှစ်တွင်ပင် ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ သူက ရွာမှာ တမူထူးခြား
၏။ သူ့အဖေနှင့် အစ်ကိုတွေက သူ့ကို ကျောင်းပို့ဖို့ တိုက်တွန်းကြ၍
ဖြစ်၏။ သူသည် ယောက်ျားလေးများသာရှိသော စာသင်ခန်းတွင်
ထိုင်ဦးတည်းသော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ သူက စာအုပ်တွေထည့်လာ
အောင် လွယ်အိတ်ကြီးကို ဂုဏ်ယူစွာ သယ်ပိုးသွားတတ်၏။ ယောက်ျား
လေးတွေထက်လည်း ဉာဏ်ပိုထက်သည်။ သို့သော် သူ၏ ညီမဝမ်းကွဲ
များက ကျောင်းမသွားကြရဘဲ အိမ်မှာပဲ ကစားနေကြရသည်ကိုတွေ့
အောင် သူက မနာလိုဖြစ်လာ၏။ ကျောင်းသာနေရ၍ ပြီးလျှင် ထမင်း
ချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ ကလေးမွေးစသည့် တာဝန်များဖြင့်သာ နိဂုံးချုပ်
ရမည်ကို သူ တွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် သူ့စာအုပ်တွေကို
ပြောနှင့်ရောင်းကာ အကုန်လုံး မုန့်ဝယ်စားပစ်လိုက်ပြီး ကျောင်းသို့
ပြန်သည့်အခါမှ မပြန်တော့။ သူ့အဖေကလည်း ဘာမှမပြောဘဲ သူက

နံနက်စာစားပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့ရာ အဖေကလည်း ဘာမှမရိပ်စားမီး သူ့အဖေက ဂျာမန်ပစ်စတိုကြီးကို လက်မောင်းကြားတွင် ညှပ်ပြီး ရပ်ရေးရွာရေးတွေနှင့် ရှုပ်နေ၏။ ထို့ပြင် သူ့မှာက ကလေးက ခုနစ် ယောက်ဆိုတော့ တစ်ယောက်စီ ဝရုမစိုက်နိုင်တော့။

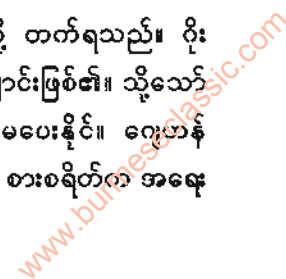
ကျွန်မအဖေနှင့် တွေ့ရသော နေ့တစ်နေ့သည်သာ သူ့နောင်ထ ရမိ သောနေ့ဖြစ်၏။ အဖေက စာအုပ်တွေ အများကြီးဖတ်သူဖြစ်၏။ အဖေက အမေ့ကို ကဗျာတွေရေးပြ၏။ သို့သော် အမေက မဖတ်တတ်။ အဖေရည်မှန်းချက်က ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းထောင်ရန်ဖြစ်၏။ ထိုရည်မှန်း ချက် အောင်မြင်အောင် အမေသည် ဇနီးသည်တစ်ဦးအနေဖြင့် ပါရမီ ဖြည့်ချင်၏။ အဖေက ကျောင်းသာ ထောင်ချင်သည်။ သူ့မှာ မိသားစု၏ အထောက်အပံ့ကလည်းမရှိ။ ငွေကြေးကလည်း မရှိ။ သူ့စိတ်ကူးထ အိပ်မက်သာသာပင် ရှိနေ၏။ အသိပညာထက် ပိုအရေးကြီးတာမရှိဟု အဖေက ယုံကြည်၏။ သူသည် ရွာနံတေးမှ စီးနေသောရေတွေထံ စိုက်ကြည့်ရင်း ဤရေတွေ ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကိုသွားသလဲကို စဉ်းစား နေတတ်၏။ နောက်မှ မိုးရေမှနေ၍ ပင်လယ်ထဲသို့ စီးဆင်းပုံ ရေ သံသရာကို သိလာ၏။

သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းမှာ ရွာကျောင်း၏ အဆောက်အဦ သေးသေးလေးဖြစ်၏။ သူ့အတန်းတော်တော်များများက မြေဗလာပေါ်၌ သစ်ပင်အောက် တွင်သာ ဖြစ်သည်။ အိမ်သာမရှိ။ ကျောင်းသားတွေထ တပိုတပါးသွားချင်လျှင် လယ်တောထဲသွားကြရ၏။ သူ့ညီမများ အစ်မ များဖြစ်ကြသည့် ကျွန်မဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးများမှာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှ သန်းပေါင်းများစွာသော အမျိုးသမီးများကဲ့သို့ပင် ကျောင်းမနေကြ။ အဖေအတွက်မူ မဟာလက်ဆောင်ကြီးဖြစ်၏။ ပညာမဲ့ခြင်းသည် ပါတူ တန်နိုင်ငံပြဿနာအားလုံး၏ ဇစ်မြစ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

ထိုနားမလည်မှုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ နိုင်ငံရေးသမားတွေက သူ့တို့ ခြိမ်းလှယ်ချင်တိုင်း ခြယ်လှယ်ကြ၏။ မကောင်းသောအုပ်ချုပ်သူများ ထင်ရာစိုင်းကြ၏။ ထိုသူ့ကိုပင်လျှင် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် အရွေး ချယ်ခဲ တင်မြှောက်ခံရ၍ ဤသံသရာကလည်ရ၏။ ချမ်းသာသူရော၊ သင့်ရဲသူပါ။ ယောက်ျားလေးရော၊ မိန်းကလေးတွေပါ ကျောင်းနေရမည် သူယုံကြည်၏။ ကျွန်မအဖေစိတ်ကူးထဲရှိ ကျောင်း။ ခုံစောင်းများ နှိုင်းညှိ။ စာကြည့်တိုက်ရှိမည်။ ကွန်ပြူတာများရှိရမည်။ နံရံပေါ်တွင် သတိပဿောပိစတာများ ရှိရမည်။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ အိမ်သာ ကျောက်ခွံရမည်။

ကျွန်မအဖိုးက သူ၏အငယ်ဆုံးသားအတွက် သီးခြားအိပ်မက် ထုတ်ဖော် ရှိ၏။ သူ့ကို သူက ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်သည်။ သားနှစ်ဦးအနက် သူ့ဦးတို အိမ်၏ ဘတ်ဂျက်ကို အထောက်အကူပေးနိုင်သူ ဖြစ်စေ ချင်၏။ ကျွန်မအဖေ၏ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဆာအစ်ရပ်မန်က ကျောင်း ဆရာဖြစ်၏။ သူနှင့် သူ့မိသားစုက ကျွန်မအဖိုးနှင့်အတူ နေကြ၏။ သူ့ဘာထဲမှ ငွေကြေးအချို့ဖွဲ့ပြီး စုဆောင်းကာ အိမ်ဘေးတွင် အဖိ ခံထားတစ်ခုဆောက်ပြီး ဧည့်သည်တွေအတွက် တည်းခိုနေထိုင်စရာ နေအိမ်ပေးခဲ့၏။ သူက တောင်ပေါ်မှ သစ်ခတ်လာကာ ထင်းရှာပေး၏။ သူ့ပြင် မိသားစုပိုင် ကျွဲတွေနှင့် လယ်ထွန်ရသေး၏။ အဖိုးနှင့်အတူ နေထိုင်ခိုးပေါ်တွင် ပိတ်ခဲနေသော နှင်းခဲထုကြီးကိုလည်း ဖယ်ရှား နေထိုင်ထင်းပေးရသေးသည်။

အဖေသည် ဂျေဟန်ဇက်တ်ကောလိပ်သို့ တက်ရသည်။ ဝိုး သင်္ဘောက ဆွပ်ပြည်နယ်တွင် အချမ်းသာဆုံးကျောင်းဖြစ်၏။ သို့သော် အဖေက ကျောင်းလခသာ ပေးနိုင်ပြီး နေစရိတ်မပေးနိုင်။ ဂျေဟန် ဇက်တ်ကောလိပ်မှာ စာသင်ခဏ အခမဲ့၊ နေစရိတ်၊ စားစရိတ်က အရေး

ကြီးသည်။ ပင်ဂိုရာမြို့၏ ညီနောင်မြို့ဖြစ်သော ဆိုင်ဒူးရှာရစ်မိမြို့တွင် ကောလိပ်တစ်ခုရှိ၏။ သို့သော် ထိုနေရာမှာ ကျွန်မအဖေအတွက် ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ။ ရှန်ဂလာမြို့မှာမူ ကောလိပ်က မရှိ။ အဖေသည် ကောလိပ်ပညာရေးမှ မသင်ရလျှင် သူတိပ်မက် အကောင်အထည် မပေါ်နိုင်။

အဖေကတော့ စိတ်ဓာတ်အကျကြီး ကျနေရှာသည်။ သူ့အထက်တန်းကျောင်းမပြီးခင်မှာပင် သူ၏ချစ်လှစွာသော မိခင်ကြီးက ကွယ်လွန်သွားသည်။ အကယ်၍ အမေသာရှိလျှင် သူ့ဘက်မှာ နေမည်ဟု သူ ယုံကြည်ထား၏။ သူက သူ့အဖေကို ကျောင်းစဉ်က ထောက်ပံ့ရန် တောင်းပန်ပေမယ့် အချည်းနှီးပင်။ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော မျှော်လင့်ချက်မှာ ကရာချိုရှိ သူ့ယောက်ဖသာ ကျန်တော့၏။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံက ကျွန်မအဖွားကွယ်လွန်သည်ကို လာပြီး သတင်းမေးကြရန် ရွာကိုလာစရာလည်း ရှိနေသည်ဆို၏။

အဖေကတော့ သူတို့သဘောတူပါစေဟုသာ ကျိတ်ပြီး တောင်းနေ ရှာ၏။ သို့သော် အဖိုးက ဘတ်စ်ကား သုံးရက်ကြာစီ နေရာမရဘဲ နှစ်လလျာသော သူတို့ကို ခရီးရောက်မဆိုက် ဤစကားပြောတော့ သူ့သားမက်က ချက်ခြင်းပင် ငြင်းဆန်လိုက်၏။ အဖိုးက ခေါ်ကထွက်လွန်း၍ သူတို့ကို ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့။ အဖေကလည်း အခွင့်အရေး လက်လွတ်သွားပြီဟု ခံစားလိုက်ရကာ သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ပင် ရွာကျောင်းမှာ စာပြရင်း အရိုးထုတ်ရ မည့်အခြေအနေကိုသာ မြင်ယောင်နေမိ၏။ ကျွန်မဦးလေး အလုပ်လုပ်သောကျောင်းမှာ ဆီးခေါ်တောင်ပေါ်ရွာလေးတွင်ဖြစ်၏။ အိမ်မှ ခြေလျင်သွားလျှင် ထက်နာရီခွဲကြာမျှ တောင်တက်သွားရ၏။ ကျောင်းဆိုသော်လည်း သီးခြားအဆောက်အဦးမရှိ။ ဗလီထဲမှ ခန်းမတစ်ခုကိုသာ စာသင်ခန်းယူ

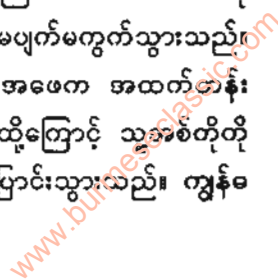
ထားရ၏။ အသက် ၅ နှစ်မှ ၁၅ နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ရာတော် စုဝေးကျောင်းတက်ကြရ၏။

ဆီးဝူးတွင် နေထိုင်ကြသူများမှာ ဂူဂျာများ၊ ကိုဟစ်စတန်နီများ၊ ဝီအန်များစသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့တ ဝီအန်များကို မြင်မြတ်သော မြေပြန့်နေလူမျိုးများဟု သဘောထားကြ၏။ သို့သော် ဂူဂျာနှင့် ကိုဟစ်စတန်နီများကိုမူ တောင်ပေါ်သားများဟု ခေါ်ကြ၏။ သူတို့က ကျွဲ ကျောင်းကြသော လယ်သမားများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့၏ ကလေးများမှာ ညစ်ပတ်ပေရေ နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ဖတ်ရှုတွန့်လူမျိုးတွေက အပေါ်စီးမှကြည့်ပြီး နှိမ်တတ်ကြ၏။ တကယ်တော့ ပတ်ရှုတွန့်တွေကလည်း ဆင်းရဲကြသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။

“သူတို့က ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်၊ မည်းမည်းသဲသဲနှင့် မိုက်တိမိုက် ဆန်းတွေ၊ သူတို့ စာမတတ်တာပဲ ကောင်းတယ်” ဟု ပြောကြ၏။

ဝေးလံသီခေါင်သော အရပ်များသို့ တာဝန်ကျသော ဆရာများ ဆလည်း မသွားလို၊ မလုပ်လိုကြ။ ဆရာနှစ်ယောက်သာရှိသော ကျောင်း ဆိုလျှင် တစ်ယောက်ကို သုံးရက် အလှည့်ကျသွားကြ၏။ ဆရာသုံး ယောက်ရှိလျှင် တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်သာ စာသွားသင်ကြ၏။ ကျောင်း ချောက်လျှင်လည်း တုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ တပြန်ပြန်ရိုက်ပြရင်း အလေးတွေငြိမ်အောင် ထိန်းတာက အဓိကအလုပ်။

ကျွန်မဦးလေးကမူ ပိုပြီးတာဝန်ကျသူ ဖြစ်၏။ သူက တောင်ပေါ်သားများကို သဘောကျ၏။ သူတို့၏ ကြမ်းတမ်းသောဘဝကို စာနာ၏။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ကျောင်းမပျက်မကွက်သွားသည်။ အလေးတွေကို ကြိုးစားပြီး စာသင်သည်။ အဖေက အထက်တန်း ကျောင်းပြီးသောအခါ လုပ်စရာ ဘာမှမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူ့အစ်ကိုတို့ စာတူသင်ပေး၏။ ဤတွင်မှာပင် သူ့ကံက ပြောင်းသွားသည်။ ကျွန်မ

အဒေါ်များထဲမှ တစ်ဦးက ထိုရွာမှ အမျိုး သားတစ်ဦးနှင့် အကြောင်းပါ သဖြင့် ထိုရွာတွင် ဆွေမျိုးစပ်၍ ရသူတစ်ဦး ရှိလာ၏။ ထိုသူက နာဆာ ပါချာဖြစ်၏။ သူက ကျွန်မအဖေကို တွေ့သွားသည်။ သူနှင့် ဆော်ဒီ အာရေဗျတွင် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ သူရသော ပိုက်ဆံများကို မိသားစုအား ပြန်ပို့၏။ သူက ဂျီဟန် ဝတ်ဘ်တွင် နေစရာ ရှိ၏။

“မင်းငါတို့နဲ့ လာနေပေါ့ကွ” ဟု နာဆာပါချာက ပြောသည်။

“ဘုရားရေ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”ဟု အဖေက ပြန်ပြော၏။

နာဆာပါချာက သူ၏ ဒုတိယမိသားစုပမာပင် ဖြစ်လာ၏။ သူတို့ အိမ်က နန်းတော်ဖြူသို့ သွားရာလမ်းရှိ လှပသော တောင်ပေါ် ရွာလေးဖြစ်သော စပါယ် ဘန်ဒီရွာတွင် ဖြစ်၏။ အဖေက ထိုနေရာသို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် သွားသည်။ သူ့ရွာနှင့်စာလျှင် တကယ့်မြို့ကြီးပြကြီးပင် ဖြစ်နေသည်။ ရွာကြီးကိုပင် သူက မြို့ကြီးဟု ထင်နေ၏။

စပါယ်ဘန်ဒီရွာတွင် လွတ်လပ်မှုရှိသော အမျိုးသမီးများကို ကျွန်မ အဖေတွေ့ဖူး၏။ တောင်ထိပ်ရှိ လှပသာယာသော ကွက်လပ် တွင်းပြင်တစ်နေရာတွင် အမျိုးသမီးတွေ စုဝေးစကားပြောကြ၏။ ကျွန်မ အဖေ၏ ဆရာ အတ္တဘာခန်ဆိုသူကလည်း သူကိုယ်တိုင် ကောလိပ် မတက်ရောက်ဖူးသည်တိုင် အဖေကျောင်းစရိတ်အတွက် ငွေချေး တတ်၏။

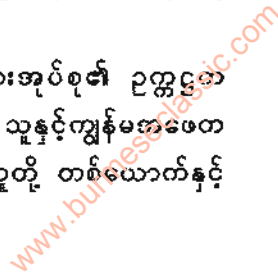
ပါကစတန်နိုင်ငံ၏ အရေးပါသော နှစ်ကာလပိုင်းတွင် ကျွန်မ အဖေ ကောလိပ်ရောက်၏။ ထိုနှစ်နေရာသီတစ်ရက်တွင် တောင်ပေါ်၌ သူလမ်း လျှောက်နေစဉ် ကျွန်မတို့ အာဏာရှင်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇီယာသည် လေယာဉ်ပျက် ကျသေဆုံးခဲ့၏။ လူများစုက ပြောတာက သရက်သီး

သေတ္တာထဲတွင် ဗုံးထည့်ပြီး သူ့ကို လုပ်ကြံလိုက်သည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်မ အဖေကောလိပ်ပထမနှစ် တက်နေစဉ်တွင် ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပ၏။ ကျွန်မအဖေ ကလေးဘဝအရွယ်က လုပ်ကြံခံခဲ့ရသူ ဝန်ကြီးချုပ်၏သမီး ဆင်နာဇာဘူတို ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် အရွေးခံရ၏။ ဘင်နာဇာသည် ကျွန်မတို့၏ ပထမဦးဆုံးအမျိုးသမီးဝန်ကြီးချုပ်လည်းဖြစ်၏။ အစုလာမ် စက္ကတွင်လည်း ပထမဆုံးအမျိုးသမီးဝန်ကြီးချုပ်မှာ သူပင်ဖြစ်၏။ ဤအချက်သည် အနာဂတ်တွင် စဉ်းစားနိုင်စရာအများ အပြားဖြစ် အာ၏။

ဇီယာလက်အောက်တွင် တားမြစ်ခံထားရသော ကျောင်းသား အဖွဲ့ အစည်းများ ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာ၏။ ကျွန်မအဖေလည်း ကျောင်း သားလှုပ် ရှားမှုတွင် ဝင်ပါခဲ့၏။ သူက ပါရမီရှိသော ဟောပြောသူ၊ စကားရည်လှိုင်သူ ဖြစ်လာ၏။ သို့ဖြင့် ပတ်စ်တွန်းကျောင်းသား အဖွဲ့ နှစ် (ပီအက်စ်အက်မ်)တွင် အတွေ့ထွေအတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာ၏။ အဲဒီအဖွဲ့က ပတ်စ်တွန်းတို့အတွက် အခွင့်အရေးညီတူမျှတ ရယူလိုသော အဖွဲ့ဖြစ်၏။ တပ်မတော်နှင့် အရာရှိကြီးများ အများစုသည် သူတို့က အကြီးဆုံးနှင့် ပါဝါအရှိဆုံးပြည်နယ်မှလာသူများ ဖြစ်ကြ၍ ဖြစ်၏။

အခြားသော အဓိကကျောင်းသားအဖွဲ့မှာ အစုလာမီဂျမတ် အီတာဂါ ဘာခေါ် အဖွဲ့ဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ အစုလာမီဘာသာရေးအဖွဲ့၏ ဆောင်းသား အဖွဲ့ခွဲ ဖြစ်သည်။ ပါကစတန်တက္ကသိုလ် အတော်များများ တွင် လှုပ်ရှားလာကြ၏။ သူတို့က ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို ဆောင်းသုံးစာအုပ်များ အခမဲ့ ဝေငှခဲ့၏။

လိုဟန်ဇက်ဘ်ကောလိပ်ကျောင်းသားအုပ်စု၏ ဥက္ကဋ္ဌမှာ အီဆန်၊ အူလ်ရှု၊ အတ်၊ ဟက်ကာနီ ဖြစ်၏။ သူနှင့်ကျွန်မအဖေက ဆော့ပြိုင်ဖက်ကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့ တစ်ယောက်နှင့်

တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ချီးကျူးကြသော မိတ်ဆွေရင်းချာကြီးများပင် ဖြစ်လာကြ၏။ ကျွန်မအဖေသာ ချမ်းသာသောမိသားစုမှ ဆင်းသက် လာသူဖြစ်လျှင် ပီအက်စ်အက်စ်ပါလီ၏ ဥက္ကဋ္ဌ ကျိန်းသေပေါက်ဖြစ်လာ ခဲ့သည်ဟု ဟက်ကာနီက ပြောသည်။ ထို့နောက် နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာနိုင်သည့်သူဟု သူက ဆို၏။

ထိုပထမနှစ်က အခြေအတင် အပြောကြားအကြောင်းအရာ မှာ စာရေးဆရာ ဆာလ်မန်ရပ်ချီဒီရေးသော “စေတနိကဗျာများ” စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်၏။ ဤစာအုပ်၌ ဘုံဘေမြို့ တမန်တော် ဘဝကို မိတ်ဆက်ထားသော စာအုပ်ဖြစ်၏။ မူစလင်အတော်များများက ဤစာအုပ်ကို ဆန့်ကျင် ရှုံ့ချကြ၏။ တမန်တော်မိုဟာမက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ညှိုးနွမ်းအောင် ထိပါးပုတ် ခတ်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်၍ မူစလင်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကန့်ကွက်ရှုံ့ချရန် တာဝန်ရှိ သည်ဟုဆိုကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပါကစ္စတန်ရှိ ဘာသာ ရေးခေါင်းဆောင် များက ဤစာအုပ်ကို ရှုံ့ချကြကာ ပိတ်ပင်ပစ်ရန်ထိ တောင်းဆိုကြ၏။ ဒေါသကြီးမားသော လူအုပ်ကြီးများက ဆန္ဒပြပွဲများ ကျင်းပကြ၏။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၅ ရက်နေ့တွင် အစုလမာဘတ်တွင် ဖြစ်ပွားသော ဆန္ဒပြပွဲကား အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်၏။ အမေရိကန် သံရုံးရွေ့တွင် အမေရိကန် အလံတွေကို မီးရှို့ပစ်ကြ၏။ တကယ်တော့ စာရေးသူ ရက်ချီဒီရေး၊ ထုတ်ဝေသူများပါ ဗြိတိသျှလူမျိုးတွေဖြစ်ကြ သည်။ လူအုပ်စုထဲသို့ သေနတ်ဖြင့် ပစ်၏။ လူငါးဦး သေဆုံး၏။ ဒေါသသည် ပါကစ္စတန်တစ်ခုတည်းတွင် ရပ်တန့်မသွား။ နောက်ထပ် နှစ်ရက်အကြာတွင် အီရန်ခေါင်းဆောင် အယာကိုလာဆိုမေနီက ရပ်ချီဒီကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပစ်ရန်အထိ ဆော်ဩခဲ့၏။

ကျွန်မအဖေ ကောလိပ်မှ ကျောင်းသူကျောင်းသား

ဘေးကလည်း ဤ စာအုပ်ကို ပိတ်ပင်တားဆီးကာ မီးရှို့ပစ်ရမည်ဟု တောင်းဆိုကြ၏။ ကျွန်မ အဖေကမူ ဤစာအုပ်သည် အစုလမာဘာသာ အယူဝါဒကို စော်ကားပုတ်ခတ်သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ‘သူက သွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာပင် ယုံကြည်၏။

“ပထမဆုံး စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ကြရအောင်။ ပြီးမှ ကိုယ့် စာသာကိုယ် စာအုပ်ရေးပြီး တုံ့ပြန်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”ဟု သူက ဆင်ဖြူ ပြု၏။

“အစုလမာဘာသာဆိုတာ သူ့ကို ဆန့်ကျင်တဲ့စာအုပ်တစ်အုပ် ဆောက်ကိုတောင် ခံနိုင်ရည်မရှိတဲ့ ဘာသာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုး ကျွန်ုပ်တို့ အစုလမာဘာသာမှာ မရှိဘူး”ဟု မိုးထစ်ချန်းသလို ဩဇာကြီးလှသော အသံကြီးဖြင့် အဆုံးသတ်ပြောဆိုခဲ့သည်။

ဂျေဟန်ဇက်ဘ်မှ ဘွဲ့ရပြီး နှစ်အနည်းငယ်တွင် ကျွန်မဖခင်ကြီး သည် နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂလိကကောလိပ်တစ်ခုတွင် အင်္ဂလိပ်ဆရာ ဝင် သွင်းခဲ့၏။ သို့သော် လခက နည်းလွန်းလှ၏။ တစ်လမှ ရွှပ်ပီး ၁၀၀၀ (အမေရိကန် ၁၉ ဒေါ်လာခန့်) သာရ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်မအဖိုးက ဆောက်ပံ့ငွေနည်းသည်ဟု ညည်း၏။ ကျွန်မဖခင်အတွက် ငွေစုရန်မှာ မဖြစ်။

ကျောင်းမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးမှာ မိုဟာပတ်နာအိမ်းခန် ဖြစ်၏။ သူနှင့် ကျွန်မအဖေက အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ မဟာ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့များ အတူတူပင် သင်ယူခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးက ကဗျာရေးသားရာ စိတ်ဝင်စား၏။ ယခုကျောင်း များက မလိုအပ်ဘဲ စည်းကမ်းသိပ်တင်းကြပ်၏။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သင်ကြားပေးခွင့်ကလည်း မရှိ။ နာအိမ်းက ကျောင်းအုပ် ချုပ်သူတစ်ဦး

နှင့် စကားများ၍ အလုပ်ပြုတ်ရာ ကျွန်မအဖေလည်း တစ်ခါတည်း အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းထောင်ကြ၏။

သူတို့၏ မူလအကြံအစည်က ကျွန်မအဖေ၏ ရှာပူးရုံရှာတွင် ကျောင်း ထောင်ရန် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နေရာရှာမရ၍ မင်ဂိုရာတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်ကျောင်းထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်မအဖေ စာသင်နေစဉ် နာအိမ်းက လမ်းတစ်လျှောက် လှည့်ပတ်ကာ အခန်းအငှား လိုက်ရှာ၏။ တစ်နေ့မူ ကမန်းကတန်း ပြန်လာပြီး ပြော၏။ လန်ဒိကတ်ရပ်ကွက်ရှိ နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံး၏ အောက်ထပ်တွေ့ရကြောင်း၊ ထိုနေရာကို ယခင်ကလည်း ရာမာခါ အမည်ဖြင့် ကျောင်းဖွင့်ခဲ့ဖူးကြောင်း ပြော၏။ အိမ်ပိုင်ရှင်က တူရတီ နိုင်ငံကို ရောက်ခဲ့ဖူးကာ ရာမာခါမိတ်တယ်ကို မြင်ဖူးသဖြင့် ရာမာခါ ကျောင်းဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြောင်းပါလာပြော၏။ ယခုတော့ ထိုကျောင်းက အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၍ ပိတ်လိုက်ရပြီ ဖြစ်၏။ အဆောက်အဦတစ်ခု မြစ်ကမ်းဘေးတွင်ရှိရာ လူတွေက အမှိုက်သရိုက်တွေ လာပစ်ကြသဖြင့် ရာသီဥတု ပူပူလောင်လောင်ကျလျှင် အနံ့တွေက ပုတ်စော်နံ့နေ၏။

အဖေက ကျောင်းဆင်းတော့ နေရာသွားကြည့်သည်။ ထိုညက လသာ၏။ ကြယ်တွေစုံ၏။ အဖေက နေရာကိုပင် သဘောကျသွား၏။

နာအိမ်းနှင့် အဖေတို့က ရှိစုမဲ့စုငွေ ရှားပီး ၆သောင်းကို ရင်းနှီး မြှုပ်နှံ လိုက်ကြ၏။ တစ်နေရာမှ ရှားပီး ၃ သောင်းထပ်ချေးတာ ဆေးပြန်သုတ် မွမ်းမံ ပြင်ဆင်၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် နေရာလေး တစ်ခုငှားကာ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက် ကျောင်းသားရှာပုံတော် ဖွင့်၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သင်လိုသူက ရှား၏။ ဝင်ငွေက အခြေအနေ ဆိုးသည်။ အဖေ၏ နိုင်ငံရေးမိတ်ဆွေတွေကမူ စုန်းရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့လာလျှင် နေ့လည်စာကျွေးရသည်။ ကြာတော့ ဤစရိတ်ကလည်း

ထောင်းလာသည်။ နာအိမ်းက ဘဝင်မကျ။ သူငယ်ချင်းကောင်းဖြစ် သော်လည်း စီးပွားဘက်ကောင်းတော့မဖြစ်။ ဤသည်ကို သိ၍ နာ အိမ်းနှင့် လမ်းခွဲကြ၏။ အဖေက သူရင်းနှီးငွေကို ပြန်အမ်းလိုက်၏။

ကျွန်မတို့ ပတ်ရှ်တွန်လူမျိုးများက ဆွေမျိုးတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ အိမ်လာလည်လျှင် ဧည့်ဝတ်ကျေပြန်အောင် ပြုစုရသည်က ဓလေ့ ထုံးစံပင် ဖြစ်၏။ ဧည့်သည်ကို မညှိညင်ရ။ ကြိုတင်ချိန်းချက်စရာလည်း မလို။ သူ့အိမ် ကိုယ့်အိမ် တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်၏။ တည်းခိုနားနေချင်လည်း ရက်အကန့်အသတ်မရှိ နားနေတည်းခို နိုင် ကြ၏။

နာအိမ်းနေရာသို့ ကောလိပ်က သူငယ်ချင်းဟောင်း ဟိဒရာတူ လာ ဝင်လာသည်။ သူတို့နှစ်ဦး တစ်အိမ်တက်ဆင်းလိုက်လံ တံခါးခေါက် တာ ကျောင်းသားရှာပုံတော် ဖွင့်ကြပြန်သည်။ ကျွန်မအဖေက စကား ပြောကောင်းသည်။ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေဆိုသောဆုနှင့် ပြည့်သူ ဖြစ်၏။ ဟိဒရာတူလာက ကျွန်မအဖေနှင့် စကားပြောမိသူတိုင်း သူ့မိတ် ဆွေတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်ဟုပင် ဆို၏။ သို့သော် လူတွေက သူနှင့်စကား ပြောရတာ သဘောကျကြသော်လည်း သူတို့၏ သားသမီးများကိုမူ နာမည်ရပြီးသား ကျောင်းများတွင်သာ ထားလိုကြ၏။

ကျွန်မအဖေက သူ့ကျောင်းကို ခူးရှာလီးကျောင်းဟု အမည် ဝေး၏။ ခူးရှားလ်ခန်ဒါတတ်သည် ကျွန်မအဖေ၏ သူရဲကောင်းများထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူက ဆွပ်မြို့နယ်၏ တောင်ဘက်အာဏာရအရပ်မှ ခစ်သည်စာဆိုတော်ကြီး ဖြစ်၏။ သူက ၁၇ ရာစုတွင် ပတ်ရှ်တွန်လူမျိုးစု နားကို မဂိုတို့ရန်မှဆန့်ကျင်ပြီး ညီညွတ်မှုရအောင် လုပ်လာခဲ့သူဖြစ်၏။ ကျွန်မအဖေ ကျောင်းပေါက်ဝတွင် အောက်ပါဆောင်ပုဒ်ကို ဖော်ထား၏။

“ခေတ်သစ်၏ စိန်ခေါ်မှုကို သင့်အတွက် တည်ဆောက်ပေးရန်

ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်ယူသည်”

ကျွန်မအဖေက ကျွန်မတို့ကို ဓားကိုမသုံးဘဲ ကလောင်ကိုသုံး၍ တိုက်ပွဲဝင်ရန် လှုံ့ဆော်ပေး၏။ သူ့ရဲကောင်း ခါတက်က တိုင်းတစ်ပါး ရန်သူကို ဆန့်ကျင်ရန်အတွက် တိုင်းရင်းသားများကို စည်းရုံးညီညွတ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ကမူ မသိနားမလည်သူကို ရင်ဆိုင် စည်းရုံးကြဖို့ လို၏။

ကျောင်းစဖွင့်ဖွင့်ခြင်း ကျောင်းသားသုံးဦးသာရ၏။ ကျွန်မအဖေကမူ အမျိုးသားသိချင်းကို သူ့ကျောင်းသားသုံးဦးနှင့် သံပြိုင်သီဆိုကာ ကျောင်းဖွင့်ခဲ့၏။ သူ၏တူတော်မောင် အဖေက ပါကစွတန်အလံကို လွှင့်ထူပေးသည်။

ကျောင်းသားနည်းတော့ ကျောင်းစရိတ်စက မကာမိ။ ကြွေးတွေ တင်လာ၏။ ကျွန်မအဖေနှင့် သိသူဟူသမျှထံမှ သူ ငွေချေးထားသည်မှာ ပွစာတက်နေ၏။ နေ့စဉ်စာတွေ လာနေတာက ကြွေးတောင်းစာတွေ။

ကျောင်းမှတ်ပုံတင် သွားလျှောက်သောနေ့က အဖြစ်က ပိုဆိုး၏။ ပညာရေးမှူးက အဖေ၏လျှောက်လွှာကိုဖတ်ပြီး မေး၏။

“မင်းကျောင်းက ဘယ်လို ကျောင်းမျိုးလဲဟ။ ဆရာကလဲ သုံးယောက်ထဲ။ ဒီဆရာအားလုံးကလည်း သင်တန်းဆင်းပြီးသားတွေ ဇာတ်ဘူး။ မင်းလိုဆို လူတိုင်း ကျောင်းဖွင့်စားလို့ ရနေမယ့်ပုံ”

ရုံးခန်းထဲမှ အခြားလူများကပါ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ အဖေက အတော် စိတ်ဆိုးသည်။ ပညာရေးအရာရှိက ငွေလိုချင်နေတာ သေချာနေပြီ။ ပတ်ရှ်တွန် လူမျိုးတွေက သူတစ်ပါးချိုးနှိမ်တာမျိုးကို မခံတတ်။ လာဘ်ထိုးတာမျိုးလည်း ဝါသနာမပါ။ သူနှင့် ဟီဒရာတူလာတို့က လာဘ်ပေးဖို့ ဝေးစွာ သူတို့ ဝမ်းတောင်မှ အနိုင်နိုင်။ ကျောင်းမှတ်ပုံတင်

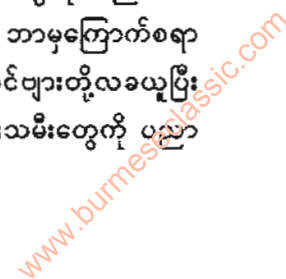
ကြေးက ရူပီး ၁၃၀၀၀။ ပညာရေးဌာနမှ လူကြီးတွေက စစ်ဆေးရေး ဘာလျှင် ကြက်သားဟင်း၊ ငါးဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးရသေးသည်။ ပညာရေးမှူး လာစစ်မယ်၊ ကြက်သားဟင်းကောင်း ကောင်းချက်သားဟု ပညာရေးရုံးမှ ဝန်ထမ်းက အဖေကို ပြော၏။

“ကျုပ်တို့ ထောင်ထားတာက ကျောင်းဗျ၊ ကြက်မြဲ မဟုတ်ဘူး” အဖေက ဘုတောလိုက်၏။ ငွေညစ်လို့၍ မေးခွန်းတွေ ခန့်ခွဲပြီး တစ်ခုဆက်တိုက်မေးနေတာကို အဖေက သည်းမခံနိုင်တော့။ “ဒါက ပညာရေးရုံးလား၊ ရဲမှူးစခန်းလား၊ တရားရုံးလား၊ သူ့တကော ဘာလဲ၊ ရာဇဝတ်ကောင်လား”

အဖေက ဒေါကြီးသောကြီး ပြန်ပက်သည့်အပြင် အခြား ကျောင်းတွေမှပါ လာဘ်ယူခြင်းတွေကိုတိုင်မည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူတစ်ယောက်ထဲတော့ တိုင်လို့မရ။ ကျောထောက်နောက်ခံတစ်ခုခု လို၏။ ဆွပ်နယ်မြေ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းများအဖွဲ့သို့ အဖေဝင်၏။ အဖွဲ့ဝင်က ဆယ်ငါးယောက်သာ ရှိသည်။ မကြာခင်မှာပင် အဖေက အိမ်ထောင်ဖွဲ့၍ ဖြစ်လာ၏။

အခြားကျောင်းထောင်သူများက လုပ်ငန်းအဆင်ပြေအောင် လာဘ်ပေးချင်၏။ အဖေကတော့ ပေးစရာမလိုဟုပင် ပြော၏။

“ကျောင်းထောင်တယ်ဆိုတာက ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တာမှ ဖြစ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ လာဘ်ထိုးရမှာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဇိမ်ခန်းထောင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ခင်ဗျားတို့က ကလေးတွေကို ပညာသင်နေတာလေ။ အစိုးရဝန်ထမ်း တွေကို ခင်ဗျားတို့ ဘာမှကြောက်စရာ မရှိဘူး။ သူတို့က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကျွန်တွေပဲ။ ခင်ဗျားတို့လအယူပြီး ခင်ဗျားတို့ကို အလုပ်အကျွေးပြုရမှာ။ သူတို့ သားသမီးတွေကို ပညာ သင်ပေးနေကြတာ”

မကြာခင် ထိုအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အဖေအရွေးခံလာရ၏။ အသင်းဝင်ကလည်း ကျောင်းအုပ်ကြီး ၄၀၀ ထိပင် ရှိလာ၏။ ကျောင်းထောင် သူများ အင်အားကောင်းလာ၏။ အဖေက အများအတွက်သာ လုပ်နေရသည်။ သူ့ဖာသာသူ စီးပွားရေးက အဆင်မပြေ။ အရပ်ကတစ်ဆိုင်မှာလည်း အကြွေး နှင့်။ လက်ဖက်ရည်၌ သကြားပင် မထည့်နိုင်။ ကျောင်းထဲမှာ အချို့မှန်ဆိုင်ဖွင့်ရ၏။ ကလေးတွေကို သွားရေစာရောင်း၏။ ပြောင်းဖူးတွေ အိတ်လိုက်ဝယ်ပြီး ညရောက်အောင်ထိ ညဉ့်နားခံကာ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်ဖောက်ပြီး နောက်နေ့ နံနက်ကလေးတွေကို ရောင်းရ၏။

“နေ့တိုင်းကြုံရတဲ့ ပြဿနာတွေကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ဓာတ်ကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဇီယာအူဒင်ကတော့ စာသင်ခန်းထဲလည်း ရောက်ရော အားနဲ့မာန်နဲ့ ရွှင်လန်းတက်ကြွပြီး စာသင်လို့”ဟု ဟီဒရာတူလာက ပြော၏။

အဖေကမူ ဘာပဲလုပ်လုပ် မြင့်မြင့်ကြံရမယ်ဟု အမြဲပြော၏။ တစ်နေ့ ဟီဒရာတူလာ အပြင်မှ ပြန်လာ အဖေနှင့် ပါကစွယ်ရုပ်မြင်သံကြားမှ ဌာနေကိုယ်စားလှယ်တို့ ကြော်ငြာအကြောင်း ဆွေးနွေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသူပြန်သွားသည်နှင့် ဟီဒရာတူလာဝါးလုံးကွဲ ရယ်၏။

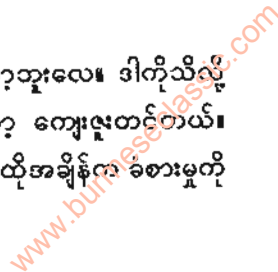
“ဇီယာအူဒင်ရယ် ငါတို့မှာက ရုပ်မြင်သံကြားစက်တောင် မရှိတာ။ ကြော်ငြာထည့်နိုင်တယ်ထားဦး။ ကြည့်စရာစက်မှ မရှိဘဲ သို့သော် ကျွန်မအဖေကမူ အမြဲပင် အကောင်းမြင်၏။ စိတ်ဓာတ်လုံးဝမကျ။

တစ်နေ့တွင် အဖေက ဟီဒရာတူလာကို ရွာခဏပြန်မည်ဟု ပြော၏။ တကယ်တော့ သူ့အိမ်ထောင်ပြုရန် သွားတာ။ သို့သော်

ခင်ဂိုရာမှ မည်သည့် သူငယ်ချင်းကိုမှ ဖွင့်မပြော။ သူတို့ကို မကျွေးမွေး ခေည့်ခံနိုင်၍။ ကျွန်မတို့ လူမျိုးများ၏ မင်္ဂလာဆောင်က ခုနစ်ရက် ခုနစ်လိ ထမင်းရည်ချောင်းစီး ကျွေးမွေးရသောထုံးစံရှိ၏။ တကယ်တော့ အဖေသည် မင်္ဂလာပွဲအဆုံးအထိ မနေဟု အမေက ပြော၏။ သူ့က နောက်ဆုံးရက်တစ်ရက်တည်းလာ၏။ မိသားစုဝင်တွေ ကုန်အောင် ခိတ်ကြ၏။ ခေါင်းပေါ်ပုဝါခြုံကာ သတို့သမီး သတို့သားမောင်နှံလို့ နှုတ်ကြည့်ကြရ၏။ လူကြီးတွေ သဘောတူပြီးပေးစားသော လက်ထပ် ခွဲများ တွင် ထိုနေ့ကျမှ သတို့သမီး သတို့သားတို့မျက်နှာကို မြင်ကြရ၏။ မောင်နှံတို့၏ ပေါင်ပေါ်သို့ ကောင်လေးတစ်ဦး တက်ထိုင်ရ၏။ သား ခုတနာဖွားစေရန် နိမိတ်ယူခြင်းဖြစ်၏။

သတို့သမီးက အိတ်ထောင်ပရိဘောဂအဖြစ် ရေခဲသေတ္တာကို သူ့မိသားစုထံမှ လက်ခံရသော ဓလေ့ထုံးစံရှိ၏။ သတို့သားမိသားစုထံမှ ခွေအချို့လည်း ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ်တောင်းရ၏။ ကျွန်မအဖိုးက ခွေလုံလုံလောက်လောက် မဝယ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ငွေထပ်ချေးရပြန်၏။ သတ်ထပ်ပွဲပြီးတော့ အမေက ကျွန်မအဖိုးနှင့် ဦးလေးတို့အိမ်သို့ ပြောင်း သာရ၏။ အဖေက နှစ်ပတ် တစ်ခါ တစ်ပတ်တစ်ခါ ရွာပြန်ပြီး တွေ့ရ ၍။ ကျောင်းအောင်မြင်မှ သူ့ဇနီးကို မြို့ကိုခေါ်ရန် စီစဉ်ထား၏။ သို့ သော် အဖိုးဖြစ်သူက အိမ်စရိတ်မလုံလောက် ကြောင့် အမြဲညည်း ညှဉ်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် ရှိစုမဲ့စုငွေလေးကို မြစ်ချုပ်ကာ ကားတစ်စီးငှားပြီး အဖေက အမေကို မြို့ခေါ်လာ၏။ နောင်ခါလာမှ နောင်ခါဈေး မြို့တုမှ ကြည့်ရှုင်းမည်ဟုသာ သဘောထားလိုက်၏။

“အဖေက တို့မိသားစုကို မလိုလားတော့ဘူးလေ။ ဒါကိုသိလို့ မိတ်ချမ်းမသာဖြစ်ရတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါက ဝိုပြီး လွတ်လပ်မှုရသွားလို့ပါ” ဟု အဖေက ထိုအချိန်က ခံစားမှုကို

ပြန်ပြော၏။

ဟီဒရာတူလာကမူ အဖေပြန်လာတော့ မိန်းမပါလာ ခေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ တုန်လှုပ်သွား၏။

“ငါတို့နှစ်ယောက်တောင် အနိုင်နိုင်ကွာ။ သူက ငါတို့အတွက် ဘယ်လိုထောက်ပံ့နိုင်မလဲ။ မင်းမိန်းမကို ဘယ်မှာထားမလဲ” ဟု သူ့ထမေး၏။

“ဒါက အဆင်ပြေပါတယ်ကွာ။ သူက ငါတို့အတွက် ထမင်းချက်ပေး၊ အဝတ်လျှော်ပေးမှာပေါ့” ဟု အဖေက ပြန်ပြောခဲ့၏။

အမေက မင်ဂိုရာတွင်နေထိုင်စဉ် အရာရာကို အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေ၏။ သူ့အတွက် မင်ဂိုရာသည် ခေတ်မီမြို့ကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ သူနှင့် သူ့မိတ်ဆွေမိန်းမဖော်များ မြစ်ကမ်းနဖူးတွင်ထိုင်ပြီး စကားပြောကြရာ အများစုမှာ အိမ်ထောင်ပြုချင်ကြပြီး ကလေးတွေ မွေးခင်ပွန်းသည်တွေကို ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးချင်သူတွေဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ အမေအလှည့်ရောက်တော့ အမေက ဤသို့ ပြော၏။

“ကျွန်မတော့ မြို့မှာပဲ ဒီလိုနေချင်တယ်။ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် အိမ်မှာ မချက်ပြုတ်ပဲ ထောပတ်တို့၊ နံပြားတို့ ဝယ်စားပြီးနေမယ်”

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဘဝက အမေထင်သကဲ့သို့ မဖြစ်ပါ။ အဖေတို့နေသော တန်းလျားက အခန်းနှစ်ခန်းသာရှိ၏။ တစ်ခန်းက ဟီဒရာတူလာနှင့် အဖေအိပ်တာ။ တစ်ခန်းက ရုံးခန်း။ မီးဖိုမရှိ။ ရေပိုက်မရှိ။ အမေရောက်လာတော့ ဟီဒရာတူလာက ရုံးခန်းထဲပြောင်းကာ သစ်သားထိုင်ခုံပေါ်မှာ အိပ်ရ၏။

အဖေက အမေကို အရာရာ အကြံပေး၏။ ကျောင်းကိစ္စတွေမှာ ခိုင်း၏။ နံရံတွေပြောင်အောင် တိုက်ခိုင်း၏။ မီးအိမ်တွေ ထွန်းခိုင်း၏။

“ဇီယာအူဒင်က မိသားစုအပေါ် တကယ်တွယ်တာတဲ့သူပဲ။ သူ့အားစု က မိန်းမနား သိပ်မကပ်နိုင်ကြဘူး။ သူကတော့ မိန်းမနားထစ်နေတဲ့သူပဲ” ဟု ဟီဒရာတူလာက မှတ်ချက်ချ၏။

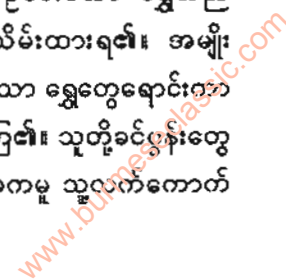
လအနည်းငယ်အကြာတွင် အမေကိုယ်ဝန်ရှိ၏။ ပထမဆုံး နှင်သွေး ကို ၁၉၉၅ တွင် မွေး၏။ မိန်းကလေး။

“ခုလို ရွံ့ထူတဲ့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကလေးအတွက်တော့ ကျန်းမာနေ့ သိပ်မကောင်းနိုင်ဘူး။ အမျိုးသမီးတော်တော်များများဟာ ဆေးရုံထက်ပြီး ကလေးမမွေးနိုင်ကြဘူး။ အမေတို့ အမေတို့လည်း ရွာမှာပဲ ဒီအတိုင်းမွေးတာပဲ။ အမေဆိုရင် ကလေးဆယ်ယောက်ကို ခုလို မိမွေးတာ” ဟု အဖေက ပြန်ပြော ပြ၏။

ကျောင်းကတော့ ဆက်ပြီးရှုံးနေဆဲ။ ကြာတော့ ဆရာတွေ ဇီလည်း လခမပေးနိုင်။ အိမ်လခလည်း မပေးနိုင်တော့။ ပန်းထိမ်ဆရာဆိုလျှင် မကြာခဏလာပြီး အမေကို တင်တောင်းသော လက်ဖွဲ့ကြွေးတွေ တောင်းတတ်၏။ အဖေက သူလာလျှင် လက်ဖက်ရည် ချောတိုက်၊ ဘီစကစ်မုန့်ကောင်းကောင်း ကျွေးကာ ချွေးသိပ်လွှတ်တတ်၏။

“သူက လက်ဖက်ရည် လာသောက်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူက နှိတ်ဆံလိုချင်လို့ လာတာကွ” ဟု ဟီဒရာတူလာက ရယ်မောပြီး ပြော၏။

အခြေအနေ သိပ်ဆိုးလာတော့ လက်ကောက်တွေ ချွတ်ရောင်းရ၏။ ကျွန်မတို့ ယဉ်ကျေးမှုတွင် လက်ထပ်စဉ်ပေးသော ရွှေသည် ထန်ဖိုးအရှိဆုံးဖြစ်၏။ တစ်သက်တာ ထိန်းသိမ်းထားရ၏။ အမျိုးသမီးအတော်များများက သူတို့ ကိုတင်တောင်းသော ရွှေတွေရောင်းကာ သူတို့ခင်ပွန်းတွေ၏ စီးပွားရေးမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကြ၏။ သူတို့ခင်ပွန်းတွေ နိုင်ငံခြားခရီးသွားလျှင် စရိတ်လုပ်ပေး၏။ အမေကမူ သူ့လက်ကောက်

တွေ့ရောင်းကာ အဖေတို့ကို ကောလိပ်ပို့ပေးရ၏။

ပိုဆိုးလာတာက သူတို့ရပ်ကွက် ရေလွှမ်းမိုးခံရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ကုန် မိုးရွာပြီး ညနေဘက်တွင် ရေတွေတက်လာ၏။ အိမ်အောက် ထပ် ရေမြုပ်သဖြင့် ဟိဒရာတူလာက ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို အပေါ်ထပ် သို့ရွှေ့ပြောင်း ရ၏။ အမေက အပြင်သို့ သွားနေသည်။ ဟိဒရာတူလာက အဖေထံမှ အကူအညီတောင်း၏။ ရေတွေက ဝင်လာ၍ ပစ္စည်းတွေတို့ ကုရွှေ့ရမည်။ သို့သော် အဖေကို မည်သည့်နေရာတွင်မှ ရှာမတွေ့။ သူကအပြင်ထွက်ပြီး အော်ခေါ်၏။

“ဒီယာအူဒင်၊ ဒီယာအူဒင်”

အဖေကို ရှာသောကြောင့် ဟိဒရာတူလာပင် အသက်ဆုံး နှုံးတော့ မလောက် အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကြုံခဲ့ရ၏။ ကျောင်းအပြင် ဘက် လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုလုံး ရေတွေလွှမ်းနေပြီ။ ဟိဒရာတူလာ၏ လည်ပင်းထိပင် ရေတွေတက်လာ၏။ လျှပ်စစ်ဓာတ်ကြိုးတွေက ယိမ်း ထိုးနေပြီး ပြတ်လှပြတ်ခင် ဖြစ်နေ၏။ ဓာတ်ကြိုးပြုတ်ကျလျှင်ဖြင့် ဓာတ် လိုက်သေမှာ သေချာ၏။

အဖေကို နောက်ဆုံးမှ ရှာတွေ့၏။ သူက အမျိုးသမီးတစ်ဦး အကူအညီတောင်းသံကြား၍ ပြေးသွားကာ ထိုအမျိုးသမီး၏ ခင်ပွန်း အိမ်ထဲမှာ ပိတ်ဆို့ကျန်ရစ်သည်ကို သွားကယ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူတို့၏ ပစ္စည်းတွေကို ရေလွတ်ရာသို့ ကူသယ်ပေး၏။

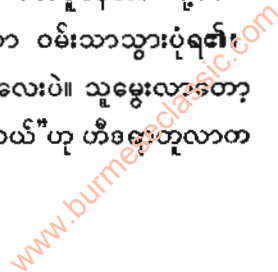
“မင်းကကွာ သူများယောက်ျားတော့ သွားကယ်နေတယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကျတော့ ကိုယ်မကယ်ဘူး။ ဘာလဲ မိန်းမအော်သံကြောင့် မင်းသွားကယ်တာ မဟုတ်လား” ဟု ဟိဒရာတူလာက အဖေတို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြော၏။

ရေကျသွားတော့ သူတို့အိမ်ရော၊ ကျောင်းပါ လုံးဝပျက်စီး

သွားပြီး သူတို့၏ ပရိဘောဂတွေ၊ ကော်ဇောတွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ အဝတ် တွေ၊ ရေဒီယိုတွေ အကုန်လုံး ရွံ့နွံတွေကြားမှာ ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီး တုန်၏။ သူတို့မှာ အိပ် စရာနေရာမရှိတော့။ လဲစရာ အဝတ်မရှိတော့။ မစွတာအာမန်အုဒင်ဆိုသော အိမ်နီးနားချင်းတစ်ဦးက သူတို့ကို ညဘက်အိပ်စက်ခွင့်ပေး၍ ကံကောင်းသွား၏။ အမှိုက်သရိုက် အညစ် အကြေးတွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာကပင် တစ်ပတ် ကြာ၏။ သန့်ရှင်း ရေးလုပ်ပြီး၍မှ မကြာခင် ဒုတိယအကြိမ် ရေလွှမ်းမိုးပြန်၏။ အဆောက် အဦတစ်ခုလုံး ရွံ့တွေဖုံးကုန်ပြန်၏။ ဒီကြားထဲ လျှပ်စစ်ဌာနက သူ တို့၏ မိတာများပျက်ကုန်သည်ဆိုကာ လာဘ်တောင်းပြန်၏။ အဖေက ပေးရန် ငြင်း၏။ ထိုအခါ ငွေကြေးအမြောက်အများတောင်း၍ ဒဏ်ရိုက် ၏။ ပေးစရာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် အဖေက နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများထံ အကူအညီတောင်း၏။

အဖေ ကျောင်းထောင်ခဲ့သည်မှာ ထိုသို့ပင် အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် အဖေကတော့ ဇောက်ရုံတန်ရုံနှင့် နောက်ဆုတ်တတ်သူမဟုတ်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်မလည်း ၁၉၉၇ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့ရ၏။ အဖေက အရပ်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို အကူအညီတောင်းပြီး ကျွန်မကို မွေးပေးခဲ့၏။ ကျွန်မကိုမွေးတော့ အဖေက ကျောင်းမှာ။ ကျွန်မကို မွေးသည့်သတင်းကြားကြားချင်း သူ့အပြေးအလွှား အိမ် ပြန်လာ၏။ အမေကမူ သားမမွေးဘဲ သမီးမွေးပေးနိုင်၍ စိတ်ပူနေ၏။ သို့သော် အဖေက ကျွန်မမျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ကာ ဝမ်းသာသွားပုံရ၏။

“မာလာလာက ကံကောင်းတဲ့မိန်းကလေးပဲ။ သူ့မွေးလာတော့ တွန့်တော်တို့ ကံကြမ္မာတွေလည်း ပြောင်းလာတယ်” ဟု ဟိဒရာတူလာက ပြော၏။

သို့သော် ကံကောင်းတာက ရုတ်တရက်ချက်ချင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်။ ၁၉၉၇ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁၄ရက် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ၏ နှစ် ၅၀ မြောက် အခမ်းအနားတွင် နိုင်ငံတစ်ခုလုံး၌ ချီတက်ပွဲတွေ၊ အခမ်းအနားတွေ လုပ်၏။ သို့သော် ကျွန်မအဖေနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ တတော့ ဘာပွဲမှ မကျင်းပခဲ့ရဟု ဆို၏။ ဆွပ်ပြည်နယ်သည် ပါကစ္စတန် နှင့်ပေါင်းလိုက်ပြီးကတည်းက ဒုက္ခတွေသာ အမွေရခဲ့၏။ သူတို့တလက်ပတ်အမည်းများကိုဝတ်ကာ ပွဲလမ်းသဘင်များ ကျင်းပခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိကြောင်း ဆန္ဒပြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့အဖမ်းခံရ၏။ သူတို့မတတ်နိုင်သော ငွေကြေးပမာဏတွေ ဒဏ်ရိုက်ကြ၏။

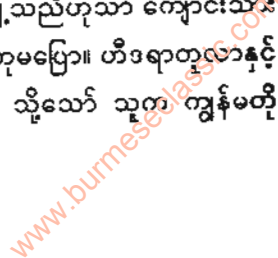
ကျွန်မမွေးပြီး လအနည်းငယ်အကြာတွင် ကျောင်းအပေါ်ထပ်မှ အခန်းသုံးခန်းအားသွား၍ ကျွန်မတို့ ရွှေ့ပြောင်းကြ၏။ ဖုတ်နံရံနှင့် ရေတုံတိုင်နှင့်။ ထို့ကြောင့် ယခင်နေထိုင်ကြရသော ရွှံ့ကာရွှံ့ခင်းတန်းလျားထက်တော့သာသွား၏။ သို့သော် ဟီဒရာတူလာလည်း လာနေ။ ဧည့်သည်တွေကလည်း မပြတ်သဖြင့် အခန်းက ပြတ်သိပ်နေ၏။ ထိုပထမဆုံးကျောင်းမှာ ယောက်ျားလေးရော မိန်းကလေးပါ ရောထားသည့် မူလတန်းကျောင်းဖြစ်ပြီး အလွန်သေး၏။ ကျွန်မမွေးချိန်တွင် ဆရာငါးယောက်ခြောက်ယောက်ရှိပြီး ကျောင်းသားတစ်ရာလောက်က တစ်လကို ရှုပီးတစ်ရာစီ ပေးကြ၏။ ကျွန်မအဖေက ကျောင်းဆရာလည်း သူ၊ စာရင်းကိုင်လည်း သူ၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးလည်း သူပင်။ သူက တံမြက်စည်းလည်း လဲ့၏။ နံရံတွေကိုလည်း ရေဆေး၏။ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာသန့်ရှင်းရေးလည်း သူ၊ ဓာတ်တိုင်တွေပေါ် တွယ်တက်ပြီး ကျောင်းအလံ တွေစိုက်ပြီး ကြော်ငြာတာလည်း သူကိုယ်တိုင်ပင် လုပ်၏။ တကယ်တော့ အဖေက အမြင့်ကြောက်သူ ဖြစ်သည်။ တိုင်ထိပ်ရောက်လျှင် ဒူးတွေတုန်နေပြီ။ ရေစုပ်စက်ပျက်လျှင်လည်း သူပင်

ရေတွင်းထဲဆင်းကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်၏။ သူ့ရေတွင်းထဲဆင်းသွားပြီး ဖောက်သွားလျှင် သူပြန်ပေါ်မလာမှာစိုး၍ ကျွန်မက ငိုလိုက်ရတဲ့ ဖြစ်ခြင်း။ အိမ်ငှားခတွေ၊ ဆရာလခတွေပေးပြီးလျှင် ငွေနည်း နည်းဝါးဝါးကျန်သည်ကို စားသောက်ဖို့ရာ ခြစ်ကုတ်သုံးစွဲကြရ၏။ ကျွန်မတို့ လက်ဖက်ရည်အချို မသောက်နိုင်၍ ရေနွေးကြမ်းသာ သောက်ကြရ၏။ နွားနို့ဖိုးမှ မရှိတာကိုး။ သို့သော် မကြာခင် ကျောင်းအခြေအနေ ကောင်းစွာ၍ ကျွန်မအဖေက နောက်ကျောင်းတစ်ကျောင်း ထပ်ထောင်ရန် စီစဉ်၏။ ထို ကျောင်းကို အဖေက “မာလာလာပါကရေးအကယ်ဒမီ” ထု အမည်ပေးချင်၏။

ကျောင်းသည် ကျွန်မအတွက် ပြေးလွှားစရာ ကစားကွင်းပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်မက စကားမပြောတတ်မီကပင် စာသင်ခန်းထဲ ယိုင်တီ ယိုင်တိုင် လျှောက်ဝင်လာကာ ဆရာမလုပ်တမ်းကစားသည်ဟု အဖေက ပြော၏။ မစွအုလ်ဖက်ကဲ့သို့သော အမျိုးသမီးဆရာမက ကျွန်မတို့ ကောက်ချီကာ သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားပြီး ထိန်းတတ်၏။ ကျွန်မ သုံးလေးနှစ်အရွယ်တွင် ကလေးတန်း၌ပင် ဝင်ထိုင်နေပြီ။ သူတို့ စာသင်တာကို ပြူးတူးကြောင်တောင်ကြည့်ရှုနားထောင် နေတတ်၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဆရာမတွေ၏ အိုက်တင်ကို တုပလိုက်လုပ်သည်။ ကျွန်မသည် ကျောင်းမှာပင် ကြီးပြင်းလာသည်ဟု ဆိုရမည်။

ဟီဒရာတူလာလည်း ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းခွဲ ထောင်၏။ ကျောင်းသားကို ခွဲယူကြသည်။ ကျောင်းဆောင်တိုးခဲ့သည်ဟုသာ ကျောင်းသားတွေကို ပြောသည်။ ကျောင်းခွဲထောင်သည်ဟုမပြော။ ဟီဒရာတူလာနှင့် အဖေလည်း စကားဟဟ မပြောကြတော့။ သို့သော် သူက ကျွန်မတို့ လွမ်းသဖြင့် မကြာခဏ လာလည်၏။

၂၀၀၁ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတစ်ရက်တွင် သူ့လာလည်နေစဉ် တခြား လူတွေလည်း ရောက်လာကြ၏။ သူတို့က နယူးယောက်တွင် အဆောက်အဦတစ်ခု အကြီးအကျယ်တိုက်ခိုက်ခံရကြောင်း ပြောသည်။ လေယာဉ်နှစ်စင်းက အဆောက်အဦကို ဝင်တိုက်သည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်မ အသက်က လေးနှစ်သာ ရှိသေး၍ သူတို့ပြောတာ သိပ်နားမလည်။ လူကြီးတွေပင် စဉ်းစား၍ မရနိုင်သော ကိစ္စများဖြစ်၏။ ဆွပ်မြို့တွင် အကြီးဆုံးအဆောက်အဦဟူ၍ မရှိ။ ဆေးရုံနှင့် ဟိုတယ်သာရှိ၏။ ၎င်းတို့ တလည်း အထပ်နှစ်ထပ် သုံးထပ်သာရှိ၏။ နယူးယောက်နှင့် အမေရိက တွင် မည်သို့သော အဆောက်အဦမြင့်ကြီးတွေရှိမှန်း ကျွန်မ မသိ။ တျောင်းသည်သာလျှင် ကျွန်မကမ္ဘာဖြစ်ပြီး ကျွန်မကမ္ဘာကလည်း တျောင်းသာဖြစ်၏။ ၉/၁၀သည် ကျွန်မတို့ကမ္ဘာကို ပြောင်းလဲလိမ့် မည်ဟု ကျွန်မမထင်။ ကျွန်မတို့ ချိုင့်ဝှမ်းတောင်ကြားတွင် စစ်ဖြစ်လာရန် ဆောင်ကြဉ်း ပေးလာမည်ဟုလည်း မထင်။

အခန်း (၄)

ကလေးမွေးပြီး သတ္တမမြောက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့သည် “ပိုင်မာ” (သတ္တမ)ခေါ် ပွဲတစ်ခုလုပ်သည့် ဓလေ့ထုံးစံရှိကြ၏။ မိတ်ဆွေတွေ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ဖိတ်ကြားပြီး ကလေးကို ကောင်းချီးလာပေးကြ ၏။ ကျွန်မမိဘများကမူ ဤပွဲမျိုးမလုပ်နိုင်ကြ။ မုန့်ဝယ်ပြီး ဧည့်သည်တွေ ဝယ် ဝေ၊ မုန့်ကျွေးစရာ ပိုက်ဆံမရှိ။ ကျွန်မအဖိုးကလည်း ကျွန်မက သာကံ့ရှားလေး မဟုတ်သဖြင့် ငွေစိုက်ထုတ်ပေးမည် မဟုတ်။ ကျွန်မ ဆောင်လေးတွေ မွေးလာတော့ အဖိုးက ပိုက်ဆံပေးချင်သည်။ သို့သော် အဖေက ခွင့်မပြု။ သို့သော် အဖိုးက တစ်ဦးတည်းသောအဖိုး၊ အမေ့ ဆက်မှ အဖိုးက ကျွန်မမမွေးခင်ကတည်းက ကွယ်လွန် သွားပြီ။ ထို့ကြောင့် အဖေ၏အဖေသည်သာလျှင် ကျွန်မ၏ တစ်ဦးတည်းသော အဖိုးဖြစ် သဖြင့် ကျွန်မသူ့ကို ချစ်ပါသည်။ ကျွန်မမိဘတွေကတော့ ကျွန်မသည် နှစ်ခက်အဖိုးတွေနှင့်တူသည်ဟု ဆို၏။ အမေ့အဖေကဲ့သို့ ဟာသညာက် ကြီး ပညာအမြော်အမြင် ရှိသည်။ အဖေ့အဖေကဲ့သို့ စကားပြော

www.burmeseclassic.com

ကောင်းပြီး အသံဩဇာရှိသည်ဟု ဆိုကြ၏။ အဖိုးက အသက်ကြီးလာ တော့ နူးညံ့လာ၏။ မှတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူကြီးနှင့် အဖိုးနေထိုင်ရာ ရွာသို့ သွားလည်ရတာ ကျွန်မ ပျော်သည်။

ကျွန်မကို တွေ့တိုင်း အဖိုးက သီချင်းတစ်ပိုဒ်ကို ဆိုတတ်၏။

“မေဝမ်းက မာလာလာ၊ သူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံး လူသားပါ”

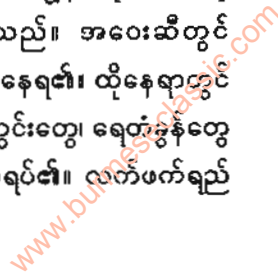
ကျွန်မအဖိုးတို့ ရွာသို့ အစ်နေ့အခါသမယတွင် သွားလည် တတ်၏။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေဝတ်ကာ မိနီတတ်စ်ဖြင့် ဘာကာနာ မြောက်ပိုင်းသို့ သွားရ၏။ ရှန်ဂလာတွင် ကျွန်မတို့မိသားစု ရွာရှိ၏။ အစ်က တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ် ရှိ၏။ “အစ်ကလေး” က ရမဇန်းဥပုသ်ထ ငါအဆုံး အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်၏။ “အစ်ကြီး” က တမန်တော်အိဗရာဟိမ် က သူ၏သားအစွလေးကို ထိတုတုရား ရှင်ထံဆက်ကပ်ရန် အသင့်ပြန် သောနေ့ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်၏။ ထိုရက်မြတ်နေ့ များကို ဘာသာရေး ဆရာကြီးများက လက်ကြည့်ပြီး သတ်မှတ်ရသည်။ ရေဒီယိုမှ မည်သည့် နေ့က အစ်နေ့ကျသည်ဟု ကြေညာသည်နှင့် ကျွန်မတို့ ရွာကိုသွား ကြ၏။

သွားရမည့်ညဆိုလျှင် စိတ်လှုပ်ရှား၍ အိပ်ပင်မပျော်။ ခရီးထ ကားဖြင့် ငါးနာရီမျှ သွားရသည်။ ကားက မနက်စောစော ထွက် ရသည်။ ရွာမှ ဆွေမျိုးတွေအတွက် စားစရာသောက်စရာတွေ သယ်သွား ရ၏။ ရွာမှာမရှိသည့် ဆေးဝါးများ ဝယ်သွားရ၏။ တချို့လူတွေက သကြားအိတ်တွေ၊ ဂျုံအိတ်တွေ ပါ သယ်ကြ၏။ ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင် ထိုအိတ်တွေ၊ ဝန်စည်စလယ်တွေကို စုပြီး ကြိုးနှင့်ချည်ပြီး သယ်ကြရ၏။ ကားဆိုက်လာလျှင် ကမန်းကတန်း ခုံနေရာ ဦးကြရ၏။ ပြတင်းပေါက် ဘေးနေရာ ရစေရန် ဖြစ်သည်။ လမ်းတွင် ရွာတွေကို ဖြတ်သွားရ၏။

စွဲတွေ ပေကျုံးနေသောမျက်နှာနှင့် ကလေးများ ကျောပေါ်တွင် မနိုင် နေင်း မြက်စည်းကြီးများကို ခါးကိုင်းအောင် သယ်ပိုးသွားလာ နေကြရ သည်ကို မြင်ရ၏။ ဆိတ်ကျောင်းနေသူ ကလေးများလည်း လမ်းဘေးမှာ၊ ရွာနားရောက်ကာနီးမှ စိမ်းစိုလန်းဆန်းသော မြက်ခင်းစိမ်း များကို တွေ့ရ၏။ သစ်သီးဝလံပင်တွေ တွေ့ရ၏။ လေကောင်းလေသန့် တွေ့ ရှုလာရ၏။ ကျောက်ခိုင်းများဘေးမှ ဖြတ်သွားသော စမ်းချောင်း ရေသည် နို့နှစ်ရောင် ထ၊နေ၏။ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းများ မျောပါနေ၍ ရေထ မသန့်တော့။ ဒါကို ကြည့်ပြီး အဖေက စိတ်ဆိုး၏။

“ဒီရာဇဝတ်ကောင်တွေ လုပ်လို့ ငါတို့ချိုင့်ဝှမ်း ညစ်ညမ်းရတာ” ဆိုသူက အမြဲတမ်းပြော၏။ မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေကျော်သွားတော့ သမ်းကအတက်လမ်း ဖြစ်သွား၏။ မြေပြင်က မြင့်သည်ထက် မြင့်လာ သည်။ ကျွန်မတို့ နားတွေ အူလာသည်။ တောင်ထိပ်အချို့က ပျက်ယွင်း ချေပြီး လင်းတများ ဝဲနေသည်။ ပထမဆုံး မင်းဆက်များ တည်ထားခဲ့ကြ သော ခံတပ်ပျက်များလည်း ရှိ၏။ အချို့ကားတွေက တောင်ဆင်းလမ်း မှ အရှိန်နှင့် ဆင်းလာကြ၏။ ကျွန်မတို့ ယာဉ်မောင်းက မဆင်မခြင် ဆောင်းလာသူများကို ဆဲ၏။ ကျွန်မမောင်လေးတွေ ကတော့ ဤစွန့်စား ခန်းတွေကို သဘောကျသည်။ အမေကမူ တောင်စောင်း ဘေးကျနေ သော ယာဉ်အပျက်များကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

နောက်ဆုံးကျမှ ရှန်ကာတောင်ထိပ်သို့ ရောက်၏။ ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်သွားသလို ခံစားရ၏။ ကျွန်မတို့အောက်မှ အခြားတောင် ထွက်တွေကို ရောက်နေကြသည်။ အဝေးဆီတွင် အသန်ဂျာဘားတောင်ထိပ်မှ နှင်းများကိုပင် မြင်နေရ၏။ ထိုနေရာတွင် အထိတ်တွင်းတွေရှိ၏။ လမ်းဘေးမှာက စမ်းရေတွင်းတွေ၊ ရေတံခွန်တွေ ရှိ၏။ ရွာခင်းကောင်းသောနေရာတွင် ကားခေတ္တရပ်၏။ လက်ဖက်ရည်

သောက်ကြသည်။ လေက သန့်စင်နေသည်။ လေထဲမှာက ထင်းရှူးနဲ့တွေ့သင်းယုံ့နေ၏။ ကျွန်မတို့က အဆုတ်ထဲအပြည့် လေကို လောဘတကြီး ရှုလိုက်ကြသည်။ ရွန်ဂလာက တောင်တွေ၊ တောင်တွေ၊ တောင်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ ကောင်းကင်ကိုပင် သေးသေးလေး မြင်နေရ၏။ တောင်အောက်နည်းနည်းဆင်းလိုက်တော့ ဂတုဘန်မြစ်ဘေးရောက်၏။ ထိုမှတဆင့် ကျောက်ခဲလမ်းကို ထပ်မောင်းရသည်။ မြစ်ကို ကြိုးတံတားဖြင့် ဖြတ်ရ၏။ လူတွေက သတ္တုပုံးလေးများထဲတွင် ထိုင်ပြီး စက်သီးနှင့် တူးဖြတ်ကြတာလည်း တွေ့ရ၏။ နိုင်ငံခြားသားများကမူ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်း ကြံသော တံတားများ” ဟု အမည်ပေး၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့ကမူ သဘောကျ ကြ၏။

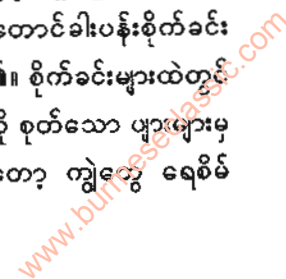
ဆွပ်မြေပုံကို ကြည့်လိုက်လျှင် ရှည်လျားသော တောင်ကြားကြီးတစ်လျှောက် တောင်ကြားငယ်လေးများ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကဲ့သို့ ဖြာထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မတို့ ရွာက အရှေ့ဘက်တစ်ဝက်ခြမ်းလောက်တွင် ရှိ၏။ ကာနာဘိုသောအရပ်တွင် ရှိ၏။ တောင်နံရံတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေ၍ ခရစ်ကတ်ကစားတွင်းတစ်ခုမျှပင် မြေပြန့်ကျယ်ကျယ်မရှိ။ ကျွန်မတို့ ရွာအမည်က “ရှာပူး” ရွာဖြစ်သည်။ ရွာသုံးရွာက တန်းစီရှိနေ၏။ ရှာပူးက အကြီးဆုံး။ ထို့နောက် ဘာကာနာ၊ ကျွန်မအဖေ ကြီးပြင်းရာရွာ။ ထို့နောက် ကာရွက်။ အမေဇာတိရွာ၊ ဘေးပတ်လည်မှာတော့ တောင်တွေ။ တောင်ဘတ်တွင် တော်ဂါးခေါ် တောင်မည်း။ မြောက်ဘက်တွင် စပင်ဂါးခေါ် တောင်ဖြူ။

ကျွန်မတို့က အဖိုးအိမ်ရှိရာ ဘာကာနာတွင်သာ နေကြ၏။ ထိုအိမ်မှာပင် အဖေ ကြီးပြင်းအရွယ်ရောက်ခဲ့၏။ အိမ်က အမိုးပြားပြား၊ ကျောက်နှင့် ရွှံ့နှင့်ရော ဆောက်ထား၏။ ကျွန်မက အမေဘက်မှ

ဘောင်နှမဝမ်းကွဲများ နေထိုင်ကြသော အိမ်မှာတည်းရတာ ပိုကြိုက်၏။ ထိုအိမ်က တိုက်အိမ်။ ရေချိုးခန်းတွေ၊ အိမ်သာတွေ ရှိ၏။ ကစားဖော် ကျွန်မအရွယ်ကလေးတွေလည်း အများကြီးရှိ၏။ ကျွန်မအဖေနှင့် ကျွန်မက အောက်ထပ်အမျိုးသမီးဆောင်တွင် နေကြ၏။ အမျိုးသမီးများသည် တစ်နေ့လုံး ကလေးထိန်းကြ၊ အပေါ်ထပ်မှ အမျိုးသားများကို ဆင်းချက်ကျွေးကြသော အလုပ်များကိုသာ လုပ်ကြရ၏။ ကျွန်မက ကျွန်မညီအစ်မဝမ်းကွဲများဖြစ်ကြသော အနီဆာနှင့် ဆွမ်ဘူလ်တို့ အနီးတွင် အိပ်၏။ ထိုအနီးထဲတွင် ဗလီပုံစံတိုင်ကပ်နာရီကြီးတစ်လုံး ရှိ၏။ ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ရယ်၊ ဆံပင်ဆိုးဆေးအထုပ်တွေရယ် ထည့်ထားသော ဘီဒိုကြီးလည်း ရှိ၏။

ရွာတွင်ကား နံနက်စောစောထသော အလေ့အထရှိကြ၏။ ကြတ်ထွန်သံကြားသည်နှင့် နိုးကြ၏။ အိပ်ယာထ၊ နောက်ကျတတ်သော ကျွန်မပင်လျှင် ရွာတွင် စောစောနိုးနေတတ်၏။ အမျိုးသားတွေအတွက် နတ်ပြုတ်ပြင် ဆင်ကြသော အမျိုးသမီးများ၏ ပန်းကန်ခွက်ယောက်သံ အဆူညံနေ၏။ နံနက်ဆိုလျှင် တော်ဂါတောင်ထိပ်မှ နေထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ကျွန်မတို့က နံနက်ပိုင်း ဘုရားရှိခိုးကြ၏။ တစ်နေ့ကို ငါ့ကြိမ်ဘုရားရှိခိုးရရာ ဤသည်က နံနက်ခင်း ဘုရားရှိခိုးအစ ဖြစ်၏။ ထက်ဝဲဘက်ကိုကြည့်လိုက်လျှင် စပင်ဂါ တောင်ထိပ်ကို နေရောင် အောက်တွင် ရွှေရောင်လက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အသားဖြူဖြူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး နဖူးတွင် ရွှေဆွဲကြိုးတပ်ထားသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ခါလည်း မိုးရွာတတ်၏။ တောင်ခါးပန်းစိုက်ခင်း၊ မီးခိမ်းများကြားတွင် တိမ်တိုက်တွေ စုဝေးနေ၏။ စိုက်ခင်းများထဲတွင် မိုးအုံ့များလည်း ရှိ၏။ ကျွန်မက သစ်သီးတွေကို စုတ်သော ပျားများမှ သေည့် ပျားရည်ကို ကြိုတ်သည်။ မြစ်ထဲမှာတော့ ကျွဲတွေ ရေစိမ်

နေကြ၏။ ဂျုံစေ့တွေ ပြောင်းစေ့ တွေကြိတ်သည့် ရောမကျောက်ဆုံကြီးများကို လည်ပတ်စေသော ရေရဟတ်တွေလည်း ရှိသည်။ အစိုးရက လျှပ်စစ်ဓာတ်အားမပေးသဖြင့် ရွာသူရွာသားများမှ လက်လုပ်ရေအား လျှပ်စစ်စက်များကို တီထွင်ကာ လျှပ်စစ်ကြိုးသွယ်တန်းယူ ကြရ၏။

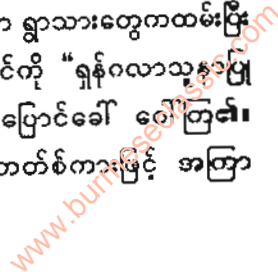
အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကောင်းကင်ပြင်ပေါ် နေထမြင့်တက် လာ၏။ တောင်ဖြူကြီးမှာ ရွှေရောင်နေထဲတွင် ပို၍ ပို၍ ထင်းပြက်လာ၏။ ညနေစောင်းတော့ နေက တောင်မည်းကြီးဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တောင်၏ အရိပ်ကျမှုပေါ်တွင် ဓူတည်ပြီး ကျွန်မတို့ ဘုရားရှိခိုးချိန်ကို သတ်မှတ်ကြ၏။ စပင်ဂါတောင်၏ အဖြူရောင်တောင်ထွတ်က ညနေပိုင်းတွင် နံနက်ပိုင်းထက် ပိုလှ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မတို့ ညနေပိုင်း ဘုရားရှိခိုးနေကြ၏။ တောင်ဖြူကြီးထို့ နေရာတကာမှ မြင်တွေ့နိုင်၏။ ဤတောင်ဖြူကြီးသည် ကျွန်မတို့မြေ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးသင်္ကေတဟု အဖေက ပြောသည်။ ကျွန်မတို့ တောင်ကြား ချိုင့်ဝှမ်းအဆုံးတွင် အလံဖြူကြီး ထောင်ထားသလို ဖြစ်နေ၍ဖြစ်၏။ အဖေငယ်စဉ်ကဆိုလျှင် ဤချိုင့်ဝှမ်းတောင်ကြားကိုပင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုဟု သူထင်ခဲ့သည်။ တောင်ထိပ်နှင့် ကောင်းကင်ပြင် ထိတွေ့သောနေရာထက် ကျော်၍ သွားသူသည် အောက်ကိုပြုတ်ကျပြီး ကမ္ဘာအပြင်ဘက် ရောက်သွားမည်ဟု သူ ထင်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ကျွန်မက မြို့တွင်မွေးခဲ့သော်လည်း ကျွန်မအဖေ၏ သဘာဝချစ်မြတ် နိုးစိတ်ကို ခွဲဝေခံစားတတ်သည်။ စိုက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတွေ၊ ကျွဲတွေ၊ အဝါရောင် လိပ်ပြာတွေ၊ သြဇာရှိသော မြေဆီလွှာတွေ၊ ဒါတွေကြားမှာ ကျွန်မလျှောက်ရသည်ကို ပျော်၏။ ရွာက အလွန်ဆင်းရဲ၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့ရောက်သွားလျှင် ရွာက အလှူကြီးတစ်ခုခင်းသလို အလှူပင် ကျွေးမွေးတတ်ကြ၏။ ကြက်သားဟင်း၊ ဆိတ်သားဟင်းတွေ လှိုင်ဘော

ထည်အောင် စားရ၏။ ကျွတ်ကျွတ်စား၍ ကောင်းသော ပန်းသီးတွေ၊ ထိတ်မုန့်ဝါတွေ၊ နွားနို့ပျစ်ပျစ်လက်ဖက်ရည်တွေ သောက်ရ၏။ ရွာမှ ထလေးများတွင် ကစားစရာမရှိ။ စာအုပ်မရှိ။ ကောင်လေး တွေက တွင်းထဲမှာ ခရစ်ကက်ကစားကြ၏။ ပလတ်စတစ်အိတ်တွေကို လုံးချေကာ သားရေကွင်းနှင့်ပတ်ထားသော ဘောလုံးဖြင့် ကစားကြရ၏။

ရေကို စမ်းရေမှ ခပ်ကြ၏။ တိုက်အိမ်အနည်းငယ်သာရှိ၏။ ဆိုအိမ်မှ အမျိုးသားတွေက မိုင်းတွင်းများတွင် အလုပ်လုပ်ကြ၏ သို့မဟုတ် ပင်လယ်ကွေ့တွင် သွားအလုပ်လုပ်ကာ အိမ်သို့ ငွေပို့ပေးကြ၏။ ဇော်ရှုဝါလူမျိုး သန်း ၄၀မျှ ရှိသည့်အထဲ ၁၀ သန်းက ပြည်ပထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ သူတို့က ဂါလာရပ်ရွာသို့ ပြန်လာနိုင်သူ နည်း၏။ သူတို့မိသားစုတွေ ရှင်သန်ရေးအတွက် တစ်ပြည်တစ်ရွာတွင် အလုပ်လုပ်ငွေရှာရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ကြရ၏။ ရွာရှိမိသားစု တော်တော်များများမှာ ဆောက်လုပ်သားတွေ မရှိကြ။ အချို့ယောက်ျားသားများ က တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်သာ ပြန်လာကြ၏။ သူတို့ပြန်လာပြီး ၉ လလောက် အကြာတွင် အမျိုးသမီးတွင် ကလေးတစ်ယောက် မွေးတတ်ကြပြန်၏။

တောင်ခြေရှိ အိမ်အများစုမှာ ရွှံ့တွေနှင့် မဲထားသော ဖြစ်တထတ်ဆန်းအိမ်တွေသာ ကြပြန်နေ၏။ ရေလွှမ်းမိုးလျှင် ထိုအိမ်တွေ အရည်ပျော်ကျ ပျက်စီးကုန်၏။ ကလေးအချို့မှာ ဆောင်းရာသီတွင် အအေးဒဏ်မခံနိုင်ဘဲ သေဆုံးကြရ၏။ ရွာမှာ ဆေးရုံမရှိ။ ရှာပူးရွာတွင်သာ ဆေးပေးခန်းရှိ၏။ အနီးအနား ရွာတစ်ရွာရွာမှ နာဖျားမကျန်းစာလျှင် ထိုသူကို လက်လုပ်ထမ်းစင်ဖြင့်တင်ကာ ရွာသားတွေကထမ်းပြီး ဆေးပေးခန်းသို့ ခေါ်လာကြရ၏။ ထိုထမ်းစင်ကို “ရှန်ဂလာသူနာပြုထမ်းစင်” ဟု ရွာသူရွာသားများက နောက်ပြောင်ခေါ် ဝေါ်ကြ၏။ အသည်းအသန်လူနာဆိုလျှင် မင်ဂိုရာသို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် အကြာ

ကြီးသွားရသည်။

နိုင်ငံရေးသမားများကတော့ ရွေးကောက်ပွဲနီးသည်အချိန်မျိုး ကျမှ ပေါက်ချလာတတ်သည်။ မဲဆွယ်တရားများတွင် ထုံးစံအတိုင်း လယ်ကွက်ပေးမယ်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်ရစေမယ်၊ ရေကောင်းရေသန့်ရအောင် လုပ်ပေးမယ်။ ကျောင်းဆောက်ပေးမယ်စသဖြင့် ကတိတွေပေးတတ်ကြသည်။ ထိုသို့ ကတိမျိုးတွေ ပေးခဲ့ကြ၏။ ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အရွေးခံရလျှင်ကား သူတို့ကို အစွလာမာဘတ်မြို့တော်မှနေ၍ မခွာကြတော့။ ထိုသို့မဟုတ် တိုင်းဒေသကြီးလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်လျှင်လည်း ပတ်ရှုပါမှ တစ်ဖဝါးမခွာကြတော့။

ကျွန်မမောင်နှမဝမ်းကွဲများက ကျွန်မ၏ မြို့သူဆန်မှုကို ရယ်သွမ်းသွေးကြ၏။ ကျွန်မက ခြေဗလာနှင့် လမ်းမလျှောက်ချင်။ ကျွန်မက ဖိနပ်တွေ ဝယ်သည်။ အသံထွက်က တစ်မျိုး။ မင်ဂိုရာမြို့သုံးဘန်းစကားတွေ သုံးတတ်၏။ ကျွန်မအဝတ်အစားတွေက ဈေးချုပ်တွေဖြစ်၏။ သူတို့ကဲ့သို့ လက်ချုပ် အိမ်ချုပ်မဟုတ်။ ကျွန်မဆွေမျိုးတွေက ကျွန်မကို မေး၏။

“ငါတို့ကို ကြက်သားဟင်း ချက်ကျွေးမလား”

“ဟင့်အင်း ကြက်တွေက အပြစ်ကင်းမဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကို မသတ်သင့်ဘူး” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောရာ ကျွန်မက မြို့ပြကလာသူမို့ ခေတ်ဆန်နေသည်ဟု သူတို့က ထင်ကြ၏။ အစွလာမာဘတ် သို့မဟုတ် ပတ်ရှုပါက လူတွေ က ကျွန်မကို တောကျသည်ဟု ထင်နေကြကြောင်း သူတို့မသိကြ။

တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်မတို့ တောင်ပေါ်တက်ကြ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံကား မြစ်ဆီသို့ ဆင်းကြ၏။ မြစ်က ကျယ်၏။ နက်၏။ နွေရာသီ နှင်းတွေပျော်ကျလျှင် ရေစီးက မြန်၏။ မောင်လေးတွေက တီကောင်တွေ

သုံးကာ ငါးဖျားကြ၏။ ငါးရရာရကြောင်း သူတို့က လေချွန်ပြီး မြူဆွယ်ကြ၏။ ငါးတွေက အရသာတော့ သိပ်မရှိလှ။ မိန်းကလေးများကမူ မြစ်နားဆင်းကြသည်။ အိုးတွေခွက်တွေ ယူပြီးချက်ပြုတ်ကာ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြ၏။ ကျွန်မတို့အကြိုက်ဆုံး ကစားနည်း မှာမူ “မင်္ဂလာဆောင်တမ်း ကစားနည်း” ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ အုပ်စုနှစ်စုခွဲကာ တစ်စုက သတို့သားဘက်မှာ၊ တစ်စုက သတို့သမီးဘက်က ပုံစံမျိုး ကစားကြ၏။ သတို့သမီးကို လက်ဝတ်တန်ဆာတွေ ဆင်ပေး။ ဘောလီဝုဒ်သီချင်းတွေ ဆိုကြ။ အမေများထံမှ တောင်းလာသော မိတ်ကပ်တွေဖြင့် သတို့သမီးတို့ ခြယ်လှယ် ပြုပြင်ပေးကြ။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးလျှင် သတို့သမီးက စပြီး ငိုရ၏။ ကျွန်မတို့ က သူ့ကို စိတ်မပူဖို့ ဖြောင့်ဖျရ၏။

“လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ။ ယောက္ခထီး နဲ့ ယောက္ခမကို တည့်အောင်ပေါင်း။ သူတို့ကို ရိုသေ။ ဒါမှ သူတို့ကလဲ ကိုယ့်ကို ကောင်းကောင်းဆက်ဆံမှာပေါ့။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းတို့လဲ စရစိုက်။ ပျော်အောင်ထား” စသဖြင့် ဝိုင်းပြောကြ၏။

ညဘက်ဆိုလျှင် တစ်ရွာလုံး မှောင်မဲနေ၏။ ဆီမီးခွက်အလင်း ရောင်တွေက ခပ်မှိန်မှိန်။ အသက်ကြီးကြီး အဖွားကြီးများက ပညာတော့ ဓတတ်ကြ။ သို့သော် သူတို့က ကလေးတွေကို အိပ်ယာဝင်ပုံပြင်များ ပြောကြ၏။ အပေါ်လုပ်သူများကမူ တစ္ဆေပုံပြင်တွေကို ပြောကြ၏။ ကျွန်မတို့က ကြောက်လည်း ကြောက်ကြ နားလည်း ထောင်ချင်ကြ။ ရေမချိုးလျှင်၊ ခေါင်းမလျှော်လျှင် လာခြောက်လှန့်တတ်သော ရှာရှာတာခေါ် ကြောက်စရာမိန်းမကြီးအကြောင်းလည်း နားထောင်ကြရ၏။

အသက်နည်းနည်းကြီးလာတော့ ရွာမှာနေရတာ ပျင်းလှ၏။ နှစ်မြင်သံကြားရုံသောနေရာက တစ်အိမ်နှစ်အိမ်သာ ရှိ၏။ ကွန်ပျူတာ ဆုံးဝမရှိ။ ရွာမှ အမျိုးသမီးများက အပြင်ထွက်လျှင် မျက်နှာကို အဝတ်

ဖုံးပြီး သွားကြရ၏။ ဆွေမျိုးရင်းချာမဟုတ်သူ မည်သည့်အမျိုးသားနှင့်မှ စကားမပြောရ။ ကျွန်မက အပျိုပေါက်အရွယ်တွင် ဖက်ရှင်ကျကျ အဝတ်ဖျားကိုဝတ်ကာ ဖျက်နှာအဝတ် မဖုံးဘဲ သွားလာ၏။ ကျွန်မ၏ အမျိုးသားအစ်ကိုဝမ်းကွဲက စိတ်ဆိုးပြီး အဖေ့ကို တိုင်၏။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်နှာမဖုံးတာလဲ”

“သူက ငါ့သမီးလေ။ မင်းကိစ္စ မင်းလုပ်။ ငါ့တို့ကိစ္စထဲ ဝင်မပါနဲ့”

ဟု အဖေက ပြန်ဖြေ၏။ သို့သော် အချို့ဆွေမျိုးများက ကျွန်မတို့ကို အတင်းအဖျင်း ပြော၏။ ကျွန်မတို့သည် ပတ်ရှုဝါလူမျိုးခလေးထုံးစံကို မလိုက်နာကြဟု ပြော၏။

ကျွန်မ ပတ်ရှုတွန်လူမျိုးဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူပါသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးများနှင့် ပတ်သက်၍ ခလေးထုံးစံအချို့ကိုကား ကျွန်မ ဘဝင်မကျပါ။ ရှာဟိုဒါ ခေါ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကျွန်မတို့ထံတွင် အလုပ် လုပ်၏။ သူ့မှာ သမီးသုံးယောက်ရှိ၏။ သူ့ကို သူဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် သူ့အဖေက အိမ်ထောင်ရှိအဖိုးကြီးတစ်ဦးထံ ရောင်းခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ အဖိုးကြီးက မိန်းမငယ်ငယ်ကို ယူချင်၍ဟု ဆို၏။ ၁၅ နှစ်သမီးလေး ဆီမာဆိုသူသည် သူနှင့် သက်တူရွယ်တူ ချစ်သူကောင်လေး ရှိ၏။ သို့သော် တိတ်တခိုးနှင့် ကြိတ်ပိုးနေရသောအဆင့်၊ အဖေမှသာလှမ်းပြီး ငေးမောနေရသောအဖြစ်။ ထိုကောင်လေးနှင့် သူ့မိသားစုက သဘော မတူ။ သူတို့က အသက်ကြီးကြီး အခြားတစ်ဦး ထံ သူ့ကို ရောင်းချကြ ၏။ နောက်ပိုင်းကြားရသည်မှာ ဆီမာသည် သူ့ဖာသာ သူ သတ်သေသွား သည် ဟူ၏။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် သိရသည်မှာ သူ့ မိသားစုက သူ့ကို အဆိပ်ခတ်သတ်ဖြတ်လိုက်သည် ဆို၏။

ကျွန်မတို့တွင် “ဆွာရာ” ခေါ် ခလေးထုံးတမ်းတစ်ခု ရှိ၏။ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အခြားမျိုးနွယ်စုသို့ ကြွေးဆပ်သည့်အနေနှင့်

ပေးရသည် ဆို၏။ ၎င်းကို တရားဝင်အားဖြင့် ပိတ်ပင်ထားသော်လည်း ယခုထိ ဆက်လက်ကျင့်သုံး နေကြဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ရွာတွင် ဆိုရာရာ ဟု အမည်ရသော မုဆိုးမတစ်ဦး ရှိသည်။ သူ့က အခြားမျိုးနွယ်စုမှ မုဆိုးဖိုတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ထားရသည်။ သူ့မိသားစု၏ လျော်ကြေး အဖြစ် သူ့က ပေးဆပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မိသားစု၏ သဘောတူညီချက် မရဘဲ မည်သူမျှ မုဆိုးဖိုကို လက်ထပ်ခွင့်မရှိ။ ဆိုရာရာ၏ မိသားစုက ဤအကြောင်းကြားရသောအခါ အလွန်ဒေါသထွက်သွားကြ၏။ သူတို့က မုဆိုးဖိုအား ရွာလူကြီးများမှတစ်ဆင့် တောင်းပန်ရန် ပြော၏။ ရွာလူ ကြီးများက မုဆိုးဖိုဘက်မှ အချောဆုံးမိန်းကလေးတစ်ဦးကို ပြိုင်ဖတ် လူမျိုးစုထဲမှ ခပ်ညှည့်လူတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ပေးကြ၏။ သတို့သား လောင်းလေးမှာ ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျသူဖြစ်၍ သတို့သမီး ဖခင်ကသာ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးခံပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်ရ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် မပါဝင်သော အငြင်းအခုံနိဗ္ဗာန်တစ်ခုအတွက် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဘဝကို ဘာကြောင့် အပျက်စီးခံကြပါသလဲ။

ကျွန်မက ထိုအကြောင်းများကို အဖေ့ကို ပြောပြသည်။ အဖေ က အာဖဂန်နီစတန် အမျိုးသမီးများ၏ဘဝသည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်း ကြောင်း ရှင်းပြ၏။ ကျွန်မ မမွေးခင်တစ်နှစ်က မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဦးစီးသော တာလီဘန်အုပ်စုက နိုင်ငံကို သိမ်းပိုက် တာ မိန်းကလေးကျောင်းများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့၏။ သူတို့က အမျိုးသား တွေကို မုတ်ဆိတ်ရှည်ရှည် ထားခိုင်း၏။ အမျိုးသမီးများကို ခေါင်းမြီး ခြုံဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ခိုင်း၏။ မျက်လုံးနေရာလေးသာ ဇာပုဝါလေး ဖောက်ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး သင်တိုင်းရှည်ကြီး ခြုံထားရသည်မှာ နွေ ခေါင်ခေါင်တွင် ပေါင်းချောင်ထဲတွင် ဝင်နေရသလို ပူအိုက်လှ၏။ ကျွန်မ တတော့ ဒါမျိုးတစ်ထည်မှ မရှိပါ။ အမျိုးသမီးများသည် ကျယ်ကျယ်

လောင်လောင် မရယ်ရဟုလည်း တာလီဘန်တွေက တားမြစ်ထား၏။
ဖိနပ် အဖြူလည်း မစီးရ။ အဖြူရောင်ကို အမျိုးသားများသာ ပိုင်သည်
ဟုဆို၏။ လက်သည်းဆိုးဆေးသုံးသော အမျိုးသမီးများကို ဖမ်းချုပ်
ရိုက်နှက်တတ်ကြ၏။ ဤစကားတွေ ကြားရတော့ ကျွန်မ ကြက်သီး
ဖျန်းဖျန်း ထမိ၏။

ကျွန်မက “အင်နာကရင်ညီနာ” တို့၊ ဂျိန်းအော်စတင်တို့၏
ဝတ္ထုတို့ ကို ဖတ်၏။ “မာလာလာက ဝှက်ကလေးလိုပဲ လွတ်လပ်တယ်”
ဆိုသော အဖေစကားတွေကို ယုံ၏။ ကျွန်မက ဆွပ်တွင်နေရသည်ကို
ဝှက်ယူ၏။

“ဒီမှာက မိန်းကလေးတွေ ကျောင်းနေလို့ရတယ်” ဟု ကျွန်မ
ပြောလေ့ပြောထ ရှိ၏။ သို့သော် တာလီဘန်တို့က နေရာတကာကို
တဖြည်းဖြည်း စိုးမိုးလာကြ၏။ ကျွန်မအတွက်မူ ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ
ချိုင့်ဝှမ်းတောင်ကြားမှာ နေသာသည်နေရာဟု ထင်၏။ ထို့ကြောင့်
တောင်စွယ်နောက်မှာ အုံ့ဆိုင်းနေကြသော တိမ်တိုက်တွေကို ကျွန်မ
မမြင်နိုင်။ အဖေကမူ အမြဲပြောသည်။

“အဖေ သမီးရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကာကွယ်သွားမယ် မာလာ
လာ။ သမီးရဲ့ အိပ်မက်တွေအတိုင်း ဆက်သာသွား”

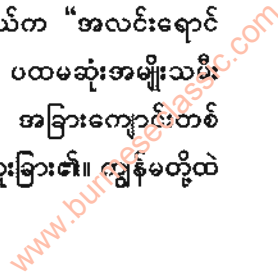

အခန်း(၅)

ကျွန်မ ဘာကြောင့် နားကပ်ပပန်သလဲ
ပတ်စူတွန်တွေက ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ

အသက်ခုနစ်နှစ်တွင် ကျွန်မသည် အတန်းထဲတွင် ပထမစွဲနေ
သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်မက စာမရသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများကိုပင်
အထူးအညီပေး စာပြပေးနေရ၏။

“မာလာလာက ပါရမီထူးတဲ့ကလေးမလေးပဲ”ဟု အတန်းသူ
အတန်းသားများက ပြောကြ၏။ ကျွန်မက အရာရာတွင် ဝင်ပါ၏။
ဩတ်တောင်ရိုက်၊ ခရစ်ကက်ကစား၊ ပြဇာတ်ဝင်က၊ ပန်းချီဆွဲ၊ သီချင်း
ဆိုရာမှာလည်း ဝင်ပါ။ မာလ်ကာအိန္ဒီးဆိုသော ကျောင်းသူသစ်လေး
တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ သူ့နာမည်အဓိပ္ပာယ်က “အလင်းရောင်
သူရင်မ” ဟူ၍။ သူက သူသည် ပါကစ္စတန်၏ ပထမဆုံးအမျိုးသမီး
ဧည့်သည်စံချုပ်ဖြစ်ချင်သည်ဟု ဆို၏။ သူ့အဖေက အခြားကျောင်းတစ်
ကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း ထူးခြား၏။ ကျွန်မတို့ထံ

မှ မည်သူ၏အမေကမှ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကြ။ ကျွန်မနှင့်အဓိက ပြိုင်ဖက်မှာ ကျွန်မအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မိနီဘာပင် ဖြစ်၏။ သူက လက်နေလည်း လှ၏။ စာလည်း တော်၏။ သို့သော် ကျွန်မက ထိုးထွင်းဉာဏ်ဖြတ်ဉာဏ် က သူထက်သာ၏။ သူနဲ့ ကျွန်မ ပြိုင်ကြရင်း စာမေးပွဲကြီးလည်းကျရော ပထမ စွဲသွားတာက “မာလ်ကာအီနူး”။ ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်မ ကျကျပါအောင် ငိုချလိုက်၏။ အမေက မနည်းနှစ်သိမ့်ရ၏။

နောက်ထပ် အိမ်တစ်အိမ်ပြောင်းသွားရတော့ ထိုရပ်ကွက်တွင် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းမရှိတော့။ ထိုလမ်းသစ်တွင် ကျွန်မ ပထမဆုံး သိရသည့် မိန်းကလေးက ဆာဖီနာဖြစ်၏။ သူက ကျွန်မထက် အသက်အတော်ငယ်၏။ သို့သော် သူနှင့်ကျွန်မ ကစားဖော်ဖြစ်၏။ သူ့မှာ အရုပ်တွေ အတော်များများ ရှိ၏။ လက်ဝတ်ရတနာတွေလည်း ဘိနပ်တွေနှင့်အပြည့်ရှိ၏။ သို့သော် သူက ကျွန်မအဖေ ဝယ်လာသော ပန်းရောင်ကစားစရာ မိုဘိုင်းဖုန်းလေးကို မျက်စေ့ကျနေ၏။ ကျွန်မမှာက ကစားစရာဆိုလို့ ဤတစ်ခုသာရှိ၏။ အဖေက သူ၏ မိုဘိုင်းဖုန်းကို တစ်ချိန်လုံး သုံးနေ၍ ကျွန်မက အဖေကို တပုကာ ကစားစရာ ဖုန်းဖြင့် အမြဲလိုက်ပြောတတ်၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မဖုန်းလေး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွား၏။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ဆာဖီနာသည် ကျွန်မဖုန်းနှင့် တစ်ထေရာတည်းတူသော ဖုန်းဖြင့် ဆော့နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“နင် ဒါကို ဘယ်ကရသလဲ” ဟု ကျွန်မက မေးလိုက်ရာ “ငါဈေးထဲက ဝယ်လာတာ” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်မလည်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ နောင်သူ့အိမ်ကို သွားကစားသောအခါ ကျွန်မက ကစားစရာ နားကပ်များ၊ ဆွဲကြိုးများထိုင်

သူ့သိအောင် ယူလာခဲ့၏။ ပထမတော့ ခိုးရတာ ကြောက်၏။ သို့သော် နောင်အခါ မကြောက်တော့။ အကျင့်လို ဖြစ်လာပြီး မရပ်နိုင်တော့။

တစ်ညနေ ကျောင်းမှ ပြန်အရောက် မီးဖိုချောင်ထဲ ပြေးဝင်ကာ “ဆာတယ် အမေ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။ အမေက မီးဖိုထဲတွင် မေလာကြိတ် နေ၏။ အမေက ကျွန်မကို ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ လုပ်လက်စ၊ အလုပ် ကိုသာ ဖိလုပ်နေ၏။ သူက ကျွန်မဘက်ကို ကြည့်မကြည့်။ ကျွန်မ ဘာများ လုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းသွားတာ ကျွန်မအခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်မ ဘီစီကို သွားဖွင့်ကြည့်၏။ ကျွန်မ ယူလာခဲ့သောပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမှ မရှိတော့။

ကျွန်မ၏ ညီမဝမ်းကွဲ ရီနာက အခန်းထဲပြေးဝင်လာပြီး ပြောသည်။

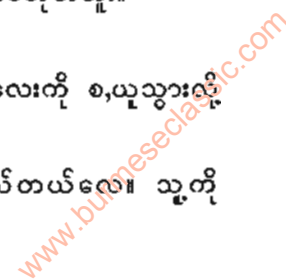
“နင် ခိုးလာတာတွေ သူတို့အကုန်သိသွားပြီ။ နင် ဝန်ခံမယ် ခင်နေကြတာ။ နင်က ဘာမှမပြောတော့ သူတို့ စိတ်ဆိုးနေကြတယ်” ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားသည်။ ကျွန်မ အမေထံ သွားပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ရပ်နေလိုက်၏။

“သမီးလုပ်တာ မှားမှန်းသိပြီလား မာလာလာ။ အမေတို့က သူတို့ ဘာမှ ဝယ်မပေးနိုင်လို့ ဒီလိုလုပ်ပြီး အမေတို့ကို အရှက်ခွဲ ချင်တာလား”

“ဒါမဟုတ်ဘူးအမေ။ ကျွန်မယူလာတာမဟုတ်ဘူး။” ကျွန်မက လိမ်ဖို့ ဆက်ကြိုးစား၏။

“ဆာဖီနာက သမီးရဲ့ ပန်းရောင်ဖုန်းလေးကို စယူသွားလို့ ကျွန်မ ပြန်ယူတာ”

“ဆာဖီနာက သမီးထက် အသက်ငယ်တယ်လေ။ သူ့ကို

မကောင်းတာ မလုပ်ဖို့ သမီးက သင်ပေးရမှာပေါ့။ သမီးက သူ့ကို နမူနာကောင်းပြရမယ်လေ။”

ကျွန်မ ကျကျပါအောင် ငိုချလိုက်၏။ ထို့နောက် ထပ်တလဲလဲ တောင်းပန်သည်။

“အဖေ့ကို မပြောလိုက်ပါနဲ့ အမေရယ်”

အဖေစိတ်ဆိုးသွားမှာတော့ ကျွန်မကြောက်၏။

ဒါကပထမဆုံးအကြိမ်မဟုတ်။ ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက အမေနှင့်အတူ ဈေးထဲလိုက်သွားရာ လှည်းတစ်လည်းပေါ်တွင် ဗာခံများ အပုံလိုက် တင်ထားသည်ကို ကျွန်မတွေ့၏။ ကြည့်ရတာ သွားရောင် ကျစရာဖြစ်၍ ကျွန်မ ဆိုင်ရှင်မသိဘဲ လက်တစ်ဆုပ်ဆာ နှိုက်ထုလိုက်၏။ ကျွန်မအမေက တွေ့ သွားပြီး ဆိုင်ရှင်ကို ပြန်တောင်းပန်ခိုင်း၏။ ဆိုင်ရှင်က ဒေါသထွက်လွန်း၍ တောင်းပန်တာ လက်မခံ။ ကျွန်မတို့မှာ ပိုက်ဆံကလည်း သိပ်မရှိ။ အမေက သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ ရှိစုမဲ့စု ပိုက်ဆံလေးတွေကို ကုပ်ကပ်ပြီး ထုတ်ရနေ၏။

“ကျွန်မကို ဆယ်ရွှေပီးဖိုးရောင်းပါနော်”

“ဟင့်အင်း။ ဒါတွေက သိပ်ဈေးကြီးတယ်။ ဆယ်ရွှေပီးဖိုး မရောင်းနိုင်ဘူး။”

အမေက ဒုက္ခသိပ်ရောက်သွားကာ အဖေ့ကို လှမ်းပြော၏။ အဖေက ချက်ချင်းရောက်လာကာ တစ်ပိဿာလောက် ဝယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖန်ပန်း ကန်ပြားပေါ်တွင် ထည့်ထား၏။

“ဗာခံသီးက ကောင်းတယ်သမီးရဲ့။ အိပ်ရာမဝင်ခင် နွားနို့ သောက်ရတယ်။ ဒါဆိုရင် ဉာဏ်ကောင်းစေတယ်။”

သို့သော် အဖေမှာက ပိုက်ဆံသိပ်မရှိသည်ကို ကျွန်မသိသည့် ပန်းကန်ပြားပေါ်မှ ဗာခံသီးအပုံသည် ကျွန်မအပြစ်တွေ ပုံထားသလို

ဖြစ်နေ ၏။ ကျွန်မ ဒါမျိုး နောက်ထပ်မလုပ်တော့ပါဟု ကတိပေး ချိတ်သည်။ ယခု ကျွန်မ အပြစ်တစ်ခု ထပ်လုပ်မိပြန်သည်။ အမေက ဆာဖီနာနှင့် သူ့မိဘကို သွားတောင်းပန်ခိုင်း၏။ ဤသို့လုပ်ဖို့က အတော် အောက်သားကလား။ ဆာဖီနာက ကျွန်မဖုန်းအကြောင်း ဘာမှဝန်မခံ။ ဒီကတော့ မတရား။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မလည်း မတောင်းပန်တော့။

ကျွန်မအပြစ်ကိုတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိသွားသည်။ ချိန်နုမှ စ၍ ကျွန်မ မည်သည့်အခါမှ မလိမ်တော့။ မခိုးတော့။ အသေး အခွဲလေးကအစ ဘာတစ်ခုမှ မလိမ်တော့။ အဖေကျန်ခဲ့သော ပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ ကျွန်မ မယူ။ ကျွန်မ မည်သည့်လက်ဝတ်ရတနာမှ မယူ။ မဝယ်တော့။ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ မေးကြည့်၏။

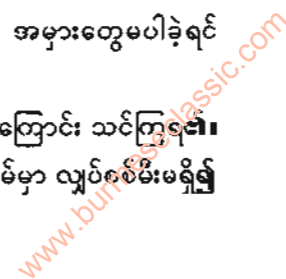
“ဒါတွေက ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလို့ ငါ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင် တာလဲ။ ဒီလို သတ္တုအပိုင်းအစတွေကြောင့်ငါ့ရဲ့ စာရိတ္တ ဘာလို့ ယိုယွင်း နှုတ်စီးခံရမှာလဲ။”

သို့သော် ယနေ့ထိ ကျွန်မ အပြစ်ရှိနေသည်ဟု ခံစားနေရဆဲ။ ယနေ့ထိ ဘုရားသခင်ကို တောင်းပန်နေရဆဲ။

အဖေနှင့်အမေက ဘာမဆို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ပြောဆိုတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မကြာခင် အဖေက ကျွန်မအကြောင်း သိသွားသည်။ အဖေ က ကျွန်မ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတာသိ၍ နှစ်သိမ့်၏။ မဟာသူရဲ ကောင်းကြီးများပင် ငယ်စဉ်က အမှားလုပ်မိကြောင်းများ ပြောပြ၏။ သတ္တမဂန္ထီကြီး၏ စကားကို ပြောပြသည်။

“လွတ်လပ်ရေးကို အရယူတဲ့နေရာမှာ အမှားတွေမပါခဲ့ရင် လွတ်လပ်ရေးကလည်း မထိုက်တန်ပါဘူး။”

ကျောင်းတွင် မိုဟာမက်အလီဂျင်းနားအကြောင်း သင်ကြားရ၏။ သူ့ချစ်သူတွင် ကလေးဘဝအရွယ်နေထိုင်စဉ်က အိမ်မှာ လျှပ်စစ်မီးမရှိ၍

လမ်းမီးတိုင်အောက်တွင် စာဖတ်ရုံ၊ ကလေးများလို ဖုတ်ထဲ သဲထဲမှာ
ဂေါ်လီမပစ်ကြပဲ ကရစ်ကက်ကစားမှ အဝတ်အစားတွေ လက်တွေ့
မညစ်ပတ်မှာလို့ သင်ကြားပေးခဲ့ပုံ။ လင်ကင်းက သူ့သား ဆရာ
ထံပေးသောစာကိုလည်း သင်ရ၏။

“သားကို သင်ပေးပါ။ စာအုပ်တွေရဲ့ အံ့ဩစရာတွေ သင်
ပေးပါ။ အဲဒီလိုပဲ သင်ပေးပါ။ ကောင်းကင်မှာယုံနေတဲ့ငှက်တွေ၊ နေထဲမှာ
သွားလာ နေကြတဲ့ ယုားတွေ၊ အဆိပ်ရည်တောင် ကမ်းပါးရံက ပန်းတွေ
အကြောင်းလည်း ခံစားဖို့ အချိန်ပေးပါ။ လိမ်လည်လှည့်ဖျားရတာထက်
ရွေးနှိမ့်တာက ပိုဂုဏ်ရှိ ကြောင်းသင်ပေးပါ။”

လူတိုင်းသည် ဘဝတွင် အနည်းဆုံး အမှားတစ်စုံတစ်ခုတော့
ကျူးလွန်မိသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ အရေးကြီးတာက ထိုအမှားမှ
သင်ခန်းစာ ယူရန်ပင်။ ပတ်ရှုတွန်တွေ၏ သဘောထားကိုလည်း ကျွန်မ
ဆန်းစစ်ကြည့်မိ၏။ ကျွန်မတို့အပေါ် အမှားတွေလုပ်ခဲ့သည့်အတွက်
ကျွန်မတို့ လက်စားပြန်ချေရမည်။ သို့သော် ထိုသို့လက်စားချေသော
သံသရာက ဘယ်တော့ဆုံးမှာလဲ။ လူတစ်ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရလို့
သူ့ကို သတ်သူကို ပြန်သတ်ရမလား။ ဤသို့ဖြင့် လက်စားချေမှု စက်ဝန်း
အဆုံးသတ်တော့မည် မဟုတ်။

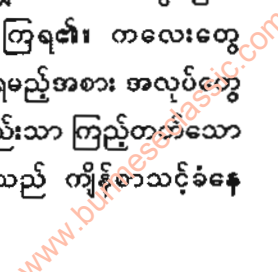
“ပတ်ရှုတွန်တို့၏ ကျောက်တုံးကရေထဲမှာ ဘယ်တော့မှ သံဇော
မတက်” ဆိုသော ဆိုရိုးစကားရှိ၏။ ဆိုလိုတာက ကျွန်မတို့ မေ့လျော့
မမေ့ကြနှင့်။ ခွင့်လည်းမလွတ်ကြနှင့်ဟူ၍။

ပတ်ရှုတွန်တို့က “မာနာနာ”ခေါ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟူသည့်
စကားကို ပြောခဲ့ကြ၏။ ကြင်နာမှု ကူညီမှုကို ကြင်နာမှု ကူညီမှုဖြင့်သာ
ပြန်လည်ပေး ဆပ်သင့်သည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟူသော စကားလုံး
များဖြင့် ပြန်ဆပ်၍ မသင့်ဟု ဆိုကြ၏။

အဖေကမူ “ဘာခါလ်” ခေါ် လက်စားချေမှုကို မယုံကြည်။
ထက်စားချေရုံဖြင့် ပြဿနာတွေ မပြီးငြိမ်းသည်ကို အဖေသိ၏။ ကျွန်မ
ဆို လူမျိုးစုတွင် ရာဇဝတ်မှုနှုန်းက အခြားလူမျိုးများထက် နည်း၏။
အူတစ်ယောက်က သင့်ညီကို သတ်လိုက်လျှင် သတ်သူ၏ ညီကို သင်ပြန်
ဆေတ်သင့်။ သူတို့ကို လူသတ်မှု၏ အဆိုးတရားများကို သင်ပေးဖို့
အာရုံ၏။ ကျွန်မက ခန်အဗ္ဗဂူဂါဖာခန်ကို ကြည်ညို၏။ သူကလည်း
ခန္တိတုံသို့ပင် အကြမ်းမဖက်ဒဿနကို ကျွန်မတို့အား သင်ပေးသူဖြစ်၏။

ခိုးတာကလည်း ထိုနည်းတူပင်။ ကျွန်မကဲ့သို့ပင် ခိုးတာကို
ထက်ပူး လက်ကြပ်မိသည့် နောက်ပိုင်းတွင် မလုပ်တော့ဟု သစ္စာဆိုသူ
များရှိ၏။ အချို့ ကျတော့လည်း အသေးအဖွဲ့လေး ခိုးတာပဲ ဘာဖြစ်မှာမို့
ဖဲထု လျော့တော့ကြတာတွေ ရှိ၏။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်ခါကျတော့ ပိုပြီး
ပြီးကြီးတွေ ခိုးမိလာ၏။ နောက် တစ်ခါကျတော့ ထပ်၍ပိုကြီးကြီးတွေ
ခိုးမိကြ၏။ နိုင်ငံရေးသမားတွေက မခိုးကြပါနှင့်ဟုပြော၏။ သို့သော်
သူတို့က ချမ်းသာကြပါလျက် ကျွန်မတို့ဆင်းရဲသည့်နိုင်ငံကမူ လုကြ၏။
ထူကြ၏။ လူများစုက အခွန်မပေးဆောင်ကြ။ ဒါကလည်း ခိုးဝှက်မျိုးပင်။
နိုင်ငံတော်ဘက်မှ ငွေချေးကြ၏။ ပြန်မဆပ်ကြ။ အစိုးရအလုပ်တွေကို
ထုတ်သင့်သူတွေကို ချပေး၏။ ထိုသူများထံမှ လက်ဆောင်ရယူကြ၏။
ထန်ဒန်တွင် ဈေးကြီးသော အိမ်တွေ ဝယ်ကြ၏။ ဒါတွေလည်း ခိုးတာ
တွေပဲ မဟုတ်လား။

ပြည်သူတွေ ငတ်ပြတ်နေကြ၏။ လျှပ်စစ်ဓာတ်တွေ ဖြတ်
တောက်ခံရ၍ မှောင်ထဲမှာ အကြာကြီးနေကြရ၏။ ကလေးတွေ
ကျောင်းမသွားနိုင်ကြ။ ကလေးတွေက စာသင်ရမည့်အစား အလုပ်တွေ
ထွတ်လုပ်နေကြရ၏။ ပိုက်ဆံ မျက်နှာတစ်ခုတည်းသာ ကြည့်တတ်သော
နိုင်ငံရေးသမားတွေကြောင့် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသည် ကျိန်စာသင့်ခံနေ

ရ၏။

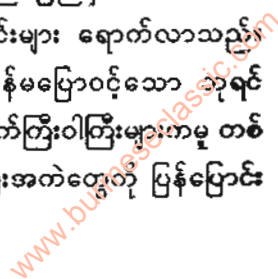
ကျွန်မသည် ဘင်နီလာဘူတို့နှင့် နာဝပ်ရုံရှာရစ်ဖ်တို့ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး တစ်ယောက်တည်း အုပ်ချုပ်ကြ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြစ်တင် စွပ်စွဲကြသော ဒီမိုကရေစီမျိုးကာလတွင် မွေးဖွားခဲ့ရ၏။ ကျွန်မမွေးပြီးနှစ်နှစ် အကြာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေက အာဏာသိမ်းခဲ့ကြပြန်၏။ ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန် အဖြစ်အပျက်တွေ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် ဖြစ်ခဲ့၏။ နာဝပ်ရုံရှာရစ်ဖ်ဝန်ကြီးချုပ် ဘဝတွင် သူ၏ စစ်ဦးစီးချုပ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပါဗလစ်မူရှာရာဖ်၊ မူရှာရာဖ်က ကျွန်မတို့နိုင်ငံပိုင်လေကြောင်း ဖြစ်သည့် ပီအိုင်အေနှင့် သီရိလင်္ကာမှ ပြန်လာနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဝန်ကြီးချုပ် နာဝပ်ရုံရှာရစ်ဖ်က ထိုလေယာဉ်ကို ပါကစ္စတန်တွင် မရပ်နားနိုင်ရန် ပိတ်ဆို့တားဆီးလိုက်၏။ ကရာချီလေဆိပ်ကို လေဆိပ်မီးတွေ ပိတ်ခိုင်းကာ လေယာဉ်ဆင်းလမ်းမှာပါ မီးသတ်ကားတွေရပ်ပြီး ပိတ်ဆို့ခိုင်းလိုက်၏။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် ခရီးသည် ၂၀၀ ပါလာ၏။ နောက်တစ် နိုင်ငံသို့ ခရီးဆက်ရန် ဆီလည်းမလုံလောက်။ ထိုကြောညာချက် ရုပ်မြင်သံကြားမှ ထွက်လာပြီး တစ်နာရီအကြာတွင် သံချပ်ကာကားများက လမ်းပေါ်မောင်းလာကြကာ စစ်တပ်က သတင်းစာတိုက်များနှင့် လေဆိပ်ကို သိမ်းလိုက်၏။ နယ်မြေတာဝန်ခံဗိုလ်ချုပ်ကြီး အစ်ဖ်တီခါက ကရာချီလေဆိပ်ကို သိမ်း၏။ မူရှာရာဖ် လေယာဉ်ကို ဆင်းစေ၏။ သို့ဖြင့် မူရှာရာဖ်က အာဏာသိမ်းပိုက်ကာ ဝန်ကြီးချုပ်ရှာရစ်ဖ်ကို ထောင်ချလိုက်၏။ ရှာရစ်ဖ်ကို မကြိုက်သူများ၍ လူအချို့က ဝမ်းသာကြ၏။ အဖေကတော့ ဘဝင်မကျ။ ကျွန်မတို့ စစ်အာဏာရှင်အောက် ရောက်သွားပြီဟု သူကဆို၏။

မူရှာရာဖ်သည် စတုတ္ထမြောက် စစ်အာဏာရှင်ဖြစ်၏။ အာဏာရှင် အားလုံးကဲ့သို့ပင် သူက ရုပ်မြင်သံကြားမှ မိန့်ခွန်းပြောရာ

တွင် “ချစ်လှစွာသော တိုင်းသူပြည်သားတို့” ဟုအစချီ၏။ သူက လာဘ်ပေးလာဘ်ယူသူများ၊ ဇာတ်သိမ်းပစ်မည်ဟု ကတိပေး၏။ အမျိုးသားစနုဥစ္စာကို လုယက်သူများကို အရေးယူမည်ဟု ဆို၏။ နိုင်ငံတို့ ခေတ္တမျှသာ အုပ်ချုပ်မည်ဟုလည်းဆို၏။ သို့သော် ဒါကိုမည်သူမျှ မလုံကြ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇီယာတုန်းကလည်း ရက် ၉၀ သာ အုပ်ချုပ်မည် ဆိုကာ ၁၁ နှစ်ကြာ အုပ်ချုပ်ခဲ့၏။ ဒါတောင် သူလေယာဉ် ပျက်ကျပြီး ဆုံးပါးသွား၍ ဤမျှကြာခြင်း ဖြစ်၏။

မူရှာရာဖ်သည် နိုင်ငံရေးလောကသို့ မျက်နှာသစ်တွေ သွင်းလာ၏။ သို့သော် သူ၏ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ကမူ ယခင်မျက်နှာဟောင်းတွေပင်။ စနုဥစ္စာယ အဖွဲ့က ကျွန်မတို့နိုင်ငံကို ထုတ်ပယ်လိုက်၏။ နိုင်ငံတကာ သိုးမည်းဖြစ်လာ၏။ အမေရိကန်တွေက အကူအညီဖြတ်တောက်၏။ နိုင်ငံအများစုက ကျွန်မတို့ကို သပိတ်မှောက်ကြ၏။

ဆွပ်ပြည်သူများက ပါကစ္စတန်၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်ရသည်မှာ ဘာကြောင့်မနှစ်မြို့ရသလဲ ဆိုသည်မှာ ရှင်းနေပါပြီ။ နှစ်အနည်းငယ်မှာတော့ ပါကစ္စတန်သည် ဆွပ်ကိုအုပ်ချုပ်ရန် အရေးပိုင်မင်းတစ်ဦးတို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ကိုလိုနီခေတ်က ဗြိတိသျှတွေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုဗျူရိုကရက်များသည် ကျွန်မတို့ ပြည်နယ်သို့ လာရောက်ကြကာ အထုပ်အပိုး၊ ငွေကြေးတစ်ပွေ့တစ်ပိုက် သိမ်းယူပြီး ပြန်သွားကြ၏။ သူတို့က ဆွပ်ပြည်နယ် ကောင်းကျိုး စိတ်မဝင်စားကြ။ သူတို့ကို ဝေဖန်၍လည်းမရ။ ဝေဖန်သူကိုလည်း ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ပါကစ္စတန်မှ အရေးပိုင်မင်းများ ရောက်လာသည့် သူတို့သည် မည်သူကမှ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဝင့်သော သူရင်ဈားအပါး လာရောက်ကြခြင်းသာဖြစ်၏။ သက်ကြီးဝါကြီးများကမူ တစ်ချိန်က သူတို့ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့သော ဝါလီအကြီးအကဲတွေကို ပြန်ပြောင်း

အောက်မေ့ သတိရကြ၏။ ထိုစဉ်က တောင်တွေအားလုံးတွင် သစ်ပင် တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေ ခဲ့၏။ ဝါလီအကြီးအကဲများသည် ပြဿနာဖြစ်လျှင် တိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလာပြီး ဖြေရှင်းပေးတတ်ကြ၏။

ဆာမီနာနှင့် ပြဿနာတက်ပြီးကတည်းက ကျွန်မ၏ သူငယ် ချင်းများကို မည်သည့်အခါမှ ညှိသိမ်းဆက်ဆံရန် သစ္စာဆိုခဲ့၏။ မိတ်ဆွေ များကို ကောင်းစွာ ဆက်ဆံရန် အဖေက ကျွန်မကို အမြဲဆုံးမ၏။ သူ ကောလိပ်တက်စဉ်က သူ့မှာ မုန့်ဖိုးလည်း မရှိ။ စာအုပ်လည်း မဝယ်နိုင်။ ထိုအခက်အခဲကို သူ့မိတ်ဆွေများက ကူညီဖြေရှင်းခဲ့သည်ကို သူမည် သည့်အခါမှမမေ့။ ကျွန်မတွင် သူငယ်ချင်းကောင်း သုံးယောက်ရှိ၏။ ရပ်ကွက်ထဲက ဆာဖီနာရယ်၊ ရွာမှ ဆွမ်ဘွန်းရယ်၊ ကျောင်းမှ မိုနီဘာ ရယ်။ မိုနီဘာသည် မူလတန်းကျောင်းတန်းက သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ကျောင်းသို့ လာနေရန် သူ့ကို ဆွဲခေါ် ခဲ့၏။ သူက ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သည်။ သူ့မှာက အစ်မသုံးယောက်၊ အစ်ကို လေးယောက်ရှိ၏။ ကျွန်မက သူ့ထက်ခြောက်လကြီးလေသည်။ သူ့ကို ကျွန်မက အစ်မတစ်ယောက်လိုပင် သဘောထား၏။ မိုနီဘာ ပြောတာ ကျွန်မ တစ်သွေ မတိမ်းလိုက်နာ၏။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးကြားတွင် လျှို့ဝှက်ချက်ဟူ၍ မရှိ။ ကျွန်မ တို့နှစ်ဦးကြားမှ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုလည်း မည်သူ့အားမျှ ပြန်မပြော။ သူက ကျွန်မကို မကောင်းသူတွေနှင့် မပေါင်း မိအောင်လည်း ထိန်းပေးတတ်၏။

“ငါ့မှာက အစ်ကိုလေးယောက်တောင် ရှိတယ်။ ငါ ကျောင်းမှာ အသေးအဖွဲ့အမှားလေးတစ်ခုခု လုပ်မိရင်တောင် သူတို့က ငါ့ကို ကျောင်းထုတ် ပစ်ကြမှာ” ဟု ပြောတတ်၏။ ထို့ကြောင့် သူက ပေါင်းတာ သင်းတာကို သတိထားပြီး ဂရုစိုက်ပေါင်းတတ်၏။

ကျွန်မကတော့ မိဘတွေဆုံးမသည့်အတိုင်း မည်သူ့အတွက် မဆို တောက်တိုမယ်ရလေးတွေ လုပ်ပေး၏။ တစ်နေ့တွင် အိမ်နီးနား ချင်းတစ်ဦးက ဈေးထဲမှ ပြောင်းဖူးဝယ်ခိုင်း၏။ လမ်းတွင် ကောင်လေး တစ်ဦးက စက်ဘီးဖြင့် ဝင်တိုက်ရာ လက်ဝဲဘက်ပုခုံးကို ခိုက်မိကာ ချက်ရည်ကျအောင်ကို နာကျင်လှ၏။ သို့သော် ဈေးကိုသွားဖြစ်အောင် သွား ကာ သူတို့ခိုင်းသော ပြောင်းဖူးကို ဝယ်ပေး၏။ သူတို့ကို ပြောင်းဖူး ပေးပြီးမှ ကျွန်မ အားရအောင် ငိုခဲ့၏။

ကျွန်မကို အထင်သေးသွားသော အဖေကို ကျွန်မပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်နိုင်သော အခွင့်အရေး မကြာခင် ကျွန်မရခဲ့၏။ စကားပြော စွဲတစ်ခု ကြော်ငြာရာ ကျွန်မနှင့် မိုနီဘာတို့ ဝင်ပြိုင်ရန် စာရင်းသွင်းခဲ့၏။ ကျွန်မအဖိုး အံ့ဩသွားအောင် အဖေက အစွမ်းပြခဲ့သော ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်မကြားဖူးထားရာ ယခုလည်း အဖေကို ကျွန်မအစွမ်းအစပြပြီး အဖေ၏အထင်ကြီးမှုကို ပြန်လည် ရယူလို၏။

ပြောဟောရမည့် ခေါင်းစဉ်ကို မဲနှိုက်ရာ ကျွန်မအံ့ဩသွား၏။ “ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဝါဒ”

စကားပြောပွဲကိုသာ စာရင်းပေးလိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် ဟုတ်တိပတ်တိ ဘာမှမလေ့ကျင့်ရသေး။ ကျောင်းတွင် ကျွန်မတို့ထက် အသက်ကြီးသော ကျောင်းသူတစ်ဦးရှိ၏။ သူ့နာမည်က ဇာတီမား။ သူက စကားပြော ကောင်း၏။ သူက ပရိသတ်ရာချိရှိနေ သည့်ရှေ့တွင် သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ခြာခြာ စကားပြောတတ် ၏။ ကျွန်မတို့ သူပြောပုံဆိုပုံ ဟန်ပန်အမူ အရာတွေကို လိုက်အတုမိ၏။

ကျွန်မတို့ ယဉ်ကျေးမှုတွင် ပြောဟောမည့်အကြောင်းအရာကို အဖေတွေ၊ ဦးလေးတွေ၊ ဆရာတွေက ရေးပေးရ၏။ ဘာသာစကားတစ် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သို့မဟုတ် အူရဒူဘာသာဖြင့် ပြောရ၏။ ကျွန်မတို့

တိုင်းရင်းဘာ သာစကားဖြစ်သော ပတ်ရွံ့တိုနှင့်မပြောရ။ အင်္ဂလိပ်
 လိုပြောလျှင် ပိုပြီး ဉာဏ် ထက်မြက်သူဟု သဘောထားကြ၏။ တကယ်
 တော့ ဒါက မှားသည်။ မည်သည့် ဘာသာစကားနှင့်ပြောပြော ချက်နှင့်
 လက်နှင့် ပြောတတ်ဖို့က အရေးကြီး၏။ မိုနီဘာ၏ စကားပြောကို သူ
 အစ်ကိုတစ်ဦးက ရေးပေး၏။ သူဟောပြောချက်တွင် ကျွန်မတို့၏ အမျိုး
 သား စာဆိုကြီးအာလာမာအစ်ဂဘယ်၏ လှပသော ကဗျာများကို ကိုး
 ကားသုံးနှုန်းထား၏။ ကျွန်မ ပြောရမည့်စကားကိုမူ အဖေက ရေးပေး၏။
 နိဂုံးတွင် လင်းကင်း၏စကားနှင့် နိဂုံးချုပ်၏။

“လိမ်တာ ညာတာထက်စာရင် ရှုံးနိမ့်တာကမှ ပိုဂုဏ်ရှိသေး
 တယ်” ဆိုသောစကား။

ကျွန်မတို့ ရှစ်ဦးကိုးဦးလောက် ဝင်ပြိုင်ရ၏။ မိုနီဘာက စကား
 ပြော ကောင်း၏။ သူ၏ ပြောဟောမှုတွင် ခံစားချက်လည်းပါ၏။ ကျွန်မ
 ထက်လည်း ပို၍စကားလုံးတွေ ကဗျာပိုဆန်၏။ ကျွန်မကတော့ အချတ်
 အလက်သာသည်ဟု ဆိုရမည်။ စကားမပြောခင် ကျွန်မစိတ်တွေ အလွန်
 လှုပ်ရှားနေ၏။ ခြေတွေလက်တွေက ထိန်းမရအောင် တုန်ရင်နေ၏။
 စကားစ၊မပြောခင် အသက်ကို ဝဝရှုလိုက်ဆိုသော အဖေဆုံးမစကားကို
 သတိရသွား၏။ သို့သော် ပရိသတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူတို့၏
 မျက်လုံးဒဏ်ကို ကျွန်မ မခံနိုင်။ ကျွန်မ၏ စာရွက်ကိုင်ထားသော
 လက်က တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်နေ၏။ သို့သော် ပြောရင်း ပြောရင်း
 နှင့်ပင် လင်းကင်းစကားနှင့် နိဂုံးချုပ်နိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်မအဖေကို လှမ်း
 ကြည့်တော့ သူက ပြုံးနေ၏။

ဒိုင်လူကြီးတွေက ရမှတ်တွေ ကြေညာ၏။ မိုနီဘာက ပထမ။
 ကျွန်မ က ဒုတိယ။

ကိစ္စမရှိ။ လင်ကင်းက သူ့သား၏ ဆရာမကို ရေးသော

စာထဲတွင် “သူ့ကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ရှုံးနိမ့်တတ်တာမျိုးကို သင်ပေးပါ”ဟု
 ရေးဖူး၏။ ကျွန်မ ထပ်ကြိုးစားရမည်ကို ကောင်းကောင်းနားလည်
 သဘောပေါက်သွားသည်။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ့်ဖြစ်ရပ်တွေကို ကိုယ့်
 သာသာကိုယ် ပြန်ပြောတာ ပိုကောင်း သည်ဆိုသည်ကို သိလိုက်၏။
 ကျွန်မပြောရမည့်စာသားတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြန်ရေး၏။ ခံစား
 ခုတ်အစစ်နှင့် စကားပြောမှ ပိုစိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်မည်။ စာရွက်ပေါ်
 ဇာရေးပြီး အလွတ်ကျက်ထားတာတွေထက် နှလုံးသားထဲက တိုက်ရိုက်
 ထာသော စကားများက ပိုသာပါမည် မဟုတ်ပါလား။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၆)

အမှိုက်တောင်ပေါ်မှ ကလေးများ

ခူးရှားလ်ကျောင်းက ကျောင်းသားတွေ ပိုရလာသဖြင့် ကျွန်မ
 အိမ်ထပ်ပြောင်းရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရုပ်မြင်သံကြားစက်တွေ
 တွေပင် ဝယ်လာနိုင်၏။ ရုပ်သံအစီအစဉ်ထဲတွင် ကျွန်မအကြိုက်
 အများဆုံးမှာ “ရှာကာလာကာ ဘွန်းဘွန်း” ဆိုသော အစီအစဉ်ဖြစ်၏။ ၎င်း
 သည် အိန္ဒိယကလေးဇာတ်လမ်း စဉ်ဖြစ်ပြီး ဆန်ကျူးဆိုသော မှော်ခဲတံ
 ခြင်္သေ့ကောင်လေးတစ်ဦး၏အကြောင်း ဖြစ်၏။ သူ ခဲတံနှင့်ဆွဲသမျှတွေ
 စုဆောင်းတတ်လေ၏။ သူ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဆွဲလိုက်လျှင် ဟင်းသီး
 သီးရွက် ဖြစ်လာ၏။ သူ ရဲသားပုံဆွဲလျှင် တကယ့် ရဲသားကြီးဖြစ်လာ
 ၏။ တစ်ခါက မှားယွင်းပြီး ခြေပုံဆွဲမိသည်။ ထိုပုံကို ပြန်ဖျက်လိုက်မှ
 ဖြစ်သည်။ သူက သူ့ခဲတံကိုသုံးကာ လူတွေကို အကူအညီ
 ပေး၏။ သူ့မိဘများကို လူဆိုးများအန္တရာယ်မှ ကယ်တင်ပေး၏။
 ထို့ကြောင့် ကျွန်မကမ္ဘာပေါ်တွင် ဤခဲတံကို အလိုချင်ဆုံးဖြစ်၏။
 ညဘက်ဆိုလျှင် ကျွန်မ ဆုတောင်း၏။

“ထာဝရဘုရားရှင်၊ တပည့်တော်မကို ဆန်ကျွဲခဲတံ ပေးသနားပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြပါ။ တပည့်တော်မ၏ ဘီဒိုထဲမှာ ထည့်ပေးတော်မူပါ။ လူတိုင်းပျော်အောင် တပည့်တော်မ လုပ်ပေးချင်လို့ပါ။”

ဘုရားရှိခိုးပြီးသည်နှင့် ကျွန်မ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ကြည့်၏။ ခဲထဲ မတွေ့ရ။ သို့သော် ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို အရင်ကူညီရမည်ဆိုသည်ကိုသာ သိ၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်သစ်ရှေ့မှ လမ်းအတိုင်းလျှောက်သွားလျှင် အမှိုက်ပုံကြီးတစ်ခု တွေ့ရမည်။ ထိုနေရာတွင်သာ လူတွေက အမှိုက်တွေ လာပုံပစ်ကြ၏။ သို့ဖြင့် ထိုအမှိုက်ပုံကြီးက တောင်ပူစာတစ်ခုလို ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မ ထိုအနီးအနားသို့ လမ်းမလျှောက်ရဲ။ အနံ့အသစ် အလွန်ဆိုး၍ ဖြစ်၏။ ကြွက်တွေက တရုန်းရုန်း၊ ကျီးကန်းတွေက အမြဲ လှည့်ပတ်ပျံဝဲနေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မမောင်လေးတွေ အိမ်မှာမရှိ၍ အမေက ကျွန်မကို အာလူးခွဲတွေ၊ ကြက်ဥခွဲတွေ သွားပစ်ခိုင်း၏။ ကျွန်မက နားခေါင်းပိတ်ပြီးသွား၏။ ကျွန်မ အမှိုက်တောင်ပေါ်သို့ အမှိုက်သွားဖို့ လိုက်သောအခါ အမှိုက်ထဲမှ တစ်စုံတရာက လူးလွန်လာ၍ ကျွန်မ ခုန်ထွက်လိုက်ရ၏။ ကျွန်မအရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်။ သူ့ဆံထဲက ဂျပ်ပိတ်ထူလျစ်။ အသားတွေက ချေးတွေ ဗလပူ။ ကျွန်မတို့ရွာက နေ့စဉ်က ညစ်ပတ်သောကလေးတွေကို ရေချိုးသန့်စင်ရန်ပြောထားသော ရှာရှာကာခေါ် ညစ်ပတ်သည်မိန်းမကြီးပုံပြင်ကို သွားသတ်ရမိ၏။ ဤကလေးမလေးကလည်း ရှာရှာကာလေးနှင့် တူနေသေးတော့။ ကလေးမလေးက အိတ်ကြီးတစ်လုံးလွယ်ထားကာ အမှိုက်ထဲမှ ပစ္စည်းတွေ ရှာနေ၏။ နို့ဆီဗူးခွဲသပ်သပ်၊ ပုလင်းသပ်သပ်၊ ဖန်ခွက်သပ်သပ်၊ စက္ကူသပ်သပ်ရွေးပြီး တစ်စုစီပုံ နေ၏။ အနီးအနားတွင် လည်ကောင်လေး သုံးလေးယောက်က သံလိုက်တုံးလေးများသုံးကာ သံတိုသံ

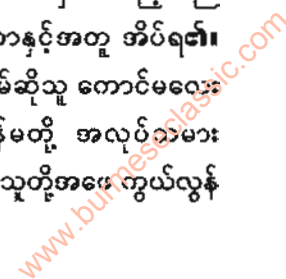
တွေကို ကောက်နေ၏။ ကျွန်မ ထိုကလေးများနှင့် စကားပြောချင်သော်လည်း သူတို့ကို ကြောက်နေ၏။

ထိုညနေ ကျွန်မအဖေကျောင်းမှ ပြန်ရောက်လာတော့ အဖေထံသို့ ထိုအကြောင်း ပြောပြ၏။ အဖေကိုပါ လိုက်ကြည့်ရန်ပြော၏။ အဖေက လိုက်လာကာ သူတို့ကို စကားပြောကြည့်၏။ သို့သော် သူတို့က ချွတ်ပြေးကြ၏။ သူတို့ကောက်ထားသော ပစ္စည်းများကို ရှုပီး အနည်းသပ်ပြင် ဆိုင်ကို သွားရောင်းကြကြောင်း ကျွန်မကို ရှင်းပြ၏။ ဆိုင်က အိတ်တွေကို ထပ်ပြီးအမြတ်တင် ပြန်ရောင်း၏။ အပြန်ခရီးတွင် အဖေ ချွတ်ရည်တွေ ဝဲနေသည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိ၏။

“အဖေရယ် သူတို့ကို အဖေကျောင်းမှာ ကျောင်းလခမယူဘဲ သွားပါလား” ဟု ကျွန်မက တောင်းပန်၏။ အဖေက ရယ်လိုက်၏။ အဖေနှင့်ကျွန်မက မိန်းကလေးအချို့ကို အဖေကျောင်းတွင် ကျောင်းသေလွတ် အပ်ထားပေးခဲ့ဖူး၏။

အမေက ပညာမတတ်။ သို့သော် မိသားစုတွင် လက်တွေ့အရာများ လုပ်ပေးသူမှာ အမေ။ အဖေက အပြောသမား။ အမေက အလုပ်သမား။ အမေက လူတွေကို ကူညီတတ်သည်။ အဖေက တစ်ခါတစ်ခါ ကျောင်းမှအပြန် အမေကို ရှာမတွေ့လျှင် စိတ်ဆိုးတတ်၏။ အမေက အဖေနှင့်သွားပြီး လူနာကြည့်တတ်၏။ အကူအညီလိုသော မိသားစုကို သွားပြီး ကူညီ၏။ ဓါတွေကို သိတော့ အဖေဖေသပြေသွား၏။

ကျွန်မတို့ ဘယ်နေရာကိုပဲပြောင်းပြောင်း အိမ်မှာက ဧည့်သည်များ မပြတ်။ ကျွန်မအခန်းတွင် ညီမဝမ်းကွဲ အနီဆာနှင့်အတူ အိပ်ရ၏။ သူ့က ရွာမှ ကျောင်းလာတက်သူ။ ထို့ပြင် ရှေ့နက်မိဆိုသူ ကောင်မလေးသည် ကျွန်မနှင့်အတူလာအိပ်၏။ သူက ကျွန်မတို့ အလုပ်သမားတစ်ဦး၏သမီး။ ရှေ့နက်မိနှင့် သူညီမလေးတို့သည် သူတို့အဖေ ကွယ်လွန်

ပြီးနောက် စားစရာမရှိကြသဖြင့် အမှိုက်လိုက်ကောက်ကြရ၏။ သူ့မောင် တစ်ဦးက စိတ်မနပ်။ ရှေ့နက်မိက ကျွန်မထက် အသက်နှစ်နှစ်ကြီး၏။ သို့သော် ယခုမှ ကျောင်းစနေရ၍ ကျွန်မထက် အတန်းငယ်၏။ အဖေက သူ့ကို အိမ်ပေါ်တင် ကျွေးမွေးကာ စာပါသင်ပေး၏။

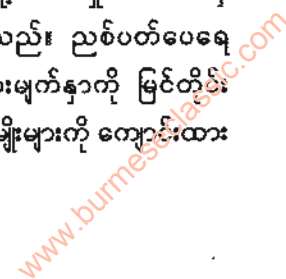
ကျွန်မတို့အိမ်တွင် အဝတ်လျှော်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးသော ခါရူး ဆိုသည့်အမျိုးသမီးကြီး၏သမီး နူးရီးယားက အဖေ့ကို ထမင်းဟင်း ချက်သည် နေရာတွင် ကူလုပ်ပေး၏။ ခါလီဒါ၏သမီး ရယ်ပါလည်း အိမ်မှာပင် လာနေကြ၏။ ခါလီဒါကို သူ့မိဘများက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် တွင် အဖိုးကြီးတစ်ဦး ထံ ရောင်းစားခဲ့၏။ အဖိုးကြီးက သူ့ကို သားမှတ် မှတ် မယားမှတ်မှတ်မပေါင်းဘဲ နှိပ်စက်၍ သမီးသုံးဦးကိုခေါ်ကာ ထွက်ပြေးလာသူဖြစ်၏။ သူ့မိသားစုက သူ့ကို ပြန်လက်မခံ။ ခင်ပွန်းတို့ စွန့်ပစ်ခဲ့သူသည် သူတို့၏မိသားစုအရှက်ကို ခွဲသူဟု ယူဆထား၍ ဖြစ်၏။ သူ့သမီးများမှာလည်း အမှိုက်ကောက်ကာ အသက်မွေးခဲ့ရ၏။ ယခု ကျွန်မတို့ ခေါ်ထား၍ သူလည်း အသက်ရှူချောင်သွား၏။

ကျွန်မတို့ကျောင်းက ကျောင်းသားများလာ၍ အဆောက်အဦး သုံးခုခွဲထားရ၏။ ပထမကျောင်းက လန်ဒီကာရပ်တွက်မှာ။ ၎င်းထဲ မူလတန်းကျောင်း၊ ယာယာလမ်းမှာက အမျိုးသမီးများအတွက် အထက် တန်းကျောင်း။ နှင်းဆီခြံရှိသောကျောင်းက ယောက်ျားလေးကျောင်း။ ကျောင်းသား ၇၀၀၊ ၈၀၀ လောက်ရှိ၏။ သို့သော် အမြတ်က သိပ်မမို့။ ကျောင်းသား ၁၀၀ကျော် လောက်ကို အဖေက အခမဲ့ကျောင်းနေခွင့်ပြု ထား၏။ အဖေကောလိပ်ကျောင်း တက်ရန် ငွေကြေးပြတ်လတ်ချိန်၌ အကူအညီပေးခဲ့သူ ရှာရာဖက်အလီ၏သားကိုလည်း အဖေက ကျောင်း လခလွတ် တက်ခွင့်ပေးထား၏။ ရှုရာဖက်အလီက ယခုအခါ လျှပ်စစ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် လုပ်နေ၏။ သူ့သားကို အခမဲ့ကျောင်းထားကာ

သူ့အဖေကျေးဇူးကို တစ်ပြန်ပြန်ဆပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ခေါ်ဆာဟု ခေါ် သော ကျွန်မအတန်းထဲမှ ကောင်မလေးကလည်း မိဘက ငွေကြေး မတတ်နိုင်သဖြင့် အဖေက ကျောင်းလခလွတ် စာသင်ခွင့်ပေးထား၏။ ထောင်းမှ လေ့လာရေးခရီးတွေ ထွက်သောအခါ သူ့ကစရိတ်မကျခံ နိုင်သဖြင့် ကျွန်မ မုန့်ဖိုးထဲမှ သူ့အတွက် စရိတ်ကို စိုက်ထုတ်ကျခံပေး ခဲ့ရသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကို ကျွန်မဖခင်က အခမဲ့ကျောင်းနေခွင့် ပြုသဖြင့် သူ့မှာ ငွေကြေးအရ ထိခိုက်ရသည်သာမက ချမ်းသာသော နေထိုင်မှုအချို့ကလည်း သူတို့သားသမီးများကို ဆင်းရဲသူအခြေခံ အလုပ် သမားသားသမီးများနှင့် တစ်ခန်းထဲထားရတာ မသတိဆိုကာ ကျောင်း မှတ်သွားတာတွေလည်းရှိ၏။ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူများ၏ သားသမီးများနှင့် သူတို့သားသမီးများကို တန်းတူရည်သူ ပညာသင်ခွင့်မပေးနိုင်ဟု ဆိုကြ ၏။ အချို့ကလေးများမှာ ကျောင်းလခမပေး ရသော်လည်း နေ့လည်စာ စားစရာပင် မရှိသဖြင့် အချို့က အိမ်လာပြီး စားကြတာကိုလည်း အဖေက မညှိမညင်ပင် ရှိတာချကျွေးတတ်၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ အိမ်က ဆော်ဒါဆောင်နှင့်ပင် တူလာပြီဟု အဖေက နောက်ပြောင်ပြောဆို၏။

အိမ်မှာ လူတွေ တရုန်းရုန်းနှင့်မို့ ကျွန်မအတွက် စာကျက်ရတာ ဆော်ဒါ၏။ ကျွန်မက ကိုယ့်အခန်းနှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်စားပွဲနှင့် ကိုယ် အေးအေးလူလူ စာကျက်ချင်၏။ ခုတော့ တခြားမိန်းကလေးနှစ်ဦးပါ သာနေကြ၍ မလွတ်လပ်။ သို့သော် ကျွန်မတို့က အမှိုက်တောင်မှ ထလေးများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ကံကောင်းလှပါသည်။ ညစ်ပတ်ပေရေ နေသော မျက်နှာနှင့် အမှိုက်ပုံမှ ကောင်မလေးမျက်နှာကို မြင်တိုင်း ခြေကွဲရ၏။ ထို့အတူ အဖေက သူတို့လို ကလေးမျိုးများကို ကျောင်းထား မေးသည်ကိုလည်း ကျွန်မ စာနာမိ၏။

ထိုကလေးမျိုးများသည် မိသားစုအတွက် ဝင်ငွေရှာပေးကြသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့ ကျောင်းလာတက်ကြလျှင် မိသားစုက ဒုက္ခရောက်ကြ၏။ သူတို့ လိုကလေးတွေ စာလာသင်ကြ၍ မိသားစု အဝတ်ခံကြရသည်ပင်ရှိကြောင်း အဖေက ရှင်းပြ၏။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လူသားကောင်းကျိုးလုပ်ဆောင်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အဖေအေးခံက အဖေ့ကို ငွေကြေးထောက်ပံ့ကာ စာရွက်တွေ ရိုက်ပြီး ဝေငှစေ၏။

“ဒီလို ကလေးတွေအတွက် ပညာသင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိတော့ဖူးလား” ဟူသော စာသားကို အဖေကရေးကာ စာရွက်တွေ ထောင်နှင့်ချီ ရိုက်နှိပ်ပြီး မြို့မှာ လိုက်ဝေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မအဖေသည် ဆွပ်ပြည်နယ်တွင် လူသိများထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေပြီ။ သူက ငွေကြေးမချမ်းသာ၊ ရာထူးရာခံမရှိ၊ သို့သော် သူပြောတာကို လူတွေက လေးစားလိုက်နာကြ၏။ အဖေက မှန်တယ် ထင်တာကို အစည်းအဝေးများတွင် ပြောတတ်၏။ အာဏာပိုင်တွေကိုလည်း ဝေဖန်၏။ စစ်တပ်ကိုလည်း ဝေဖန်၏။ ထို့ကြောင့် တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်နေသော စစ်တပ်အသိုင်းအဝန်းများကမူ အဖေ့ကို သဘောမကျကြ။

အဖေက “အယောင်ဆောင်ကျောင်း” တွေကို မုန်း၏။ ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူများသည် အစိုးရပိုင်းနှင့်ပေါင်းကာ ပိုက်ဆံတွေထုတ်ပြီး ကျောင်းထောင် ကြ၏။ တကယ့်လက်တွေ့တွင်ကား မည်သည့်ကျောင်းမှ မထောင်ကြ။ အထက်ကို စာရင်းတွေပြတာ ငွေတွေကို ကိုယ်ကျိုးသုံးပစ်ကြ၏။ အချို့က ရံပုံငွေဖြင့် ကျောင်းအဆောက်အဦတွေ ဆောက်၏။ ထိုအဆောက်အဦများ တွင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှမရှိ။ သူတို့၏ တိရစ္ဆာန်တွေကို လှောင်ထားတတ်၏။ တစ်ခါမှ စာမသင်

နေသော သူတို့က ဆရာလခများ ထုတ်တတ်ကြ၏။ အစိုးရကလည်း ညှဉ်း။ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ခြံစားမှုတွေကလည်း နေရာတကာ၊ ထို့ထက်ပို၍ အဖေအာရုံစိုက်သည်မှာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး၊ ဇင်ဂိုရာသည် လူဦးရေ ၁၇၅,၀၀၀ ထိ မှီတင်းနေထိုင်ရာမြို့ ဖြစ်လာ၏။ သာဠာတွေများလာ၏။ ချက်ပြုတ်သုံးစွဲသူများ၏ မီးခိုးများက တစ်နေ့စာခြား များလာ၏။ တောင်တွေပေါ်က သစ်ပင်တွေလည်း သစ်ခုတ်ကြလို့ ပြောင်တလင်းခါနေပြီ။ သောက်ရေကမသန့်၊ အိမ်သာ စနစ်တကျလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် အဖေနှင့် သူ့မိတ်ဆွေများက “ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းရေး ကောင်စီ” ဆိုသည်ကို ဖွဲ့၏။ နာမည်က ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ဆိုသော်လည်း ပြည်နယ်တစ်ခုလေးပေါ်သာ အခြေခံ၏။ ဆွပ်၏ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး၊ ငြိမ်းချမ်းမှုတိုးမြှင့်ရေး၊ ပညာရေး လှုပ်ရှားမှုစသည်တို့ကို ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ကြ၏။

အဖေက ကဗျာရေးရတာကို ကြိုက်၏။ တစ်ခါတစ်လေ အချစ်အကြောင်း ကဗျာရေး၏။ သို့သော် အများစုမှာမူ လူ့အခွင့်အရေး၊ အမျိုးသမီး အခွင့်အရေးတွေကို ရေးတာများ၏။ တစ်ခါက အာဖဂန်နီစတန်သို့သွားကာ ကဗျာပွဲတော် တက်၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးကဗျာတစ်ပုဒ်တို သူ ဖတ်ခဲ့၏။ ပရိသတ်က သဘောကျ လက်ခံအားပေးခဲ့ကြ၏။ အဖိုးကပင် သူ့သားအတွက် ဂုဏ်ယူ၏။

“ငါ့သားက အသိပညာကောင်းကင်ပြင်မှာ ကြယ်တစ်ပွင့်ပဲကွ” တု ဂုဏ်ယူပြောဆို၏။

အဖေက အလုပ်များသဖြင့် ကျွန်မတို့နှင့်အတူတူရှိနေသော အချိန်က နည်း၏။ အမေကပင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တာလည်း သူ့နေမကောင်း၍ ဆေးရုံဆေးခန်းပြပေးတာလည်း သူ။ ထိုတိရစ္ဆာန်များကို ကျွန်မတို့ရဲ့ရာတွင် အမျိုးသမီးတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိ။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်မအဖေ၏ တူတစ်ယောက်က အဖော်လိုက်လုပ်ပေးရသည်။ အိမ်မှာ ခွံလျှင်လည်း အဖေက သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် တစ်နေ့ကုန်နိုင်ငံနေ ဆွေးနွေးနေတတ်၏။ ၉/၁၀ အရေးအခင်းကျား အဓိကအကြောင်း အရာ၊ ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်မှုဌာနချုပ်ကို တိုက်ခိုက်စဉ်က အယ်လ်ဒိုင်ဒါ ခေါင်းဆောင် အိုစမာဘင်လာဒင်သည် ခန့်ဒါဟာတွင် ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်သည် အာဖဂန်နီစတန်သို့ ထောက်ပေါင်းများစွာ သော သူတပ်များကို စေလွှတ်ကာ သူ့ကိုဖမ်းခိုင်း၏။ သူ့ကို အကာ အကွယ်ပေးနေသော တာလီဘန်အစိုးရကို ဖြုတ်ချခိုင်း၏။

ပါကစ္စတန်တွင်ကား ကျွန်မတို့သည် အာဏာရှင်အောက်တွင် သာ ရှိနေကြဆဲ။ သို့သော် အမေရိကန်က ကျွန်မတို့ထံမှ အကူအညီ ယူ၏။ အာဖဂန် နီစတန်ကို ရုရှားတို့ကျူးကျော်စဉ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇီယာ အရာရာပြောင်းလဲသွားသကဲ့သို့ပင် ၉/၁၀ သည်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မူရှာရာဖ်ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့၏။ ရုတ်တရက်ပင် သူ့ကို ဂျော့ဒေဗလူ ဘွတ်ရှ်က အိမ်ဖြူတော်သို့ ဖိတ်ကြား၏။ ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် တိုနီဘလဲ တ အမှတ် ၁၀ ဒေါင်းနင်းလမ်း အိမ်တော်သို့ ဖိတ်ကြား၏။ သို့သော် အဓိကပြဿနာတစ်ခုက ရှိ၏။ ကျွန်မတို့၏ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ အိုင်အက်စ်အိုင်က တာလီဘန်ကို မွေးဖွားပေးထားပြီးဖြစ်၏။ ထောက် လှမ်းရေး အကြီးအကဲများစွာတို့သည် တာလီဘန်ခေါင်းဆောင်များနှင့် အလွန်ရင်းနှီး၏။ အိုင်အက်စ်အိုင်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးအိမန်သည် တာလီဘန် တိုက်ပွဲဝင် ၉၀,၀၀၀ ကို လေ့ကျင့်ပေးသူ ဖြစ်သည်။ တာလီဘန်အုပ်ချုပ် ရေးခေတ်က သူသည် ပါကစ္စတန်၏ အီရတ်သံမှူးကြီးပင် ဖြစ်သေး သည်။

ကျွန်မတို့ကမူ တာလီဘန်၏ ပရိသတ်မဟုတ်။ သူတို့က မိန်းကလေး ကျောင်းများကို ဖျက်ဆီးသူ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို

ဗုံးခွဲဖျက်ဆီးသူဟု ကျွန်မတို့ သိထားကြ၏။ ကျွန်မတို့ နယ်မြေတွင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များစွာရှိ၏။ ထို့အတွက် ကျွန်မတို့ ဂုဏ်ယူကြ၏။ သို့သော် ပတ်ရှ်တွန်များစွာက အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ဗုံးကြဲနေတာတော့ ခြေကြိုက်။ ပါကစ္စတန်က အမေရိကန်ကို ကူညီနေတာလည်း မကြိုက်။ မူရှာရာဖ်က ကျွန်မတို့ လေယာဉ်ကွင်းများကို အမေရိကန်အား အသုံးချ ခွင့်ပြုနေသည်ကိုလည်း ထိုစဉ်က ကျွန်မကို မသိကြ။

ကျွန်မတို့ထဲမှ ဘာသာရေးသမားအချို့ကကမူ အိုစမာ ဘင်လာဒင်ကို သူရဲကောင်းဟု မြင်နေကြ၏။ မြင်းဖြူကြီးကို စီးထား သော သူ၏ပိုစတာများကို ဈေးထဲတွင် ဝယ်နိုင်၏။ အမေရိကန်တို့က တမ္ဘာပေါ်မှ အခြားသူများကို အနိုင်အထက် ပြုမူနှိပ်စက်ခဲ့သည်ကို ၉/၁၀က လက်စားပြန်ချေခြင်းဟု သူတို့က ယူဆကြ၏။ ကမ္ဘာ့ တုန်သွယ်မှုဗဟိုဌာနတွင်းမှ အပြစ်မဲ့ပြည်သူတွေ သေကြေကြရသည် ဆိုကာ သူတို့က မသိကျိုးကျွံပြုလာကြ၏။ မြင့်မြတ်သော ကုန်အန်ကျမ်း တွင် သတ်ဖြတ်ခြင်းက မှားယွင်းကြောင်းပြဆိုထားသည်ကိုလည်း ထည့်မတွတ်ကြ။

မူရှာရာဖ်ကမူ အမေရိကန်များနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန်မှ တစ်ပါး သူ့တွင် ရွေးချယ်စရာမရှိဟု ပြည်သူများကို ပြော၏။

“ကျုပ်တို့ဘက် ပါမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အကြမ်းဖက်သမားတွေ ဘက် ပါမလား။ ဟိုဘက်ပါရင်တော့ ကျောက်ခေတ်ပြန်ရောက်သွား အောင် ဗုံးကြဲ ပစ်မယ်”ဟု သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်ကြောင်းလည်း ပြောပြ၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အဖို့ တကယ်ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်နေသည် မဟုတ် ဝါ။ အိုင်အက်စ်အိုင်သည် တာလီဘန်တပ်သားများနှင့် သူတို့၏ခေါင်း ဆောင်များကို ကွတ်တာတွင် ခိုလှုံခွင့်ပေးလာ၏။ အိုင်အက်စ်အိုင် အကြီး အကဲက အမေရိကန်တို့ကို အာဖဂန်နီစတန်ကို အတိုက်အခိုက်ရပ်ရန်

သူတို့ယ်တိုင် ကန်ဒါဟာသို့သွားကာ တာလီဘန်ခေါင်းဆောင်အား အိုစမာဘင်လာဒင်အား လွှဲပေးရန် ပြောပေးမည်ဟုဆို၏။

ကျွန်မတို့ ပြည်နယ်တွင်မူ မော်လာနာဆူဖီမိုဟာမက်က အမေရိကန်ဆန်ကျင်ရေးကြေညာချက်ထုတ်၏။ သူသည် ရုရှားတို့ အာဖဂန်နီစတန်တို့ ဝင်တိုက်စဉ်က အာဖဂန်ဖက်မှ တိုက်ပေးသူဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားများ ဗြိတိသျှကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သောနေရာ ဖြစ်သည်။ မာလာကန်တွင် သူက လူထုအစည်းအဝေးကြီးလုပ်၏။ ပါကစ္စတန်အစိုးရက သူတို့ မတားဆီးနိုင်။ ကျွန်မတို့ တာဝန်ခံကလည်း နေတိုးတပ်များကို အာဖဂန်နီစတန်တွင် တိုက်ခိုက်လာ သူများ တိုက်ခိုက်ခွင့်ပြုကြောင်း ကြေညာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မဖခင်၏ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ ဂါဟစ်ဂါမ၏ ညီနှင့် ယောက်ဖတို့သည် အာဖဂန်နီစတန်သို့ သွား၍ တိုက်ပွဲဝင်ကြ၏။ သူတို့ ဇနီးများနှင့် ကလေးများက သူတို့ကို စောင့်နေကြဆဲ။ အာဖဂန်နီစတန်နှင့် ကျွန်မတို့ဒေသက မိုင်တစ်ရာမျှသာ ဝေး၏။ သို့သော် ဖက်ဒရယ်အုပ်ချုပ်ရေးလူမျိုးစုဒေသ (ဖာကာ)ကို ဖြတ်ပြီးမှ ရောက်နိုင်၏။

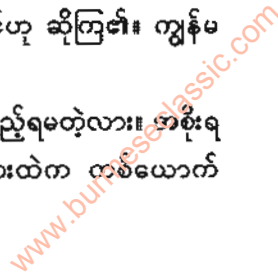
ဘင်လာဒင်နှင့် သူ့လူများက အာဖဂန်နီစတန်အရှေ့ပိုင်း တိုရာဘိုရာ၏ တောင်မြို့များဆီသို့ ပြောသွားကြ၏။ ထိုနေရာတွင် ရုရှားကို တိုက်စဉ်က ဆောက်ထားသော မြေအောက်လိုက်ခေါင်းကွန်ရက်တွေ ရှိ၏။ ၎င်းနေရာမှ တစ်ဆင့် သူတို့သည် တောင်များကို ဖြတ်ကာ ဖာတာတို့၏ ကူးရန်နယ်မြေသို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြ၏။ ကျွန်မတို့ မသိကြသည်မှာ ဘင်လာဒင်သည် ဆွပ်နယ်မြေရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် တစ်နှစ်လောက် နေထိုင်သွားကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာလည်း ပတ်ရှ်တွန်တို့၏ ဧည့်ဝတ်ကျေပြန်မှုလေထုံးစံကို အကာအကွယ်ယူ အသုံးချသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မူရှာရာဖ်ကား နှစ်ဖက်ချွန်ဖြစ်ကြောင်း လူတကာ မြင်နိုင်၏။

တစ်ဖက်က အမေရိကန်ပိုက်ဆံယူ။ တစ်ဖက်က ဂျီဟတ်စစ်ပွဲကို ကူညီ။ အမေရိကန်တို့ကမူ ပါကစ္စတန်သည် ဒေါ်လာဘီလျံချီယူပြီး အယ်လ်နိုင်းဒါကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကူညီနေသည်ဟု ဆို၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အတွက်မူ ခြူးပြား တစ်ပြားမျှပင် မမြင်လိုက်ရပါ။ မူရှာရာဖ်သည် အစ္စလာမာဘတ်မြို့ ရာဇာတ်ကန်တော်ဘေးတွင် နန်းတော်တမျှ ဆင်ကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်၏။ လန်ဒန်တွင် တိုက်ခန်းဝယ်၏။ ၉/၁၁ ၏ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် ခါလစ်ရှိုက်မိုဟာမက်ကို ရာဝါလ်ပင်ဒီရှို ကာကွယ်ချဦးစီးချုပ်အိမ်မှ တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် မိ၏။ သို့သော် သမ္မတတွတ်ရှ်က မူရှာရာဖ်ကို ဆက်၍ချိုးကျူးနေဆဲ။ ဝါရှင်တန်သို့ ဖိတ်ကြားကာ သူတောင်းပြုဆဲ။ အမေရိကန်များသည် ပါကစ္စတန်၏ အာဏာရှင်များကို ဆက်ဆံရသည်ကို ပိုမိုနှစ်သက်ကြပုံပေါ်၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်မ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားသည်။ အဖေ ပေါင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း အဖေနှင့် မိတ်ဆွေတစ်စု ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည်ကို နားထောင်နေတတ်၏။ သို့သော် ကျွန်မ တကယ်ပိုစိတ်ဝင်စားတာက ပြည်တွင်း ကိစ္စ။ တိတိကျကျပြောရလျှင် လမ်းထဲ ရပ်ကွက်ထဲ တိစ္စ။ အမှိုက်ပုံတောင်ပေါ်မှ ကလေးတွေအကြောင်း ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြ၏။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲ ဆွေးနွေးဆဲ။ သူတိုင်းက မလုပ်ချင်ကြ။ အမှိုက်ပုံတောင်ပေါ်မှ ကလေးတွေက နှစ်ဝတ်သည်။ ရောဂါတွေရှိသည်ဟု ပြောပြ၏။ သူတို့ မိဘများလည်း ဤကလေးများနှင့် သူတို့ကလေးတွေကို အရောမဝင်စေချင်ကြ။ ဤကလေးများကို ဖြေရှင်းရန် ကျွန်မတို့နှင့်မဆိုင်ဟု ဆိုကြ၏။ ကျွန်မက သဘောမတူ။

“ကျွန်မတို့ အစိုးရ ကူညီတဲ့အထိ ထိုင်ကြည့်ရမတဲ့လား။ အစိုးရက ကူညီမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းသူကျောင်းသားထဲက တစ်ယောက်

နှစ်ယောက်။ မိသားစုထဲက တစ်ခု နှစ်ခု ကူညီကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ကူညီနိုင်ပါတယ်”

မူရှာရာဖဲဆီက အကူအညီကိုရမည်ကား မဟုတ်။ ကျွန်မက ထာဝရဘုရားရှင်ထံ စာရေးသည်။

“အို ထာဝရဘုရားရှင်၊ အရှင်က အရာရာကိုသိမည်ဟု ဘုရား တပည့်တော်မ သိပါသည်။ သို့သော် အချို့အချက်များက အရေးကြီး ပါသည်။ ဥပမာ- အာဖဂန်နီစတန်ကို ပုံကြဲနေခြင်းမျိုးများ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရပ်ကွက်ထဲက အမှိုက်ပုံတောင်မှ ကလေးများဘဝကိုကား အရှင်ဘုရား မြင်တွေ့ရလျှင် စိတ်ချမ်းသာမည်ဟု တပည့်တော်မ မထင် ပါ။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မကို ခွန်အားနှင့် သတ္တိပေးတော်မူပါ။ တပည့်တော်မကို လုံးဝဥဿုံပြည့်စုံမှု ပေးသနားတော်မူပါ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် လောကကြီးကို တပည့်တော်မ လုံးဝဥဿုံ ပြည့်စုံ အောင် ဖန်တီးပေးချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ . . မာလာလာ”

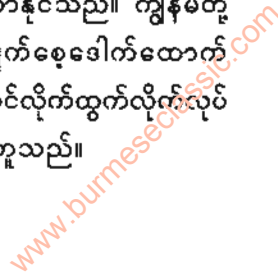
ထာဝရဘုရားရှင်ထံ ဤစာကိုမည်သို့ပို့ပေးရမည်ကိုကား ကျွန်မမသိ။ ထို့ကြောင့် ပထမဆုံး ဤစာကို ခြံထဲမှ မြေကြီးထဲတွင် မြှုပ်လိုက်၏။ စာပျောက်ပျက်သွားမည်စိုး၍ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ စာကိုထည့်လိုက်၏။ သို့သော် မြင့်မြတ်သော ကျမ်းစာမျိုးကို ရေမှာ မျှောတာက ပိုကောင်းမည်ဟု ကျွန်မထင်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သစ်သား ချောင်းတစ်ခုတွင် စာကို ပူးချည်လိုက်၏။ ထိပ်တွင်ပန်းတစ်ပွင့် ထိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချောင်းထဲကို မျှောလိုက်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆွပ်မြစ်ထဲသို့ရောက်မည်။ ထာဝရဘုရားရှင် တစ်နေရာရာတွင် တွေ့သွားမှာ သေချာ၏။

အခန်း(၇)

ကျွန်မတို့ ကျောင်းကိုပိတ်ရန် ကြိုးစားသူ သူတော်စင်

ကျွန်မ မွေးဖွားခဲ့သော ခူရှားလံလမ်းပေါ်မှ ကျောင်း၏ရှေ့တွင် နှစ်ရည်သန့်ပြန့် ခန့်ညားသော အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ အိမ်ရှိသည်။ သူ့အမည်က ဂူလာ ခူလာအင်းဟု ခေါ်၏။ သူ့ကိုယ်သူမူ “မူဖဲတီ” သူတော်စင်ဟု ခေါ်၏။ သူက အစွလာမ်ဘာသာတရား ကျွမ်းကျင်သူ ပါရဂူဟု ဆို၏။ အဖေကမူ ခေါင်းပေါင်းဝတ်သူတိုင်း သူ့ဘာသာသူ ဒီလိုပဲ ဆိုကြတာပဲဟု ဆို၏။ ကျွန်မတို့ကျောင်းက အခြေအနေ ကောင်းနေ၏။ အဖေက ကျောင်း ခေါက်ဝကို ခန့်ညားထည်ဝါသော မုခ်ဦးကြီး အသွင်ဆောက်ထား၏။ အမေလည်း ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဝယ်ဝတ်နိုင် သာသော အချိန်ဖြစ်သည်။ အဖေက စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ချက်ပြုတ်ပြီး အိမ်နီးနားချင်းတွေကို လိုက်ဝေလာနိုင်သည်။ ကျွန်မတို့ သူ့ပျားမှုတိုင်းကို ထိုသူတော်စင်ဆိုသူက မျက်စေ့ဒေါက်ထောက် ဆာင့်ကြည့်နေ၏။ မိန်းကလေးများ ကျောင်းကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ် နေသည်ကိုလည်းသူ မျက်စေ့စပါးမွေး စူးဟန်တူသည်။

“ဒီလူကတော့ ငါတို့ကို ကြည့်မရဖူးနဲ့ တူတယ်” ဟု အဖေက တစ်နေ့တွင် ပြော၏။ အဖေစကား မှန်၏။

မကြာခင် ထိုသူတော်စင်သည် ကျွန်မတို့ အိမ်ရှင်ထံ သွားပြော၏။

“ဖီယာအူဒင်က ခင်ဗျားရဲ့ အဆောက်အဦမှာ အစွလားခိ ဘာသာတရားက တားမြစ်ထားတာတွေ လုပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရပ်ကွက်လည်း နာတယ်။ မိန်းကလေးတွေဆိုလည်း ခေါင်းမြီးမြီးဖြူးဖြူး သွားလာသင့်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဒီအဆောက်အဦ မငှားပါနဲ့တော့။ ကျုပ်ကိုပဲ ငှားပါ။ ခင်ဗျားလည်း ပိုက်ဆံ ထပ်ရမယ်။ နောင်ဘဝမှာ လည်း ကောင်းတဲ့ဘုံရောက်မယ်”

အိမ်ရှင်က ငြင်းပယ်လိုက်၏။ သူ့သားက အဖေ့ကို လာပြောသည်။

“ဒီလူကြီးက ဆရာကို အပုတ်လိုက်ချနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို မငှားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာဂရုစိုက်နေပါ”

အဖေက အတော်ဒေါသပွား၏။

“မတတ်တတ် ဆေးသမားတစ်ယောက် အန္တရာယ်ပေးနိုင် တယ်။ ဘာသာရေးမကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့်လည်း ဒီဘာသာ နာမည်ပျက်တယ်” ဟု ပြော၏။

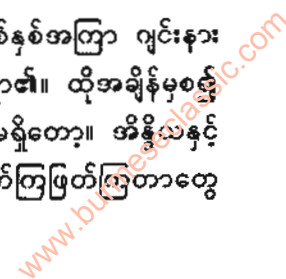
ကျွန်မသည် ကမ္ဘာ့ပထမဆုံး မူစလင်နိုင်ငံတော်တွင် နေထိုင်ရ သည်ကို ဂုဏ်ယူ၏။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံကို ထူထောင်သူ ဂျင်းနားကလည်း အိန္ဒိယတွင် မူစလင်တို့၏ အခွင့်အရေးကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့လိုသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် အိန္ဒိယရှိ လူအများစုက ဟိန္ဒူတွေ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှ အိန္ဒိယကို ၁၉၄၇ ဩဂုတ်လတွင် နှစ်ပိုင်းခွဲလိုက်၏။ သို့ဖြင့် လွတ်လပ် သောမူစလင် နိုင်ငံ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့၏။ မူစလင် သန်းပေါင်း

များစွာတို့သည် အိန္ဒိယမှ ကူးလာကြ၏။ ဟိန္ဒူတွေက အခြားတစ်ဖက်သို့ သွားကြ၏။ နယ်ထပ်ကို ပြတ်သွားရင်း လူနှစ်သန်းနီးပါး သေကြေ ကြရ၏။ လာဟိုသို့ရောက်လို့ ရထားတွေ ဆိုက်လာသောအခါ သွေးသံရဲ့ရဲ့ အလောင်းတွေ ရထားပေါ်ပါလာ၏။ ကျွန်မ၏ အဖိုးသည်ပင်လျှင် ဆယ်မှလာသောအခါ ရထားပေါ်တွင် ဟိန္ဒူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုခံရခြင်းမှ ခံသိလေး လွတ်လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် အဖိုးက ဒေလီတွင် ပညာ သင်နေချိန် ဖြစ်၏။ ယခုအခါ ကျွန်မတို့သည် လူဦးရေ သန်း ၁၈၀ မှီသော နိုင်ငံဖြစ်လာပြီ။ ဗြိတိသျှခိုင်စွန်းက မူစလင်တွေ၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်နှစ်သန်းကျော်လည်း ရှိ၏။ သူတို့ကလည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထူထောင်ဟုဆို၏။ သို့သော် အစိုးရက မဟုတ်ဘူးဟု ဆို၏။ ထိုလူနည်းစု သည် မကြာခင်က အတိုက်ခိုက်ခံရ၏။

ဂျင်းနားသည် ငယ်စဉ်က လန်ဒန်တွေနေ၏။ သူက ဥပဒေ ဘာသာရပ်ကို သင်ယူခဲ့သည်။ သူက သည်းခံစိတ်ရှိသောနိုင်ငံကို ချီလား၏။ လွတ်လပ်ရေးမရခင်က သူပြောသောစကားကို ကျွန်မတို့ ပြည်သူတွေ မကြာခင်ကားကား ပြောတတ်ကြ၏။

“ခင်ဗျားတို့တတွေ လွတ်လပ်စွာ ဘုရားကျောင်းကို သွားနိုင် ကြတယ်။ လွတ်လပ်စွာ ဗလီကို သွားနိုင်ကြတယ်။ ဒီပါကစွတန်နိုင်ငံ တော်မှာ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဘယ်နေရာကိုမဆို သွားနိုင်ကြတယ်။ ဘယ်ဘာသာ၊ ဘယ်လူမျိုး၊ ဘယ်ဘက်ကပဲ လာသူပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်ငံတော်နဲ့ မဆိုင်တွေက ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်ခြင်း မရှိစေရဘူး”

ပါကစွတန်နိုင်ငံကြီး ပေါ်ထွန်းပြီး တစ်နှစ်အကြာ ဂျင်းနား သည် အဆုတ်ရောဂါဝေဒနာဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့ အတိုက်အခိုက် ရပ်နားသည်ဟုပင် မရှိတော့။ အိန္ဒိယနှင့် အိန္ဒိယသုံးကြိမ်ဖြစ်၏။ ပြည်တွင်းမှာလည်း သတ်ကြဖြတ်ကြတာတွေ

မဆုံးနိုင်တော့။

ကျွန်မတို့ မူစလင်မှာပင် ဆွန်နီနှင့် ရှီးယားဟူ၍ နှစ်ပိုင်းကွဲသွားသည်။ အခြေခံယုံကြည်ချက်တူ၏။ ကုရ်အာန်ကျမ်းမြတ်ကလည်း တစ်ဆူထဲ။ သို့သော် ခုနှစ်ရာစုတွင် တမန်တော်မိုဟာမက် ယုံလွန်တော်မူသည့်နောက်တွင် မည်သူက ကျွန်မတို့ဘာသာကို ဦးဆောင်သူအစစ်ဆိုသည်ကို အငြင်းပွားကြ၏။ တမန်တော် မိုဟာမက်၏ အရင်းနှီးဆုံးသာဝကနှင့် အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် အဘူဘက်ကာကို ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရွေးကြသည်။ တမန်တော်မိုဟာမက် ယုံလွန်တော်မူချိန်တွင် ဘုရားဝတ်ပြုရန် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အရွေးချယ်ခံရသူလည်း ဖြစ်၏။ “ဆွန်နီ”ဆိုသည်မှာ “တမန်တော်၏ အစဉ်အလာကို လိုက်နာသူ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ သို့သော် အခြားလူနည်းစုကမူ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်မူသည် တမန်တော်၏ မိသားစုဝင် သားမက်လည်းဖြစ်၊ ဝမ်းကွဲညီတော်လည်းဖြစ်သူ အလီ၏ ခေါင်းဆောင်မှုခံယူရမည်ဟု ဆိုကြ၏။ “ရှီးယား” ဟူသည် “အလီ အုပ်စု” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

နှစ်စဉ် ရှီးယားတို့သည် တမန်တော်၏မြေး ဟူစိန်အီဗင်အယ်သက္က ရာဇ် ၆၈၀ တွင် ကာဘာလာတိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးရသော အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို ဆင်ယင်ကြ၏။ ပွဲတော်အမည်က “မူဟာရမ်” ဖြစ်၏။ သူတို့က သူတို့ဘာသာ သူတို့ သံကြိုးတွေ၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်စားတွေ ကပ်ထားသောကြိုးတွေနှင့် အသားကို သွေးသံရွဲရွဲ ရိုက်ကြရ၏။ ကျွန်မဖခင်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ရှီးယားဘာသာဝင်ဖြစ်၏။ သူက ကာဗာလာတွင် ဟူစိန်ကျဆုံးကြောင်းပြောတိုင်း ငိုတတ်၏။ မနေ့တစ်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို သူက ခံစားတတ်၏။ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ ထူထောင်သူ ဂျင်းနာသည် ရှီးယားပင်ဖြစ်၏။

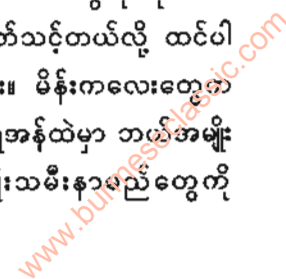
ပါကစ္စတန်လူမျိုးအများစုသည်ကား ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ ဆွန်နီများ

ဖြစ်ကြ၏။ ရာနှုန်းအားဖြင့် ၈၀ ရာနှုန်းမျှရှိ၏။ ထိုအထဲတွင်လည်း အုပ်စုများစွာ ကွဲပြားရှိနေသေး၏။ အကြီးဆုံးအုပ်စုကား ဘာရယ်လ်ဗစ်ဖြစ်၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ အူတာပရာဒက်ရီဒေသမှ ဆင်းသက်လာသူအုပ်စုဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဒီယိုဘန်ဒီအုပ်စုရှိ၏။ အာလီဟာဒိသ်အုပ်စု ရှိ၏။ ဤအုပ်စုကမူ အာရပ်ဩဇာညောင်း၏။ အယူအဆ ရှေးရိုးကျ၏။ သူတို့က ကျွန်မတို့၏ သူတော်စင်တွေ၊ ဝတ်ကျောင်းတွေကို လက်မခံ။ ဤကစ္စတန်လူမျိုးအများစုကား ဂမ္ဘီရယုံကြည်ကြ၏။ ဆူဖီကျောင်းတော်များတွင် စုဝေးကြကာ ကကြခုန်ကြ ဘုရားဝတ်ပြုကြ၏။ ထိုအုပ်စုများထဲတွင်မှ အုပ်စုကွဲလေးတွေ ထပ်ကွဲပြားတာ ရှိသေးသည်။

ကျွန်မတို့ ခူရှားလ်လမ်းမှ သူတော်စင်ဆိုသူသည် လာရှီယိုဘန်ဒီအုပ်စုမှ ဖြစ်၏။ သူတို့ ဌာနချုပ်က လာဟိုအနီး ရေပိုင်းဆိုသော ဇရပ်တွင်ရှိ၏။ နှစ်စဉ် ဝတ်ပြုပွဲကျင်းပရာ လူသန်းနှင့်ချီ၍လာကြ၏။ ကျွန်မတို့၏ နောက်ဆုံး အာဏာရှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇီယာလည်း ထိုပွဲတော်သို့သွားလေ့ရှိ၏။ ၁၉၈၀ ပတ် ဝန်းကျင်တွင် သူတို့အုပ်စုမှာ အလွန်ကြွေပါဝါ ရှိကြ၏။

တစ်ညတွင် သူတော်စင်သည် ကျွန်မတို့အိမ်ရှင်ကို စည်းရုံး၍ ချီရသည့်နှင့် ရပ်ကွက်ထဲမှ လူကြီးသူမအချို့ကို စုရုံးကာ ကျွန်မတို့အိမ်သို့လာ၏။ စုစုပေါင်း လူခုနစ်ဦးပါ၏။

“ကျုပ်က အူလီမာရယ်၊ တာဗလီဂီယန်ရယ်၊ တာလီဘန်ရယ်ကို စိတ်စားပြုပြီး လာတာပါ။ ကျုပ်တို့က မူစလင်ကောင်းတွေကို ကိုယ်စားပြုတာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့မိန်းကလေးကျောင်းကို ပိတ်သင့်တယ်လို့ ထင်ပါစေမယ်။ မိန်းကလေးတွေ ကျောင်းမနေသင့်ဘူး။ မိန်းကလေးတွေက ချစ်တင်းလွန်းတယ်။ ခေါင်းမြီးခြုံနဲ့ နေရမယ်။ ကုရ်အာန်ထဲမှာ ဘယ်အမျိုးသမီးနာမည်မှမပါဘူး။ ဘုရားရှင်က အမျိုးသမီးနာမည်တွေကို

သဘောမကျဘူး။”

မူလာဂူလာမူလာဟင်း၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် အဖေက ဆတ်နားမထောင်တော့ဘဲ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ကုန်အန်ကျမ်းမြတ်ထဲမှာ မာရီယန်ဆိုတဲ့နာမည် နေရာတကာ ပါနေတာပဲ။ သူကကော အမျိုးသမီးမဟုတ်ဘူးလား။ အမျိုးသမီးကောင်း မဟုတ်ဘူးလား။”

ထို့နောက်အဖေက လူအုပ်စုဘက်သို့လှည့်ပြီး ပြော၏။

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကျွန်တော် လမ်းတွေ့တိုင်း ဦးအောင် ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်တယ်။ သူက ဘယ်တော့မှ ပြန်နှုတ်မဆက်ဘူး။ ခေါင်းပဲ ငြိမ်ပြတယ်။”

အစွလာမ်ထုံးစံတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လေးလေးစားစား နှုတ်ဆက်ရမည်က အရေးကြီး၏။

“ခင်ဗျားက တရားတော်နဲ့မညီတဲ့ အကျင့်မျိုးစောင့်ထိန်း တတ်ဖို့လို့ ကျုပ်က နှုတ်ဆက်စရာ မလိုပါဘူး။”

သူက ပြန်ပြော၏။ ထိုတွင် လူကြီးတစ်ဦးက-

“ကျုပ်တို့ ပြောထားတာက ခင်ဗျားဘာသာရေး မကိုင်းရှိုင်းဖူးတဲ့။ ခုကျတော့လည်း ခင်ဗျားအိမ်မှာ ကုန်အန်ကျမ်းတွေ အများကြီး ပါလား”ဟုပင် ပြော၏။

“ရှိရမှာပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်ကမူစလင်ပဲ”ဟု အဖေက ပြန်ပြောသည်။

“ကဲဗျာ ခင်ဗျားကျောင်းအကြောင်း ပြန်ဆက်ကြအောင်။ ဒီကျောင်းရွှေ့တံခါးဝကနေ မိန်းကလေးတွေ ဝင်ထွက်နေတာမြင်တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ” ဟု သူတော်စင်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒါက ရပီတယ်။ ကျောင်းမှာက ဂိတ်ပေါက်နစ်ပေါက်ရှိတယ်။ မိန်းကလေးတွေက တခြားဂိတ်ပေါက်ဝင်ပေါ့”

အဖေက အဖြေကို ပြောလိုက်သည်။

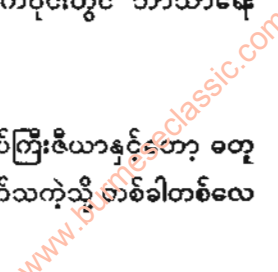
လူကြီးတွေက သဘောကျသွားသည်။ ဒါဆိုပြီးရောပေါ့။ သူတော်စင်ကမူ ကျောင်းကို ပိတ်စေချင်သည်ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ဖြေလည်မှုရသွားသည်ကို ဘဝင်မကျ။

ဤမျှဖြင့် ပြဿနာက မအေးလောက်သည်ကို အဖေက သိသည်။ သူတို့ မသိကြတာတော့ဖြင့် တစ်ခုရှိ၏။ သူတော်စင်၏ တူမ အစ်ဦးက ကျွန်မတို့ကျောင်းတွင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေက သူတော်စင်၏အဘိုး ကောင်မလေး၏ ဖခင်ကို ခေါ်တွေ့၏။

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို သိပ်စိတ်ကုန်နေတာ ဆရာရယ်။ သူက ဘယ်လိုသူတော်စင်လဲ မသိပါဘူး။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှုတ်နာပျက်ရပေါင်းလည်း များပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပဲ ဆရာတို့ ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူး။ သူ့အိမ်မှာ ကျွန်တော်က ကပ်နေရတာလေး။ ကျွန်တော့်ဇနီးကိုလည်း သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း ခေါင်းမြီးခြုံနေရတာပဲ။ သူ့ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးတို့လည်း ညီအစ်မလိုပဲ။ ချစ်ချစ်ခင်ခင်။ သူတစ်ယောက်တည်း ဗိုလ်ကျနေတာ။

ကျွန်မအဖေကလည်း ဤလူ လုံးဝလက်လျှော့လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း သိသည်။ ဂီယာ၏ အုပ်ချုပ်မှုနောက်ပိုင်းတွင် ဘာသာရေး ဆရာတွေက ပိုပြီး ဩဇာပြည့်ပါ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မူရှာရာဖ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇီယာနှင့်တော့ ဓတု ခြားနားတာတွေ ရှိသည်။ သူက ယူနီဖောင်းဝတ်သကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်လေ

တွင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်တတ်၏။ သူက သူ့ဘာသာသူ စစ် အုပ်ချုပ်ရေးအကြီးအကဲဟု မခေါ်ဘဲ တာဝန်ခံအရာရှိချုပ်ဟု ခေါ်တတ် ၏။ မူစလင်တွေက မသန့်ရှင်းဟုဆိုတာ နွေးထွေးမှုများလည်း သူလုပ် ၏။ ဒီယာက အစွလာမ်ဘာသာရှင်သန်ရေးဟု ဆို၏။ သူကမူ အလင်း ဖွင့် ခေတ်မီရေးဟု ခေါ်၏။

သူက မိဒီယာလွတ်လပ်ခွင့်ပြော၏။ ပုဂ္ဂလိက ရုပ်မြင်သံကြား လိုင်းတွေ ခွင့်ပြု၏။ အမျိုးသမီးသတင်းဖတ်ကြားသူများကို သုံးသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ကတာခန်တာတွေကို ခွင့်ပြုသည်။ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်သော ချစ်သူများနေ့ (ဗယ်လင်တိုင်းနေ့)တို့ကို ပွဲလုပ်ခွင့် ပြုသည်။ လွတ်လပ်ရေး အကြံပြုတော် ကပွဲကိုပင်ခွင့်ပြုကာ ရုပ်မြင် သံကြားမှ ပြသသည်။ ယခင် အုပ်ချုပ်သူတွေ မလုပ်တာမျိုးတွေ သူလုပ် သည်။ နိုင်ငံတော်ဝန်ထမ်းအကြီးအကဲ အမျိုးသမီးများ ခန့်၏။ အမျိုး သမီးလေသူရဲများ၊ ကမ်းခြေစောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ပထမဆုံးခန့်၏။ တရာချီရှိ ဂျင်နားအုတ်ဂူဗိမာန်ကိုပင် အမျိုးသမီးအစောင့်များ ထားခွင့် ပြုခဲ့၏။

မည်သို့ဆိုစေ အနောက်မြောက်နယ်စပ်ရှိ ကျွန်မတို့ ပက်ရှ်တွန် ပြည်နယ်တွင်ကား အခြေအနေတွေက တစ်မျိုး။ ၂၀၁၂ တွင် မူရှာရာစ် တ ရွေးကောက်ပွဲတွေ ကျင်းပ၏။ ထူးဆန်းသော ရွေးကောက်ပွဲပင်။ အဓိက ပါလီမန်ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသည့် နာဝပ်ရှားရစ်ဖ်နှင့် ဘင်နာဇာတို့ ပြည်ပရောက်နေချိန်တွင် ကျင်းပခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ ပြည်နယ်တွင်မူ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တွေ အရွေးခံရ၏။ အမ်အမ် အေပါတီက ဘာသာရေးပါတီ ငါးခုပေါင်း၍ မဟာမိတ်ပြုထားသော အဖွဲ့က အရွေးခံရခြင်းဖြစ်သည်။ အမ်အမ်အေကို လူတွေကမူ နောက်ပြောင်ပြီး “ဘာသာရေး မဟာမိတ်အဖွဲ့”ဟုပင် ခေါ်ကြ၏။

ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသော ပက်ရှ်တွန်လူမျိုးအများစုမှာ အာဖဂန် နစ္စတန်ကို အမေရိကန်တို့ ကျူးကျော်သည်ကို အလွန်စိတ်ဆိုးကြ၏။ အမေရိကန်က တာလီဘန်ကိုဖယ်ရှားမည်ဆိုသောကိစ္စကိုလည်း သဘောမတူကြ။

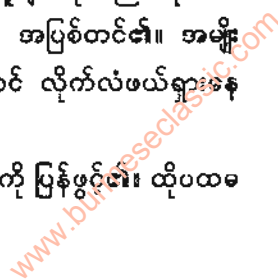
ကျွန်မတို့ ဒေသသည် ကျန်ပါကစ္စတန်နယ်မြေများထက် ပို၍ ရွေးဟောင်းဆန်၏။ အဆောက်အဦများ၏ နံရံများတွင်ရေးထားသော ကြေးကျော်သံများကို ကျွန်မဖတ်ရ၏။

“ဂျီဟတ်စစ်ပွဲအတွက် လေ့ကျင့်ရန် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဆက်သွယ် ကြ”

ထိုနောက် ဖုန်းနံပါတ်တွေ ရေးထား၏။ ထိုအချိန်က ဂျီဟတ် အုပ်စုများသည် သူတို့လုပ်ချင်တာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်ခွင့်ရှိ၏။ သူတို့က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ငွေကောက်ခံကြ။ လူသစ်စုဆောင်း နေကြ၏။ ရှန်ဂလာက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦးဆိုလျှင် ၉ တန်းမှ တျောင်းသား ၁၀ ဦးကို ကတ်ရွှမ်းယားရှိ ဂျီဟတ်လေ့ကျင့်ရေး စခန်း ဦးနိုင်သည့်အတွက် မကြာခဏ ကြားဝါပြောဆိုတတ်၏။

အမ်အမ်အေအစိုးရသည် စီဒီဆိုင်တွေ၊ ဒီပီဒီဆိုင်တွေကို ထိတ်ပိတ်၏။ သူတို့က အာဖဂန်တာလီဘန်တွေကဲ့သို့ စာရိတ္တပြုပြင်ရေး ခဲတပ်ဖွဲ့မျိုး ဆောင်ရွက်ကြ၏။ အမျိုးသမီးပုံပါသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ကြောငြာများကို လိုက်လံဖျက်စီး၏။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေကို တိုက်ခိုက်၏။ အနောက်တိုင်းစတိုင် ရုပ်အင်္ကျီဘောင်းဘီဝယ်သူများကိုလည်း လိုက်လံ ခွံ့ချ၏။ ခေါင်းမြီးမခြုံသော အမျိုးသမီးများကို အပြစ်တင်၏။ အမျိုး သမီးများ လူပုံအလည်ထွက်ခွင့် လုံးဝမရှိအောင် လိုက်လံဖယ်ရှားနေ ကြ၏။

ကျွန်မအဖေ၏ အထက်တန်းကျောင်းကို ပြန်ဖွင့်၏။ ထိုပထမ

နှစ်က ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေး အတူတူပင်နေ၏။ ရာသီဥတု အခြေအနေ ပြောင်းလာ၍ ယောက်ျားလေးတွေနှင့်အတူ မိန်းကလေးတွေ အတူတူထား၍ မရတော့။ ထိုအပြောင်းအလဲကြောင့် ဂူလာမူလာ ဟန်က ပိုမိုရဲတင်းလာ၏။ ကျောင်းစာရေးများက ကျွန်မအဖေကို လာတိုင်၏။ သူတော်စင်က ကျောင်းထဲသို့ပင်လာကာ မိန်းကလေးတွေ ဝင်ပေါက်တံခါးမကြီးကို ဘာကြောင့် ဆန်းနေသလဲလို့ မေးသည်ဆို၏။ ထိုနေ့တွင် အမျိုးသားဝန်ထမ်းတစ်ဦးက အမျိုးသမီးဆရာမတစ်ဦးကို လန်ချားငှားပေးသည်ကို သူတော်စင်က လာမေးသည်။

“ဒီလူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမိန်းမကို လိုက်ပို့တာလဲ။ မိန်းမရဲ့အစ်ကို ဟုတ်လို့ပါ”

“ဟင့်အင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မို့ပါ”

“ဒါမျိုးမလုပ်ရဘူး”

အဖေက နောက်တစ်ခါ သူတော်စင်လာတော့ ခေါ်တွေ့၏။ အဖေနှင့် အတူ အစုလာမိဘာသာဆရာပါ သူ့ကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် ကြ၏။

“ခင်ဗျား လွန်ပြီဗျား။ ခင်ဗျားဘယ်လိုလူလဲ။ ရူးနေသလား။ ဆရာဝန်ဆီသွားပြတော့ဗျား။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကျောင်းထဲ ဝင်ချင်သလို ဝင် ထွက်ချင်သလိုထွက်လို့ရနေတယ် ထင်သလား။ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး တွဲလာတာမြင်တာနဲ့ ခင်ဗျားက သစ္စေသရဲမြင်သလို လုပ်နေတယ်။ သူတို့က ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေဗျား။ ခင်ဗျား ဒေါက်တာဟေဒါအလီဆီ သွားပြသင့်တယ်။”

ဒေါက်တာဟေဒါအလီက နာမည်ကျော်စိတ်ရောဂါတု ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ စာရေးကို ကျုပ်ဒါမျိုး မပြောဖူးဘူး”

သူက လိမ်ပြောနေတာ”ဟု သူက ပြန်ပြော၏။

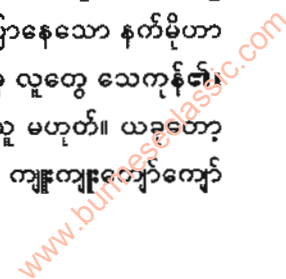
“ဒါဆို ခင်ဗျားဒီနေရာကနေ ထွက်သွားတော့”

အဖေက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် မောင်းထုတ်လိုက်၏။ သူက ဘတ်လျော့ ပြန်သွား၏။ သို့သော် သူနှင့် သူ့အဖော်တစ်စုက မကြာခဏ အွေ့ဆုံကြကာ ဆင်ကြကြနေကြ၏။

၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် ဝါရှင်တန်က ပိုမိုဖိအားပေးလာ၏။ ဗိုလ်ချုပ် ဗြိတိန် ဗုရှာရာဖ်က တပ်တွေကို ဖက်ဒရယ်ဒေသများသို့ပင် ပို့၏။ အာဖဂန်နစ္စန်စစ်ပွဲတွင်လည်း တပ်တွေဖြန့်၏။ ပတ်ရှ်တွန်နယ်သားတို့၏ ဧည့်ဝတ် ချောမှုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ တာလီဘန်တွေ ခိုအောင်းနေသည်ဟု အမေရိကန်က ထင်၏။

ဗြိတိသျှခေတ်ကလည်း တိုင်းရင်းသားတွေကို အာဖဂန်နစ္စတန် နှင့် ကြားခံအဖြစ်ထားကာ အုပ်ချုပ်ခဲ့၏။ နယ်ခြားဒေသတွေက ဆေးရုံ နှင့် ကျောင်းမရှိ။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေအတွက် ကျောင်းမရှိ။ နိုင်ငံရေးပါလီမန် ခေါ်ခွင့်မပြု။ တိုင်းရင်းသားများ၏ ဝင်ငွေသည် ပါတီစွတန်လူမျိုးတို့၏ ပျမ်းမျှဝင်ငွေ၏ တစ်ဝက်သာသာပဲ ရှိ၏။ ဤဒေသရှိ အမျိုးသမီး တော်တော်များများ စာမဖတ်တက်ကြ၏။ ဒေသ သားတို့ စစ်တိုက်ခိုင်းရာ အများစုက ငြင်းကြ၏။ ကိုယ့်လူမျိုးကိုယ် မတိုက်ချင်ကြ။ လအနည်းငယ်အကြာတွင် အမေရိကန် မောင်းသူမဲ့ လေယာဉ်များက ပါတီစွတန်ကို စတိုက်ကြတော့၏။

၂၀၁၂ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် မောင်းသူမဲ့ လေယာဉ် တစ်စင်းက ပါလီစတန်တောင်ပိုင်းတွင် စကားပြောနေသော နက်မိုဟာ ဘတ်ပေါ်သို့ ဝှံ့ကြချသည်။ သူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတွေ သေကုန်၏။ နက်မိုဟာမတ်သည် အမေရိကန်နှင့် စစ်ဖြစ်နေသူ မဟုတ်။ ယခုတော့ သူ့နဲ့မတို့မြေပေါ်တွင် အမေရိကန်တွေက ကျူးကျော် ကျူးကျော်ကျော်

ငုံးတွေကြချနေပြီ။ ထို့ကြောင့် တိုင်းရင်းသားများစိတ်ဆိုးကာ ဒေသခံ ပြည်သူ့စစ်ထဲသို့ဝင်ပြီး တိုက်ကြတော့သည်။

သို့ဖြင့် တိုက်ပွဲတွေ ပိုပြီးထန်လာ၏။ အမေရိကန်တို့က ဘင်လာဒင်၏ လက်ထောက် ဂါဝါဟီရီက ဘားဂျော့တွင် ပုန်းနေသည် ဆို၏။ ၂၀၀၆ ကုန်ခါနီးတွင် သူပုန်းနေသည့်နေရာဆိုကာ ငုံးကြချရာ အိမ်သုံးလုံး ပျက်စီးပြီး လူ ၁၈ ဦး သေဆုံးခဲ့၏။ သူ့ကိုမူ လွတ်သွားမည်ဟု အမေရိကန်တို့က ကြေညာ၏။ အောက်တိုဘာ ၃၀ တွင် ခါမြို့အနီး တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ငုံးကြရာ လူ ၈၂ ဦး သေ၏။ အများစုမှာ လူငယ် လေးတွေ။ အမေရိကန်တို့ကမူ အယ်ခိုင်ဒါလေ့ကျင့်ရေးစခန်းကို တိုက် သည်ဆို၏။

ကျွန်မအဖေနှင့် သူ့မိတ်ဆွေများက ဒေသခံလူကြီးများ၊ ခေါင်း ဆောင်များကို ခေါ်ကာ ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှု လုပ်၏။ လူ ၁၅၀ ခန့် တက်ရောက်ကြ၏။

“စစ်မီးက နီးလာပြီ။ ကျုပ်တို့နား ရောက်တော့မယ်။ သူတို့ မလာခင် စစ်မီးကို ကြိုငြိမ်းမှ ဖြစ်မယ်”ဟု အဖေက ပြောသည်။

သို့သော် မည်သူမှ နားမလည်နိုင်ကြ။ အချို့က ရယ်ပင်ရင် ကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေသော ဒေသခံ နိုင်ငံ ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပင် ပါ၏။

“မစ္စတာခန့်။ အာဖဂန်ပြည်သူတွေ ဘာဖြစ်နေကြမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်။ သူတို့ အခုစစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ကျုပ်တို့နဲ့ အတူလာနေကြပြီ။ ဘားဂျော့မှာလဲ ဒီလိုပဲ။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်စကားကို ဂရုစိုက်ကြတိုင်း ကျုပ်တို့မှာ ခိုကိုးစရာ မရှိဘူး။ ပြေးစရာမြေလည်း မရှိဘူး။”

မစ္စတာခန့်ကမူ ပြန်ပြော၏။

“ကျုပ်က ခန့်ဗျ။ ကျုပ်လို ဒီနေရာကနေ ဘယ်သူမောင်းထုတ် နိုင်မလဲ”

ကျွန်မအဖေကလည်း ဒေါသထွက်လာ၏။

“ကျုပ်က ကျောင်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ခန့်လည်း မဟုတ် ဟဲ့။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မှာ ပြောစရာ မရှိလဲမရှိဘူး။ ကျုပ်က သာမန်လူမျှသာပါပဲ။”

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၈)
ငလျင်၏ဆောင်းဦး

အောက်တိုတာတစ်ရက်တွင် ကျမမူလတန်းကျောင်းသူအရွယ်
ကျွန်မထိုင်ခုံ တုန်လှုပ်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျွန်မတို့
ကျောင်းထဲရှိ မိန်းကလေးတွေအကုန်လုံးအော်ကြ၏။

“ငလျင်လှုပ်တယ်ဟေ့”

ကျွန်မတို့အားလုံး အပြင်ထွက်ပြေးကြ၏။ ဆရာဆရာမတွေ
လည်း ပြေးကပ်ကြ၏။

ဆွပ်သည် ငလျင်ကြောတွင် ကျနေရာ မကြာခဏ ငလျင်
ပျောက်၏။ သို့သော် ဒီတစ်ခါက ပိုဆိုး၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိအိမ်တွေအားလုံး
အဆိုင်နေကြသည်။ အချို့အိမ်တွေ ပြိုကျကုန်ပြီ။ ကျွန်မတို့ ကလေး
တွေက အော်ငိုကြ၏။ ဆရာဆရာမတွေက ဘုရားစာရွတ်နေကြ၏။
ကျွန်မအချစ်ဆုံး ဆရာမများထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သူ မစ်ရှင်ဆီက ကျွန်မတို့ကို
အကြမ်း မကြာခင် ပြီးသွားမယ်ဟု ချော၏။

ငလျင်ငြိမ်သွားတော့ အိမ်ပြန်ကြ၏။ အမေက ကုန်အန်ကုန်ကို လက်မှာကိုင်ကာ ဘုရားစာရွတ်နေ၏။ ကျွန်မတို့ကိုတွေ့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားကာ ပြေးဖက်သည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မျက်ရည်တွေ ရွဲလို့။

ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းကြရပြန်ပြီ။ ကျွန်မ ၁၃ နှစ်မပြည့် အိမ်ပြောင်းတာ ခုနှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ ယခုပြောင်းရတာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း နှစ်ထပ်အိမ်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာက ရေတိုင်ကီကြီး ရှိ၏။ အမေက ရေတိုင်ကီကြီး ပြုကျကာ ကျွန်မတို့အပေါ်ပိမည်ကို စိုးရိမ်၏။ ထို့ကြောင့် အပြင်ထွက်နေကြ၏။ အဖေကမူ တည်ငြိမ်၏။

“မင်းတို့ သွားနိုင်တဲ့နေရာ သွားနေကြ။ ငါကတော့ ဒီမှာနေမယ်။ ထာဝရဘုရားရှင်ကို ယုံတဲ့သူနော်”

၂၀၀၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ၁၈ ရက်နေ့ ငလျင်ကား သင်္ချာတွင် အဆိုးဆုံးထဲမှ တစ်ခုဖြစ်၏။ ရစ်ချီစတာစကေး ၇. ၆ ခြံစက်ကဘူးလ်နှင့် ဒေလီမှပင် ငလျင်လှုပ်တာ သိ၏။ ကျွန်မတို့ မင်ဂိုရာမြို့ အဖျားခတ်ခံရ၍ တော်သေး၏။ အိမ်အချို့သာ ပြို၏။ သို့သော် ကမ်းမီးယားနှင့် ပါကစ္စတန် မြောက်ဘက်ဒေသများကား အတော်ခံလို့ရ၏။ အစ္စလာမာဘတ်တွင် အဆောက်အဦတွေ ပြိုကျကြ၏။

ရုပ်မြင်သံကြားသတင်းထဲတွင် အချို့ရွာတွေ ရွာလုံးတူပျက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဖုန်းလိုင်းတွေ လျှပ်စစ်လိုင်းတွေ ပြတ်သွား၏။ ငလျင်က ကီလိုမီတာ ၈,၀၀၀ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိသွားသည့် အမေရိကန်နိုင်ငံကွန်နက် တိကပ်ပြည်နယ်တစ်ပြည်နယ်ပမာကွန်နက်လူပေါင်း ၈၃၀၀၀ သေ၏။ ၁၂၈,၀၀၀ ဒဏ်ရာရ၏။ အများစုမှာ ခြေကျိုးလက်ကျိုး၊ လူသုံးသန်းခန့် အိုးအိမ်မဲ့ ဖြစ်ကြရ၏။ လမ်းတံတားတွေ အကုန်ပျက်ကုန်၏။ သာပါကောမြို့ဆိုလျှင် လုံးလုံးလျားလျား

ပျက်သွား၏။ ကျောင်းပေါင်း ၆၀၀၀ ပျက်၏။ ကလေး ၁၈,၀၀၀ သေကုန်ကြ၏။

ကျွန်မတို့ အလှူငွေလိုက်ကောက်ကြ၏။ လူတိုင်းက သူတို့ထုတ်နိုင်သမျှ ကူညီဖို့ယူလာကြ၏။ အဖေကမူ သိသမျှလူတွေဆီ သွားတာ အဝတ်အထည်အစားအသောက်၊ ငွေကြေးအလှူခံ၏။ ကျွန်မက အမေနှင့်အတူ စောင်တွေလိုက်စုဆောင်း၏။ ကျွန်မအဖေက ပုဂ္ဂလိကတောင်းအသင်း၊ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီတို့မှတစ်ဆင့်ပါ တောက်ခံရာ ရှုပီး တစ်သန်းမျှ ရ၏။ ကျွန်မတို့ကျောင်းသို့ စာအုပ်များ ထုတ်ပေးသော လိုမိုမှကုမ္ပဏီက အစားအသောက်နှင့် ပစ္စည်းအပြည့်ထားငါးစီးစာ ကူ၏။

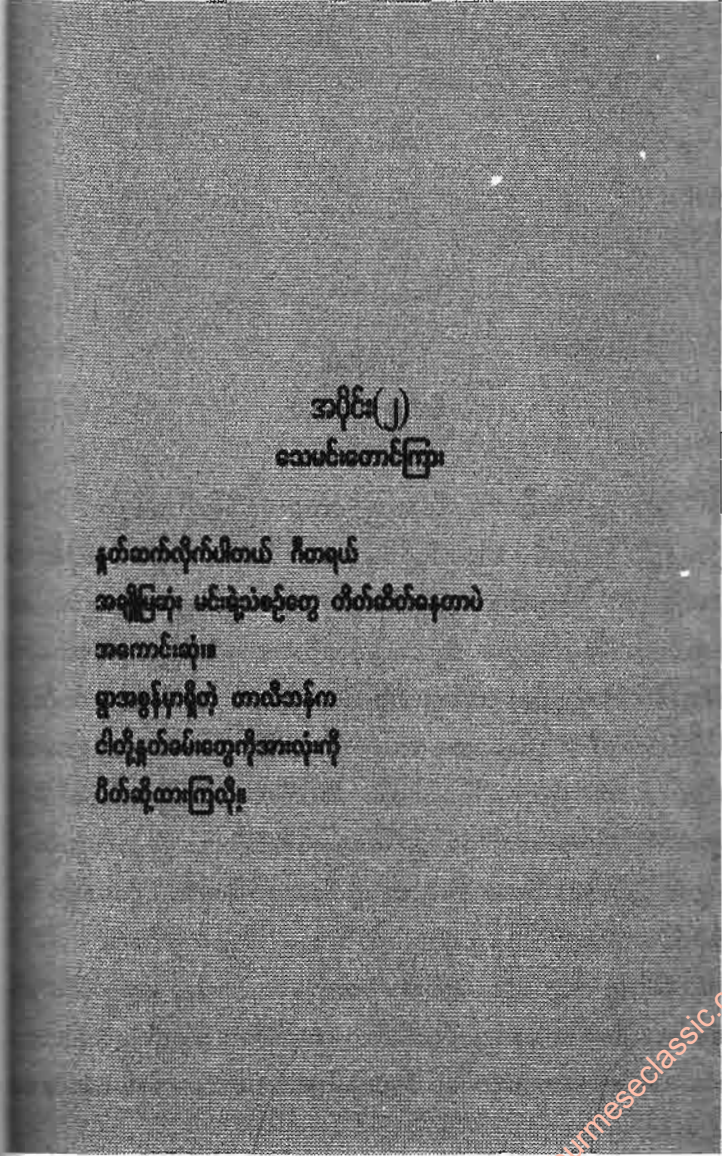
ကျွန်မတို့က ရွန်ဂလာမှ မိသားစုကို ပူ၏။ သူတို့ရွာက တောင်ကြားမှာ၊ မကြာခင် ဝမ်းကွဲအစ်ကိုထံမှ သတင်းရ၏။ လူရှစ်ဦး သေပြီး အိမ်တွေပျက်သည်ဟု သိရ၏။ မူဂရာဆိုသူ၏အိမ်ပြိုကျရာ သူ့သမီးလေးယောက်လုံး သေကုန်သည်ဆို၏။ ကျွန်မက ရွန်ဂလာသို့ သွားကြည့်ချင်၏။ အဖေက အန္တရာယ်များသည်ဆိုကာ မလွှတ်။ လမ်းတွေပျက်၊ တံတားတွေကျိုးကုန်၏။ ကျောက်တုံးတွေ တောင်ပေါ်မှ ပြိုကျရာ လမ်းတွေပိတ်ဆို့ကုန်သည်။

ရဟတ်ယာဉ်တွေနှင့် အကူအညီအထောက်အပံ့ပစ္စည်းတွေ လေကြောင်းမှ ကြိုချ၏။ သို့သော် အချို့တောင်ကြားဒေသများမှာ ကျဉ်းလွန်းသဖြင့် ရွာသို့ပစ္စည်းတွေမရောက်ဘဲ မြစ်ထဲကျကုန်၏။ အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် ရောက်နေသော အမေရိကန်ရဟတ်ယာဉ်များတစ်စည်း အကူအညီပေး၏။ သို့သော် အမေရိကန်ရဟတ်ယာဉ်အများစုမှာ သူတို့တပ်တံဆိပ်တွေကို ဖုံးကွယ်ထားကြ၏။ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်မှာစိုးရွံ့ကြ၏။ နယ်စွန့်နယ်ဖျားဒေသမှ လူများအဖို့မူ နိုင်ငံခြားသားကို လခ

တစ်ကြိမ် ပထမဆုံး မြင်ဖူးကြခြင်းဖြစ်၏။

ငလျင်ထဲတွင် လူများစွာသေဆုံးခဲ့ရရာ ကလေးများမှာလည်း မိဘမဲ့ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြရ၏။ မိဘမဲ့ကလေးပေါင်း ၁၁၀၀၀ ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ရိုးရာအရ မိဘမဲ့ကလေးများကို မိသားစုဝင်အဖြစ် မွေးမြူ ထိန်းကျောင်းပြုစုကြရ၏။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်က အိုးပျက်အိမ်ပျက် စီးပွားပျက်ဖြစ်ရာ မိဘမဲ့များကို ကူညီနိုင်သည့်သူ နည်း၏။ အစိုးရက တော့ နိုင်ငံတော်က စောင့်ရှောက်မည်ပြော၏။ သို့သော် အစိုးရ၏ ကတိစကားအများစုကဲ့သို့ပင် ပြီးလွယ်စီးလွယ်ပင်ဖြစ်၏။ အများစုတို့ ဘာသာရေးအသင်းတွေက တာဝန်ယူ၏။ သူတို့ကို နေစရာပေး၏။ အစားအသောက်ကျွေး၏။ ဘာသာရေးစာ သင်ပေး၏။ သူတို့က ကုန်အန်ကို အမြီးပြန်ခေါင်းပြန် အလွတ်ရကြ၏။ သို့သော် သိပ္ပံလို စာပေကိုကား မသင်ရ။ ဒိုင်နိုစောရို့ခဲ့သည်ကို မသိ။ လပေါ် လူရောက် သည်ကို မကြားဖူး။

ငလျင်ပြီးတော့ တစ်နိုင်ငံလုံး တုန်လှုပ်နေ၏။ နိုင်ငံရေးသမား တွေ စစ်အာဏာရှင်တွေ မကောင်းတဲ့ကြားက ကျွန်မတို့ကို သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်ကပါ နှိပ်စက်ကလူ ပြုရက်အားသည်။ ဘာသာရေးဆရာ များကမူ ငလျင်သည် ထာဝရဘုရားရှင်က သတိပေးတာ။ ကပ်ဆေးတာ ဟု ဟောပြောကြ၏။ ဘာသာရေးမတိုင်းနှိုင်းကြလျှင် အစွလာမ်တရား တော်ကို မလိုက်နာကြလျှင် အပြစ်ဒဏ်တွေ ပိုမိုပြင်းထန်စွာချမှတ်မည် ဖြစ်ကြောင်း အသံကုန်အောင် သတိပေးနေကြ၏။

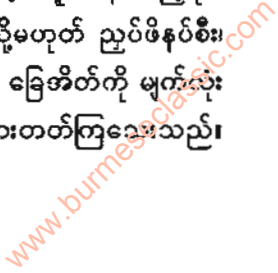
အပိုင်း(၂)
သေမင်းစောင်ကြား

နှုတ်ဆက်လိုက်ပါကယ် ဂီတရယ်
အချို့ပြောမှ မင်းစွဲသံစဉ်တွေ တိတ်တိတ်နေတာပဲ
အကောင်းဆုံး။
ဤအခွန်မှာမှိုတဲ့ တာလီဘန်က
ငါတို့နှုတ်မိမ်းတွေကိုအားလုံးကို
ပိတ်ဆို့ထားကြလို့။

အခန်း(၉)

ဘာသာရေး ရေဒီယို

ကျွန်မတို့ချိုင့်ဝှမ်းတောင်ကြားသို့ တာလီဘန်များရောက်ရှိ
 စာချိန်တွင် ကျွန်မအသက်က ၁၀ နှစ်ရှိပါသည်။ မိုနီဘာနှင့် ကျွန်မတို့
 တစ်စတစ်စသရဲဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်များကို တွေ့ချင်နေ
 ကြသောကာလဖြစ်၏။ တာလီဘန်များသည် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်များ
 ထဲသို့ပင် ညဘက်တွင် ရောက်လာကြ၏။ သူတို့က အုပ်စုလိုက်လာကြ၏။
 အားတွေ၊ ဗုံးကျည်တွေ ကိုင်ဆောင်လျက်။ ပထမတော့ ဆွပ်အထက်ပိုင်း
 ထွင် ပေါ်လာကြ၏။ မာတာ၏ တောင်ပေါ်ဒေသဖြစ်၏။ စေ့ချင်း
 ဆူတို့ကိုယ်သူတို့ တာလီဘန်ဟု မခေါ်ကြ။ ပေါင်းထုပ်ခေါင်းပေါင်းတွေ
 နှင့် ကျွန်မတို့ ပုံထဲမှာမြင်ရသလိုမျိုး အာဖဂန် တာလီဘန်တို့နှင့်အတူ။
 ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးထူထူနှင့် ထူးဆန်းသည့်ပုံစံ
 ခိုသော လူများ ဖြစ်၏။ အပြေးသမားစီးဖိနပ် သို့မဟုတ် ညှပ်ဖိနပ်စီး၊
 ဘောင်းဘီပွကြီးများ ဝတ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်လေ ခြေအိတ်ကို မျက်ဆုံး
 နေရာအပေါက် ဖောက်ကာ မျက်နှာတွင် ဝတ်ထားတတ်ကြသေးသည်။

ဦးပေါင်းထုပ်အစနှင့်လည်း နှပ်ညစ်တတ် နှပ်သုတ်တတ်ကြ၏။ တံဆိပ် အမည်းတွေ ကပ်ကြ၏။ ရှားရိုးယားအရပ်ဒေသ သို့မဟုတ် အာဇာနည် စိတ်ဓာတ်ဟု ရေးထား၏။ ခေါင်းပေါင်းထုပ် အမည်းရောင်တွေ ဖြစ်၏။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ မဲမှောင်ညစ်ပေနေ၏။ ကျွန်မအဖေ၏ မိတ်ဆွေများက သူတို့ကို ရေချိုးခန်းနှင့် ဆံသဆိုင် ရှောင်ပြေးသူများဟု ခေါ်ကြ၏။

သူတို့ ခေါင်းဆောင်က မော်လာနာဖတ်ဂူလာ ဖြစ်၏။ သူက ငယ်စဉ်က ပိုလီယိုရောဂါကြောင့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ဆာနေ၏။ အသက်က ၂၈ နှစ်သာ ရှိလေ၏။ သူသည် မော်လာနာဆူဖီမိုဟာမတ် ဆိုသော ကီဇင်အက်စ်အမ် (အစ္စလာမ်ဘာသာတည်ဆောက်ရေး လှုပ်ရှားမှု အဖွဲ့ချုပ်) တည်ထောင်သူက ပညာဆည်းပူးခဲ့ကာ သူ့သမီးတို့ လက်ထပ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ၂၀၀၂ တွင် ဆူဖီမိုဟာမတ် အဖမ်းခံရသော အခါ နာဖတ်ဂူလာက ခေါင်းဆောင်နေရာကို ရယူခဲ့၏။ ငလျင်ကြီး မလှုပ်မီအချိန်ပိုင်းလေးလောက်က သူသည် ဆွပ်ဖြစ်၏ ဟိုမှာဘက် ကမ်း၊ မင်ဂိုရာနှင့် မိုင်အနည်းငယ်ဝေးသည့် အီမန်ဒါရီသို့ ရောက် လာ၏။ ထိုနေရာတွင် သူ၏ တရားမဝင် အသံလွှင့်ရုံကို ထူထောင်ခဲ့၏။

ကျွန်မတို့ချိုင်ဝှမ်းဒေသတွင် သတင်းကို ရေဒီယိုမှတစ်ဆင့်သာ သိကြရ၏။ အများစုတွင် ရုပ်မြင်သံကြား မရှိ။ စာလည်း မတတ်ကြ။ ထို့ကြောင့် အသံလွှင့်ရုံကိုသာ အားကိုးကြရ၏။ ထိုအသံလွှင့်ရုံသည် မူလာအက်စ်အမ်ဟု သိထားကြ၏။ ဖတ်ဂူလာ၏ ရေဒီယိုသာ ဘာသာရေး ရေဒီယိုကြီးပင် ဖြစ်၏။ ည ၈ နာရီမှ ၁၀ နာရီတစ်ကြိမ် မနက် ၇ နာရီမှ ၉ နာရီ တစ်ကြိမ် အသံလွှင့်သည်။

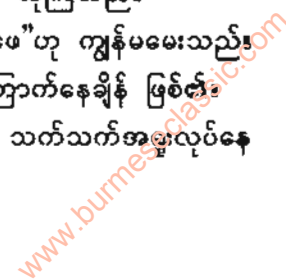
ပထမအစတွင် ဖတ်ဂူလာက အလွန်ပညာသုံး၏။ သူ့ကိုယ်သူ အစ္စလာမ်ဘာသာပြုပြင်ရေးသမား ကုန်အန်ကို အနက်ပြန်ဆိုသူဟု

မိတ်ဆက်၏။ ကျွန်မအမေက ဘာသာရေးအလွန်ကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူက ဖတ်ဂူလာကို သဘောကျ၏။ လူတွေလို အကျင့်ကောင်းတွေ ထုတ်ကြရန်၊ မကောင်းမှုတွေ မလုပ်ကြရန် ရေဒီယိုမှ တရားဟော၏။ အမျိုးသားတွေ မှတ်ဆိတ်ထားကြရန်၊ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ ဆေးငုံခြင်း တို့ စွန့်ပယ်ကြရန် ပြောဟော၏။ ဟိန္ဒူခင်းခေါ် ဘိန်းဖြူတို့ ဆေးခြောက် ထို့ မသုံးစွဲရန် ဟောပြော၏။ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကင်းအောင် ဆေးကြော သုတ်သင်ပြီးမှ ဘုရားရှိခိုးကြရန် သွန်သင်သည်။ အတွင်းလိင်အင်္ဂါတို့ ဖည့်သို့ဆေးကြောသင့်သည်ကိုပါ သူက အသေးစိတ်ပြော၏။

သူ့လေသံက တစ်ခါတစ်ခါ ပျော့ပြောင်း၏။ စည်းရုံးသိမ်းသွင်း နေသော လေသံပျော့လေး ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဒေါသသံပါပြီး ထန်၏။ မကြာခဏ သူက အစ္စလာမ်ဘာသာကို ချစ်လွန်းလို့ဆိုကာ ငိုကြွေးတတ်သည်။ များသောအားဖြင့် သူက ခဏသာ ပြော၏။ ဆို့နောက် သူ၏လက်ထောက် ရှားဒူရန်က ပြောသည်။ ထိုသူက ဈေးထဲ ဖွင့် ဆိုက်ကားဖြင့် သွား၍ ဈေးလှည့်ရောင်းသူ ဖြစ်၏။ လူတွေ ဝီတ ဆီချင်း နားထောင်ခြင်း၊ ရုပ်သံကြည့်ခြင်း၊ ကခုန်ခြင်း မလုပ်ကြရန် သတ်ပေးကြ၏။ ဤသို့သော အကုသိုလ်များ ထူပြော၍ ငလျင်လှုပ် ကြောင်း၊ ဘုရားစကားနားမထောင်ကြလျှင် ဘုရားက စိတ်ဆိုးပြီး နတ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖတ်ဂူလာက ခြိမ်းခြောက်တတ်၏။ ကုန်အန် ဆုမ်း၏ မူရင်းအာရဗီဘာသာကို လူအနည်းငယ်သာ နားလည်ကြရာ သူပြောသော အမှားအယွင်းတွေကို အချို့က ယုံကြည်သည်။

“သူပြောတာ အမှန်တွေလား၊ အဖေ”ဟု ကျွန်မမေးသည်။ ငလျင်ကို ကျွန်မ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ကြုံပြီး ကြောက်နေချိန် ဖြစ်၏။

“မဟုတ်ဖူးသမီး သူဟာ လူတွေကို သက်သက်အဖွဲ့လုပ်နေ တာ”ဟု အဖေက ပြန်ပြော၏။

ကျွန်မတို့ကျောင်းတွင် ဆရာ ၇၀ ခန့် ရှိသည်။ ဆရာက ၄၀ ဆရာမက ၃၀ ။ ဆရာဆရာမများက ဖတ်ရွာလာကို လက်မခံ။ သို့သော် အခွဲက ထောက်ခံသည်။ သူသည် ကုန်အန်ကျမ်း၏ အနှစ်သာရများကို ပြဆိုတတ်သူဟု ထင်ကြ၏။ ပါကစွတန်၏ တရားစီရင်ရေးစနစ်ကို မကျေနပ်သူများက အစွလာမိဥပဒေ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်ရန် ထောက်ခံကြ၏။ ယခင်က မြေယာအငြင်းပွားမှုပြဿနာများဆိုလျှင် အလျှင်အမြန် မြေရှင်းလို့ ရခဲ့သော်လည်း ယခုဆို တရားရုံးရောက်လျှင် ဆယ်နှစ်ကျော်ပင် အမှုက မပြီးပြတ်။ ကျွန်မတို့နယ်မြေကို စေလွှတ်လိုက်သော အစိုးရဝန်ထမ်းများ၏ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမှုတို့သည် လူတိုင်းက စိတ်ကုန်နေကြပြီ။ ဖတ်ဂူလာတို့ ကယ်မှ အမှန်အတိုင်း ပြစ်မည်ဟု လူတွေက ထင်လာကြသည်။

ခြောက်လအတွင်းတွင် လူတွေက ရုပ်မြင်သံကြား ဒီဗီဒီ၊ စီဒီ တွေကို စွန့်ပစ်ကြ၏။ ဖတ်ဂူလာ၏ လူတွေက ဒါတွေကိုစုပုံတာ လမ်းပေါ်တွင် မီးရှို့၏။ မီးခိုးမည်းတွေက တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခုလိုပင် ကောင်းကင်တွင် မြင့်တတ်သွား၏။ စီဒီဆိုင်တွေ ဒီဗီဒီဆိုင်တွေ ယာယီ ပိတ်သွား၏။ သူတို့ကို တာလီဘန်တွေက နစ်နာကြေးပေး၏။ ကျွန်မ မောင်လေးတွေနှင့် ကျွန်မတို့ကတော့ စိတ်မညစ်ပါ။ ကျွန်မတို့ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကြီးကို ပေးလိုက်ရမှာ နှမော့နေကြ၏။ အဖေကမူ သိမ်းထားမည်ဟု အာမခံ၏။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကြီးကို ဘီဒီထဲ ထည့်ထားတာ အသံတိုးတိုးလေးဖွင့်ပြီး ခိုးကြည့်ကြ၏။ တာလီဘန်များက အိမ်ပေါက်ကနေ ခိုးနားထောင်ကာ သိသွားလျှင် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို သိမ်းပြီး လမ်းပေါ်တွင် ခွဲချေပစ်တတ်၏။ ကျွန်မတို့ သိပ်ကြိုက်သော ဘောလီဝုန် ရုပ်ရှင်များကို ဖတ်ဂူလာက သိပ်မုန်းသည်။ ဤရုပ်ရှင်များသည် အစွလာမိတရားနှင့် မညီဟု သူကပြောသည်။ ရေဒီယိုသာ နားထောင်ခွင့်ပြု

သို့သော် တာလီဘန်သီချင်းများမှလွဲ၍ အခြားသီချင်းမဖွင့်ရ။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအဖေက သူ့မိတ်ဆွေဆေးရုံတက်နေသည်ကို သွားကြည့်ရာ လူနာအတော်များများက ဖတ်ဂူလာ၏ တရားတွေကို ချစ်ဆက်ဖွင့်ပြီး နာနေကြသည်ကို တွေ့၏။

“ဆရာအနေနဲ့ မော်လာနာဖတ်ဂူလာနဲ့ တွေ့သင့်တယ်။ သူက အာသံပညာရှင်ပဲ”ဟု လူတွေက ပြောကြ၏။

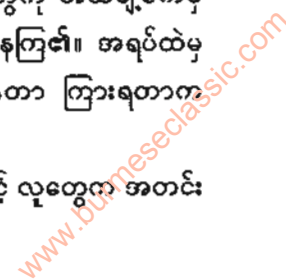
“သူက အထက်တန်းကျောင်းအဆင့်တောင် မပြီးတဲ့သူပဲ။ သူ့နာမည်ရင်းက ဖတ်ဂူလာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုလူက သူ့ဘာသာသူ ပညာရှင်ခေါ်နေပြီး မဟုတ်တော့တွေ ဝါဒဖြန့်နေတာဗျ”

အဖေက ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဖတ်ဂူလာသည် ဝေးလံသီခေါင်သော နယ်စပ်ဒေသများတွင် ဖြည့်ညှိသူများ၏။ သူကို လူများက ငလျင်ဒဏ်ခံစဉ်ကာလတွင် အလွန် အထူးအညီပေးကြ၏။ ထိုစဉ်က အစိုးရလူတွေက ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိ။ အချို့ ဗလီများတွင် ဖတ်ဂူလာ၏ တရားများကို တွဲဖွင့်၍ ဖတ်ဂူလာ လယ်ထဲမှပင် ကြားရ၏။ ညနေပိုင်း သူ၏တရားက လူကြိုက်၏။ သူက လူနာမည်တွေနှင့် ကြေညာ၏။

“ဦးဘယ်သူဘယ်ဝါက ဆေးခြောက်သုံးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အကုသိုလ်ဆိုတာသိလို့ သူက စွန့်ပစ်လိုက်ပြီ။ ဦးဘယ်သူကတော့ နေထိုင်စိတ်စထားပြီ။ ဒါကြောင့် ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ဦးဘယ်သူကဖြင့် သူ့စီဒီဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်ပြီ”ဟု သူတို့အမည်တွေကို အသံချဲ့စက်မှ နှစ်ဆင့် ကြေညာသဖြင့် လူတွေက သဘောကျနေကြ၏။ အရပ်ထဲမှ ဖြည့်သူမည်ဝါက အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တွေ လုပ်နေတာ ကြားရတာက အလွန် အခြားသူတွေက သဘောကျကြ၏။

“ဟိုလူအကြောင်း ကြားပြီးပြီလား” စသဖြင့် လူတွေက အတင်း

ပြောကြသည်။

မူလာအာဏ်အိမ်က စစ်တပ်အကြောင်းပြက်လုံးထုတ်၏။ ဖတ်ရုလာက ပါကစ္စတန်အစိုးရ အရာရှိများကို အပုတ်ချ၏။ အိမ်က သည် အစွလာမိဥပဒေကို ချိုးဖောက်နေသည်ဟု စွပ်စွဲ၏။ မြေရှင်စေ့ကို ဝေဖန်တာလည်း လူတွေက ကြိုက်၏။ ဖတ်ရုလာကို ရော်ဘင်ယုလူတွေက သဘောထားကြ၏။ ဖတ်ရုလာက မြေရှင်များ၏ မြေတွေ သိမ်းကာ ဆင်းရဲသားလယ်မဲ့ယာမဲ့များကို ဝေပေးသည်ဟု ထင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အချို့ မြေရှင်ယာရှင်တွေက ထွက်ပြေးကုန်ကြ၏။ အသက်လည်း မြေရှင်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်ပါသည်။ သို့သော် တာလီဘန်ပိုဆိုးသည်ဟု အဖေက ပြောသည်။

ကျွန်မအဖေ၏ မိတ်ဆွေ ဟိဒရာတူလာက ပက်ရှ်ဝါထွက်အစိုးရအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်နေရာ ကျွန်မတို့ကို သတိပေးသည်။

“ဒီစစ်သွေးကြွတွေ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို သတိထား။ သူတို့ပြည်သူတွေရဲ့ နှလုံးသားကို စိုးပိုင်ချင်တော့ သူတို့က ပထမဆုံး ဒေသတွင်း ပြဿနာတွေကို ဖော်ပြပြီး ပစ်မှတ်တွေ၊ တာဝန်ရှိသူတွေကို ရှာထိမ်းမယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့က လူများစုရဲ့ ထောက်ခံမှုကို ရယူလိမ့်မယ်။ ဒီလိုသူတို့ ဝါရစ်စတန်မှာ လုပ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းကျမှ ပြန်ပေးဆွဲတာထက် ဓားပြလိုက်တာတို့ လုပ်မယ်။ နောက်ဆုံး သူတို့အာဏာလည်း ရသွားရော။ သူတို့အရင်တုန်းကတိုက် ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေပုံစံမျိုးလည်း ကျင့်သုံးလိမ့်မယ်။

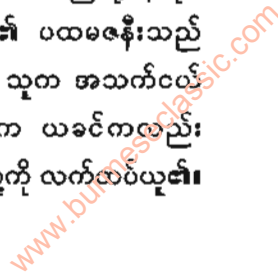
ဖတ်ရုလာ၏ အသံလွင့်ချက်များတွင် အမျိုးသမီးများ၏ ဦးတည်ထားတာများ၏။ အမျိုးသားများက ကျောက်မီးသွေးတွေတွေ့ရော၊ ပင်လယ်ကွေ့မှာပါ သွားအလုပ်လုပ်နေရပြီ။ အမျိုးသမီးများသာ အိမ်မှာကျန်ခဲ့သည်ကို သူသိ၏။

“အမျိုးသားတွေ ဒီမှာ မရှိကြဘူး။ ကျွန်တော် အမျိုးသမီးတွေ ပြောမယ်”ဟု တစ်ခါတစ်လေ သူက ပြောသည်။

“အမျိုးသမီးတွေက အိမ်ထောင်တာဝန်ကို ပြည့်မီအောင် ထမ်းဆောင်ကြရတယ်။ အရေးပေါ် မထွက်မဖြစ် အခြေအနေကျမှ သူတို့ မပြင်ထွက်ကြရတယ်။ အဲဒီအခါ ခေါင်းမြီးခြုံသွားကြရတယ်”ဟု ပြော၏။

ကျွန်မ ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းများက သူတို့အမေများသည် သာယာရေး ရေဒီယိုကို နားထောင်ကြောင်း ပြောကြ၏။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းအုပ်ကြီး မဒမ်မာရီယမ်ကမူ နားမထောင်ရန် ပြောသည်။ “အဘက ကျွန်မအဖိုး၏ ရေဒီယိုသာ ရှိ၏။ သို့သော် အမေ၏ မိတ်ဆွေ ဟိဒရာ သူတို့ နားထောင်ကြားရသမျှကို အမေအား ပြန်ပြော၏။ သူတို့က ဖတ်ရုလာကို ချီးကျူး၏။ သူ၏ ဆံပင်ရှည်အကြောင်း ပြောကြ၏။ သူ့ဦးထိမ်းပုံကို သဘောကျကြသည်။ သူက တမန်တော်ကဲ့သို့ နေနိုင်ပုံကို ပြောကြသည်။ သူက သူတို့အိပ်မက်များကို အကောင်အထည်ဖော်ပေး ပြန်သူဟု ယုံစားကြ၏။ အမေကလည်း ဤအချက်များကို သဘောကျ သည်။ အဖေကတော့ တုန်လှုပ်နေပြီ။

ကျွန်မကတော့ ဖတ်ရုလာ၏ စကားများကို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး နေ၏။ ကျမ်းမြတ်ကုရ်အန်တွင် အမျိုးသားများက အပြင်ထွက်ကာ အမျိုးသမီးတွေ တစ်နေကုန်အိမ်တွင် ပုန်းကြရမည်ဟု မပါ။ ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းဘာသာ သင်ရာတွင် ကျွန်မတို့ ‘တမန်တော် မည်သို့နေထိုင် ကျင့်ကြံပုံ’ကို စာစီစာကုံးရေးရ၏။ တမန်တော်၏ ပထမဇနီးသည် သူငယ်ချင်းဟုခေါ်သောစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်၏။ သူက အသက်ငယ် သည်။ တမန်တော်က ၁၅ နှစ်ကြီးသည်။ သူက ယခင်ကလည်း အထောင်ကျ ဖူးသည်။ သို့သော် တမန်တော်က သူ့ကို လက်လုပ်ယူ၏။

ကျွန်မအမေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပတ်ရုံတွင် အမျိုးသမီးများသည် အလွန်စွမ်းပကားရှိပြီး သန်စွမ်းကြကြောင်းသိ၏။ အဖေအမေ ကျွန်မအဖွားသည် သားသမီးရှစ်ဦးစလုံးကို တာဝန်ယူထိန်းကျောင်းခဲ့သူဖြစ်၏။ အဖိုးက မတော်တဆဖြစ်ပြီး တင်ပါးဆုံရိုးကျိုးခဲ့ရာ ရှစ်နှစ်လုံးတစ်ကုတင်ပေါ်မှ မထနိုင်။

ယောက်ျားသားတွေက အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်ရသည်လုပ်အားခရသည်။ အိမ်ပြန်လာသည်။ စားသည်။ အိပ်သည်။ ခါးကွန်မတို့ဆီက ယောက်ျားများက ပိုက်ဆံရှာမည်။ ထိုကြောင့် အခြားသူတွေကို ဩဇာပေးခိုင်းစေသည်။ တစ်နေ့ကုန်အိမ်မှကိစ္စတွေ သိမ်းထုတ်လုပ်၊ တာဝန်ယူရသော ဇနီးသည် အိမ်ရှင်မတို့ကား ဩဇာအာဏာရှိသည်ဟု မထင်ကြ။ ကလေးမွေးရသည့်ကိစ္စ၊ ကလေးပြုစုစောင့်ရှောက်ရသည့်တာဝန်တို့ကား မလွယ်လှ၊ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် အဖေက သိပ်အလုပ်များသူဖြစ်ရာ အရာရာကို အမေကသာ တာဝန်ယူရ၏။ မနက်ဘက်တွင် ကျွန်မတို့ကို အိပ်ယာကနူးသည်မှာလည်း အမေ ကျွန်မတို့အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ပေးတာကလည်း အမေ၊ မနက်စာ ညနေက ချက်ပြုတ်စီမံရတာလည်း အမေ၊ ကျွန်မတို့ လိမ္မာရေးခြား ရှိတာကလည်း အမေ။ ဈေးသွားလည်းသူ၊ ဈေးဝယ်လည်းသူ၊ အကုန် အမေသာ လုပ်ရ၏။

တာလီဘန်ပထမနှစ်တွင် ကျမ နှစ်ကြိမ်အခွဲစိတ်ခံရသည်။ တစ်ခါက အူအတက်ပေါက်တာခွဲခြင်း၊ နောက်တစ်ခါက အာသီးရောင်လို့ ခွဲစိတ်ရတာ။ ခူးရှားလ်သည်လည်း အူအတက်ပေါက်ခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံပို့ရတာက အစပင်။ အဖေက လာကြည့်ကာ ရေခဲမှန်ဝယ်လာတာပဲ ရှိ၏။ သို့သော် အမေကလည်း ကုန်အန်ထဲတွင် အမျိုးသမီးများအပြင်မထွက်ရ။ သူစိမ်း ယောက်ျားနှင့် စကားမပြောရများပါသည်။

ယုံကြည်နေဆဲဖြစ်၏။

“မိန်းမရေ သိက္ခာဆိုတာ ခေါင်းခြီးခြုံမှ မဟုတ်ပါဘူး။ နှလုံးသားထဲမှာ တည်ပါတယ်ကွာ”ဟု အဖေက အမေကိုပြော၏။

ဖတ်ဂီဝူလာ၏ တရားများကို ကြည်ညိုသော အမျိုးသမီးအများစုက သူ့ကို ရွှေတွေငွေတွေ လှူကြ၏။ ခင်ပွန်းသည်တွေ နိုင်ငံ့ခုပ်ခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေကြ၏။ အမျိုးသမီးတွေကလည်း ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲကြားမှ ငွေလှူကြ၏။ လက်ထပ်စဉ်က ရရှိခဲ့သော လက်ကောက်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေကို ရက်ရက်ရောရောပင် လှူကြ၏။ အချို့ဆိုလျှင် ဒီဇာနာစာစုထားသောငွေပင် လှူကြ၏။ ဤသို့လှူပစ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သာဝရဘုရားရှင်ကျေနပ်ဝမ်းသာမည်ဟု ယူဆကြ၏။ ဖတ်ဂီဝူလာက အိပ်ခါရီတွင် ဌာနချုပ်အဖြစ် အုတ်တိုက်ကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်၏။ ဆံတိုင်းကြီးအမြင့်ကြီးက၏။ ဗလီလည်းဆောက်၏။ မည်သည့်နေရာသို့ ဘိလပ်မြေတို့ သံချောင်းတို့ရသည်ကား မသိ။ လုပ်အားကမူ ဖေသခံများကသာ လုပ်အားပေးဆောက်ကြရ၏။ ရွာတိုင်းမှ လူတွေကို အလှည့်ကျ ဆင့်ခေါ်ကာ လုပ်အားပေးခိုင်းသည်။

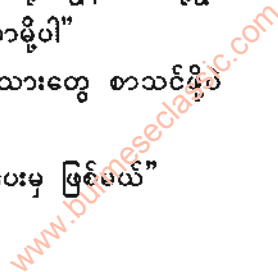
ကျွန်မတို့၏ အူရဒုဆရာတစ်ဦးဖြစ်သူ နာဝပ်အလီကပင် ဘစ်နေ့တွင် အဖေကို ခွင့်တိုင်၏။

“ဆရာကြီး နက်ဖန် ကျွန်တော် ကျောင်းမလာနိုင်ဘူးနော်”
“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဖတ်ဂီဝူလာရဲ့ အဆောက်အဦဆောက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ရွာ အလှည့်ကျတာ ကျွန်တော်လုပ်အားသွားပေးရမှာမို့ပါ”

“ဆရာရဲ့ အဓိကတာဝန်က ကျောင်းသားတွေ စာသင်ဖို့ပဲ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်လုပ်အားသွားပေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ဆရာတို့လိုသာ တခြားသူတွေလဲ ကျောင်းတွေဆောက်တဲ့ နေရာ၊ လမ်းတွေ ဖောက်တဲ့နေရာ၊ မြစ်တွေကောနေတာကို သောင်တူး၊ အမှိုက်သရိုက်ရုံတဲ့ နေရာမှာသာ လူတွေ လုပ်အားပေးကြရင် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံကြီးဟာ တစ်နှစ်အတွင်း ကောင်းကင်ဘုံဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်။ အခုတော့ လူတွေက ဗလီဆောက်ဖို့ဘာတို့မှာပဲ လုပ်အား ပေးနေကြတယ်ဗျာ” ဟု အဖေက စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် ပြန်ပြော သည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ထိုဆရာပင် အဖေထံလာပြီး “ဘာသာရေးအရ ခွင့်မပြုလို့ ကျွန်တော် မိန်းကလေးတွေကို စာမသင် နိုင်တော့ဘူး” ဟု လာပြော၏။

“အမျိုးသမီးဆရာတွေက မိန်းကလေးတွေကို သင်ပေးသင့် တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သဘောတူပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီး တွေကို ကျွန်တော်တို့ စာသင်ပေးမှ သူတို့ ဆရာမတွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့ဗျာ” ဟု အဖေက သူ့ကို စိတ်ပြောင်းသွားရန် ကြိုးစား တရားဟောကြည့်၏။

တစ်နေ့တွင် ဆူဖီမိုဟာမက်က အမျိုးသမီးတွေ ပညာမသင် သင့်ကြောင်း ကြေညာ၏။ ဘာသာရေးရေဒီယိုကလည်း ပညာရေး အပေါ် ဦးတည်ချက်ပြောင်းပြီလားဟု ပြော၏။ ကျောင်းမနေဘဲ ထွက်လာသူမိန်းကလေးများကို နာမည်ခေါ်၍ ချီးကျူး၏။

“မဘယ်သူဘယ်ဝါက ကျောင်းကထွက်ပြီ။ ကောင်းကင်ဘုံ တက်တော့မယ်တဲ့ခင်ဗျ။ ဟိုရွာက မအာဂျာက ၅ တန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ တယ်။ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကျွန်မကဲ့သို့ ကျောင်းဆက်တက်ကြသော မိန်းကလေးများတို့စု ကျဲ တွေ နွားတွေလို အပြစ်ဖို့၏။

“သူတို့က မိန်းကလေးတွေ ဘာဖြစ်လို့ စာမသင်စေချင်တာလဲ အဖေ” ဟု မေးဖူး၏။

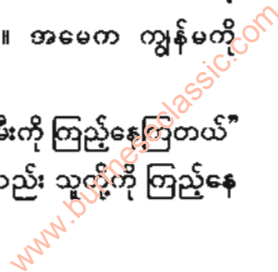
“သူတို့က ကလောင်ကိုကြောက်ကြလို့ သမီး” ဟု အဖေက ပြန်ပြော ၏။

ကျွန်မတို့ကျောင်းမှ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် သင်္ချာဆရာကလည်း ခိန်း ကလေးတွေကို စာမသင်ချင်ဟု ဆိုလာပြန်၏။ သူ့ကို ထွန်းမအဖေက အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အခြား ဆရာများကပါ စိုးရိမ်လာပြီး အဖေကို ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်ကာ တောင်းပန်ကြသည်။

“ဆရာကြီး ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ အခြေအနေအချိန်အခါက တောင်း တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို အလုပ်မထုတ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထိန်းပေးပါ့မယ်”

တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ အခြေအနေက ဆိုးလာ၏။ ဇာတ်ရုံလားသည် အလှပြင်ခန်းတွေ ပိတ်ပစ်၏။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်တာကို ထားမြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆံသဆရာများ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ထွန်းမအဖေက နှုတ်ခမ်းမွေး သာထားသည်။ မုတ်ဆိတ်တော့ ထေးနိုင်ဟု ငြင်း၏။ တာလီဘန်တွေအတွက် တော့ မုတ်ဆိတ်မထားဟု ဆို၏။ တာလီဘန်များက အမျိုးသမီးများ ဈေးသို့ မသွားရန် ပြော၏။ ထွန်းမကတော့ ဈေးမသွားရ၍ ဘာမှမဖြစ်။ ကျွန်မက ဈေးဝယ်ရတာလည်း ပျော်ပိုက်သူမဟုတ်။ အမေကတော့ ဝတ်ကောင်းစားလှ များ ဝယ်ချင်သူ ဖြစ်၏။ အမေက ကျွန်မကို အမြဲဆုံးမ၏။

“မျက်နှာကို ဖုံးထားစမ်း။ လူတွေက သမီးကို ကြည့်နေကြတယ်” “ကိစ္စမရှိပါဘူး အမေရယ်။ ကျွန်မကလည်း သူတို့ကို ကြည့်နေ

တာပဲ” ဟု ပြန်ဖြေတော့ အမေက ဒေါသထွက်၏။

အမေနှင့် မိတ်ဆွေများက ဈေးမသွားရတာကိုတော့ မကျေနပ်ကြ။ အထူးသဖြင့် လကုန်ရက်များတွင် မိမိတို့ဘာသာ မိမိတို့ အလှပြင်ဆင်ခြယ်သကာ၊ မိုးရောင်စုံထိန်ထိန်ဆင်ယင်ထားသော ဈေးဆိုင်များသို့ ဈေးဝယ်ထွက်ရတာ ဖျော်ကြ၏။ ယခုတော့ ဒါတွေလည်း နိဂုံးချုပ်ကုန်ပြီ။ ဈေးကို အမျိုးသမီးတွေ အတင်းသွားလို့ကား ဘာမှ မဖြစ်။ သို့သော် တာလီဘန်တွေက အော်ဟစ်ပြီး အိမ်မှာပဲနေကြဟု ခြိမ်းခြောက်တာခံကြရ၏။ ကျွန်မတို့အဖော်တွေလည်း မကျေနပ်ကြ။ ကျောင်းပိတ်ရက်ကာလများတွင် ရုပ်ရှင်ကားသစ်တွေ ထွက်၏။ ယခုတော့ ဖတ်ရုံလောက ဒီဗီဒီဆိုင်တွေ ပိတ်ပစ်၏။ အမေသည် ဖတ်ရုံလောကို စိတ်ကုန်စ ပြုလာပြီ။ အထူးသဖြင့် ပညာရေးကို တားမြစ်တာမျိုး။ ကျောင်းသွားတဲ့သူ ငရဲသို့လောက်ထိုးကျမည်ဟု တရားဟောတာမျိုးတွေ။

နောက်တော့ ဖတ်ရုံလောသည် “ရုရှား”ခေါ် တရားရုံးပါ ကိုင်တွယ်လာ၏။ လူတွေကဒါတော့ ကြိုက်၏။ ပါကစ္စတန်တရားရုံးများ တဲ့သို့ အမှုက မကြာတော့။ ပါကစ္စတန် တရားရုံးများကတော့ အမှုဖြစ်လျှင်ကြာပြီ။ နှစ်နှင့်ပင် ချီကြာ၏။ ပြန်ပြန်စီရင်ချက်ချဖေလိုလျှင် လာဘ်ထိုးရ၏။ ယခုတော့ အမှုဖြစ်လျှင် လူတွေက ဖတ်ရုံလောထံ သွားကြ၏။

“ကျုပ်မှာ အမှုမပြီးတာ နှစ်သုံးဆယ်ကြာပြီ။ ခုမှပဲ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပြတ်တော့တယ်”ဟု လူတစ်ယောက်က အဖေ့ကို ပြော၏။ ဖတ်ရုံလော၏ တရားရုံးက အပြစ်ပေးရာတွင် လူရှေ့သူရှေ့ ကြိမ်ဒဏ်ပေးတာပင်ပါ၏။ အမျိုး သမီးနှစ်ဦးကို ကာယိန္တရေပျက်မှုဖြင့် လူသုံးဦးတို့ လူရှေ့သူရှေ့တွင် ကြိမ်ဒဏ် ပေးသည်ကို ကျွန်မအဖေ၏ မိတ်ဆွေများက

မြင်ပြီး လာပြောပြ၏။ ဖတ်ရုံလောသည် ရုံးရှေ့တွင် စင်မြင့်တစ်ခု ထိုးထားကာ ကြိမ်ဒဏ်ပေးသည်ကို လူတွေက လာထိုင်ကြည့်ကြ၏။ ကြိမ်ဒဏ်တစ်ချက် ချလိုက်တိုင်း “အလ္လာဟု အက်ကဘာ” (ထာဝရဘုရားရှင်သည် တန်ခိုးကြီးလှပါ၏) ဟုအော်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖတ်ရုံလောကိုယ်တိုင် မြင်းနက်ကြီးစီး၍ ပေါ်လာတတ်၏။

သူ့လူများက ကျန်းမာရေးဌာနမှ ဝန်ထမ်းများ ပိုလီယိုဆေးတိုက်တာကိုလည်း တားမြစ်ကြ၏။ ဒီဆေးက မူဆလင်အမျိုးသမီးတွေကို မြဲသွားစေပြီး ဆွပ်လူမျိုးတုံးသွားအောင်လုပ်တဲ့ အမေရိကန်အကြံပဲဟု ဆိုကြ၏။

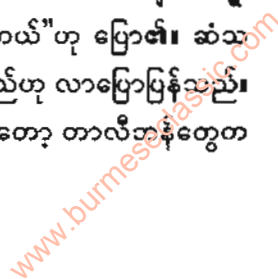
“ရောဂါမဖြစ်ခင် ကြိုတင်တားဆီးတယ်ဆိုတာ အစွလာမ်ဥပဒေသနဲ့ မညီဘူး”ဟုလည်း ဖတ်ရုံလောက ရေပီယိုမှနေ၍ ဟောပြော၏။

“ဆွပ်နယ်မြေမှာ ဘယ်ကလေးမှ ဒီဆေးသောက်တာ မမြင်ချင်ဘူး” ဟုလည်း ဆို၏။

ဖတ်ရုံလော၏ လူများက လမ်းပေါ်တွင် ကင်းလှည့်၏။ စစ်တပ်သည် ကားများပေါ်တွင် စက်သေနတ်တွေတင်ကာ ပတ္တရောင်လှည့်တတ်၏။

တစ်ချို့လူတွေကတော့ ဖျော်ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် အဖေနှင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦး တွေ့ဆုံမိ၏။

“ဖတ်ရုံလောလုပ်တာ ဒီတစ်ခုတော့ ကောင်းတယ်ဗျ။ အမျိုးသမီးတွေ ဈေးမသွားကြတော့ ပိုက်ဆံစုမိကြတယ်”ဟု ပြော၏။ ဆံသဆရာတစ်ဦးကမူ သူ့အလုပ်မရှိ၍ ငတ်တော့မည်ဟု လာပြောပြန်သည်။ ထိုသူကပင် စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ဦးနှင့် တွေ့တော့ တာလီဘန်တွေက ဓူစလင်ကောင်းတွေဟု ပြောပြန်၏။

မူလာအက်စ်အမ်ခေါ် ဘာသာရေး ရေဒီယိုထုတ်လွှင့်ပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် ဖတ်ဖိဂူလာက ပိုပြီး လောဘကြီးလာ၏။ သူ့အစ်ကို မော်လီနာ လီယာကွပ်ရော၊ သူ့သားသုံးယောက်ရော၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလကုန်တွင် အမေရိကန်မောင်းသူမဲ့လေယာဉ်များ၏ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ကြ၏။ လူ့စင် ခန့် သေကြ၏။ သူတွေက ဒေါသဖြစ်ကြကာ လက်စားချေဖို့ ပြင်ကြ၏။ နောက်ထပ် ဆယ်ရက် အကြာတွင် အသေခံဗုံးခွဲသမားများက ဒါဂေရို စစ်တန်းလျားများကို ဗုံးခွဲရာ ပါကစ္စတန် စစ်သား ၄၂ ဦးသေ၏။ ထိုအချိန်က အသေခံ ဗုံးခွဲသမား ပါကစ္စတန်တွင် ရှား၏။ ထိုနှစ်က ၆ ဦးသာရှိ၏။ ဤသည်မှာ ပါကစ္စတန်စစ်သွေးကြွများ၏ အကြီးမားဆုံး တိုက်ခိုက်မှုပင် ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ ဆိတ် သို့မဟုတ် သိုးကိုသတ်ပြီး ပူဇော်နေကြ၏။ သို့သော် ဖတ်ဖိဂူလာက “ဒီနှစ်မှာတော့ ခြေနှစ်ချောင်း သတ္တဝါတွေကို ယစ်ပူဇော်ရမယ်” ဟု ပြော၏။ သူ့ဆိုလိုသည်မှာ “ကခါဖီ အမျိုးသားပါတီ” (အေအင်ပီ) နှင့် နိုင်ငံရေးတက်ကြွလှုပ်ရှားသူများကို ဝါလုပ်ကြံရန်ရည်ရွယ်ပြောဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ၂၀၀၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ကျွန်မအဖေ သူငယ်ချင်းများထဲမှ တစ်ဦးကို လက်နက်ကိုင် ၈၀ တပြန်ပေးဆွဲသွားသည်။ သူ့နာမည်က မာလတ်ဘတ်စ်ဘေဒါ ဖြစ်သည်။ သူသည် အေအင်ပီပါတီ၏ ကျေးရွားဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၏။ မကြာခင် သူ့အလောင်းကို သူတို့မိသားစုသူသာန်တွင် ပစ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လက်တွေ့ခြေတွေကို ချိုးထား၏။ ဤသည်မှာ ဆွပ်တွင် ပထမဆုံးသော ဦးတည်ချက်ရှိရှိ သတ်ဖြတ်မှုဖြစ်၏။ သူက တာလီဘန်တွေ ပုန်းအောင်း ရာနေရာကို စစ်တပ်ကိုပြုလို့ဖြစ်သည်ဟု စွဲချက်တင်ကြ၏။

အာဏာပိုင်များကမူ မသိကျိုးကျွံပြုနေကြ၏။ မင်ဂိုရာတွင် နေရသည်မှာ မလုံခြုံတော့။ ဖတ်ဖိဂူလာ၏ ဌာနချုပ်နှင့်က သိပ်မဝေး။

အန္တရာယ်နဲ့က ရနေပြီ။
တစ်နေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မတို့မိသားစု ရွာသို့ပြန်ကြ၏။ ကျွန်မ အစ်ကိုဝမ်းကွဲက ကားမောင်း၏။ မကြာခင် တာလီဘန်စစ်ကြော ဖျော့ခန်းတစ်ခုကို ဖြတ်ရ၏။ အစ်ကိုက သူ့ကားထဲမှာ ကက်ဆက်ခွေ များကို မြန်မြန်ဖွတ်၏။ တာလီဘန်တွေက စက်သေနတ်တွေ ထိုင်လာကြ၏။

“ညီမတို့ ခေါင်းမြီးမြူးမပါဘဲ သွားလာနေကြတာ မရှက်ဘူးလား” ဟု မေး၏။

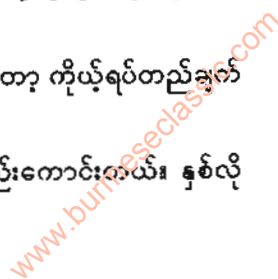
ပြီးတော့ ကျောင်းပြန်တက်သောအခါ ကျောင်းပေါက်ဝတွင် ဧကတစ်စောင်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးကျောင်းက အနောက်တိုင်းပုံစံဖြစ်နေ တာ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်၊ ဆရာကြီးက မိန်းကလေးတွေကို ယူနီဖောင်း တော်ခိုင်းတာပဲ။ အစွလာမ်တရားနဲ့ မညီဘူး။ ဒါကြောင့် ကျောင်းပိတ် ထိတ်ပါ။ မပိတ်ရင် ဆရာကြီးဒုက္ခတွေ့မယ်။ ဆရာကြီးကလေးတွေ ချစ်ရည်မျက်ခွက်ဖြစ်နေပါ့မယ်” ဟု ရေးထားကာ အောက်တွင် “အစွလာမ်အဖွဲ့” ဟု လက်မှတ်ထိုးထား၏။

အဖေက ယောက်ျားလေးများ၏ ယူနီဖောင်းကို ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ သောင်းဘီမှ ရိုးရာဝတ်စုံသို့ ပြောင်းလိုက်၏။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးများ သည်း မိုးပြာရောင် ဘောင်းဘီပွနှင့် ခေါင်းတွင် ပုဝါဖြူစည်းရ၏။ ထောင်းပြင်ပသို့ ထွက်လျှင် ကျွန်မတို့ ခေါင်းတွေကို ပုဝါအုပ်သွားရန် ညွှန်ကြား၏။

အဖေသူငယ်ချင်း ဟိဒယာတူလာကတော့ ကိုယ့်ရပ်တည်ချက် ထို့ မြဲမြံမြဲ ဆုပ်ကိုင်ပါဟု ပြော၏။

‘ဒီယာအူဒင်’ မင်းက စကားပြောလည်းကောင်းကောင်း၊ နှစ်လို

ဖွယ်ရာလည်း ရှိတယ်။ သူတို့နဲ့ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပေးပေါ့။ ဘဝဆိုတာ အောက်ဆီဖျင်ရှူသွင်းပြီး ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုင်း ရှုထုတ်ရုံမဟုတ်ဘူး နော်။ မင်းတစ်ခုခုတော့ ရွေးရမယ်။ တာလီဘန်တွေ ပြောတဲ့အတိုင်း အကုန်လိုက်လုပ်မလား။ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်မူကိုယ့်ဟန် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်မလား။ မင်းတစ်ခုခုတော့ ရွေးရမယ်”

အဖေက ဟိဒယာတူလာပြောတာတွေကို ကျွန်မတို့ထို့ ပြန်ပြောပြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို မြို့မှာရောက်တော့ အဖေထဲ သတင်းစာတွင် စာတစ်စောင်ရေး၏။

“အစ္စလာမ်ဘာသာရေးစွန့်စားသူများ ခင်ဗျား - အစ္စလာမ် ဘာသာတရားကို တလွဲမသုံးကြစေလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကလေးတွေ ကို ဒုက္ခမပေး ကြပါနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်တဲ့ ထာဝရဘုရားရှင်က တစ်ဆူတည်းမို့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်အသက်ထိ ယူနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ကိုတော့ မသတ်ကြပါနဲ့”

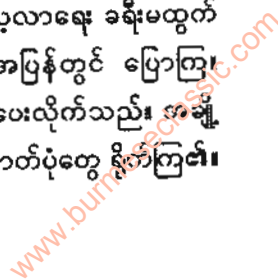
သတင်းစာတွင် ပါလာသောအခါ အဖေက အလွန်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။ ဒါကို အတွင်းစာမျက်နှာ လူမသိ သူမသိ နေရာတွင် ထည့်ထားကာ အယ်ဒီတာက အဖေအမည် ကျောင်းလိပ်စာများကိုမိ ဖော်ပြထားရုံ ဖြစ်သည်။

အဖေက ဤအချက်များကို ဖော်ပြရန် မပြောခဲ့။ သို့သော် လူများစွာတို့ကမူ အဖေကို ပြောကြသည်။

“ခင်ဗျားက ငြိမ်နေတဲ့ရေထဲကို ကျောက်ခဲတစ်ခဲ ပထမဆုံး ပစ်ချလိုက်တာပဲ။ အခုတော့ ကျုပ်တို့လည်း ပြောရဲဆိုရဲသတ္တိတွေ ရှိလာပြီ”

တော်စီး၊ တင်းနစ်ဘောလုံးနှင့် ဆွပ်က ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ

တာလီဘန်တို့သည် ပထမဆုံး ကျွန်မတို့ ဂီတကို ယူ၏။ ထို့နောက် ဗုဒ္ဓဆင်းတုရုပ်ပွားတော်များကို ယူသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ နှိုင်းတို့ ယူ၏။ ကျွန်မတို့ အနှစ်သက်ဆုံးမှာ ကျောင်းမှ လေ့လာရေး အတွက်ခြင်းများ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့သည် ကောင်းကင်ဘုံနှင့်တူသော နှိုင်းနယ်မြေတွင် နေရသည်မှာ ကံကောင်းလှ၏။ သွားစရာလည်စရာ ရာတွေ အများကြီးရှိသည်။ ရေတံခွန်တွေ၊ ရေကန်တွေ၊ စက်တံစီး တွင်းတွေ၊ ဘုရင်ခံအိမ်တွေ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်တွေ၊ ဆွပ်မင်းဆက် စသည့်အချိုးအစားတွေ။ ဤနေရာများသည် ကျွန်မတို့၏ သမိုင်းကို ပြည့်စုံစေသော နေရာများ ဖြစ်ကြသည်။ လေ့လာရေး ခရီးမထွက် ထိုင်နေရာများအကြောင်း ပြောကြ၊ ခရီးမှအပြန်တွင် ပြောကြ၊ နေရာတွင် အိမ်က ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်းချက်ပေးလိုက်သည်။ အချို့ ကျောင်းသားများက ကင်မရာတွေ ပါလာသည်။ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြ၏။

အဖေကလည်း ကျွန်မတို့လေ့လာရမည့် နေရာများ၏ ဇာတ်လမ်း နောက်ခံကို ရှင်းပြတတ်၏။ ဖတ်လိုလား ရောက်လာချိန်မှစ၍ လေ့လာ ရေးခရီးသည် ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီး မိန်းကလေးတွေ အပြင်မထွက်ကြ တော့။

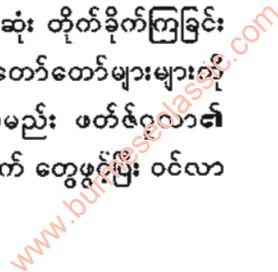
တာလီဘန်တို့သည် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ စေတီတော် များကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်။ ခုရှစ်ဘုရင်များလက်ထက် ရှေးနှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်က လက်ရာတွေ ဖျက်စီးကုန်၏။ သူတို့က ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များသည် အစွလာမ်ဘာသာက တားမြစ်ထားသော “ဟာရမ်”များ ဖြစ်သည်။ ဖျက်ဆီးပစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်ကြသည် တစ်နေ့တွင် “ဂျီဟန်နာအက် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး”၏ မျက်နှာတော်၏ ဖျက်ဆီးပစ်ကြ၏။ ထိုမျက်နှာတော်ကြီးမှာ တောင်ခါးပန်းရံတွင်ထွင် ရေးထားပြီး ဉာဏ်တော်အမြင့် ၂၃ ပေ ရှိသည်။ မင်ဂိုရာမှ ကားနှင့် သွားလျှင် နာရီဝက်လောက် အကွာခရီးတွင် ရှိ၏။ ဗာမိယံ၏ ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်များတွင် တန်ဖိုးရှိသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ဖြစ်ကြောင်း ရှေး ဟောင်း သုတေသီများက ဆိုကြ၏။ အာဖဂန်တာလီဘန်တို့က ဗုံးခွဲဖြင့် ဖျက်ဆီးပစ်ကြ၏။

ဖျက်ရတာကလည်း အတော်ခက်၏။ ပထမဆုံး ရုပ်ပွားတော် မြတ်ကို အပေါက်တွေဖောက်ပြီး ယမ်းတွေထည့်ရပြီး ခွဲ၏။ သို့သော် မအောင်မြင်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ၈ ရက်နေ့တွင် ထပ်ကြိမ် စားသည်။ ချိုင့်ဝှမ်း တောင်ကြားမှ ရွာများကို ငဲ့ကြည့်နေတော်မူသော ဗုဒ္ဓမျက်နှာတော်ကြီးကို သူတို့ ဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဤလက်ရာထဲ ခုနှစ်ရာစု လက်ရာကြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆွပ်ပြတိုက်မှ ဗုဒ္ဓဓမ္မ ဟောင်း ပစ္စည်းများကို ဖယ်ရှားသိမ်းဆီးကြရ၏။ တာလီဘန်တို့သည် ကျွန်မတို့သမိုင်း၊ ကျွန်မတို့အနုပညာ၊ ကျွန်မတို့ ယဉ်ကျေးမှုများ၏

ရန်သူ ဖြစ်လာ၏။ သူတို့က အဟောင်းဟူသမျှကို ဖျက်ဆီးပစ် ကြ၏။ အဆင်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ယူမလာကြ။ သူတို့က မြကျောက်ထွက် ဘောင်ကြီးကို မိုင်းခွဲဖြိုချကာ လှပသော မြကျောက်ဖျာကို ရောင်းပြီး နှစ်ဆိုး အကျည်းတန်သော လက်နက်တွေ ပြန်ဝယ်ကြ၏။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဖိုးထားသော သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲကာ သူတို့ ထရပ်ကားတွေ ဖြစ်သွားဖို့ ပြည်သူတွေထံ ပိုက်ဆံ ထပ်ကောက်၏။

သူတို့ ရေဒီယိုက ကျွန်မတို့ တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းသာမက အနီးအပါး ခရိုင်များသို့ပါ ယုံ့နှံ့နေ၏။ ကျွန်မတို့ ရုပ်မြင်သံကြားစက် နှစ်စုံတွေ ပိတ်လိုက်ကြ၏။ မိုနီဘာနှင့်ကျွန်မတို့ ဘောလီးဂစ်ရုပ်ရှင်တွေ ကြည့်ရတော့။ တာလီဘန်တို့က ကျွန်မတို့ကို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်စေချင် ကြည့်ပေါ်၏။ ကျွန်မတို့ အနှစ်သက်ဆုံးကစားနည်းဖြစ်သော ဇယ် ဆာတ်တန်း ကစားနည်းကိုပင် ပိတ်ပစ်ကြ၏။ ကလေးတွေ ကစားပြီး နည်းမောပျော်ရွှင် နေကြသံကြားလျှင် တာလီဘန်များဝင်လာကာ ဇယ် ဆာတ်ခုံကို ဖျက်ဆီးပစ်တက်ကြ၏။ တာလီဘန်တွေက ကျွန်မ တို့ကို ဆတ်မဲ့အရုပ်တွေလို သဘောထား၏။ ဘယ်လိုလုပ် ဘာဝတ်စသဖြင့် ညွှန်ကြား၏။

တစ်နေ့တွင် ဆရာမအမ်မီဒါ မျက်ရည်တွေကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ခင်ပွန်းက မက်တာမြို့မှ ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဖတ်လိုလား လူများက ထိုရဲစခန်းကို ဝင်တိုက်ပြီး ရဲဝန်ထမ်းများကို ဆတ်ဖြတ်သည့်အထဲ သူ့ခင်ပွန်းပါသွား၍ ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်မ နှစ်နှစ်အကြာတွင် ရဲစခန်းကို တာလီဘန်တို့ ပထမဆုံး တိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ မကြာခင် သူတို့သည် ကျွန်မတို့ရွာ တော်တော်များများတို့ သိမ်းပိုက်ကြ၏။ ရဲဌာနများတွင် အဖြူနှင့် အမည်း ဖတ်လိုလား အလံတွေ လွှင့်ထူလာကြ၏။ သူတို့က အသံချဲ့စက် တွေဖွင့်ပြီး ဝင်လာ

လျှင် ရဲသားတွေက ထွက်ပြေးကြရ၏။ အချိန်တိုအတွင်း သူတို့ နှာ
၅၉ ရွာ သိမ်းကာ စင်ပြိုင်အစိုးရပုံစံ ထူထောင်လာကြ၏။ ရဲဝန်ထမ်း
တွေက ကြောက်လန့်နေ၍ အလုပ်မှနှုတ်ထွက်ကြောင်း သတင်းစာ
များတွင် ကြော်ငြာထည့်ကြ၏။

သူတို့လုပ်ချင်သလို လုပ်တာ လူတွေက ငြိမ်ခံနေကြရ၏။ အချို့
လူတွေက သူတို့ဘဝကို ကောင်းစားမည်ထင်ကာ သူတို့အဖွဲ့သို့ ဝင်ကြ
၏။ ကျွန်မအဖေက ကြိုးစားပြီး တား၏။ သို့သော် မရ။

“ကျုပ်မှာက လက်နက်ကိုင်လဲ မရှိ။ အက်ဖ်အမ်ရေဒီယိုလိုင်းထဲ
မရှိဘူးကိုးဗျ”ဟု အဖေက နောက်ပြောင်သလို ပြောတတ်၏။ ရုပ်ငြိမ်
သံကြားစက်တွေ ကွန်ပျူတာတွေကိုတွေ့လျှင် တာလီဘန်တွေက ခေါ်
ဖျက်ဆီးတတ်၏။

“ဒါတွေဖျက်ပစ်ရင် ဒီပစ္စည်းတွေလုပ်တဲ့ ဂျပန်ကုမ္ပဏီထဲ
အမြတ်ရမှာပေါ့။ သူတို့က ထပ်လုပ်ပြီး ထပ်ရောင်းကြမယ်လေ” ဟု
အဖေကပြောသည်။

“ဒါမျိုး မပြောပါနဲ့ ဆရာရယ်။ အန္တရာယ်သိပ်များတယ်” ဟု
အချို့ လူတွေက သတိပေး၏။ အာဏာပိုင်တွေကလည်း ဘာမှ မထူး
ကြ။ ဘာမှ မလုပ်ကြ။

တစ်နိုင်ငံလုံး ရွေးကုန်ကြပုံပေါ်၏။ တာလီဘန်တို့က ပိုပြီး
လက်ရဲ ဆက်ရဲနိုင်လာကြကာ ကျွန်မတို့မြို့တော် အစွလာမာဘတ်သို့
ဦးတည်လာ ကြ၏။ အစွလာမာဘတ်မြို့တွင် စီဒီဆိုင်တွေ၊ ဒီဇီ
ဆိုင်တွေကို လူငယ်တွေက သိမ်းပိုက်ဖျက်ဆီး၍ပင် လာနေကြပြီ။

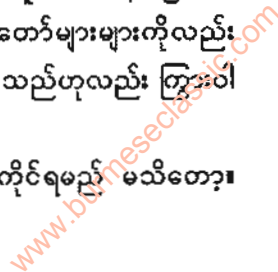
အစိုးရအရာရှိကြီးများနှင့် တပ်မတော်အရာရှိကြီးများက အစွ
လာမာဘတ်မြို့ရှိ ‘ဗလီနီ’တွင် ဝတ်ပြုကြတာများ၏။ ‘ဗလီနီ’

ထူးခေါ်ခြင်းမှာ အုတ်နံရံကို အနီရောင်ချယ်သုတ်ထားလို့ ဖြစ်၏။ ဤ
အလီထဲ၌ အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့် ကတ်ရှီမီးယားတွင် တိုက်ခိုက်ရန် လူငယ်
များကို စုဆောင်းလေ့ကျင့်ထား၏။ ဤဗလီ ‘အဗ္ဗဒူအာဝင်’နှင့် ‘အဗ္ဗဒူရာ
ရှစ်’ ညီနောင်နှစ်ပါးက စီမံအုပ်ချုပ် ထား၏။ သူတို့က အိုစမာဘင်
ဇာဒင်အကြောင်း ဝါဒဖြန့်သူများလည်း ဖြစ်၏။ ၉/၁၁ နောက်ပိုင်း
တွင် သူတို့၏ ရဲရဲတောက်တရားများကြောင့် လူတွေက ကြည်ညိုကြ၏။
အဗ္ဗတမူရှာရာဖ်က အကြမ်းဖက်စစ်ပွဲတွင် အမေရိကန်ဘက်မှ ကူညီ
ရန် သဘောတူလိုက်သည်နှင့် ဤဗလီက အစိုးရဆန့်ကျင်ရေး ဌာနချုပ်
ဖြစ်လာ၏။ ၂၀၁၃ ဒီဇင်ဘာတွင် မူရှာရာဖ်၏ ယာဉ်တန်းကို ဖောက်ခွဲ
ထိခိုက်ရာ၌ ‘အဗ္ဗဒူရာရှစ်’ပင်ပါသည်ဟု စွပ်စွဲခဲ့ကြ၏။ ဖောက်ခွဲရေး
ပစ္စည်းများ ကို ‘ဗလီနီ’ ထဲတွင် သိုလှောင်ထားသည်ဟု စုံစမ်းရေးသမား
များက ပြောသည်။

“အစစ်”နှင့် “ရာရှစ်” ညီနောင်တွင် ကိုယ်ပိုင် ဝက်ဘ်ဆိုက်ရှိ
၏။ တိတ်တဆိတ် တည်ထောင်ထားသော အက်ဖ်အမ်အသံလွှင့်ရုံ ရှိ၏။
သူတို့ကလည်း ဖော်ဇ်ဂူလာကဲ့သို့ပင် ဝါဒဖြန့်မှုများကို အသံလွှင့်၏။

တာလီဘန်တို့ ဆွပ်ကို သိမ်းပိုက်ထားချိန်တွင် “ဗလီနီ” မှ
အဖိုးသမီးငယ်များကလည်း တစ်ခန်းထကြ၏။ အနိပ်ခန်းတွေဟုဆိုကာ
အိမ်အချို့ကို ဝင်ဖျက်၏။ ပြည့်တန်ဆာများဟု စွပ်စွဲကာ အမျိုးသမီး
အချို့ကို ဖမ်း၏။ ဒီဗီဒီဆိုင်တွေ လိုက်ပိတ်သည်။ စီဒီပြားတွေ၊ ဒီဗီဒီပြား
တွေကို မီးရှို့၏။ ထိုအုပ်စု၏ ခေါင်းဆောင်က “အူမီဟာဆိန်” ဖြစ်၏။
“အဗ္ဗဒူအာဝင်”၏ ဇနီး သူက မိန်းကလေးအတော်များများကိုလည်း
အသေခံစားခဲ့သမားများအဖြစ် လေ့ကျင့်ပေးထားသည်ဟုလည်း ကြားပါ
ထတ်၏။

မူရှာရာဖ်အစိုးရက ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမည် မသိတော့။

စစ်တပ်မှ အများစုက ဤဗလီနှင့် ဆက်စပ်နေ၍ဖြစ်၏။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်လည်း ဖောက်ခွဲမှုအခြေအနေတွေ ပိုဆိုးလာ၍ မြို့တော်ကို စစ်သွေးကြွတွေ သိမ်းပိုက်လိုက်မည်ကို ထိုလူတွေ စိုးရိမ်လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဇူလိုင်လ ၃ ရက်နေ့တွင် သံချပ်ကာကားများနှင့် ကွန်မန်ဒိုများက ဗလီကို ဝိုင်းလိုက်ကြရ၏။ လျှပ်စစ် မီးတွေဖြတ်တောက် ပစ်လိုက်၏။ မောင်ရီပျိုးချိန်တွင် သေနတ်သံတွေ ပေါက်ကွဲသံတွေ ထွက်လာ၏။ ဗလီပတ်ပတ်လည် နံရံတွေကို ပုံးခွဲပစ်လိုက်ကြ၏။ ရဟတ်ယာဉ်များကလည်း အပေါ်မှဝဲနေ၏။ အသံချဲ့စက်ဖြင့် အတွင်းမှ မိန်းကလေးများလက်နက်ချရန် ကြေညာ၏။

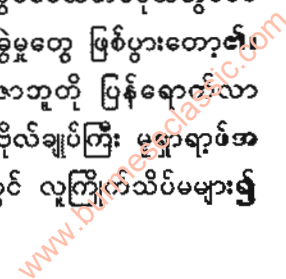
ဗလီထဲမှ အများစုသည် အာဖဂန်နစ္စတန်နှင့် ကတ်ရှမီးယားတွင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ကြ၏။ ဗလီထဲတွင် သဲအိတ်တွေကာရံထားသော ကတုတ်ကျင်းတွေ ရှိ၏။ စိတ်ပူပန်နေသော မိဘများက အတွင်းမှ သူတို့သမီးတွေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ကာ လက်နတ်ချခိုင်း၏။ အချို့ မိန်းကလေးများက လက်နတ်ချရန် ငြင်းကြ၏။ အာဖီနန်အပြစ်ပေးခြင်းက ဂုဏ်ရှိသည်ဟု သူတို့ဆရာမများက သင်ထားသည်ဟု ဆို၏။

နောက်နေ့ညနေတွင် မိန်းကလေးအချို့ ထွက်လာကြ၏။ သူတို့ဘက်တွင် “အဗ္ဗဒူအစစ်”ကပါ သူ့သမီးနှင့်အတူ ပုန်းလျှိုးဝှက်လျှိုး ထွက်လာ၏။ သို့သော် သူ့ဇနီးနှင့် သူ့ညီကတော့ အထဲမှာ နေခဲ့၏။ အတွင်းနှင့်အပြင် ပစ်ခတ်နေကြသံ၊ စစ်သွေးကြွများထဲတွင် လက်ပစ်ဗုံးတွေ ဓာတ်ဆီဗုံးတွေ ရှိ၏။ ဇူလိုင်လ ၉ ရက်နေ့အထိ ဝိုင်းထားရတုန်း၊ အထူးတပ်ဖွဲ့မှ တပ်မှူးပင် စစ်သွေးကြွတို့၏ လက်ဖြောင့်တပ်သား လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးခဲ့ရ၏။ စစ်တပ်က သိပ်စိတ်မရှည်တော့။ သို့ဖြင့် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဝင်ကြတော့၏။

“တိတ်ဆိတ်သော စစ်ဆင်ရေး”ဟု အမည်ပေးထားလေသည်။ တကယ်တော့ အတော်ဆူညံ၏။ မြို့လည်ခေါင်တွင် တိုက်ပွဲ တစ်ခါမှ ဤသို့ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ ကွန်မန်ဒိုများက တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ဝင်ရှင်း၏။ နောက်ဆုံး မြေတိုက်ခန်းတွင် ‘အဗ္ဗဒူရာရှစ်’ နှင့် သူ့လူတွေကို တွေ့ပြီး သတ်ဖြတ်ရှင်းလင်း နိုင်ခဲ့၏။ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်ကျမှ တိုက်ပွဲပြီး၏။ နှစ်ဖက်လုံး လူတစ်ရာကျော် သေဆုံးခဲ့ရ၏။ ထိုအထဲမှာ ကျောင်းသားအချို့မှာ ဆွပ်ပြည်နယ်မှ ဖြစ်၏။ ဗလီတစ်ခုလုံး အဖျက်အစီးတွေ၊ အလောင်းတွေ၊ သွေးသံရဲရဲ၊ ကျွန်မတို့ မြို့တော်ရှိ ဗလီထဲတွင် ဒါမျိုး ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။ ဗလီဟူသည် ကျွန်မတို့ အတွက် အထွတ်အမြတ်နေရာ။

‘ဗလီနီ’ သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ဖတ်ဇ်ဂူလာ၏ တာလီဘန်တွေ နှောင့်လဲလာ၏။ ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်နေ့ကို ကျွန်မ မမေ့။ ထိုနေ့က ကျွန်မမွေးနေ့။ ဖတ်ဇ်ဂူလာ၏ ထိုနေ့က အသံလွှင့်ချက်က ယခင် နှောင့်တာတွေနှင့် ကွဲပြား ခြားနားသွား၏။ သူက ဗလီနီတိုက်ခိုက်မှုကို နှုတ်ချကာ ‘အဗ္ဗဒူရာရှစ်’ သေဆုံးမှုအတွက် လက်စားချေမည်ဟု ဆန္ဒဆို၏။ ထို့နောက် သူက ပါကစ္စတန်အစိုးရ ကို စစ်ကြေညာလိုက်သည်။

ဤသည်မှာ ဒုက္ခအစစ်အမှန်စသောနေ့ ဖြစ်၏။ ရက်အနည်းငယ် အကြာတွင် သူတို့က တပ်မတော်ယာဉ်တန်းတစ်ခုကို စတိုက်၏။ ဆစ်သား ၁၃ ဦး ကျဆုံးကြရ၏။ ဒါမျိုးက ဆွပ်ဒေသတစ်ခုထဲတွင်ပင် ဖောက်တော့။ တစ်ပြည်လုံးတွင် အသေခံဗုံးခွဲမှုတွေ ဖြစ်ပွားတော့၏။ နောက်လင့်ချက်က တစ်ခုသာရှိ၏။ ‘ဘင်နာဇာဘူတို ပြန်ရောက်လာကြွင်း’ အမေရိကန်တွေက သူတို့ မဟာမိတ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မူရှာရာဖ်အဖြစ် စိုးရိမ်လာကြ၏။ သူကို ပါကစ္စတန်တွင် လူကြိုက်သိပ်မများ၍

ဆိုပါ၏။ ထို့ကြောင့် အကွက်တစ်ကွက် ဆင်သည်။ မူရွာရာဖ်ကို လူနီဖောင်းခွက်ခိုင်းကာ အရပ်သားသမ္မတ လုပ်ခိုင်း၏။ သူ့ကို ဘင်နာဇာပါတီက ထောက်ခံခိုင်း၏။ ထို့နောက် ဘင်နာဇာနှင့် သူ့ခင်ပွန်းအပေါ် မသမာစွဲချက်တပ်ထားသည်များကိုလည်း ချေဖျက်စေ၏။ ဇွေတောက်ပွဲ ပြန်လုပ်ကာ ဘင်နာဇာကို ဝန်ကြီးချုပ်တင်မည့် အစီအစဉ်ဖြစ်၏။ မူရွာရာဖ်နှင့် ဘင်နာဇာတို့ကတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မုန်းတီးကြသူများဖြစ်ကြရာ ဤအကြံ မအောင်မြင်နိုင်ဟု ပါကစ္စတန်ပြည်သူများက ထင်၏။ ထိုအချက်တွင် ကျွန်မအဖေလည်း ပါသည်။

ကျွန်မ အသက်နှစ်နှစ်အရွယ်ကပင် ဘင်နာဇာ ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံခဲ့ရ၏။ သို့သော်သူ့အကြောင်း ကျွန်မ အများကြီး ကြားဖူးခဲ့၏။ သူပြန်လာပြီ အမျိုးသမီးဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်မည်ကို ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ သို့မှသာ ဘင်နာဇာကဲ့သို့ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးတွေ ပြောခွင့်ဆိုခွင့်ရှိလာနိုင်ခဲရေးသမားတွေ ဖြစ်လာနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။ သူက ကျွန်မတို့၏ ဖွဲ့စည်းရာပုဂ္ဂိုလ်၊ သူက အာဏာရှင်စနစ် ချုပ်ငြိမ်းအောင်လုပ်မည့် သင်္ကေတ။ ဒီမိုကရေစီ၏ အစသင်္ကေတ။ သူသည်သာလျှင် စစ်သွေးကြွတို့နှင့် စကားပြောနိုင်မည့် တစ်ဦးတည်းသော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်။ အမေရိကန်တပ်ဖွဲ့များကို ပါကစ္စတန်နယ် နိမိတ်အတွင်း ဘင်လာဒင်ကို ရှာဖွေရာတွင် ကူညီနိုင်မည့်သူလည်း ဖြစ်၏။

အချို့လူများကတော့ ဤသည်ကို မနှစ်သက်ကြ။ ၂၀၀၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့အားလုံးသည် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ရှေ့တွင် စုပြုံရောက်ရှိနေကြသည်။ ဘင်နာဇာက ကရာချီတွင် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။ ပါကစ္စတန်မြေကို သူနင်းမိသော် သူ့မျက်ရည်တွေကျလာပြီး ငိုရွှက်လာ၏။ သူပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရသည်မှာ ၉ နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပါပေကော။ အမိုးဖွင့် အက်စီးစ်ကားဖြင့် လမ်းပေါ်ထွက်

ဇာတော့ လူထောင်ပေါင်းများစွာ ထွက်ကြည့်ကြ၏။ သူတို့က နိုင်ငံ၏ နေရာအသီးသီးမှ လာကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ကလေးတွေကို မြှောက်ချီလာကြ၏။ တစ်ချို့က ခိုဖြူတွေလွှတ်၏။ ခိုတစ်ကောင်က ဘင်နာဇာ၏ပခုံးပေါ် လာနား၏။ လူအုပ်က သိပ်များလွန်း၍ ဘတ်စ်ကားက ရွေ့ရုံရွေ့နေရ၏။ ကျွန်မတို့လည်း အတင်းတိုးဝှေ့ကြည့်ကြ၏။

ညသန်းခေါင်မှ ကျွန်မ အိပ်ယာဝင်သည်။ မကြာခင် ဘင်နာဇာ၏ ကားကို စစ်သွေးကြွတွေက ဝှဲခွဲလိုက်ကြ၏။ နောက်နေ့ မနက်ကျွန်မအိပ်ယာထတော့ အဖေက သတင်းကို ပြောသည်။ အဖေတို့ကမူ ဤသတင်းကြောင့် အိပ်ပင်မပျော်ကြ။ ဘင်နာဇာကတော့ အောက်နားဆင်း၍ ခေတ္တနားနေချိန်မို့ သီသီလေး လွတ်သွားသည်။ သို့သော် လူ ၁၅၀ သေကြ၏။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် အကြီးကျယ်ဆုံး ဝှဲခွဲမှုပင် ဖြစ်၏။ ဘတ်စ်ကားဘေးတွင် ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် လိုက်လံစောင့်ရှောက်ကြသော တျောင်းသားအများစု သေကြေကုန်ကြ၏။ သူတို့ကမူ ဘင်နာဇာအတွက် အာဇာနည်များပင် ဖြစ်သွားကြ၏။ ကျောင်းတွင် သူတို့အကြောင်းကိုသာ ပြောနေကြသည်။ ဘင်နာဇာကို မကျေနပ်သူအချို့ကပင် စုတ်တသတ်သတ်နှင့် ကျွန်မတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းကြ။ သို့သော် ဘင်နာဇာ မသေသည်အတွက် သက်ပြင်းချနိုင်ကြသေးသည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် စစ်တပ်က ဆွပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဖွစ်ကားသံတွေ ရဟတ်ယာဉ်သံတွေ ဆူညံနေ၏။ ရဟတ်ယာဉ်တွေ ရောက်လာစဉ် ကျွန်မတို့က ကျောင်းမှာ။ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေကြ၏။ ကျွန်မတို့အပြင်ထွက်ကြည့်တော့ သူတို့က တော်ဖီသကြားလုံးတွေ တင်းနစ်ဘောလုံးတွေ ပစ်ချပေး ကြ၍ ကျွန်မတို့ အလုအယက် ကောက်ကြ၏။ ဆွပ်တွင် ရဟတ်ယာဉ်ကို မမြင်ဖူးကြသူ များ၏။ ကျွန်မတို့အိမ်က

www.burmeseclassic.com

စစ်တပ်ဌာနချုပ်နှင့်နီး၍ ရဟတ်ယာဉ်များ ကျွန်မတို့အိမ်ပေါ်မှ ကျော်ပြီး ယုံသွားကြ၏။ ကော်ဖီသကြားလုံး ဘယ်သူ့ပိုရသလဲဆိုတာ ကျမတို့ ပြိုင်ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် လူတစ်ယောက်က လာပြီးပြော၏။ ဗလီများတွင် ကြေညာထားသည်တဲ့။ နောက်နေ့မှာ နေဝင်မီးငြိမ်းအမိန့်ထုတ်ပြန်မည်တဲ့။ ကျွန်မတို့က နေဝင်မီးငြိမ်းဆိုတာ မသိကြ။

မူရှာရာဖိက တပ်ဖွဲ့ဝင် ၃၀၀၀ စေလွှတ်ကာ ကျွန်မတို့နယ်မြေမှ တာလီဘန်များကို တိုက်ခိုက်ခိုင်း၏။ မဟာဗျူဟာ အချက်အခြာကျသော အဆောက်အဦအားလုံးကို တပ်ဖွဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်မတိုင်မီကမူ နိုင်ငံတစ်ခုလုံးက ဆွပ်ကို လျစ်လျူရှုထားကြ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် စစ်တပ်ထရပ်ကားတစ်စီးကို အသေခံတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ဗုံးခွဲလိုက်၏။ စစ်သား ၁၇ ယောက် အရပ်သား ၁၃ ယောက် သေ၏။ ထိုနောက် တစ်ညလုံး တောင်ပေါ်မှ အမြောက်ပစ်သံတွေ သေနတ်သံတွေ ကြားရ၏။ ကျွန်မတို့ ညဘက် အိပ်၍ပင် မရကြ။

တောင်တန်းများ၏ မြောက်ဘက်တွင် တိုက်ပွဲများဖြစ်သည်ဟု နောက် တစ်နေ့ရုပ်သံသတင်းတွင် ကြည့်ရ၏။ ကျောင်းပိတ်၍ အိမ်မှာသာ နေကြရ၏။ မင်ဂိုရာမြို့ပြင်တွင် တိုက်ပွဲများဖြစ်လေရာ ကျွန်မတို့ ဆီကပင် သေနတ်သံတွေ အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။ စစ်တပ်က စစ်သွေးကြွတစ်ရာကျော်ကို သုတ်သင်နိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်တွင် တာလီဘန် ၇၀၀ က ခဝါဂါစီလာရုံ တပ်မတော်စခန်းတစ်ခုတို့ စီးနင်းတိုက်ခိုက်၏။ တပ်ဖွဲ့ဝင်ငါးဆယ်ကျော် ထွက်ပြေး၏။ ၄၈ ဦး အဖမ်းခံရ၏။ ဖတ်ဇ်ဂူလာ၏လူများက ယူနီဖောင်းတွေ ချွတ်ခိုင်း၊ လက်နက်တွေ သိမ်းကာ တစ်ယောက်ကို လမ်းစရိတ် ရှုပီးငါးရာဖေးပြီး ပြေးခိုင်းကြ၏။ တာလီဘန်များက ရဲစခန်းနှစ်ခုကို ထပ်သိမ်း၏။

ရဲသားတွေ လည်း လက်နက်ချကြရ၏။ မကြာခင် မင်ဂိုရာမြို့ပြင်ဘက် နေရာအတော်များများကို တာလီဘန်တို့က သိမ်းပိုက်လိုက်ကြ၏။

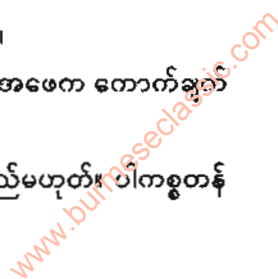
နိုဝင်ဘာ ၁၂ ရက်နေ့တွင် မူရှာရာဖိက တပ်ဖွဲ့ဝင် ၁၀,၀၀၀ ကျော် ထပ်လွှတ်၏။ စက်သေနတ်တပ်ထားသော ရဟတ်ယာဉ်များပါ ဝါလာ၏။ စစ်တပ်က နေရာတကာကို ထိန်းချုပ်လိုက်၏။ ဂေါက်ကွင်း ၅၀ပါ စစ်တပ်စခန်းချ၏။ တောင်ကမ်းပါးရဲများပေါ်တွင် အမြောက်တွေ ဆင်၏။ သူတို့က ဖတ်ဇ်ဂူလာကို စစ်ဆင်ရေးလုပ်၏။ ဆွပ်ကိုပြည်တွင်း စစ်စပြု။ ဖတ်ဇ်ဂူလာတရားဟော နေစဉ် ရဲများက ဝင်ဖမ်းရာ မိလူမိခင် ဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ် သဲမုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု ရုတ်တရက်ကျလာကာ သူလွတ်သွား၏။ ဤအံ့ဩဘွယ်ဖြစ်ရပ်ကို လူတွေ တသသ ပြောစမှတ် ခြကြ၏။ သူ့ကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာက ပိုကြည့်ညှိသူတွေ များလာ၏။

စစ်သွေးကြွတွေက တော်တော်နှင့် အရှုံးမပေးကြ။ အရှေ့ဘက်ခြမ်းကို ထိုးစစ်ဆင်ကာ နိုဝင်ဘာ ၁၆ ရက်နေ့တွင် အယ်လ်ပူရီဖုဒီ သိမ်း၏။ ဒေသခံရဲတပ်ဖွဲ့က ရင်ဆိုင်မတိုက်ဘဲ ထွက်ပြေး၏။ စစ်သွေးကြွများဘက်က ချေချင်းညွှာနှင့် ဥဇဘက်လူမျိုးများ ပါဝင်လာကြ၏။ ထိုမြို့က ကျွန်မတို့အဖိုး နေထိုင်ရာ ရုန်ဂလာနှင့်နီး၍ စိတ်ပူရ၏။ သို့သော် မကြာခင် လက်နက်အင်အား လူအင်အားသာလွန်သော ပါကစ္စတန်တပ်များက မြို့ကိုပြန်သိမ်းနိုင်ခဲ့၏။ ဖတ်ဇ်ဂူလာ၏ ဌာနချုပ် ခိုပါ သိမ်းပိုက်ခဲ့ရာ ဖတ်ဇ်ဂူလာတို့သည် တောင်ပေါ်သို့ ထွက်ပြေးသွားကြရ၏။

သို့သော် တာလီဘန်က ဤမျှနှင့်မပြီး။ “ဒါက နောက်ဆုံးမဟုတ်သေးဘူး” ဟု အဖေက ကောက်ချက်

ချ၏။

ဖတ်ဇ်ဂူလာတို့ အုပ်စုတစ်စုတည်းရှိသည်မဟုတ်။ ပါကစ္စတန်

၏ အနောက်မြောက်နယ်မြေတွင် စစ်သွေးကြွအုပ်စုမျိုးစုံ ရှိသေး၏။ ဆွပ်တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် တာလီဘန်ခေါင်းဆောင် ၄၀ တွေ ဆုံကြကာ ပါကစ္စတန်အစိုးရကို စစ်ကြေညာ၏။ သူတို့က တီတီပီ ခေါ် ပါကစ္စတန်တာလီ ဘန်ညီညွတ်ရေးတပ်ဦးကို တည်ထောင်ရန် သဘောတူကြ၏။ သူ့တွင် တပ်ဖွဲ့ဝင်ပေါင်း ၄၀,၀၀၀ ကျော်ရှိသည် ဆို၏။ သူတို့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အသက် သုံးဆယ်ကျော်ရဲ့မျှရှိသောသူ “ဘေတူလာမေဆွတ်” ကို ရွေးချယ်လိုက်ကြ၏။ သူက အာဖဂန်နီ စတန်တွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဖတ်ဇ်ဂူလာကိုမူ ဆွပ်နယ်မြေ၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရွေးချယ်ကြ၏။

စစ်တပ်ရောက်လာ၍ တိုက်ပွဲတွေရပ်သွားမည်ဟု ကျွန်မတို့ ထင်သည်မှာ မှားသွား၏။ တိုက်ပွဲတွေ ပို၍ပင်ဖြစ်လာကြ၏။ တာလီ ဘန်သည် နိုင်ငံရေး သမားများကိုသာမက လွတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် များ၊ ရဲများကိုပါ တိုက်၏။ ကျွန်မတို့ အရပ်သားတွေလည်း မချောင်း မုတ်ဆိတ်မွေးတိုတာ ရှည်တာက ပြဿနာ။ ခေါင်းမြီးခြုံပြီး လုံတာ မလုံတာကအစ လိုက်ဝေဖန်၏။

ဒီဇင်ဘာ ၂၇ ရက်တွင် ဘင်နာလာဘူတိုက် ရာဂါလ်ပင်ဒီမြို့ ပန်းခြံတွင် ရွေးကောက်ပွဲ စည်းရုံးရေးမိန့်ခွန်းပြော၏။

“အစွန်းရောက်သမားတွေကို ကျွန်မတို့ တိုက်ခိုက်ရမယ်။ ပြည်သူ့ရဲ့ ထောက်ခံမှုရယူပြီး ခြေမှုန်းရမယ်” ဟု ပြော၏။ သူမိန့်ခွန်းတို့ ဩဘာလက်ခုပ်သံ များစွာဖြင့် အားပေးကြ၏။ သူက ကျည်ဆန်ကာ တိုယိုတာလင်ခရူဇာ တံခါးပေါက်ထဲမှနေ၍ လူထုကို လက်ဝှေ့ယမ်း ပြ၏။ မကြာခင် သေနတ်သံတွေ၊ ပေါက်ကွဲ သံတွေ ကြားရ၏။ အသေခံ ဝံ့ခွဲသမားတစ်ဦးက သူကားဘေးတွင် ဝံ့လာခဲ့၏။ ဘင်နာလာကလည်း ကားထဲမှ ထွက်ပြေးရ၏။ ကားအမိုးနှင့် ခေါင်းတိုက်မိပြီး ဒဏ်ရာရသွား

သည်ဟု ဆို၏။ အချို့ကမူ ကျည်ဆံမှန်သွားသည်ဟု ပြောကြ၏။ ဤသတင်းကို ရုပ်မြင်သံကြားမှ ကျွန်မတို့ ကြည့်ကြရ၏။ ကျွန်မ အဖွားကမူ “ဘင်နာလာ မကြာခင်ဂုဏ်ရှိစွာနဲ့ သေလိမ့်မယ်” ဟု ပြော၏။ ကျွန်မတို့ကမူ ငိုကြ၏။ သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးကြ၏။ သို့သော် မကြာခင် သူသေဆုံးသွားကြောင်း သိရ၏။

“မင်းလည်း အဲဒီကို သွားပြီး အမျိုးသမီးအခွင့်အရေးတွေ အတွက် ဘာဖြစ်လို့ သွားမတိုက်တာလဲ” ဟု ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်မေး ခဲ့၏။

ကျွန်မတို့ ဒီမိုကရေစီကို လိုချင်ကြ၏။ ယခုတော့ လူတွေက မေးကြပြီ။

“ဘင်နာလာတောင် သေသွားနိုင်တာ ဘယ်သူမှလည်း လုံခြုံ ခြိတ်ချကြတာမဟုတ်ဘူး” ဟု လူတွေက မေးနေကြပြီ။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံ သည် မျှော်လင့် ချက်ကင်းမဲ့နေပြီဟုပင် ခံစားမိ၏။

မူရှာရာဖ်က ဘင်နာလာ သေဆုံးမှုသည် “ဘေထူလာမေဆွတ်” ၏ ပယောဂမကင်းဟု အပြစ်တင်၏။ ပါကစ္စတန် တာလီဘန်ခေါင်း ဆောင်နှင့် စစ်သွေးကြွတစ်ဦးတို့ သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံမှုကို တိုင်ပင်နေကြ သော ဖုန်းဆက်မှုကိုပါ ဖော်ထုတ်ပြခဲ့၏။ “ဘေထူလာ” ကမူ သူ့မှာ ဘာဝန်မရှိဟု ငြင်းဆို၏။

ကျွန်မတို့ကို အိမ်လာပြီး အစွလာမိတရားတော် သင်ပေးသော အရာတွေရှိ၏။ တာလီဘန်တွေရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်မ ကုန်အန် ဆင်အုပ်လုံး အလွတ်ရနေပြီ။ ဘာသာရေးသမားကြီးဖြစ်သော ကျွန်မ အဖိုးက သိပ်သဘောကျ၏။ ကျွန်မတို့က အာရဗီဘာသာဖြင့် ဘုရား အရွတ်ပြ၏။ ကျွန်မက အနက်အဓိပ္ပာယ်ဘာသာပြန်ကိုပါ သိအောင်

လေ့လာ၏။ ဘင်နာဇာ အလုပ်ကြံခံရပုံ ကို ကျွန်မ၏ဘာသာရေးဆရာ ရှင်းပြတာကို ကြားရတော့ ကျွန်မ အံ့ဩ သွား၏။

“သူ အသတ်ခံရတာ သိပ်ကောင်းတဲ့ဖြစ်ရပ်ပဲ။ တကယ်တော့ သူသာ အသက်ရှင်နေရင် ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး။ သူက အစွဲလမ်း တရားတော်နဲ့အညီ နေတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ရှင်သန်နေရင် မင်းမဲ့ဝါး ထွန်းကားမှာပဲ”

ကျွန်မက တုန်လှုပ်သွားကာ အဖေ့ကို ပြန်ပြောပြ၏။

“အဖေတို့လည်း ရွေးချယ်စရာမှ မရှိတာ။ ဒီဆရာတွေက ကုန်အန်ကို သင်တဲ့သူတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးအဖိုးရဲ့ စကားထဲ အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုတာ နားလည်အောင်လုပ်ရမယ်။ သူ့ရှင်တော် တာတွေ၊ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုတာတွေကို သမီးလိုက်နာစရာ မလိုဘူး။ ထာဝရဘုရားရှင် မိန့်မြှောက်တာကိုပဲ နာယူရမယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ စကားတွေက တန်ဖိုးရှိတယ်။ သမီးအနေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလို့ ရနိုင်တယ်”

အခန်း (၁၁)

လိမ္မာသောအတန်း

ထိုအမှောင်ရက်များတွင် ကျောင်းသည်သာလျှင် ကျွန်မ၏ အဖေတို့မိမိတို့ဘွယ်ရာဖြစ်၏။ လမ်းပေါ်တွင်မူ ဖြတ်သန်းသွားသော အမျိုးသားမှန်သမျှ တာလီဘန်တွေ ဖြစ်နေသလို ကျွန်မခံစားရ၏။ အဖေထံတွင် ကျောင်းလွယ်အိတ်တွေ၊ စာအုပ်တွေ ဖွတ်ထားရ၏။ အဖေက နံနက်ခင်း ရွာမှာ ကျက်သရေအရှိဆုံးမြင်ကွင်းက ကျောင်းယူနီဖောင်းနှင့် ကလေးတစ်ဦးကို မြင်ရ ခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ သို့သော် အဖေကတော့ ကျွန်မတို့မှာ ကျောင်းယူနီဖောင်းပင် မဝတ်ရဲတဲ့ဘဝ။

ကျွန်မတို့ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းကြ၏။ မခမိ သူ့ရိသမ်ကမူ ကျွန်မတို့အတန်းကို ဘယ်သူမှ မသင်ချင်ကြဟု ဆို၏။ ကျွန်မတို့က မေးခွန်းတွေ သိပ်ထုတ်တတ်ကြ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ကို လိမ္မာသောကလေးတွေဟု ထင်စေချင်ကြ၏။ ကျွန်မတို့က အဖေတွေ၊ လိပ်ပြာတွေ ကိုင်ကြရမည့်အစား ဓာတုဗေဒပုံသေနည်းတွေ၊ ဓာတုဗေဒပုံသေနည်းတွေ ရေးနေကြရ၏။ ကျွန်မနှင့် မာလ်ကာသီနူး ပြိုင်ဆိုင်

မူကား မပြီးသေး။ သူ့ကို ကျွန်မ ကျော်တက်နိုင်ပြီး အတန်းထဲတွင် ပထမရအောင် ကျွန်မ မီးကုန်ယမ်းကုန် ကြိုးစားနေ၏။ သို့ဖြင့် သူ့အဖေ ဒုတိယ မိနီဘာက တတိယဖြစ်လာ၏။ ကျွန်မတို့က လက်ရေး လက်သားလည်း လှရ၏။ ပြန်လည်တင်ပြပုံလည်း ကောင်းရ၏။ မိနီဘာက ကျွန်မတို့ သုံးဦးထဲတွင် လက်ရေးလည်းအလှဆုံး။ တင်ပြပုံလည်း အကောင်းဆုံး။ သို့သော် သူက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုမရှိတတ်။ ထို့ကြောင့် မမှားသင့်တာတွေမှားပြီး တတိယရနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မက သင်္ချာသင်၏။ တစ်ခါက သူ့ညပင် ရဖူး၏။ ထို့နောက် ကျွန်မက ပိုကြိုးစား၏။ ကျွန်မ၏ ဓာတုဗေဒဆရာ၊ ဆရာအိုအောဒူလာက ကျွန်မသည် မွေးရာပါနိုင်ငံရေးသမားဟု ပြော၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာစာမေးတော့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ က “ဆရာက ဒီကျောင်းမှာ အဆောင်ဆုံးနော်။ နောက်ပြီး ဆရာအတန်းကလည်း ကျောင်းမှာ အတော်ဆုံး အတန်းဆိုတာ ကျွန်မ ပြောလို့ရမလားဆရာ” ဟု အမြဲတမ်း ပြောတတ်၍ဖြစ်၏။

အခြားမိဘများက ကျွန်မသည် ကျောင်းထောင်သူဆရာကြီး သမီးဖြစ်၍ မျက်နှာသာပေး ခံရတာမဆန်းဟု ပြောကြ၏။ ကျွန်မက သူငယ်ချင်း သုံးဦးမှာမူ စာကို အနိုင်မခံပြိုင်ကြသော်လည်း အချင်းချင်း မနာလိုဝန်တို့မရှိ။ အလွန်ချစ်ကြသည်။ ခရိုင်တွင်းပုဂ္ဂလိကကျောင်း အချင်းချင်းတွင်လည်း ပြိုင်ကြ၏။ တစ်နှစ်တွင် မာလ်ကာအိန္ဒိယ ကျွန်မက အမှတ်တူ ပထမစွဲခဲ့ဖူး၏။ နောက်တစ်ကျောင်းတွင်လည်း သွားပြိုင်ရာ သူ့ရော ကျွန်မပါ ပထမဆုအပြိုင် ရကြ၏။

ကျောင်းမှာက ပြဇာတ်တွေလည်း ကရ၏။ ကျွန်မက “ရီမီယိုနှင့် ဂျူးလီးယတ်” ပြဇာတ်ကို တုပပြီး လာဘ်ပေးလာသော တိုက်ဖျက်ရေးဇာတ်လမ်း ရေး၏။ ကျွန်မက အလုပ်အင်တာဗျူး

သော ရီမီယိုဆိုသည့် အရာရှိအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရ၏။ အလုပ်လျှောက်သူ မိန်းကလေးတစ်ဦးက အလွန်ချောသဖြင့် မေးခွန်းလွယ်လွယ်လေး မေး၏။

“စက်ဘီးတစ်စင်းမှာ ဘီးဘယ်နှဘီးပါသလဲ”

“နှစ်ဘီး”

“သမီးက သိပ်တော်တာပဲနော်”

နောက်အင်တာဗျူးဖြေသူမှာ ကောင်လေးတစ်ဦးဖြစ်လျှင် ခက်ခက်ခဲခဲမေးခွန်း မေး၏။

“မင်း အပေါ်ကို မော့မကြည့်ပဲ မျက်နှာကျက်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပန်ကာက ဘာအမျိုးအစားလဲဆိုတာ ပြောနိုင်သလား”

“ဒါတော့ ဘယ်လို ဖြေလို့ ရမလဲဗျ”

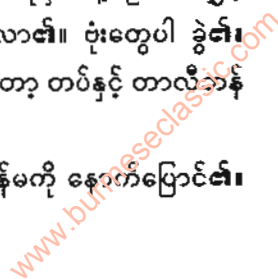
“ဘာကွ။ မင်းက ပါရဂူဘွဲ့လည်း ရထားတယ်ဆိုသေး။ ဒါလေး တောင် မဖြေနိုင်ပါလား”

ထို့နောက် ရီမီယိုက မိန်းမလှလေးကို အလုပ်ခန့်လိုက်၏။

မိန်းမလှလေးနေရာကို မိနီဘာက သရုပ်ဆောင်၏။ ပရိသတ်က သိပ်သဘောကျကြ၏။ ကျွန်မက ဆရာတွေ၏ ပုံစံတွေကိုလည်း ဆူပူပြီး နောက်ပြောင်တော့ ကျောင်းသားတွေ ရယ်ကြ၏။

၂၀၀၇ ခုနှစ်ကုန်သည်အထိ တပ်မတော်က တာလီဘန်ကို ခန့်ခွင့် နှင့် နိုင်သေး။ တပ်မတော်က ဆွပ်တွင် နေရာအနံ့ တပ်ဖြန့်ချိထား၏။ သို့သော် ဖတ်ဇ်ဂူလာကလည်း ရေဒီယိုမှ နေ့စဉ်အသံလွှင့်နေဆဲ။ ၂၀၀၈ တွင် အခြေ အနေက ပိုဆိုးလာ၏။ ဗုံးတွေပါ ခွဲ၏။ သက်ပြတ်မှုတွေ ပိုများလာသည်။ ကျွန်မတို့ကတော့ တပ်နှင့် တာလီဘန် ကြားက မြေစာပင်။

ကျွန်မသူငယ်ချင်း အတီးယားက ကျွန်မကို နောက်ပြောင်၏။

“တာလီဘန်က ကောင်းတယ်။ စစ်တပ်က မကောင်းဘူး”

“မြွေနဲ့ ခြင်္သေ့ ငါတို့ကို အတူတူ လာကိုက်ရင်ကွာ၊ ဘယ်သင်းက ပိုကောင်းတယ် ဆိုမလဲ။ မြွေလား၊ ခြင်္သေ့လား။

ကျွန်မကလည်း တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပက်၏။

မည်သို့ပင် ပြင်ပတွင် အခြေအနေဆိုးနေစေ။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းကတော့ ကောင်းကင်ဘုံကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေ၏။

မိန်းကလေးအများစုက ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်ကြ၏။ ကျွန်မကတော့ တီထွင်သူ ဖြစ်ချင်သည်။ တာလီဘန်နှိပ်ကွပ်သော စက်တစ်ခု တီထွင်ကာ သူတို့ကို အမြစ်ပြုတ် ပစ်ချင်၏။ သို့သော် ကျောင်းမှာလည်း အခြိမ်းခြောက်ခံရတာများသဖြင့် ကျောင်းသူအချို့ ထွက်ကုန်ကြ၏။ ဖက်ဒီဂူလာက မိန်းကလေးများသည် အိမ်မှာပင်နေသင့်ကြောင်း သူ့လူများက မကြာခင် ကျောင်းတွေကို ဝှံ့ခွဲဖျက်ဆီးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ခြိမ်းခြောက်၏။

ပထမဆုံး ဝှံ့ခွဲခံရသော ကျောင်းက “ရွာဂါဇ်ဂေ” ကျောင်းဖြစ်၏။ မာတာမြို့ရှိ အစိုးရမိန်းကလေးမူလတန်းကျောင်း။ ထို့နောက် နေ့စဉ်လိုလို ကျောင်းတွေကို လိုက်ဖျက်ကြ၏။ မင်ဂိုရာမြို့ပေါ်မှာပင် ပေါက်ကွဲမှုတွေဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်အနီးနားတွင်ပါ ဝှံ့ခွဲ၏။ အိမ်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားရာ မျက်နှာကျက်ပေါ်မှ ပန်ကာတွေပင် ပြုတ်ကျ၏။ ကျွန်မသည် မီးဖိုချောင်သို့ ပင် မသွားရဲတော့။ အိမ်ထဲဝင်လိုက် အပြင်ထွက်လိုက်နှင့် လျှောက်ပြေးနေ၏။

မကြာခင် ဟာဂျီဘာသာအထက်တန်းကျောင်း ဘတ်စကတ်ဘောကွင်းတွင် ဝှံ့ပေါက်၏။ ရဲအရာရှိတစ်ဦးပင် သေဆုံးခဲ့၏။ ထိုရဲအရာရှိအသုဘတွင် တာလီဘန်တို့က ဝှံ့ထပ်ခွဲရာ လူ ၅၅ ဦး ထပ်သေ၏။ မိုနီဘာ၏ မိသားစုဝင်များလည်း အသုဘလိုက်ပို့ကြရာ ဆယ်ဦး

ဒက်ရာရခဲ့၏။ ဗလီတိုင်းတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ဝတ်ပြုသံတွေ ညံနေ၏။

“အဖေကော ကြောက်နေပြီလား” ဟု ကျွန်မက အဖေကို မေး၏။

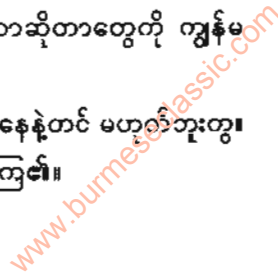
“ညဖက်ကျရင်တော့ ကြောက်တာပေါ့ သမီးရယ်။ ဒါပေမယ့် ဓနက်မိုးလင်းလို့ အလင်းရောင်ရလာရင်တော့ အဖေတို့ သတ္တိတွေ ပြန်ရှိကြတယ်။ အဖေတို့ ဒီနယ်မြေက တာလီဘန်တွေကို မောင်းထုတ်ရမယ်။ ဒါမှ ဘယ်သူမှ အထိတ်တလန့် မနေကြရတော့မှာ” ဟု အဖေက ပြန်ပြော၏။

၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် ဆွပ်နယ်မြေမှ လူကြီးသူမများ စုဝေးကာ ဖက်ဒီဂူလာကို တိုက်ခိုက်ရန် အစည်းအဝေး လုပ်ကြ၏။ အဖေကလည်း ဧည့်ခံရေးသမားထဲတွင် အဓိကပါဝင်၏။ အဖေက အူရဂူဘာသာရေး အင်္ဂလိပ်ဘာသာပါ သွက်လက်ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောဆိုတတ်သူမို့ စည်းရုံးရေးတွင် ပိုထိရောက်၏။

“ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ဘယ်အဖွဲ့ကပဲလုပ်လုပ် အဖေ ဝင်ပါမယ်။ အမှန်တရားဘက်က အမြဲရပ်တည်မယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်တခေါင်းကိုက်နေပါလျက်နဲ့ ဆရာဝန်ရှေ့ ရောက်တဲ့အခါ ဗိုက်နာတယ် ပြောရင် ဆရာဝန်က ဘယ်ကုလို့ရမလဲ။ အမှန်ကို ပြောရဲဖို့လိုတယ်။ အမှန်တရားဟာ ကြောက်လန့်မှုကို ဖယ်ရှားပေးနိုင်တယ်”

အဖေနှင့် စိတ်တူသဘောတူများ စုဝေးတိုင်ပင်ကြသည့်ပွဲများ သို့ ကျွန်မလည်း အမြဲလိုက်၏။ သူတို့ ပြောတာဆိုတာတွေကို ကျွန်မ အစ်လုံးမကျန် လိုက်နားထောင်၏။

“မာလာလာက ဇီဝာအူဒင်ရဲ့သမီးအနေနဲ့တင် မဟုတ်ဘူးဘူး။ ငါတို့ အားလုံးရဲ့ သမီးပဲ” ဟု သူတို့က ပြောကြ၏။

အဖေတို့ ပက်ရှိုဝါနှင့် အစွလာမာဘတ်ကို ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် သွားကြ၏။ ဝီအိုအေတို့ ဘီဘီစီတို့နှင့် အင်တာဗျူးလုပ်၏။ ဆွပ်တွင် ဖြစ်ပျက် နေပုံများသည် အစွလာမာဘာသာကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း ပြောကြ၏။ ဆွပ်မှာ တာလီဘန်တို့ ရှိနေခြင်းသည် တပ်ထဲမှတစ်ချို့ သော ဗျူရိုကရေစီစနစ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း အဖေက ပြော၏။ အဖေကမူ အစိုးရပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စစ်တပ်၊ ထောက်လှမ်းရေးတို့ ကိုလည်း ဝေဖန်၏။ သူတို့ကြောင့် တာလီဘန် သက်ဆိုးရှည်နေကြောင်း စွပ်စွဲ၏။

အဖေက ကျောင်းမှာလည်း ငြိမ်းချမ်းရေးချိတ်ပွဲကို စည်းခွဲ ၏။ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို အမှန်အတိုင်း ပြောရဲရန် အားပေး၏။ မိုနီဘာက ဒါတွေကို သဘောပေါက်၏။

“ငါတို့ ပတ်ရှိုတွန်လူမျိုးတွေက ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းကြ တယ်ဟ။ ဒါပေမယ့် တာလီဘန်တွေကြောင့် ငါတို့ကို ကမ္ဘာက အကြမ်း ဖက်သမားတွေလို့ မြင်နေကြတယ်။ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့က ငြိမ်းချမ်းရေးကို ချစ်တယ်။ ငါတို့ တောင်တန်းတွေ၊ ငါတို့ သစ်ပင်တွေ၊ ငါတို့ ပန်းတွေ၊ ငါတို့ နယ်မြေက အရာရာဟာ ငြိမ်းချမ်း ရေးတွေပဲ” ဟု ပြော၏။ ကျွန်မတို့ကို ရေဒီယိုက အင်တာဗျူးလာ လုပ်၏။ အကြမ်းဖက်သမားတို့ကြောင့် မိန်းကလေးတွေ ကျောင်းထွက်ရ သည့် ကိစ္စကိုမေး၏။ ကျွန်မတို့ ၁၁ နှစ်၊ ၁၂ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတွေ အလှည့်ကျဖြေကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ “ဂျီအို” ခေါ် ကျွန်မတို့နိုင်ငံရှိ သတင်း လိုင်း အကြီးဆုံးတစ်ခုသို့ သွားရ၏။

ကျွန်မအရွယ် အချို့မိန်းကလေးအချို့မှာ အမှန်မပြောရဲကြ။ သူတို့ မိဘတွေက သူတို့သမီးတွေကို အမှန်မပြောစေချင်ပါ။ ထို့ကြောင့်

သူတို့က ကြောက်နေကြ၏။ ကျွန်မကတော့ ဘာတစ်ခုမှ မကြောက် သော အဖေရှိ၏။ အဖေက ကျွန်မဘက်မှ ရပ်တည်၏။

“သမီးက ကလေးပဲ။ သမီးမှာ ပြောခွင့်ဆိုခွင့်ရှိတယ်” ဟု အဖေက အားပေး၏။ ထို့ကြောင့် အင်တာဗျူးတွေကို ကျွန်မ ရဲရဲ တင်းတင်း ဖြေခဲ့၏။ ၁၁ နှစ်သမီးအရွယ်နှင့်မမျှအောင် ကျွန်မ ရဲရဲ ရင့်ရင့်အမြင်တွေ ပြောခဲ့၏။ စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ဦးက ကျွန်မကို “လင်းလက်တောက်ပတဲ့မိန်းမငယ်လေး” ဟု ချီးကျူး၏။ တစ်ယောက်က တော့ “အရွယ်နဲ့မမျှ ထက်မြက်သူ” ဟု ပြော၏။ ကျွန်မက ကျွန်မအခွင့် အရေးကို ပြောသည်။ မိန်းကလေးများ အခွင့်အရေးကို ပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအများ ဘာမှမရှိ။ ဤသည်မှာ ကျွန်မ၏ ပြောရ ဆိုရမည့် တာဝန်။ ဒါကို ဘုရားလည်း ကြိုက်မည်သေချာ၏။ ကျွန်မက ညစဉ် ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ခွန်အားကို ပေးသနားတော်မူပါရန် ဆုတောင်း ၏။

ဆွပ်မီဒီယာကမူ သိပ်သတ္တိမရှိ။ အချို့က တာလီဘန်ပြောရေး ဆိုခွင့် ရှိသူ “မူစလင်ခန်” ဆိုသူကိုပင် “ကျောင်းကျေးဇူးရှင်အဖေကြီး” ဟု တရိုတသေ ခေါ်နေကြ၏။ တကယ်တော့ သူသည် ကျောင်းတွေကို နှုတ်နေသူ။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်မတို့ နယ်မြေမှ စာနယ်ဇင်းသမားများက ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ ပြောရဲဆိုရဲ မရှိကြ။

ကျွန်မတို့မှာက ကားမရှိ။ ထို့ကြောင့် လန်ချားစီးသွားရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ အဖေမိတ်ဆွေအချို့က ကားနှင့် အင်တာဗျူးများကို ထိတ်ပိုးပေး၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မနှင့် အဖေသည် ပတ်ရှိုဝါသို့သွားကာ “ဝါဆာထူလာခန်” ဆိုသော နာမည်ကျော်စာရေးဆရာတစ်ဦး ဦးစီးသော ဘီဘီစီအင်တာဗျူးတစ်ခု သွားလုပ်ကြ၏။ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ အဖေမိတ်ဆွေ ဖာဆာလ်မော်လာနှင့် သူ့သမီးလည်း ပါလာကြ၏။

အဖေနှစ်ဦး သမီးနှစ်ဦး။ ဤအစီအစဉ်ကို ပါကစ္စတန်တစ်နိုင်ငံလုံးမှ နားထောင်နေသည်ဖြစ်၍ အရေးကြီးလှ၏။

“ကျွန်မရဲ့ ပညာသင်ကြားရေးဆိုတဲ့ အခြေခံအခွင့်အရေးတို့ တာလီဘန်တွေက ဖယ်ပစ်ရအောင် ဘယ်လိုသတ္တိတွေ ရှိလို့လဲ” ဟု ကျွန်မကပြော၏။

အင်တာဗျူးပြီးတော့ ကျွန်မကို လူတွေက ဝိုင်းချိုးကျူးကြ၏။ အဖေက “သူက နိုင်ငံရေး လုပ်မယ့်သူပဲ။ လူကြည့်တော့ လေးဘတ် တွားကလေး။ ပြောတော့ နိုင်ငံရေးသမားလေသံပဲ” ဟု ရယ်ပြီးပြော၏။ သို့သော် ကျွန်မ အင်တာဗျူးများကို တစ်ခါမှ ကျွန်မ နားမထောင်ပါ။ ဤသည်တို့မှာ အလွန် သေးငယ်သော ခြေလှမ်းများမျှသာ ဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့၏ စကားလုံးများသည် လေမုန်တိုင်းဒဏ် ခံနေရသော ယူကလစ်ပွင့်လေးများပမာသာ ဖြစ်၏။ ကျောင်းတွေ ဖျက်တာ ဆက်လုပ်ကြ ၏။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၇ ရက်တွင် ပေါက်တွဲ သံတွေ ဆက်တိုက် ကြားနေရ၏။ စစ်သွေးကြွများက ဆန်ဂိုတာ ကွန်ဗင့်ကျောင်းနှင့် အိပ်ဇယ်စီယာ ယောက်ျားလေးကျောင်းတို့ကို ဗုံးလွှာ ခွဲကြသည်ဆို၏။ ဤကျောင်းများက နာမည်ကြီးကျောင်းတွေ။ ဆန်ဂိုတာ ကျောင်းက ကျောင်းသူ ၁၀၀၀ ရှိ၏။ အိပ်ဇယ်စီယာကျောင်းက ကျောင်းသား ၂၀၀၀ကျော် ရှိ၏။ ကျောင်းအဆောက် အဦနှစ်ခုလုံး ဗုံးဗုံးလဲ ပြိုလဲပျက်စီးသွားကြ၏။ အဖေက အပျက်အစီးများကြားမှ သတင်းထောက်များကို အင်တာဗျူးပြော၏။

ကျောင်းတွေ ပြိုလဲသွားလျှင် ပရိဘောဂတွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေကို အရပ်ထဲကလူများက လာလုကြသည်ကို အဖေထံ သိပ်စိတ်ကုန်၏။

“သူတို့က လူသေကောင်ပေါ်မှာပဲပြီး အသားပုတ်တွေ လာစား

ကြတဲ့ လင်းတတွေ ကျနေတာပဲ” ဟု အဖေက ပြော၏။

နောက်နေ့တွင် အဖေက ဦးအိုအေတွင် ဤလုပ်ရပ်ကို ဒေါသတ ကြီး ကန့်ကွက်ခဲ့၏။ မူစလင်ခန့်က တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဖြင့် ပြောနေ၏။

“ဒါတွေလုပ်လိုက်လို့ ခင်ဗျား ဘာအမြတ်ရသွားသလဲ” ဟု အဖေက မေး၏။

“ဆန်ဂိုတာက ခရစ်ယာန်ဘာသာ သင်နေတဲ့သီလရှင်ကျောင်း လေး၊ အိပ်ဇယ်စီယာကျေးတော့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးတွဲသင်တဲ့ ကျောင်းပဲ။ နှစ်ကျောင်းလုံးက အတုအယောင်တွေ” ဟု မူစလင်ခန့်က ပြော၏။

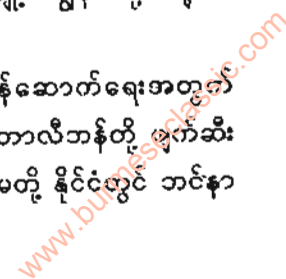
“ဆန်ဂိုတာကျောင်းထောင်တာ ၁၉၀၀ကတည်းကဗျ။ ခုထိ ဘယ်သူ တစ်ယောက်မှ ခရစ်ယာန်ဘာသာ မပြောင်းကြသေးဘူး။ သူတို့ ဆဲက တချို့တောင် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ဖြစ်လာကြသေးတယ်။ အိပ် ဇယ်စီယာကျောင်းကလည်း ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးတွဲထားတာ ဇူလတန်းမှာပဲထားတာ” ဟု အဖေက ပြန်ဖြေ၏။

“မူစလင်ခန့်” က ဘာမှ ပြန်မပြော။

“သူတို့ ကလေးတွေကိုကော စာမသင်စေချင်ဖူးလား” ဟု ကျွန်မက အဖေကို မေး၏။

ကျွန်မတို့ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မဒမ်မာရယမ်က ဆန်ဂိုတာကျောင်းတွင် သူ့ညီမ အေရှာက ထိုကျောင်းမှာ တက်နေသည် ဟု ဆို၏။ ယခု သူ့ညီမနှင့် ကျောင်းသူအချို့ ကျွန်မတို့ကျောင်း ပြောင်းလာကြ၏။

အဖေကမူ ကျောင်းနှစ်ကျောင်း ပြန်ဆောက်ရေးအတွက် အလှူခံ ထွက်၏။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်ကုန်ခါနီးတွင် တာလီဘန်တို့ ဖျက်ဆီး နှောကျောင်းပေါင်း ၄၀၀ ကျော်သွားပြီ။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံတွင် ဘင်နာ

အင်္ဂါခင်ပွန်း မုဆိုးဖို အဖော်ဂါ ဒိရိုက သမ္မတဖြစ်လာ၏။ သို့သော် သူကလည်း ဆွပ်ကို သိပ်မကြည့်ပါ။ သမ္မတသားသည်သာ ဆွပ်တွင် နေပါက တစ်မျိုးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မက ပြောမိ၏။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတဝန်း ဗုံးကွဲသံတွေ စိစိညံနေ၏။ အစွလာမာဘတ်ရှို မာရီလော့ဟိုတယ်ကြီးပင် ဗုံးခွဲခဲ့ရ၏။

တောမှ ဆွေမျိုးတွေ ကျွန်မတို့အိမ်ကို စစ်ပြေးလာကြ၏။ အိမ်က ကျဉ်းကျဉ်း။ လူတွေက ကျပ်သိပ်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမဝမ်း ကွဲတွေ ကတော့ ဂေါ်လီရိုက်ပြီး ပျော်နေကြ၏။ ကျွန်မမောင်လေး ခူးရှားလ်နှင့် ကျွန်မကလည်း အဆက်မပြတ် ရန်ဖြစ်ကြ၏။ ခူးရှားလ်က ကျွန်မနှင့် ရန်ဖြစ်လျှင် အမေဆီ ပြေးတိုင်တတ်၏။

ကျွန်မက အရွယ်လေး နည်းနည်းရလာတော့ မှန်ရှေ့မှာ အလှပြင် တတ်လာ၏။ ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်တုန်းကမှ ယောက်ျား လေးတွေလို ဆံပင်တိုတို ဘိုကေနှင့်။ ယခုတော့ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ပြီး ရုပ်ရှင်ထဲက လူတွေလို လိုက်တုပ်အလှပြင်၏။ ဆံပင်ကလည်း ပခုံး ထောက်အထိ အရှည်ထားလာ၏။ မိုနိုဘာ၏ ဆံပင်ကတော့ ဖြောင့်၏။ ကျွန်မဆံပင်ကတော့ လှိုင်းတွန့်တွေ။ ကျွန်မက လှိုင်းတွန့်ဆံပင်တွေကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ရတာ ကြိုက်သည်။ ရေချိုး ခန်းထဲမှာ မှန်တကြည့်ကြည့် နှင့် အလှပြင်တာကြာတော့ အမေက အပြင်မှနေ၍ အော်သည်။

“ဟဲ့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဧည့်သည်တွေ အိမ်သာဝင်ချင်တာ နှင့်ကို စောင့်နေရတယ်”

၂၀၀၈ခုနှစ် ဥပုသ်လကား အဆိုးဆုံးများထဲမှ တစ်လဖြစ်၏။ ဥပုသ်လတွင် နေ့အခါ မည်သူမျှ အစာမစားကြ။ ရေပင် မသောက်ကြ။ တာလီဘန်များက လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရုံကို ဗုံးခွဲခဲ့၍ ကျွန်မတို့ လျှပ်စစ်မရကြ။ မကြာမီ ဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်းကိုပါ ခွဲပစ်ကြ၍ ဓာတ်ငွေ့

သည်း မရ။ ဓာတ်ငွေ့ဗုံးဘိုး ဈေးက နှစ်ဆကြီး၏။ ထို့ကြောင့် ထင်းပြင် သာ တောမှာလို ထမင်းဟင်း ချက်ကြရ၏။ ရေကောင်းရေသန့်လည်း မရသဖြင့် လူအချို့မှာ ဝမ်းရောဂါဖြင့် စတင်သေဆုံးလာကြ၏။ ဆေးရုံမှာကလည်း နေရာမဆန့်။ ထို့ကြောင့် အပြင်မှာ တဲတွေထိုးပြီး ဘုရားတွေ လက်ခံရ၏။

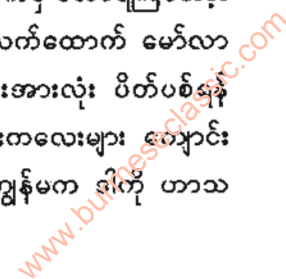
ကျွန်မတို့ အိမ်မှာက မီးစက်မရှိ။ အဖေက မီးစက်တစ်လုံး သယ်ပြီး ကျောင်းမှာ ထား၏။ ရေသန့်ကိုလည်း အဝီစိတွင်းမှ ရသည်။ ထို့ကြောင့် အနီးအနားမှ ကလေးများ သောက်ရေ လာခပ်ကြရ၏။ နေ့စဉ်ပင် လူတွေ အိုးခွက်တွေဆွဲကာ တန်းစီပြီး ရေလာယူကြ၏။ အိမ်နီးနားချင်းတစ်ဦးကမူ စိုးရိမ်တကြီး လာသတိပေး၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ တာလီဘန်တွေကသာ အခုလို ဥပုသ်လမှာ ရေပေးနေတာ သိသွားရင် လာဗုံးခွဲကြလိမ့်မယ်”

“လူတွေက ရေငတ်လို့ မသေဘဲ ဗုံးကွဲလို့ သေမှာပဲဗျား ထူးပါဘူး” ဟု အဖေက ပြန်ပြော၏။

ယခင်တုန်းက ပျော်ပွဲစားထွက်ခဲ့ကြသည့် နေ့ရက်များသည် ကျွန်မတို့အတွက် အိပ်မက်လိုပင် ဖြစ်နေ၏။ နေဝင်သည်နှင့် မည်သူမျှ အပြင်မထွက်ရဲတော့။ အကြမ်းပက်သမားများက စက်တံကွင်းနှင့် နိုင်ငံခြားသားများ တည်းခို ကြသော မာလန်ဂျာဘာဟိုတယ်ကြီးကိုပင် ခွဲပစ်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ အားလပ်ရက်တွင် ကောင်းကင်ဘုံပမာလာပြီး အဝန်းဖြေကြသူ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တစ်ယောက်မှ မလာရဲကြတော့။

၂၀၀၈ခု နှစ်ကုန်တွင် ဖတ်ဇ်ဂူလာ၏လက်ထောက် မော်လာ အရှားက ရေဒီယိုမှနေ၍ မိန်းကလေးကျောင်းအားလုံး ပိတ်ပစ်ခွင့် ပြုကြသည်။ ဇန်နဝါရီ ၁၅ ရက်နေ့မှစ၍ မိန်းကလေးများ တော့င်း သွားရဟု သူက သတိပေး၏။ ပထမတော့ ကျွန်မက ဒါကို ဟာသ

ဟုပင် မြင်၏။

“သူတို့က ငါတို့ကို ကျောင်းမသွားနိုင်အောင် ဘယ်လိုစား
တားဆီးနိုင်မှာမို့လဲ။ သူတို့မှာက အာဏာလည်း မရှိဘူး။ သူတို့က
တောင်တွေကိုတောင် ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် လမ်းကိုတော့
မထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါဘူး” ဟု ကျွန်မက သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောကြား၏။

“နင်ကသာ ရပ်ပစ်လို့ မရဘူး ပြောနေတယ်။ သူတို့က တောင်
တွေကို ဝှံ့ခွဲဖျက်ဆီးပစ်တာ ရာတောင်ကျော်နေပြီ။ အဲဒါကို ဘယ်သူ
တားရဲလို့လဲ” ဟု သူငယ်ချင်းအချို့က ပြန်ပြော၏။

နောက်ဆုံး စာသင်ခန်း၊ နောက်ဆုံးဆရာ၊ နောက်ဆုံး ကျောင်း
သူကျောင်းသား အသက်ရှင်ကျန်နေတဲ့အထိ စာဆက်သင်ရမယ်လို့
အဖေကတော့ ဆွပ်ပြည်သူများကို ပြော၏။ ကျွန်မ မိဘများက
ကျွန်မကို ကျောင်းမတက်ဖို့ တစ်ခါမှ မပြောကြ။ ကျွန်မတို့က ကျောင်းသို့
ချစ်သည်။ ကျောင်းသွားတာ၊ စာဖတ်တာ၊ စာသင်တာက အချိန်ဖြုန်း
နေကြတာမဟုတ်။ ကျွန်မတို့ အနာဂတ်ကို တည်ဆောက်နေကြတာ
ဖြစ်၏။

ဆောင်းရာသီတွင် နှင်းကျ၏။ ကျွန်မတို့ နှင်းဖြင့် ဝက်စံနှင်း
တွေ လုပ်ကြ၏။ သို့သော် သိပ်မပျော်ကြပါ။ ဆောင်းရာသီတွင် တာဝန်
ဘန်တို့သည် တောင်ပေါ်တက် ခိုလှုံနေကြ၏။ သို့သော် သူတို့
ပြန်လာကြမည်ကို ကျွန်မတို့ သိနေ၏။ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာ
ကြဦးမှာလဲ။ ကျောင်းလည်း မကြာခင် ပြန် ဖွင့်တော့မည်။ တာဝန်ဘန်
သည် ကျွန်မတို့၏ ကလောင်တံတွေ၊ စာအုပ်တွေ ကိုကား သိမ်းယူနိုင်
ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ စိတ်ကူးအတွေးများကိုကား ရပ်တန့်နိုင်စွမ်း
မရှိကြပါ။

အခန်း(၁၂)

သွေးစွန်းသော ကွင်းပြင်

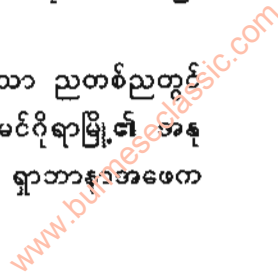
အလောင်းများကို ညဘက်တွင် ကွင်းပြင်၌ ပုံထားကြ၏။ သို့
သော် နောက်တစ်နေ့ လူတွေ အလုပ်သွားလျှင် မြင်နိုင်ကြရန်ဖြစ်၏။

“စစ်တပ်သူလျှို့တို့ သွားရာလမ်းက ဒါပဲ” ဟု စာတန်းတွေလည်း
ထားကြ၏။

“မနက် ၁၁နာရီ မထိုးမချင်း ဒီအလောင်းကို ဘယ်သူမှ လာ
မိကြနဲ့။ ထိရင် မင်းလည်း ခုလိုအလောင်းဖြစ်သွားမယ်” ဟူသော
သတိပေးစာများလည်း ရှိ၏။

သတ်ဖြတ်သော ညများတွင် ငလျင်ကပါ လှုပ်သေးသည်။ လူ
တွေက သဘာဝအန္တရာယ်ရော၊ လူသားအန္တရာယ်ကိုပါ ပေါင်းပြီး
ကြောက်နေကြရ၏။

၂၀၀၉ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ၏ အေးစက်သော ညတစ်ညတွင်
သူတို့ ရှာဘာနာကို သတ်လိုက်ကြသည်။ သူက မင်ဂိုရာမြို့၏ အန
ညာရှင်များနေထိုင်ကြသော ရပ်ကွက်တွင်နေ၏။ ရှာဘာနာအဖေက

ပြန်ပြောပြ၏။ တစ်ညတွင် လူတစ်စု တံခါးလာခေါက်ကာ သူတို့နှင့်အတူ လာကရန် ပြောကြသည်ဟု ဆို၏။ သူက ကချေသည်ဝတ်စုံလဲကာ အပြင်ထွက်လာတော့ သူတို့က သေနတ်များထုတ်ကာ ခြိမ်းခြောက်ကြ၏။ ညကိုးနာရီပင် ရှိသေးသည်။ သို့ သော် နေဝင်မီးငြိမ်းအမိန့်အမည်သူမျှ အပြင်မထွက်ရဲကြ။

“ကျွန်မ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ သိချင်းမဆိုတော့ပါဘူး။ မကတော့ပါဘူး။ ကျွန်မအသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ။ ကျွန်မ မိန်းမသာပါ။ မူစလင်ဘာ သာဝင်ပါ။ မသတ်ပါနဲ့” ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်တောင်းပန်သောအသံကို ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး အတိုင်းသားကြားနေကြရ၏။ မကြာမီ သေနတ်သံတွေ ကြားရ၏။ သူ့အလောင်းကို ဒဏ်တိုက်ဆွဲသွားကာ ကွင်းပြင်တွင် ချထားလိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကွင်းပြင်ကို သွေးလွှမ်းသောကွင်းပြင်ဟုပင် ခေါ်လာကြ၏။

ရှာဘာနာ အသတ်ခံရသည်ကို ကျွန်မတို့ နောက်နေ့တွင် သိကြရ၏။ မူလာအက်ဖ်အမ်ခေါ် ဘာသာရေးအက်ဖ်အမ်မှ ဖတ်ခံရလာက ရှာဘာနာသည် စာရိတ္တပျက်ယွင်း၍ အသတ်ခံရကြောင်း၊ ထူးသောမိန်းကလေးများလည်း သတိထားနေကြရန် ပြော၏။ ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ ဝီတနှင့် အနုပညာကို ဂုဏ်ယူကြ၏။ ယခုတော့ ကချေသည် များစွာသည် လာဟို သို့မဟုတ် ဒူဘိုင်းသို့ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။ ဝီတပညာရှင်များက သတင်းစာတွင် ကြော်ငြာထည့် ကြ၏။ သူတို့အတီးအမှုတ်ကို စွန့်လွှတ်ကာ ဘာသာတရားနှင့်အညီနေကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးကြ၏။

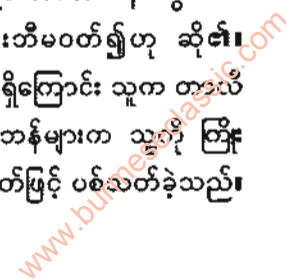
ရှာဘာနာ၏ အကကို လူတွေ သဘောကျကြ၏။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ကို ကချေသည်ဆိုကာ အပြစ်တင်ကြပြန်၏။ သူဌေးသမီးက ဆံသဆရာသားနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်မရှိ။ ဆံသဆရာ သူ

တလည်း သူဌေးသားနှင့် လက်ထပ်ခွင့်မရှိ။ ကျွန်မတို့ ပတ်ရ်တွန် လူမျိုးများက ဖိနပ်ကြိုက်ကြ၏။ သို့သော် ဖိနပ်ချုပ်သမားကိုကား မချစ်ကြ။ ပုဝါတွေ၊ စောင်တွေ မြတ်နိုး၏။ သို့သော် ယက္ကန်းသည်မကို မလေးစား။ ကာယလုပ်သားများသည် မြို့ကောင်း ကျီးများစွာ လုပ်ရ၏။ သို့သော် အသိအမှတ်ပြု မခံကြရ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အများစုသည် ထာလီဘန်နှင့် ဆက်သွယ်ကြ၏။ သို့မှသာ သူတို့လည်း လူလူ သူသူ အဆင့်ရကြ။ အခွင့်အာဏာ ရကြမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လူတွေက ရှာဘာနားအကကို ကြည့်ချင်ကြသော်လည်း သူ့ကို မလေးစားချင်ကြ။ သူ အသတ်ခံရတော့ မည်သူမှ ဘာမှ မပြောကြ။ အချို့ဆိုရင် ဒီမိန်းမပျက် ဒါမျိုးဖြစ်တာကောင်းတယ်ဟု ထောက်ခံနိုင်ကြသေး၏။

“ရှာဘာနားက မူစလင် မဟုတ်ဘူး။ သူက စာရိတ္တပျက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အသတ်ခံရသင့်တယ်” ဟု ဆိုကြ၏။

ကျွန်မကမူ ဤနေ့က အဆိုးဆုံးနေ့ဟု မဆိုလိုပါ။ ရှာဘာနား အသတ်ခံရသည့်အချိန် ပတ်ဝန်းကျင်သည် နေ့တိုင်းပင် အဆိုးဆုံးနေ့ ဖြစ်၏။ အချိန်တိုင်းသည် အဆိုးဆုံးအချိန် ဖြစ်၏။ သတင်းဆိုးတွေ နေရာတကာမှာ ကြားရ၏။ ဘယ်သူအိမ်ဖြင့် ဗုံးခွဲခံရပြီ။ ဘယ် ကျောင်းတော့ ပျက်သွားပြီ။ ဘယ်သူဖြင့် ကြိမ်ဒဏ်ခံရပြီဆိုသည့် သတင်းများသာ၊ ရှာဘာနာ အသတ်ခံရပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဇာတာမြို့မှ ဆရာတစ်ဦး အသတ်ခံရပြန်သည်။ တာလီဘန်တွေ ဝတ်သလို ခြေကျင်းဝတ်အထိ ရှည်သောဘောင်းဘီမဝတ်၍ဟု ဆို၏။ ဒါမျိုးကို အစွဲလမ်းဘာသာမှာ ကန့်သတ်ချက်မရှိကြောင်း သူက တာလီဘန်များကို ပြောခဲ့သည်။ ထို့အတွက် တာလီဘန်များက သူ့ကို ကြီးပေးသတ်သည့်အပြင် သူ့အဖေကိုလည်း သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခဲ့သည်။

တာလီဘန်များ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေကြသည်ကို ကျွန်မ ဖြင့် စဉ်းစား၍ပင် မရတော့။

“သူတို့က ကျွန်မတို့ ဘာသာကို နာမည်ဖျက်နေကြတဲ့သူတွေပဲ။ ရှင်တို့ရဲ့ခေါင်းကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး အစွလားဘာသာက အစစ် အမှန် ဆုံး ဘာသာတရားလို့ပြောရင် ရှင်တို့ လက်ခံမလား။ ကမ္ဘာပေါ်က လူတိုင်းကို သူတို့ မှုစလင် ဖြစ်စေချင်ကြရင် သူတို့ဘာသာ သူတို့ မှုစလင် ပထမဆုံးဖြစ်အောင် ပြသကြရမှာပဲ” ဟု ကျွန်မ အင်တာဗျူးများတွင် ပြောခဲ့၏။

ရဲသား ခေါင်းဖြတ်ခံရတာတို့။ လူလည်ခေါင်မှာ သတ်ဖြတ်ပြ တာ တို့ကို ကြားရ မြင်ရတိုင်း အဖေသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး အိမ်ပြန် လာတတ်၏။ ဖက်ဒ်ဂူလာကို ပထမပိုင်း လက်မခံချင်ကြသူများက နောက်ပိုင်း သူ့ကို သဘောကျလာကြပြီး ရွှေတွေ ငွေတွေ လှူကြ၏။ ထိုသူများပင် ယခုအခါတော့ သူ့ကို ဘဝင်မကျကြတော့။

ခင်ပွန်းသည်က နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ် တာလီဘန် တို့ကို ငွေကြေးအမြောက်အများလှူခဲ့သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး အ ကြောင်း အဖေက ပြောပြ၏။ သူ့ခင်ပွန်း ပြန်ရောက်လာ၍ ရွှေတွေ တာလီဘန်ကို လှူလိုက် ကြောင်းပြောရာ သူ့ခင်ပွန်းက သိပ်ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ တစ်ရက်တွင် ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု ကြားရ၍ သူ့မိန်းမ က ကြောက်လန့်တကြား ငိုမိ၏။

“မငိုနဲ့ဟ။ အဲဒါက နင်လှူလိုက်တဲ့ နားကပ်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေရဲ့ အသံပဲ။ ထပ်နားထောင်လိုက်ဦး။ ကြားရဦးမယ်။ နင့်ရဲ့ လော့ကက်တွေ၊ လက်ကောက်တွေရဲ့ အသံတွေ” ဟု ခင်ပွန်းသည်က ပြောလိုက်သည် ဆို၏။

ကောလိပ်တုန်းက အဖေ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း အိရုန်

အုလ် ဟက်ဟက်ကာနီက အစွလာမာဘတ်တွင် သတင်းစာဆရာ ဖြစ် လာ၏။ သူက ဆွပ်အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ အစည်းအဝေးတစ်ခု တျင်းပ၏။ ဆွပ်က သူဖိတ်ထားသော ပညာရှင်တွေ၊ ရှေ့နေတွေက ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောကြ။ ကျွန်မအဖေနှင့် စာနယ်ဇင်းသမား အချို့ တတော့ ပြောစရာရှိတာ ပြောကြ၏။ အများစု မပြောရဲကြခြင်းမှာ သူတို့ကို တာလီဘန်က သိသွားပြီ အပြိုးထားမှာ ကြောက်ကြ၍ ဖြစ်၏။ အန္တရာယ်တွေက ကျွန်မတို့အိမ်နား ကပ်လာ၏။

လူတွေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မယုံသင်္ကာတွေ ဖြစ် လာကြ၏။ ကျွန်မအဖေကိုလည်း လက်ညှိုးထိုးသူတွေ ပေါလာကြ၏။

“ငါတို့ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အသတ်ခံနေရ တယ်။ ဒါပေမယ့် တာလီဘန်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန်တဲ့ ဇီယာအူဒင် တျတော့ ခုထိ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး။ သူက ဟိုဘက်က ပဉ္စမံသူလျှို ဖြစ်နိုင်တယ်”

တကယ်တော့ အဖေကို တာလီဘန်က မကြာခဏ ခြိမ်း ခြောက်ဖူးသည်။ အဖေက ကျွန်မတို့ကို ဘာမှပြန်မပြော။ အဖေက ဖတ်ရှုဂါမြို့သို့ပင် သွားကာ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်ခဲ့ပြီး တာလီ ဘန်ကို ချေမှုန်းရန် စစ်တပ် အကူအညီ ထပ်တောင်းဖူးသူ ဖြစ်၏။

အဖေကတော့ ဘာမှဂရုမစိုက်။ ကျွန်မကသာ အဖေအတွတ် စိတ်ပူလာ၏။ အဖေက အစည်းအဝေးတွေ ခေါ်၏။ ဆွေးနွေးပွဲတွေ လုပ်၏။ ညသန်းခေါင်ထိ အိမ်မရောက်တာများ၏။ သူငယ်ချင်း အိမ် တွေမှာ ပုန်းလျှိုးကွယ် လျှိုးနေရ၏။ မိသားစုရှေ့တွင် သူ အသတ်ခံရ ချေမှုန်းမှုကို သူ မလိုလား။ အဖေ အိမ်ပြန်မရောက်မချင်း ကျွန်မ အိပ်လို့မရ၊ နောက်ဖေးတံခါးဘေးတွင် လှေကားတစ်ခု အမြဲထောင်ထားကြ၏။ အရေးအကြောင်းဆို အဖေ နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ပြေးနိုင်ရန် ဖြစ်၏။

အမေကမူ တာလီဘန်တွေ ရုတ်တရက်ရောက်လာလျှင် အမေ့ကို သူ ဘယ်လို ကယ်ထုတ်ရမည့်အကြောင်း အမြဲစဉ်းစားနေ တတ်၏။ သူ့က ခေါင်မိုးအောက်တွင် ဓားတစ်ချောင်း ထိုးအိပ်၏။ ကျွန်မက လည်း ခဲကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားနိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထား၏။ ကျွန်မမောင် လေးတွေနှင့် ကျွန်မ ဥမင်လိုက်ခေါင်းတူးရန် ကြိုးစားကြဖူး၏။ တာလီဘန်တွေ ပျောက်သွားစေသော မှော်အတတ်ပညာရရန်လည်း ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းတတ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ မောင်လေးအားတားလံကလည်း ခြံထဲတွင် တွင်းတစ်တွင်း အားကြိုးမာန်တက် တူးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟဲ့”

ကျွန်မက မေးလိုက်သောအခါ “အလောင်း မြေမြှုပ်ဖို့ ကျင်းတူးနေတာ” ဟု ဖြေ၏။ ကျွန်မတို့ မြင်ရကြားရသမျှများသည် သတ်တာ ဖြတ်တာ သေတာ ကြေတာချည်းဖြစ်သဖြင့် သူလည်း အလောင်းမြှုပ်ဖို့ ကျင်းတူးတမ်း ကစားသည်မှာ မဆန်းတော့။ ကလေး တွေက တူတူပုန်းတမ်းတို့၊ သူ့ခိုးပုလိပ်တို့ မကစားတော့ဘဲ ယခု စစ်တပ်နဲ့ တာလီဘန် စစ်တိုက်တမ်းကစားနေကြ၏။ သစ်ကိုင်းတွေ ချိုးကာ ခုံးကျည်လုပ်ကြ။ တုတ်ချောင်းတွေနှင့် သေနတ်လုပ်ကြ။ တစ် ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တိုက်ကြ ခိုက်ကြ။

ကျွန်မတို့ကို မည်သူမျှ အကာအကွယ်မပေးကြ။ ကျွန်မတို့၏ အရေးပိုင်မင်း “ဆီယက်ဂျာဗစ်”သည်ပင် တာလီဘန်အစည်းအဝေး ဘဝတွေတက်။ သူတို့ ဗလီမှာ ဘုရားသွားရှိခိုး။ သူတို့ အစည်းအဝေး တွေမှာ ဦးဆောင်နေချေ၏။ သူသည်ပင် တာလီဘန်အစစ် ဖြစ်ချေ၏။ တာလီဘန်တို့က အစိုးရကိုသာမက အင်ဂျီအိုတွေကိုလည်း တိုက်ခိုက်၏။ အင်ဂျီအိုတို့သည် အစ္စလာမ်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ကြံ၍ ဟု စွပ်စွဲ၏။

တာလီဘန်တို့ထံမှ ခြိမ်းခြောက်စာများရ၍ အင်ဂျီအိုများက အရေးပိုင် မင်းထံသွားတိုင်လျှင် သူက လက်ခံ၍ပင် နားမထောင်။ အစည်းအဝေး တစ်ခုတွင် အဖေက သူ့ကို စိမ်ခေါ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့အမိန့်နာခံနေတာလဲ။ ဖတ်ဇ်ဂူလာရဲ့ အမိန့်လား။ အစိုးရရဲ့ အမိန့်လား”

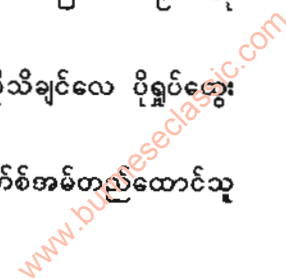
အာရဗီတွင် ဆိုရိုးစကားတစ်ခုရှိ၏။ “ဘုရင်လုပ်တာ လူတွေ သိုက်လုပ်ကြသည်” ဆိုသောစကား။ မိမိတို့ ခရိုင်တွင်းမှ အကြီးအကဲ သည်ပင် တာလီဘန်နှင့် ဆက်သွယ်မှတော့ တာလီဘန်တွေ လက်ရဲ ခတ်ရဲနိုင်နေကြတာ ဘာဆန်းမလဲ။

ကျွန်မတို့က အစိုးရအာဏာပိုင်များသည် တာလီဘန်များကို အားပေးနေသည်ဟုပင် ယုံကြည်ထားကြ၏။ စစ်တပ်က ဆွပ်နယ်မြေ ခွင် တာလီဘန် ရှိစေချင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မတို့နယ် မြေတွင် အမေရိကန်များက အခြေစိုက်လေယာဉ်ကွင်းထားချင်၍ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ကိုယ်ပြဿနာကိုယ် ရှင်းနေရလို့ ခင်ဗျားတို့ကို တူညီနိုင်ဘူးဟု သူတို့ ပြော၍ရသွား ပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း အမေရိ ကန်တ ကျွန်မတို့စစ်တပ်က တာလီဘန်ကို နှိပ်ကွပ်ရမည့်အစား ကူညီ နေသည်ဟု ဝေဖန်မှုတွေ ပို့လာခြင်းဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ငွေယူပြီး ဒီအကြမ်းဖက်သမားတွေကို အကူအညီ ပေးနေတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ပြောတယ်နော်။ ဒါဆိုရင် သူတို့က သွန်တော်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ခိုက်နေတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု အစိုးရက ပြန်မေး၏။

“ပြဿနာက သိပ်ရှုပ်တယ်။ သမီး ပိုသိချင်လေ ပိုရှုပ်တော့ သည်” ဟု အဖေက ကျွန်မကို ပြော၏။

၂၀၀၈ခုနှစ်တွင် အစိုးရက တီအင်အက်စ်အမ်တည်ထောင်သူ

ဆူဖီ မိုဟာမက်ကိုပင် ထောင်မှလွတ်ခဲ့၏။ သူက သူ့သားမက် ဖက်စ်ဝု လာထက်တော့ ပျော့ပြောင်းပုံရ၏။ သူက အစိုးရနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်လို၏။ အဖေက ဒါကို ထောက်ခံ၏။ ဒီလိုလုပ်ဖြစ်လျှင် ဆွပ်နယ်မြေ အေးချမ်းနိုင်သည်။ သူတို့က လက်နက်တွေစွန့်ပြီး သာမန်လူလိုသာ နေထိုင်ကြလျှင် အေးချမ်းသွားပြီ။

စစ်တပ်ကတော့ တောင်ပေါ်မှာ အမြောက်တွေ ဆင်ထားဆဲ ပင်ဖြစ် ၏။ တစ်ညလုံး အမြောက်သံ ကြားနေရ၏။ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ် လောက်ခြားပြီး အမြောက်တွေ ပစ်နေ၏။ နားတွေအူလွန်းလို့ အိပ်၍ မရ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် တာလီဘန် ဆယ်နှစ်ဦးသေသည် ဟု သော သတင်းကြားရ၏။ အမြောက်တွေ ပစ်နေသော်လည်း ဘာသာ ရေးအက်ဖ်အမ်က လွင့်ထုတ်နေသော အသံလွင့်အစီအစဉ်တော့ ရပ်မသွားစေနိုင်သည်ကား အံ့ဩစရာဖြစ်၏။

စစ်တပ်ရော၊ တာလီဘန်ပါ အင်အားကောင်းကြ၏။ တစ်ထီ လိုမီတာခြားတွင် တစ်ခါ လမ်းတွေပိတ်ဆို့ထားကြ၏။ သူတို့က ကျွန်မတို့ ပြည်သူတွေကိုတော့ တားဆီးထားနိုင်ကြပြီ။ သူတို့အချင်းချင်းတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေကြ၏။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဒင်္ဂါးပြားတစ်ခု၏ ခေါင်းနှင့်ပန်းသာ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်မတို့ ပြည်သူတွေကသာ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ခံနေကြရ၏။ အဖေကတော့ ဘာမှမကြောက်။ ဆက်ပြီး ပြောစရာရှိတာ ပြောရဦးမည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်မလည်း လူသားပင်။ သေနတ်သံတွေ ကြားရလျှင် နှလုံး ခုန်သံက ပိုမြန်လာ၏။ တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်မ သိပ်ကြောက်၏။ သို့သော် ဘာမှ မပြော။ ကျောင်းသွားတော့ မပျက်။ လူတွေကတော့ ရက်စက်သူ တွေကြားထဲမှာ နေရတာ ကြာလာ၍ ကြမ်းကြုတ်လာကြ၏။ တာလီဘန် တို့သည် ကျွန်မတို့ ပတ်၍တွန်လူမျိုး၏ တန်ဖိုးကိုသာမက အစုလား

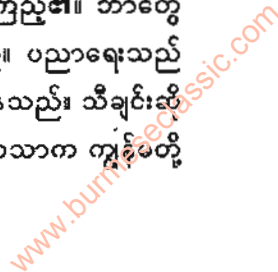
ဘာသာ၏ တန်ဖိုးကိုပါ ဖြိုဖျက်ပစ်ကြ၏။
ကျွန်မက “စတီဖင်ဟော့ကင်း” ၏ “အချိန်သမိုင်း အကျဉ်း ချုပ်” စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး စကြဝဠာစတင်ခဲ့ပုံ၊ အချိန်နောက်ပြန်ဆုပ်သွား သည်မှာ ရှိ၊ မရှိ စသည်တို့ကို ရှင်းပြသည်ကို သဘောကျမိ၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်မအသက်က ၁၁နှစ်သာ ရှိသေးရာ ကျွန်မလည်း ထတ်နိုင်လျှင် အချိန်ကို နောက်ပြန် ဆုတ်၍ ရချင်၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၃)
ဂုဏ်မာကိုင်၏ ဒိုင်ယာရီ

အမှောင်ရက်များအတွင်း ကျွန်မအဖေထံ သူ၏မိတ်ဆွေ အဗ္ဗ
 နိုင် ကာကာထံမှ ဖုန်းလာ၏။ သူက ပတ်ရှ်ဝါအခြေစိုက် ဘီဘီစီ
 သင်းထောက်။ သူက တာလီဘန်များလက်အောက်တွင် ကျရောက်
 သော ကျောင်းဆရာမ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းသူတစ်ဦးဦး၏ ဒိုင်ယာရီ
 နှစ်စောင်ကို တင်ပြလို၍ ဖြစ်၏။ အစပိုင်းတွင် မဒမ်မာရီယမ်၏ ညီမ
 အရှင်က ရေးပေးရန် သဘောတူ၏။ သို့သော် ဤ အကြောင်းကို
 သိသောအခါ သိသွားတော့ အန္တရာယ်သိပ်များသည်ဆိုကာ ခွင့်မပြုတော့။
 ဤအကြောင်း အဖေပြောနေသံ နားစွန်နားဖျားကြားတော့
 ကျွန်မ ရေးလိုကော မရဖူးလား”ဟု အဖေ့ကို မေးကြည့်၏။ ဘာတွေ
 ဖြစ်သလဲ ဆိုတာကို လူတွေ သိစေချင်သည်။ ပညာရေးသည်
 ကျွန်မတို့ အခွင့်အရေး ဆိုသည်ကို ကျွန်မပြောချင်နေသည်။ သိချင်းသိ
 သည်း ကျွန်မတို့အခွင့် အရေးပင်။ အစွလာမ်ဘာသာက ကျွန်မတို့

ကို အခွင့်အရေးတွေ ပေးထား၏။ မိန်းကလေးတိုင်း ယောက်ျားတွေ
တိုင်း ကျောင်းသွားသင့်သည်။ ကုန်အန်ကျမ်းတွင် ကျွန်မတို့ အသိပညာ
ရှာရမည်။ ကြိုးစားရမည်။ လောက၏ ခက်ခဲနက်နဲ သော အကြောင်း
များ လေ့လာရမည်ဟု ရေးထား၏။

ကျွန်မ ယခင်က ဒိုင်ယာရီ တစ်ခါမှ မရေးဖူးခဲ့။ ဘယ်
စရေးရမှန်းပင် မသိ။ ကျွန်မတို့တွင် ကွန်ပျူတာတစ်လုံးရှိ၏။ သို့သော်
လျှပ်စစ်ဓာတ်အားက မကြာခဏ အပြတ်ခံရ၏။ အင်တာနက်ထက်
ကလည်း နေရာအနည်းငယ်တွင်သာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဟိုင်ဘာကာ
ကျွန်မအဖေ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် ညနေကျလျှင် ဆက်သွယ်၏။ သူ
ကျွန်မတို့ကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်ရန် သူ့ဖုန်းကို သုံး၏။ သူ့ဖုန်း
ထောက်လှမ်းရေးတွေက ကြားဖြတ်နားထောင်တတ်သည်ဟု ပြောသည်။
သူက ကျွန်မကို လမ်းညွှန်ပြ၏။ ကျွန်မ တစ်နေ့တာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံ မေးခွဲ
တွေ မေး၏။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးတွေ၊ သဘောထားတွေ မေး၏။ ကျွန်မ
နေ့စဉ် အုရဒူဘာသာဖြင့် နာရီဝက် လေးဆယ့် ငါးမိနစ်ခန့် ပြောကြား
ထိုနောက် သူက ကျွန်မပြောတာတွေကို ပြန်ရေးပေးသည်။ သို့ဖြင့်
တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် ဘီဘီစီ၏ အုရဒူဝက်ဘ်ဆိုက်တွင် ဖော်ပြခြင်း
ခံလာရ၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလက နာဇီတို့လက်အောက်မှ အပြစ်
အပျက်များကို မှတ်တမ်းရေးသော ၁၃ နှစ်သမီး ဂျူးလူမျိုး အင်နီစော
အကြောင်း သူက ပြောပြ၏။ သူက ခံစားမှုမှတ်တမ်း ဒိုင်ယာရီ
အကြောင်း ပြော၏။ နောက်ဆုံးတွင် အင်နီသည် ညှဉ်းပန်းရေးစခန်း
တွင် အသက် ၁၅နှစ်၌ သေဆုံးသွားရပုံအကြောင်း ပြောပြသည်။
နောက်ပိုင်း သူ ဒိုင်ယာရီကို စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေရာ အလွန်အမွှေး
ပကားကြီးသော မှတ်တမ်းတစ်ခု ဖြစ်လာ၏။

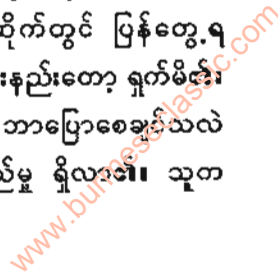
ဟိုင်ကာကာက ကျွန်မ၏ နာမည်ရင်းကိုသုံးလျှင် အန္တရာယ်

များ၍ ဂူလ်မာကိုင်ဟူသော နာမည်ဂုဏ်ကို သုံးစေ၏။ အဓိပ္ပာယ်က
“ပြောင်းပန်းလေး”။ ပတ်ရီတွန်ကျေးလက်ပုံပြင်တစ်ခုမှ သူရဲကောင်း
လေး တစ်ဦး၏အမည် ဖြစ်၏။ ဂူလ်မာကိုင်နှင့် မူဆာခန်တို့သည်
အာရှားမှာတွေ့ကြပြီး ချစ်သူများ ဖြစ်သွားကြ၏။ သို့သော် သူတို့
နှစ်ဦးမှာ မျိုးနွယ်စုများ မတူကြသဖြင့် စစ်ဖြစ်ကြ၏။ မည်သို့ဆိုစေ
နှိတ်စပီးယား၏ ရီမိယို ဂျူးလီယက်ကဲ့သို့ကား အလွမ်းဖတ်သိမ်း
သူတို့။ ဂူလ်မာကေးသည် ကုန်အန်ကျမ်းမြတ်ကို အသုံးပြုကာ စစ်၏
အောင်းကြောင်း ပြောဟောနိုင်၍ တိုက်ပွဲတွေရပ်စဲကာ ချစ်သူနှစ်ဦး
သိင်းကြလေသတည်းဖြစ်၏။

ကျွန်မ၏ ပထမဆုံး ဒိုင်ယာရီသည် ၂၀၀၉ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ
၁၅ နေ့စတင်ထွက်ပေါ်လာ၏။ ခေါင်းစဉ်က “ကျွန်မ ကြောက်တယ်”။
“မနေ့ညက ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲတွင် စစ်တပ်ရဟတ်ယာဉ်
များနှင့် တာလီဘန်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ခြောက်ခြားဖွယ် အိပ်
မက်ကို မက်ခဲ့သည်။ ဆွပ်ပြည်နယ်တွင် စစ်ဆင်ရေးများ စကတည်းက
ကျွန်မ ဤကဲ့သို့ အိပ်မက်မျိုးများ မက်ခဲ့၏”

တာလီဘန်များ ခြိမ်းခြောက်၍ ကျောင်းမသွားရဲပုံ၊ ကျွန်မ
အာရှားမှအပြန်တွင် “နင့်ကိုသတ်မယ်” ဟု လူတစ်ယောက်က လာခြိမ်း
ခြောက်ပုံ၊ ကျွန်မက ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့် သုတ်သီးသုတ်ပြာ အိမ်ပြန်
ခြင်းရပ်၊ နောက်မှ ထိုသူက သူ့ဖာသာသူ အခြားသူနှင့် တယ်လီဖုန်း
ပြောနေသည်ကို တွေ့ရ၍ သက်ပြင်းချရပုံများကို ရေးထား၏။

ကျွန်မ၏ စကားလုံးများကို ဝက်ဘ်ဆိုက်တွင် ပြန်တွေ့ရ
သည်မှာ ရင်ခုန်စရာကောင်းလှ၏။ စ၊စချင်း နည်းနည်းတော့ ရှက်မိ၏။
နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဟိုက်ကာကာက ကျွန်မကို ဘာပြောစေချင်သလဲ
ဆိုတာ သိလာ၍ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိလာ၏။ သူက

တာလီဘန်တို့လက်အောက်တွင် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနေရသော ဘဝများကို ရေးစေချင်၏။

ကျွန်မက ကျောင်းအကြောင်းရေးတာ များ၏။ ကျွန်မရေတပ်အပြာရောင်ယူနီဖောင်းကို ကြိုက်၏။ သို့သော် အရပ်ဝတ်များသာ ဝတ်ရပြီး ကျောင်းစာအုပ်တွေကို ပုဝါအောက်တွင် ဖွတ်ရင်းရောင်စုံအဝတ် မဝတ်ရ ဟု အမိန့်ထုတ်ထားပုံ။ ကျွန်မအမေရယ်၊ ဦးဝမ်းကွဲရယ် ဈေးကို ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် စွန့်စွန့်စားစားသွားကြရင် ဈေးထဲမှ လူများကလည်း အသေခံပုံခွဲသမား ဘယ်နေ့ပေါ်လာမလဲဟု စိုးထိတ်နေကြပုံတွေ ရေး၏။

ကျောင်းက ကလေးတွေက ဒိုင်ယာရီအကြောင်း လူပြောသူပြော များလာ၏။ မိန်းကလေးတစ်ဦးဆိုလျှင် စာရွက်ပင်ထုတ်ထား အဖေကိုလာပြ၏။

“တယ်ကောင်းတဲ့ စာပဲကွ” ဟု အဖေက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ပြော၏။

ဒီစာရေးတာ ကျွန်မပါဟု ကျွန်မပြောချင်လိုက်တာ ပါးစင်သယား လို့။ သို့သော် ဘီဘီစီသတင်းထောက်က အန္တရာယ်သိပ်ကြီးတယ်ဟု ကျွန်မကို ပြောထား၏။ ကျွန်မက ကလေးပဲ။ ကလေးကို ဘယ်သူတိုက်ခိုက်မှာလဲဟု ကျွန်မထင်၏။

ကျွန်မ ဒိုင်ယာရီကို လူကြိုက်ပိုများလာကာ အချို့သတင်းစာများကပင် ကိုးကားဖော်ပြကြ၏။ ဘီဘီစီက တခြားမိန်းကလေးအသံကြီးအသံလွှင့်ပေး၏။ ကလောင်တံနှင့် အသံလက်နက်က စက်သေနတ်တွေရဟတ်ယာဉ်တွေ၊ သံချပ်တာတွေထက် ပိုမိုအစွမ်းထက်ပါလား ဆိုသည်ကို ကျွန်မသိလာ၏။

အချို့ဆရာများက ကျောင်းမလာကြတော့။ “ဆရာတစ်ဦးက

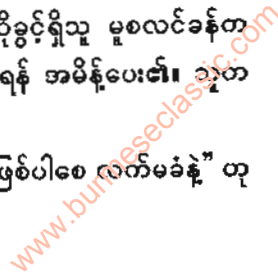
ဆိုလျှင် သူ့ကို ဖက်င်ဂူလာက အဆောက်အဦတစ်ခု ဆောက်ခိုင်း၍ သွားလုပ်အားပေးနေကြောင်း ပြော၏။ နောက်တစ်ယောက်ကမူ လမ်းဆီမှာ ခေါင်းပြတ်အလောင်းကြီးကိုတွေ့ပြီးကတည်းက စာသင်လို့ဖြင့် အသတ်မခံနိုင်ဟု သော စိတ်ပေါက်လာသည် ဆို၏။ လူများစုကြောက်နေကြ၏။

၂၀၀၉ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် နဂိုရိုရင်းစွဲကျောင်းသူ ၂၇ ယောက်ရှိသော ကျွန်မတို့အတန်းတွင် ကျောင်းသူ ၁၀ယောက်သာ ကျန်တော့၏။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းအများစုသည် ဤဒေသမှခွာကာ အခြားနေရာတွင် စာသွားသင်ကြ၏။ ပတ်ရှ်ဂါမှာက စိတ်ချလက်ချ စာသင်၍ရ၏။ သို့သော် အဖေကမူ ကျွန်မကို ဘယ်မှမသွားခိုင်း။

“ဆွပ်ပြည်နယ်က အဖေတို့ကို အများကြီးပေးထားတာ၊ ခုလို ခေတ်ပျက်ကြီးမှာ ဒီနယ်မြေအတွက် အဖေတို့ ကြံကြံခံ ဆက်နေရမယ်” ဟု အဖေက ပြော၏။

တစ်ညတွင် ကျွန်မအဖေ၏သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာအက်ဖ်ဂါလ်အိမ်တွင် ညစာသွားစားကြ၏။ သူက ဆေးရုံတစ်ရုံ ဖွင့်ထားသူဖြစ်၏။ ညစာစားပြီးတော့ ဒေါက်တာက ကျွန်မတို့အိမ်ကို ကားမောင်းပြီး ပြန်ပို့ပေး၏။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သေနတ်ကိုင်မျက်နှာဖုံးစွပ်တာလီဘန်များက တွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာ၏ ဆေးရုံက တာလီဘန်နယ်မြေထဲမှာ ဖွင့်ထားသည့်ဆေးရုံဖြစ်၏။ ထိုနေရာတွင် ဒေါက်တာက ဆေးရုံထပ်မဖွင့်လိုတော့။ ထို့ကြောင့် သူက ဘာရီကောသို့ပြောင်းပြီး ဆေးရုံဖွင့်၏။ ထိုအခါ တာလီဘန်ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ မူစလင်ခန့်က ဒေါက်တာကို ယခင်နေရာတွင် ဆေးရုံပြန်ဖွင့်ရန် အမိန့်ပေး၏။ သူက ကျွန်မအဖေထံမှ အကြံတောင်း၏။

“လူဆိုးတွေဆီက ကောင်းတာတွေပဲဖြစ်ပါစေ လက်မခံနဲ့” ဟု

အဖေက ပြန်ပြောလိုက်၏။ တာလီဘန်တို့ လက်အောက်ခံအဆေးရုံမှာ ကောင်းသည့်အရာ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာက ငြင်းလိုက်၏။ ယခု တာလီဘန်တွေနဲ့တွေ့တော့ ဒေါက်တာလည်း ချွေးပြန်နေပြီ။

“သူတို့က နာမည်မေးရင် ဘာနာမည်ပြောရမလဲ”

“အမှန်ပြောပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားက ဒေါက်တာ အာဖ်ဇယ်လ် ကျုပ်က ဇီယာအူဒင် ဘာဖြစ်လဲ။ ကျုပ်တို့က မဟုတ်တာ ဘာတို့မှ မလုပ်တာ။ ကျုပ်တို့က ရာဇဝတ်ကောင်တွေလို နာမည်ပြောင်းစရာ မလိုပါဘူး” ဟု အဖေက ပြန်ပြော၏။

ကံကောင်းတာက တာလီဘန်တွေက ကျွန်မတို့ကားကို မရပ် ခိုင်းပါ။

တာလီဘန်များက မိန်းကလေးများ ကျောင်းမတက်ရဆိုသော အမိန့်ကိုထုတ်ရာ နောက်ဆုံးသတ်မှတ်ရက် နီးလာချေပြီ။ ၂၀ရာစု ထဲတွင် မိန်းကလေး ၅၀,၀၀၀ ကျောင်းမတက်အောင် သူတို့ ဘယ်လို ပိတ်ပင်ကြမလဲ။ တစ်ခုခု ဖြစ်လာပါစေဟု ကျွန်မ ဆုတောင်းမိ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ကျွန်မ တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ မဒမ် မာရီယန်ပင်လျှင် သူမိသားစုတွေခေါ်၍ ကရာချီသို့ ပြောင်းသွားပြီ။

ဇန်နဝါရီ ၁၄ရက်။ ကျွန်မတို့ကျောင်း ပိတ်လိုက်ရသောနေ့။ ထိုနေ့ နံနက် ကျွန်မအိပ်ယာက ခိုးလာတော့ ကျွန်မအိပ်ခန်းတွင် ရုပ်မြင် သံကြား ကင်မရာများကို တွေ့ရ၏။ နယူးယောက်တိုင်း(မ်)ဝက်ဘ်ဆိုက် က ကျွန်မတို့ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကမ္ဘာကို ပြလိုသည်ဆို၏။ ပြီးခဲ့သော အပတ်က ကျွန်မတို့သည် အမေရိကန်ဗီဒီယိုသတင်းထောက် အဖမ် အဲလစ်နှင့် ပက်ရှ်ဝါတွင် တွေ့ခဲ့ကြ၏။ သူက ကျွန်မအဖေနှင့် အင်္ဂလိပ်လို အင်တာဗျူးအရည်ကြီးမေး၏။ ကျွန်မက တစ်ခွန်းမှ မပြောရ။ ကျွန်မတို့ သူက အင်္ဂလိပ်စကား မတတ်ဘူးထင်၍ မမေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း

နောက်မှ ကျွန်မသိရ၏။

“မင်းတို့ ရပ်ရွာမှာ ကျောင်းတွေအားလုံး ပိတ်တဲ့နေ့ရောက်ရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဖူး” ဟု ကျွန်မက ဖြေတာ ငိုချ လိုက်၏။ ဤသည်ကိုကြည့်ပြီး အဖမ်က ကျွန်မကို ဝို၍ အာရုံစိုက်မိသွား တန်တူ၏။

အဖမ်က ဆွပ်သို့ ကိုယ်တိုင်မလာနိုင်။ သူလို နိုင်ငံခြားသားက ဝိုပြီး အန္တရာယ်များ၍ ဖြစ်၏။ အဖမ်က သူ့လူနှင့် ကင်မရာသမားကို ကျွန်မတို့အိမ်သို့ လွှတ်လိုက်၏။ ကျွန်မတို့နှင့်အတူနေသော ဦးလေးက ဆိုလျှင် အန္တရာယ်တော့ဖြစ်ပါပြီဆိုကာ ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်နေ၏။ အဖေကလည်း ကင်မရာတွေ ဖွတ်ထားဖို့ပြော၏။ သို့သော် ဤအခွင့် အရေးသည် ကျွန်မတို့အတွက် ရတောင့်ရခဲဖြစ်၏။ ပြင်ပကမ္ဘာက ဒါတွေသိမှ ဖြစ်မည်။

ကျွန်မ ရုပ်မြင်သံကြားအင်တာဗျူးများစွာ လုပ်လိုက်၏။ ကျွန်မက ကျွန်မ ဝတ်ခွင့်မရသည့် ကျောင်းယူနီဖောင်းကို ထုတ်ပြ၏။ တျောင်းသွားလျှင် တာလီဘန်များက ကျွန်မမျက်နှာကို ငရဲမီးနဲ့ ပက်မှာ တို စိုးရိမ်ကြောင်း၊ အာဖဂန်နီစတန်တွင် မိန်းကလေးများကို သူတို့ ထိုသို့လုပ်ကြောင်းများ ပြောလိုက်၏။

...

ထိုနောက်ဆုံးနေ့က ကျွန်မတို့ စကားတွေအများကြီး ပြောပြစ် ကြ၏။ ခေါင်းပေါ်မှ ရဟတ်ယာဉ်ပျံသံများကြောင့် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ကြားအောင် မနည်းအော်ပြောနေရ၏။ နောက်ဆုံးခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ မဒမ်မာရီယမ်က ဆောင်းရာသီအတွက် ကျောင်းပိတ် ကြောင်း ကြေညာလိုက်၏။ သို့သော် မည်သည့်နေ့ ကျောင်းပြန်ဖွင့်မည်

တိုကား မကြေညာ။

ကျောင်းတံခါးမကြီးမပိတ်ခင် ကျွန်မလည်း ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်မ ဒီနေ့က နောက်ဆုံးကျောင်းတက်ရမည့်နေ့ဝင်ဖြစ်လေမလား။

ဤအတွက်ကို မော်ကွန်းဗီဒီယို ရိုက်လိုက်၏။ အပြင်မှာတော့ ကျွန်မ ကျောင်းတံခါးထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကျွန်မ ခပ်ကြာကြာ နောက်ဆုံး နေချင်သေးသည်။ ထိုနေ့က နောက်ကျမှ အိမ်ပြန်၏။

“သူတို့ ကျွန်မကို ထားလို့မရဖူး။ ကျောင်းမတက်ရလည်း ကျွန်မအိမ်မှာပဲ ပညာသင်မယ်။ တခြားတစ်နေရာရာသွားပြီး စာဆတ်သင်မယ်။ ကမ္ဘာကို တစ်ခုပဲတောင်းပန်ပါရစေ။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းတွေကို ကယ်ပါ။ ကျွန်မတို့ ပါကစ္စတန်ကို ကယ်ပါ။ ကျွန်မတို့ ဆွပ်နယ်မြေကို ကယ်ပါ” ဟု ဗီဒီယိုထဲတွင် ကျွန်မ ပြောခဲ့၏။

အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်မ ငိုချလိုက်သည်။ ငိုချလိုက်သည်။ ကျွန်မ စာသင်တာ အရပ်မခံနိုင်။ ကျွန်မ ဝ၁နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မ အရာရာကို ဆုံးရှုံးသွားသလို ခံစားရ၏။ ကျွန်မ ငိုသည်။ ကျွန်မအမေ ငိုသည်။ သို့သော် အဖေကမူ ဆက်ပြောနေဆဲ။ သမီး ကျောင်းသွားရမယ်။

သူ့အတွက်မူ ကျောင်းများပိတ်လိုက်ခြင်းသည် သူ့အလုပ်ပြုတ်သွားခြင်းပင်။ ယောက်ျားလေးများနေသော ကျောင်းကား ဆောင်းရာသီပိတ်ပြီးလျှင် ပြန်ဖွင့်ဦးမည်။ မိန်းကလေးကျောင်းပိတ်ခံရခြင်းကား သူ့အဖို့ ဘတ်ဂျက် သိပ်ထိခိုက်၏။ ကျောင်းသားများထဲမှ တစ်ဝက်လောက်က ကျောင်းလခမပေးကြ။ အိမ်ငှားခတွေ၊ အသုံးစရိတ်ကြေးတွေ၊ ဆရာလစာတွေ ဘယ်လိုပေးရမလဲ။

ထိုညက အမြောက်သံတွေ ဆူညံနေ၏။ ကျွန်မ အိပ်ယာမှ သုံးခါပင် နိုး၏။ နောက်နေ့တွင် အရာရာက ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ ဝတ်ရုံဝါကို သွားမလား။ နိုင်ငံခြားသွားမလား။ သို့တည်းမဟုတ် တာလီဘန်တွေလက် အောက် အာဖဂန်ကျရောက်စဉ်ကလို အိမ်မှာပဲ လျှို့ဝှက်ကျောင်းဖွင့်မလား။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ရေဒီယိုလိုင်းတွေ၊ ရုပ်သံလိုင်းတွေမျိုးစုံ ရှာဖွင့်၏။

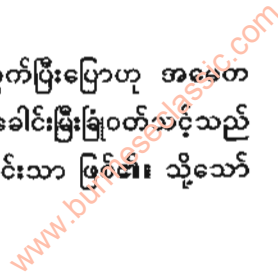
“သူတို့က ငါ့ကို ကျောင်းသွားတာ ရပ်ပစ်လို့ရပေမယ့် စာသင်တာတော့ ရပ်လို့မရဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မနှင့် အဖေ ဝတ်ရုံဝါသို့ သွားကာ လူတွေကို အဖြစ်အပျက်များ ပြောပြ၏။

မူစလင်ခန့်က တစ်ခါက ပြောဖူး၏။ မိန်းကလေးတွေ ကျောင်းမသွားသင့်။ အနောက်တိုင်းနည်းတွေကို မသင်ယူသင့်တဲ့။ ဤစကားကို ပြောထွက်သူမှာ အမေရိကတွင် အကြာကြီးနေခဲ့ဖူးသူ။

“မူစလင်ခန့်က ဆေးအကုခံတော့ ဘာဖြစ်လို့ နားကြပ်တို့၊ ငြိဒါးတိုင် တို့နဲ့ အကုခံသလဲ။ အရှေ့တိုင်းကိရိယာနဲ့ အကုခံပေါ့” ဟု အဖေက ပြော၏။ တာလီဘန်တို့ ပညာရေးကို ဆန့်ကျင်နေကြခြင်းမှာ တလေးများက အင်္ဂလိပ် စာဖတ်လျှင်၊ သင်လျှင် ထိုသူသည် အနောက်တိုင်းဆန်သွားမည်ဟု စိုးရိမ်ကြ သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ပညာရေးက ပညာရေးပဲ။ ကျွန်မတို့ အရာရာကို သင်ယူသင့်တယ်။ ပြီးမှ ဘယ်လမ်းကိုလိုက်မလဲဆိုတာ ရွေးရမယ်။ ပညာရေးဆိုတာ အရှေ့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အနောက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါက လူသားပဲ” ဟု ကျွန်မက ပြော၏။

အင်တာဗျူးလုပ်ရလျှင် မျက်နှာကိုဖွတ်ပြီးပြောဟု အဖေက အမြဲပြော၏။ ကျွန်မအရွယ်မိန်းကလေးသည် ခေါင်းမြီးခြုံဝတ်သင့်သည်ဆို၏။ ဒါကမူ ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်၍ ပြောခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့သော်

သူက ကျွန်မကို ဘာမလုပ်နဲ့ ဘာမလုပ်ရဟု မတားဖြစ်ပါ။ တာလီဘန် တွေက ကျွန်မကို သတ်မှာ မဟုတ်ဖူး။ ကျွန်မ အဖေကို သတ်မှာဟု လူတွေက ပြော၏။

“မာလာလာက ကလေးပဲ။ တာလီဘန်တောင်မှ ကလေးဆို မသတ်ဖူး” ဟု သူတို့က ပြော၏။

သို့သော် အဖွားကတော့ စိတ်ပူ၏။ ကျွန်မကို ရုပ်မြင်သံကြား မှာ မြင်ရတာဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်က အပြင်ထွက်သည့်အခါဖြစ်ဖြစ် သူက ဆုတောင်းသည်။

“ထာဝရဘုရားရှင်၊ မာလာလာကို ဘင်နာဇာဘူတို့လို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါ။ ဒါပေမယ့် ဘင်နာဇာလိုတော့ အသက်မတိုပါ စေနဲ့”

ကျောင်းမတက်ရတော့ ကျွန်မ ဘလေ့ဂ်ဆက်ရေး၏။ မိန်းကလေး ကျောင်းများပိတ်ပစ်ပြီး လေးရက်အကြာတွင် နောက်ထပ် ငါးကျောင်း အဖျက်ခံရ၏။

“ကျွန်မတော့ အံ့ဩမိပါရဲ့။ ကျောင်းတွေ ပိတ်ဆိုလည်း ပိတ်ရသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့များ အခုလို ထပ်ဖျက်ဆီးကြသလဲ မသိဘူး” ဟု ကျွန်မ စဉ်းစား၏။

ဤကိစ္စ မည်သူ့ဖူး မတားကြ၊ မဆီးကြ။ စစ်တပ်ကလည်း ဘာမှ မလုပ်။ တောင်ထိပ်က ကတုတ်ကျင်းထဲမှာသာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြ၏။ သူတို့က ဆိတ်တွေသတ်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်နေကြ၏။

ဘာသာရေးအက်ဖ်အမ်က ကြေညာသော ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ပွဲကို လူတွေ သွားကြည့်ကြသည့်အကြောင်း၊ ထိုနေရာတွင် မည်သည့်ရဲကိုမှ မမြင်ရကြောင်း ကျွန်မ ရေး၏။

တစ်နေ့ ကျွန်မထံ အမေရိကမှ ဖုန်းလာ၏။ စတင်းဖို့ဒ်

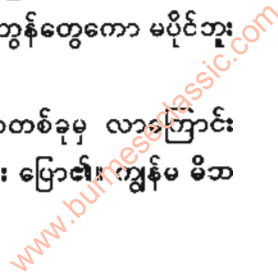
ထာတ္တသိုလ် မှ ကျောင်းသူတစ်ဦး။ သူ့နာမည်က ရှိမာရှာဟစ်။ အစွလာမာဘတ်မှ ကျောင်းသွားတက်သူ။ သူက နယူယောက်တိုင်းမိ မော်ကွန်း ရုပ်ရှင်ဖြစ်သည့် ဆွပ်ဒေသတွင် ကျောင်းတွေပိတ်တာကိုကြည့်ရကြောင်း သူက ကျွန်မတို့ကို စာနာကြောင်း ပြော၏။ အဖေက မော်ကွန်းရုပ်ရှင်ကို လူတကာပြုပြီး “ဒါ ကြည့်လိုက်စမ်း ဒါကျုပ်သမီး” ဟု ဂုဏ်ယူနေ ထာတ်၏။

ရာရှစ်က ကျွန်မတို့ကို အစွလာမာဘတ်သို့ခေါ်သွား၏။ ကျွန်မ စထမ ဆုံးရောက်ဖူးခြင်း။ အစွလာမိမာဘတ်က အဆောက်အဦတွေ တောင်း၏။ လမ်းတွေ ကျယ်၏။ လှပ၏။ သို့သော် ဆွပ်ကဲ့သို့ သဘာဝ အလှအပတော့ မဟုတ်။ အပိုင်းခံရသော “ပလီနီ” ကို တွေ့ရသည်။ သွတ်တော်တို့ သမ္မတအိမ်တော်တို့ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်တော်ထဲတွင် ယခု စာဒါရီနေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မူရှာရာဖ်ကတော့ လန်ဒန်တွင် ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံနေရ၏။

ဆိုင်တွေသွားပြီး ကျောင်းစာအုပ်တွေ ဝယ်၏။ အဖေက အမေရိကန် ဒီဗီဒီတွေ ဝယ်ပေး၏။ လော့ဗာဆာပြတိုက်သွားကြည့်တော့ ကျွန်မတို့ရိုးရာ အမျိုးသားအမွေအနှစ်တွေကို ပြန်တွေ့ရ၏။ ဆွပ်ရှီ ကျွန်မတို့ပြတိုက်တော့ အပိတ်ခံခဲ့ရပြီ။ ပြတိုက်ရှေ့ လှေကားရင်းတွင် ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက် ရောင်းနေသော အဖိုးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ သူက ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ ပတ်ရှ်တွန်လူမျိုး ဖြစ်၏။ အစွလာမိမာဘတ်မှာ နေသလားဟု အဖေက မေးသောအခါ သူက ပြန်မေး၏။

“အစွလာမိမာဘတ်က ကျုပ်တို့ ပတ်ရှ်တွန်တွေကော မပိုင်ဘူးလား”

သူက မိမိခေါ် တိုင်းရင်းသားဒေသတစ်ခုမှ လာကြောင်း စစ်ဆင်ရေးတွေကြောင့် ထွက်ပြေးလာရကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်မ မိဘ

များ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များဝဲနေသည်ကို ကျွန်မ မြင်ရ၏။ အဆောက်အဦးတော်တော်များများကို အင်တောဘလောက်တုံးများဖြင့် ကာကွယ်ထား၏။ လမ်းမှာ စစ်ဆေးရေးစခန်းများစွာ ရှိ၏။ အသေခံ ဗုံးခွဲသမားများ အန္တရာယ်ကို စောင့်ကြည့်နေရသည်။ လမ်းတွင် ကားဘီးပေါက် သောအခါ တစ်လမ်းလုံးအိပ်ပျော်လာသော ကျွန်မ မောင်လေး ခူရှားလ်က “ဗုံး ပေါက်ပြီလားဟင်”ဟု အလန့်တကြား ထမေး၏။ ကျွန်မတို့ နေစဉ်ဘဝတွင် ထိတ်လန့်စရာတွေသာ ပြည့်နေ၏။ ဘာသံလေးပဲကြားကြား သေနတ်သံ ဗုံးသံဟု ထင်နေကြ၏။

ကျွန်မတို့အလည်လာသော ကာလတိုလေးတွင် ဆွပ်၏ ဒုတိယ တွေ မွေ့လျော်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် နယ်ပြန်ရောက်တော့ ဒုက္ခတွေ့ အန္တရာယ်တွေက တစ်ဖန်ပြန်ပြီး ဆီးကြိုနေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွပ်ထဲ ကျွန်မတို့ဌာနေကို စွန့်ပစ်ဖို့ မကြိုးစား။

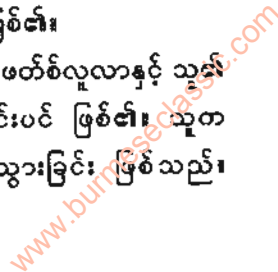
မင်ဂိုရာရောက်သည်နှင့် ကျွန်မတို့ ဘီဒိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ကျောင်းယူနီဖောင်း၊ ကျောင်းလွယ်အိတ်နှင့် ဂျိုသြမေကြီးဘူးတို့ကို ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်မတို့ သိပ်ကိုဝမ်းနည်းမိသည်။ အစွလာမ် မာဘတ်သို့ အလည်အပတ်သွားခြင်းက တဒဂ် ပျော်စရာ။ သို့သော် ယခုက တကယ့်အရှို တရား။

အသန်း(၁၄)
ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး

ဆောင်းရာသီ အားလပ်ရက်ပြီးသောအခါ ကျွန်မမောင်လေး များ၏ ကျောင်း ပြန်ဖွင့်သည်။ ခူရှားလ်က ကျွန်မကဲ့သို့ပင် အိမ်မှာပဲ နေချင်သည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်မ ဂေါသဖြစ်သွားပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “နင်ဘယ်လောက်ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

ကျောင်းဆိုတာ မရှိကြောင်းသိရတော့ ခံစားရတာ အတော်ပင် ထူးဆန်းနေ၏။ ကျွန်မတို့ အစွလာမာဘတ်သို့ အလည်သွားနေစဉ် အိမ်မှာ သူခိုးကပ်သဖြင့် ရှိစုမဲ့စု ရုပ်မြင်သံကြားစက်လေးလည်း ပါသွား ၏။ သူခိုးကလည်း အဖေထွက်ပြေးလျှင် အဆင်ပြေအောင် ထောင်ထား သော လှေကားမှတစ်ဆင့် တက်ခိုးသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်မ မသိသည်မှာ ဟိုင်တာကာသည် ဖတ်စ်လူလာနှင့် သူ၏ အပ်မှူးများနှင့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်နေကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ သူတို့ အင်တာဗျူးများလုပ်ရင်း အဆက်အသွယ် ရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် မိန်းကလေးများ ကို ပိတ်ပင်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြန်သုံးသပ်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့၏။

“နားထောင်ပါ မော်လီနား၊ ခင်ဗျားလူတွေ သတ်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းတွေ ဖျက်ဆီးတယ်။ အဲဒါတောင် ပါကစ္စတန်မှာ ခင်ဗျားကို ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြတာတွေ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား မိန်းကလေးတွေရဲ့ ပညာရေးကိုလည်း ပိတ်ပင်လိုက်ရော လူတွေ ဗုဒ္ဓ ပူညံ ဖြစ်ကုန်တာပဲ။ ခင်ဗျားအပေါ် ပိုပြီးညင်သာတဲ့ ပါကစ္စတန် မိဒီယာ ကတောင် အခုဆို ဒေါသပူပန်ထသွားပြီ” ဟု ဖတ်ဇ်ဂူလာကို သူ့ကပြော၏။

နိုင်ငံတစ်ခုလုံးမှ ဖိအားက အလုပ်ဖြစ်၏။ ဖတ်ဇ်ဂူလာသည် မိန်းကလေးများအသက် ဆယ်နှစ်ထိ စာသင်ခွင့်ပြန်ပြုခဲ့၏။ စတုတ္ထ တန်း အဆင့်အထိပေါ့။ ကျွန်မက ပဉ္စမတန်း သို့သော် ကျွန်မတို့ အသက် လိမ်ပြကြ၏။ ကျွန်မအသက် ၁၀ နှစ်ကို ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်ထု ပြန်ပြောင်းလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းပြန်တက်ရ၏။ ကျောင်းယူဖို့ ဖောင်း မဝတ်ဘဲ အမည်းဝတ်ရုံ ဝတ်ပြီးသာ သွားကြ၏။ စာအုပ်တွေထိ ပုဝါအောက်မှာ ဖွတ်လို့၊ စွန့်တော့ စွန့်ရ၏။ သို့သော် ကျွန်မက ကျောင်း သိပ်နေချင်သူကိုး။ မဒမ်မာရီယမ်က သတ္တိရှိရှိနှင့် အလုပ်ဆက်လုပ် တာကိုက ကျွန်မတို့ ကံကောင်းနေသည်။ သူ အသက်ဆယ်နှစ်သား အရွယ်ကစ၍ ကျွန်မအဖေနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရာ သူတို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လုံးဝညသံ့ ယုံကြည်မှုရှိကြ၏။ အဖေ တစ်ခါတစ်ထေ စကားကြောရှည်လာလျှင် သူက စကားအဆုံးသတ်တော့ဟု မျက်ရိမ် မျက်ခြေပြတတ်သည်။

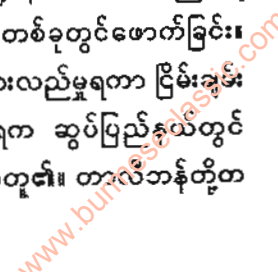
“လျှို့ဝှက်ကျောင်းဆိုတာက ငါတို့ရဲ့ တိတ်တဆိတ် ဆန္ဒပြ မှုပဲ” ဟု သူက ကျွန်မတို့ကို ပြောသည်။

ကျွန်မက ဒိုင်ယာရီထဲတွင် ကျောင်းတတ်ကြောင်း တစ်ခွန်း

ဆစ်ပါဒမူ မည်သည်။ မိသွားလျှင် ကြိမ်ဒဏ်ခံရမည်။ ရှာဘာနားတဲ့သို့ အသတ်ခံရနိုင်၏။ အချို့လူတွေက တစ္ဆေသရဲကို ကြောက်၏။ တချို့တ ဖင့်ကဲ့သို့မဟုတ် မြွေကို ကြောက်သည်။ ထိုအချိန်ကမူ ကျွန်မတို့သည် အုအချင်းချင်းကိုပင် ကြောက်နေကြရ၏။

ကျောင်းသွားစဉ် လမ်းပေါ်တွင် ဆံပင်ရှည်ရှည် ညစ်ညစ် ဆတ်ပတ်နှင့် ကတ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော တာလီဘန်များကို တွေ့ရ သည်။ တစ်ချိန်လုံးလိုလို သူတို့က မျက်နှာတွေဖုံးထားကြ၏။ သူတို့ ကြည့်ရသည်မှာကြောက်စရာကြီးတွေ။ မင်ဂိုရာမြို့က လမ်းမှာ လူသွား သူလာရှင်းနေတတ်သည်။ မြို့ရှိ လူဦးရေ၏ သုံးပုံတစ်ပုံက မြို့ကို ခွန်သွားကြပြီ။ အစိုးရကလည်း ဘာအာဏာပါဝါမှ မရှိ။ ဒေသတွင်းတွင် ဆပ်မတော်သား ၁၂၀၀၀ ရှိ၏။ တာလီဘန် အရေအတွက်ထက် လေးဆမျှ ပိုများ၏။ သံချပ်ကာကားတွေ ရဟတ်ယာဉ်တွေ လက်နက် ဆန်းတွေ ရှိကြသည်။ သို့တစေ ဆွပ်၏ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းသည် တာလီဘန် တို့လက်ဝယ် ရှိနေ၏။

ကျွန်မတို့ ကျောင်းပြန်တက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာ ၂၀၀၉ ခုနှစ် ခေဖော်ဝါရီလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ သေနတ်သံကြောင့် တစ်ည တွင် လန့်နိုးလာကြသည်။ ကလေးမွေးလျှင် မင်္ဂလာဆောင်လျှင် ခိုင်ဖယ် အောက်သည် ခေလေထုံးစံ ကျွန်မတို့တွင် ရှိ၏။ သို့သော် ယခုလို ကာလ ချို့တွင် ထိုအလေ့အထ ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ပထမတော့ အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြုံပြီဟု ထင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သတင်းကြားရ ၏။ သေနတ်ပစ်ဖောက်တာက အခန်းအနားတစ်ခုတွင်ဖောက်ခြင်း။ တာလီဘန်နှင့် ဒေသအစိုးရ တို့အကြားတွင် နားလည်မှုရကာ ငြိမ်းချမ်း ရေး လုပ်လိုက်သော အခမ်းအနား။ အစိုးရက ဆွပ်ပြည်နယ်တွင် အစွလာမိဥပဒေအတိုင်း အုပ်ချုပ်ရန် သဘောတူ၏။ တာလီဘန်တို့က

လည်း မတိုက်ခိုက်တော့။ တာလီဘန်တို့က တရုတ်လူမျိုး တစ်ချို့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးကို ယခင် ၆ လက ပြန်ပေးဆွဲခဲ့သည်ကိုပင် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်မတို့လည်း ပျော်ကြ၏။ အဖေနှင့် ကျွန်မ ငြိမ်းချမ်းရေး အကြောင်း မကြာခဏပြောကြ၏။ သို့သော် ဒါက ဘယ်လောက် ကြာကြာ အလုပ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ လူတွေမျှော်လင့်တာက တာလီဘန်တို့ ငြိမ်သွားမည်။ သူတို့အိမ်သို့ ပြန်သွားကြမည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးအရ အရပ်သားများကဲ့သို့ ပြန်လည်နေထိုင်ကြမည်။ ဆွပ်တွင် အုပ်ချုပ်သော အစွလာမ်ဥပဒေနှင့် အာဖဂန်တွင် အုပ်ချုပ်မှုကွဲပြားကြောင်း သူတို့ သိသည်။ မိန်းကလေးကျောင်းများတွင် စောင့်ကြည့်တာမျိုး မလုပ်ကြ တော့။ ဆွပ်နယ်မြေတွင် ဆွပ်ပုံစံ တရားစီရင်မှုကိုသာ စိုးမိုးမည်။ ကျွန်မ ဒါမျိုး ဖြစ်စေချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ စိုးရိမ်နေ၏။ တာလီဘန်တို့က တော်ရုံနှင့် အလျော့ပေးတတ်သူများ မဟုတ်။

ယခု အရပ်သားနှင့် ရဲသားတစ်ထောင်ကျော် သေခဲ့ကြပြီး ငြိမ်း ကျောင်းတွေ၊ တံတားတွေ ဖုံးခွဲခံကြရသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ရပ်ဆိုင်း၏။ ကြမ်းတမ်းသော တရားစီရင်မှုတွေကို ကျွန်မတို့ ခါးစည်း ခံရ၏။ ယခု ဒါတွေအားလုံး ရပ်ကုန်မှာလား။

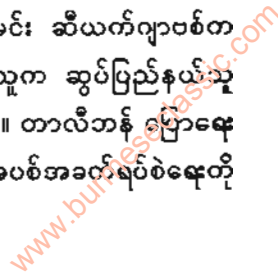
နံနက်စာစားရင်းနဲ့ ကျွန်မမောင်လေးများကို ယခုအချိန်ထိ စပြီး စစ်အကြောင်း မပြောကြတော့ဘဲ ငြိမ်းချမ်းရေးအကြောင်း ပြောကြရအောင်ဟု ပြောမိ၏။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့က ကျွန်မစကားကို နားမထောင်။ စစ်တိုက်တမ်းပင် ဆက်ကစားကြ၏။ ခုရှားလဲတွင် ကစား စရာရလတ်ယာဉ်အရပ်ရှိ၏။ အာတာလ်တွင် စက္ကူဖြင့် လုပ်ထားသော သေနတ်ရှိ၏။ တစ်ယောက်က “ပစ်”ဟုအော်လျှင် တစ်ယောက်က “နေရာယူ” ဟု ပြန်အော်၏။ သူတို့ကို ကျွန်မ ဝရုမစိုက်တော့။ ကျွန်မ

ကျောင်းယူနီဖောင်းကို သွားကြည့်၏။ ပေါ်ပေါ်တင်တင် ဝတ်ခွင့်ရ တော့မည်ဟု ပျော်နေ၏။ အတန်းတင်စာမေးပွဲ မတ်လပထမပတ်တွင် စစ်တော့မည်ဟု ကြားရ၏။ ကျွန်မ စာအုပ်တွေ ပြန်ကိုင်ရတော့မည်။

ကျွန်မတို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများက ကြာရှည်မခံပါ။ နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် ကျွန်မသည် တပ်ချီမဟာဟိုတယ် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ဟာမစ် မားရ် ဆိုသော ထင်ရှားသည့်သတင်းထောက်တစ်ဦးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး တိရစ္ဆာန်အင်တာဗျူးလုပ်နေ၏။ ယခင်က ကျွန်မနှင့် သိခဲ့သောသတင်း ထောက်များ အသတ်ခံခဲ့ရပြီ။ သူ့အမည်က မူဆာခန်ခဲယလ်။ သူက ကျွန်မအဖေနှင့် မကြာခဏ အင်တာဗျူး လုပ်ဖူးသည်။ ထိုနေ့က သူသည် ဆူဖီမိုဟာမက်ခေါင်းဆောင်သော ငြိမ်းချမ်းရေးချီတက်ပွဲ သတင်းသွား လူနေ၏။ တကယ်တော့ လမ်းလျှောက်ချီတက်တာမဟုတ်ဘဲ ကားတန်း ကြီးစိတ်နားလာခြင်းဖြစ်၏။ မကြာခင်မှာပင် မူဆာခန်၏အလောင်းကို အနီးအနားတွင် ရှာတွေ့ရ၏။ သူ သေနတ်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် အပစ်ခံ ရ၏။ သူ၏လည်မျိုကို ဓာတ်ဖြင့်လှီးထားသည်။ သေတော့ သူ့အသက် ၂၈နှစ်ပင် ရှိ၏။

ကျွန်မအဖေက သိပ်ဝမ်းနည်းသွား၏။ အိပ်ယာဝင်တော့ ချက်ရည်တွေရွဲလို့၊ ငြိမ်းချမ်းရေးရပြီးလို့ ဘာမှမကြာ အကြမ်းဖက်မှုက ပြန်ဖြစ်လာပြန်ပြီ။ ငြိမ်းချမ်းရေးသဘောတူတာက ဟန်ဆောင်မှုပဲလား။ ထာတယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ အဖေကပင် သံသယဝင်လာ၏။

ရက်အနည်းငယ်အကြာ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၂ ရက်နေ့တွင် အမြဲတမ်း အပစ်အခတ်ရပ်စဲမှုကို အရေးပိုင်မင်း ဆီယက်ဂျာဗစ်က မင်ဂိုရာရှိ သတင်းစာများတွင် ကြေညာ၏။ သူက ဆွပ်ပြည်နယ်သူ ပြည်နယ်သားများ ပြန်လာကြရန် တောင်းပန်၏။ တာလီဘန် ပြောရေး ဆိုခွင့်ရှိသူ မူစလင်ခန်ကလည်း လုံးဝဥသို့ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးကို

သဘောတူကြောင်း အခိုင်အမာကြေညာ၏။ သမ္မတဇာဒါရိက ငြိမ်းချမ်း
ရေးစာချုပ်ကို ဥပဒေရေးဆွဲရန် လက်မှတ်ရေးထိုးမည်။ အသတ်ခံရသူ
မိသားစုများအတွက် လျော်ကြေးပေးမည်ဟုလည်း အစိုးရက သဘော
တူ၏။

ဆွပ်က လူတိုင်းပျော်နေကြ၏။ ကျွန်မကတော့ အပျော်ဆုံး။
ကျောင်းတွေလည်း မှန်မှန်ကန်ကန် ပြန်ဖွင့်တော့မည်။

“ပါကစ္စတန်အစိုးရဟာ တာလီဘန်နဲ့ အစွန်းရောက်တွေတို့
အခြေခံအားဖြင့်တော့ ထိန်းနိုင်တော့မယ်ထင်တယ်”ဟု အမေရိကန်
နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဟိလာရီကလင်တန်က ပြော၏။ အမေရိကန်တို့၏
စိုးရိမ်စိတ်ရှိနေဆဲ ရှိပုံပေါ်၏။

တကယ်တော့ ထိုစစ်သွေးကြွေများသည် ဤနေရာတွင် မနေရ
တော့ပါ။ ကျွန်မတို့က မည်သူမဆို ငြိမ်းချမ်းရေးလိုလားလျှင် ကြိုဆိုပါ
သည်။ ယခုတော့ မုတ်ဆိတ်ဖြူစစ်သွေးကြွေကြီး ဆူဖိမိုဟာမက်လုပ်ပုံတ
တစ်မျိုး။ သူက ဒါဘန်မြို့တွင် ငြိမ်းချမ်းရေးသည် တည်ဆောက်ကာ
ကျွန်မတို့၏ နာမည်ကျော် “ကာဗလမောကုမ်” ပလီကြီးထဲတွင်
ရုံးထိုင်၏။ သူကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်မတို့နယ်မြေ၏ အရှင်သခင်ကြီး
အလားပင် ဖြစ်၏။ သူက တာလီဘန်တို့ လက်နက်ချကာ ကျွန်မတို့
တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းငြိမ်းချမ်းစေရမည်ဟု အာမခံသူ ဖြစ်၏။ လူတွေက
သူထံသွားကာ အရိုအသေပြုကြ၏။ သူ၏လက်ကို နမ်းရှုံ့ကြ၏။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် လူတွေက စစ်ကိုမုန်းနေကြပြီး အသေခံပုံးခွဲသူကို
လန့်နေကြပြီ။

မတ်လတွင် ကျွန်မဘလေ့ဂ်ရေးသားခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။
ဟိုင်ကာကာက ပြောစရာ သိပ်မရှိတော့ဟု ဆို၏။ တကယ်တော့
တာလီဘန်များက ပိုပြီးဆိုးလာ၏။ သူတို့က နိုင်ငံတော်အသိအမှတ်ပြု

အကြမ်းဖက်သမားများကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မတို့ အကြီးအကျယ်
စိတ်ပျက်ကြရ၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုသည်မှာ တံလျှပ်ပမာသာ ဖြစ်၏။
တစ်နေ့တွင် တာလီဘန်တွေက ကျွန်မ တို့လမ်းအနီးသို့ပါ ချီတတ်လာ
ကြ၏။ လမ်းတွေမှာ လက်နက်တွေကိုင်ဆောင် ကာ ကင်းလှည့်၏။
သူတို့ကပင် တပ်မတော်ကဲ့သို့ နယ်မြေကို အုပ်ချုပ်နေသည့် အလား။

နာမည်ကျော် “ချီးနားဈေး” တွင်လည်း သူတို့ ပတ္တရောင်
လှည့်ဆဲ။ တစ်နေ့ ကျွန်မအမေက ကျွန်မအစ်မဝမ်းကွဲနှင့်အတူ
ဈေးသွား၏။ အစ်မက မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာမို့ ဝယ်စရာခြမ်းစရာတွေ
ရွံ့သည်။ လမ်းခုလတ်တွင် တာလီဘန်တစ်ဦးက လမ်းပိတ်ထားပြီး
ကြိမ်းမောင်း၏။

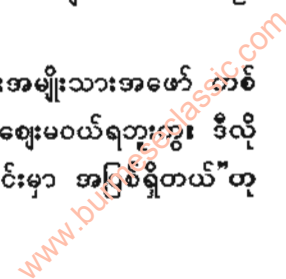
“နောက်တစ်ခါ ခေါင်းမြီးမခြုံဘဲ ပုဝါလေးစီးထားတာတွေ့ရင်
ခင်ဗျားတော့ အသေပဲ။”

အမေကလည်း တော်ရုံတန်ရုံကြောက်တတ်သူ မဟုတ်။

“အေး နောက်တစ်ခါ နင်ငါ့ကို ခေါင်းမြီးခြုံနဲ့တွေ့ရရင် ပြီးရော
မဟုတ်လား”ဟု ပြန်ပက်ခဲ့၏။ အမေက ခေါင်းကို အမြဲပုဝါအုပ်ပြီး
သွားလေ့ရှိပါသည်။ သို့သော် ခေါင်းမြီးခြုံသောခလေ့တော့ ကျွန်မတို့
ပတ်ရုံတွန်ခလေ့ ထုံးစံမဟုတ်ပါ။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကုန်စုံဆိုင်တစ်ခုတွင် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေး
တွေ ကြည့်နေသည်ကိုမြင်လျှင် တာလီဘန်တစ်ဦးက ဆိုင်ရှင်ကို ရိုက်
နှက်ခဲ့၏။ ထိုအမျိုးသမီးဘေးတွင် ဆွေမျိုးသားချင်းအဖော်တစ်ဦး
မပါတာကိုလည်း သူတို့က မကျေနပ်။

“ဈေးဆိုင်တွေမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းအမျိုးသားအဖော် တစ်
ယောက်ယောက် မပါဘဲနဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ဈေးမဝယ်ရဘူးဘူး။ ဒီလို
အမျိုးသမီးတွေကို ဈေးရောင်းတာလည်း မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်”ဟု

ဆိုကာ ဆိုင်ရှင်ကို ရိုက်နှက်၏။ မည်သူမျှ ဝင်မထားရဲ။
 တစ်နေ့တွင် အဖေနှင့် သူ့မိတ်ဆွေများ သူ၏ဖုန်းထဲမှ ဝီဒီယိုကို
 ကြည့်နေကြသည်ကို ကျွန်မတွေ့ရ၏။ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစရာ
 မြင်ကွင်းပင်။ ခေါင်းမြီးခြုံအနက်ရောင်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထား
 သော ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကောင်မလေးတစ်ဦး မြေပြင်တွင် မျက်နှာ
 မှောက်နေ၏။ သူ့ကို ခေါင်းပေါင်းအနက်ရောင်ဝတ် မုတ်ဆိတ်တစ်ဦးက
 နေခင်းကြောင်တောင် ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်နေသည်။

“တော်ပါတော့၊ ကြောက်ပါပြီ။ အလွှာအရှင်မြတ် ကယ်တော်မူ
 ပါ။ ကျွန်မ သေပါတော့မယ်”ဟု ကောင်မလေးက ငယ်သံပါအောင်
 အော်နေ၏။

“ရိုက်ကွာရိုက် မညှာနဲ့” ဆိုသော တာလီဘန်များအော်သံလည်း
 ကြားရ၏။ တစ်ခါတော့ ကြိမ်လုံးက ခေါင်းကို ရိုက်မိသွားကာ ခေါင်းမြီး
 ခြုံပင် ကွာကျသွား၏။ သူတို့က မလျှော့။ ၃၄ ချက် ရှိ၏။ လူတွေက
 ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။ ဘာမှ မလုပ်ကြ။ ကောင်မလေး၏ ဆွေမျိုး
 သားချင်းထဲမှ တစ်ဦးကဆိုလျှင် ကောင်မလေးကို ဝိုင်းကူ၍ပင် ဖိထား
 ပေးနေ၏။

ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ထိုဝီဒီယိုက နေရာတကာ ယုံ့နဲ့
 သွားသည်။ ပါကစ္စတန်ရုပ်သံတွင်ပင် အကြိမ်ကြိမ်ပြန်၏။ ထို့နောက်
 ကမ္ဘာအနှံ့ပြန်၏။ ကြည့်ရသူတိုင်း ဒေါသထွက်ကြ၏။ ကျွန်မတို့အတွက်မူ
 မဆန်းတော့။ ဝန်ကြီးချုပ် ယူဆွတ်ရာဇာဂီနီက စိစစ်ရေးအဖွဲ့ဖွဲ့ကာ
 စစ်ဆေး၏။ ကောင်မလေး ကြိမ်ဒဏ်ခံခြင်းသည် အစ္စလာမ်ဘာသာကို
 ဇော်ကား၍ဟု သိရ၏။

“အစ္စလာမ်ဘာသာရေးက အမျိုးသမီးတွေကို ယဉ်ယဉ်ကျေး
 ကျေး ဆက်ဆံပါလို့ပဲ ပါပါတယ်”ဟု ဝန်ကြီးချုပ်က ပြောသည်။

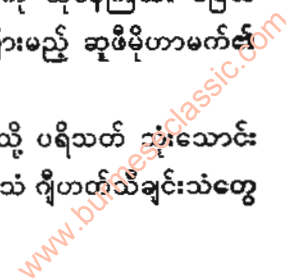
အချို့လူတွေကမူ ဤဝီဒီယိုက အတုပါဟု ဆိုကြ၏။ အချို့က
 လည်း ဤဝီဒီယိုသည် ငြိမ်းချမ်းရေးမလုပ်မီက ရိုက်ပြီး ခုမှပြန်တာဟု
 စွပ်စွဲကြသည်။ သို့သော် မူစလင်ခန့်ကမူ ဒါက အစစ်ဟု အတည်ပြု၏။
 “သူက အိမ်တစ်အိမ်ထဲကနေ သူ့ခင်ပွန်းမဟုတ်တဲ့သူနဲ့ ထွက်
 လာတာတွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က သူ့ကို အပြစ်ပေးရတာပဲ”ဟု
 ပြော၏။

ဧပြီလစောစောပိုင်းတွင် နာမည်ကျော်သတင်းစာဆရာ
 ဂါဟစ်ဟူစ်န့် ကျွန်မတို့ဆွပ်ကိုလာ၏။ သူက အရေးပိုင်မင်းကို သူ
 အိမ်တော်တွင် သွားတွေ့တော့ တာလီဘန်တွေကို ဂုဏ်ပြုပွဲကို တွေ့ခဲ့
 ရ၏။ မူစလင်ခန့်အပါအဝင် တာလီဘန်တပ်မှူးကြီးများစွာကို တွေ့ခဲ့ရ
 ၏။ ဘာဂျောဒေသ စစ်ရေးခေါင်းဆောင် ဖက်မိုဟာမက်ကိုပင် တွေ့ရ
 ၏။ သူက စစ်တပ်ကို အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူဖြစ်၍ ဆုငွေ ဒေါ်လာ
 ၂ သိန်းအတွက် ကြေညာထားရသူပင် ဖြစ်၏။ ယခုတော့ သူသည်
 အရေးပိုင်မင်းစံအိမ်တွင် ညစာစားပွဲပင် လာတတ်နေချေပြီကော။
 တပ်မတော်မှ ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးဆိုလျှင် ဖတ်ဇ်ဂူလာခေါင်း ဆောင်သော
 ဘုရားဝတ်ပြုပွဲကိုပင် တက်လာသည်ဆို၏။

“တစ်ဂူထဲ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် မအောင်းကောင်းဘူးဗျ။ တစ်နယ်
 မြေထဲမှာ ဘုရင်နှစ်ပါး မစိုးစံသင့်ဘူး။ ဒီနယ်မြေမှာ ဘယ်သူက ဗိုလ်လဲ။
 အစိုးရလား။ ဖတ်စ်လူလား”ဟု အဖေမိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပြော၏။

သို့သော် ကျွန်မတို့က ငြိမ်းချမ်းရေးကို ယုံနေကြဆဲ။ ဧပြီလ
 ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဆွပ်ပြည်သူများကို ပြောကြားမည့် ဆူဖီမိုဟာမက်၏
 မိန့်ခွန်းကို မျှော်နေကြသည်။

ထိုနေ့က လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးသို့ ပရိသတ် သုံးသောင်း
 လေးသောင်းခန့် တက်၏။ တာလီဘန်သီချင်းသံ ဂျီဟတ်သီချင်းသံတွေ

ညံ့နေ၏။

ဆူဖီမိုဟာမက်က စင်မြင့်ပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ သူ့ကို အချို့ အသေပြုသည့်သူတွေက တန်းစီစောင့်နေကြ၏။ ဆူဖီမိုဟာမက်က အသက်သိပ်ကြီးနေပြီ။ ကျန်းမာရေးကောင်းပုံလည်း မရ။ ပါကစ္စတန် တရားရုံးများသည် အစွလာမ်တရားတော်နှင့် မညီကြောင်း၊ အစွလာမ် ဘာသာက ဒီမိုကရေစီ သို့ မဟုတ် ရွေးကောက်ပွဲတို့ကို ခွင့်မပြုကြောင်း များ ပြော၏။ ပညာရေးအကြောင်းတော့ တစ်ခွန်းတစ်ပိုမပြော။ တစ်နိုင်ငံလုံးကိုကား ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။

“စောင့်ကြည့်ကြပေတော့။ ကျုပ်တို့တွေ အစွလာမာဘတ်ကို လာမယ်”

သူ့စကားတွေ ကြားပြီး ကျွန်မတို့အားလုံး တုန်လှုပ်သွားကြ၏။ သူပြောတာတွေက ငြိမ်းချမ်းရေးစကားတွေမဟုတ်။ သူက ပိုပြီးတော့ တောင် သတ်ချင်ဖြတ်ချင်နေလေ၏။

လူတွေဆီကတော့ အသံမျိုးစုံ ထွက်လာ၏။ အချို့ကတော့ ဆူဖီ မိုဟာမက်ကြီး ရွေးသွားပြီဟု ဆို၏။

အချို့ကတော့ သူ့ကို တစုံတစဉ်းက ဒါတွေ အတင်းအကျပ် ပြောခိုင်းလို့ ပြောတာဖြစ်မည်ဟု ဆိုကြ၏။

“ခင်ဗျား ဒီလို မပြောနှင့်။ ဟောဒီမှာ အသေခံပုံးခွဲသမား လေးငါးယောက်လောက် ခင်ဗျားနားမှာ အသင့်ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျား ကော လူတွေရော အကုန်ပုံးခွဲသတ်ပစ်မယ်” ဟု ခြိမ်းခြောက်ခံထားရပုံ ရသည်ဟုဆိုသည်။ သူ ဘာမှမပြောခင် သူ့ကို ကြည့်ရတာ မသက်မသာ ရှိပုံရသည်ဟု ပရိသတ်က ပြောသည်။

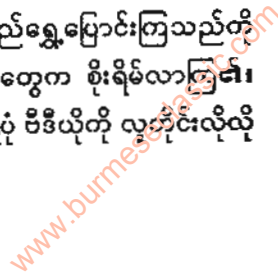
ထိုညက ကျွန်မအဖေအလုပ် ငိုအိုရုပ်သံမှ ကင်မရာကို ပြောခဲ့ သည်။ လူတွေက မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးရှိကြတယ်။ ခုတော့

အတုန့်စိတ်ပျက်ကုန်ကြပြီ။ ဆူဖီမိုဟာမက်က လုပ်သင့်တာ မလုပ်ဘဲ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ခဲ့ပြီ။ တကယ်တော့ ထိုနေ့က သူပြောသင့် သည်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စ။ ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးရေးကိစ္စ။ အကြမ်းဖက်မှု အဆုံးသတ်ရေးကိစ္စ။

တာလီဘန်တို့ကမူ ပါကစ္စတန်အစိုးရကို ဂရုမစိုက်။ သူတို့ ကြိုက်တာကို လုပ်ခွင့်ပြုထားသည်ဟုပင် သဘောထားသည်။ သူတို့က ဘူနာဒေသသို့ အလုံးအရင်းနှင့် တိုးဝင်ကြသည်။ ဘူနာက ဆွပ်၏ အရှေ့တောင်အရပ်တွင်ရှိ၏။ အစွလာမာဘတ်မှ ၆၅ မိုင်သာ ဝေးသည်။ ဘူနာမှလူတွေက တာလီဘန်ကို အမြဲဆန့်ကျင်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့လာမှသာ အာဏာပိုင်တွေက ပြောထားသည်။ မတိုက်ခိုက်ကြ ရရန်။ စစ်သွေးကြွတွေ၊ သေနတ်တွေ၊ လောင်ချာတွေ ရဲတွေက သူတို့ စခန်းကို စွန့်ခွာသွားရ၏။ တာလီဘန်တွေက ခရိုင်တွင် အစွလာမ် တရားရုံးတွေဖွဲ့ လူငယ်များအားလုံး ပါဝင်ဆက်သွယ်ကြရန် ဗလီမှနေ၍ အသံချဲ့စက်ဖြင့် စည်းရုံး၏။

ဆွပ်မှာမူ သူတို့ရှိစဉ်ကဲ့သို့ပင် ရုပ်မြင်သံကြားစက်တွေ၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေ၊ ဒီဗီဒီတွေ၊ တိတ်ခွေတွေကို မီးရှို့၏။ ဆူဖီသုတော် စင်ကြီး ပါးဘာဘား၏ ဘုရားကျောင်းကိုလည်း ထိန်းချုပ်ထားလိုက်၏။ ဤနေရာက ဘုရားဖူးများသွားနေကျ နေရာဖြစ်၏။ ထိုနေရာသို့ သွားကာ လူတွေက ဆုတောင်းကြ၏။ ရောဂါပျောက်အောင် ဆေး တောင်းကြ၏။ ယခုတော့ ထိုနေရာကို တံခါး ပိတ်၊ သေ့ခတ်လိုက်၏။

တာလီဘန်များက မြို့တော်ကို ဦးတည်ရွှေ့ပြောင်းကြသည်ကို ကြည့် ပြီး ပါကစ္စတန်အောက်ပိုင်းခရိုင်မှ လူတွေက စိုးရိမ်လာကြ၏။ ဆယ်ကျော်သက်မလေး ကြိမ်လုံးနှင့်အချိတ်ခံရပုံ ဗီဒီယိုကို လူတိုင်းလိုလို ကြည့်ခဲ့ကြဖူးပုံ ပေါ်၏။

ပါကစ္စတန်မှာ ငါတို့ဖြစ်စေချင်တာ ဒါလားဟု ပြောလာကြ၏။ စစ်သွေးကြွများက ဘင်နာဇာကို သတ်ခဲ့ကြသည်။ မိုတယ်များကို ဗုံးခွဲခဲ့ကြသည်။ အသေခံဗုံးခွဲသူများက လူထောင်ပေါင်းများစွာတို့ သတ်ခဲ့ကြ၏။ ခေါင်းဖြတ်ခဲ့ကြ၏။ ကျောင်းတွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကြ၏။ စစ်တပ်နှင့်အစိုးရက သူတို့ဘာတွေ ထပ်လုပ်သည်အထိ စောင့်နေကြဦးမှာပဲ။

သမ္မတ အိုဘားမားအစိုးရက အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ တပ်ဖွဲ့ဝင် ၂၀၀၀၀ လွတ်ကာ တာလီဘန်တွေကို တိုက်ခိုက်မည်ဟု ကြေညာ၏။ ယခုတော့ သူတို့သည် အာဖဂန်နစ္စတန်ထက် ပါကစ္စတန်ကို ပိုအာရုံစိုက်လာကြ၏။ ကျွန်မတို့လို မိန်းကလေးတွေကြောင့်၊ ကျွန်မတို့ကျောင်းကြောင့် မဟုတ်။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံသည် အဏုမြူထိပ်ဖူး ၂၀၀ ကျော်ရှိရာ ဒါတွေကို မည်သူက ထိန်းချုပ်မှာလဲကို သူတို့ စိတ်ပူနေကြ၏။ သူတို့က ကူညီထောက်ပံ့ငွေ ဧဝါလာ ဘီလုံတွေချီပေးမည့်အစား စစ်တပ်တွေပင် ထပ်လွှတ်ဖို့ ဆွေးနွေးနေကြ၏။

မေလအစဦးပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့စစ်တပ်က စစ်မှန်သော လမ်းကြောင်းစစ်ဆင်ရေးကို စတင်၏။ နိုင်ငံမြောက်ပိုင်း တောင်တန်းများပေါ်သို့ သူတို့ရဟတ်ယာဉ်များနှင့် ကွန်မန်ဒိုရာပေါင်းများစွာ ချပေးမည်ဟု ကျွန်မတို့ ကြားရသည်။ မင်ဂိုရာတွင်ပင် တပ်ဖွဲ့ဝင် အင်အားတွေ တိုးလာပုံရ၏။ တချိန်ချိန်တွင်တော့ သူတို့မြို့ကို ရှင်းကြလိမ့်မည်ထင်၏။ အသံချဲ့စက်များနှင့် လိုက်အော်ကြသည်။ နေထိုင်သူ အားလုံး စွန့်ခွာသွားကြရန်။

တစ်ဖက်ကမူ ကျွန်မတို့ ဆက်နေသင့်သည်ဟုဆို၏။ သို့သော် ညဖက်တွင် ပေါက်ကွဲသံတွေက ဆူညံနေ၏။ လူတိုင်းအချိန်နှင့်အမျှ စိုးရိမ်ပူပန် နေကြရ၏။ တစ်ညတွင် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံ

ကြောင့် ကျွန်မတို့ လန့်နိုးလာကြရ၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်တွင် ကြက်ဖြူဆွဲကောင်နှင့် ယုန်ဖြူတစ်ကောင်မွေးထားသည်။ ခုရှားလံ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက လာထားခြင်းဖြစ်ရာ အာတာလ်က ငါးနှစ်သာရှိသေးသည်။ သူက ယုန်ဖြူကို သိပ်ချစ်သည်။ ယုန်လေးကကျွန်မ မိဘအိပ်ယာတွင် အိပ်၏။ သို့သော် ညဘက်တွင် ဟိုသွားဒီသွား သွားရင်း သူ့ကို ကြောင်တစ်ကောင်က ခုတ်သတ်လိုက်၏။ ယုန်လေးအသံက စူးစူး ဝါးဝါး ဖင် ထွက်လာ၏။ အာတာလ်လည်း ကြုံကြုံပါအောင် အဆက်မပြတ် ငိုနေ၏။

“နေထွက်ပါပစေ ငါဒီကြောင်ကို ကောင်းကောင်းသင်ခန်းစာပေးမယ်။ ငါသတ်ကိုပစ်မယ်” ဟု အာတာလ်က ငိုရင်း အော်ဟစ်နေ၏။ မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်တွေ ဖြစ်ပုံရ၏။

www.burmeseclassic.com

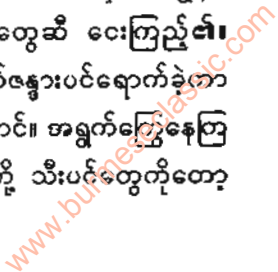
အသန်း (၁၅)
မြို့ကို စွန့်ခွာကြပြီ

ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ဌာနေကို စွန့်ခွာခြင်းသည် ကျွန်မ လုပ်ခဲ့ဖူး
သမျှ တွေအားလုံးထက် ပိုမိုခက်ခဲ၏။ ကျွန်မ အမေပြောလေ့ ပြောထ
မို့သော စကားကို သတိရမိသည်။

ဘယ်ပတ်ရုံတွန်လူမျိုးမှ သူ့ရပ်သူ့ဌာနီကို အေးဆေးသက်သာ
စေရန် ကြံစားကွဲ။ ဆင်းရဲတွင်းနက်လွန်းလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ မချမ်းသာရင်
ဖြစ်ဖြစ်က လွဲလို့ပေါ့လေ။

ယခုတော့ နောက်တစ်ချက်တိုးလာပြန်ပြီ။ ကျွန်မတို့ ရပ်ရွာ
ဒေသကို စွန့်ခွာခြင်းမှာ- တာလီဘန်တွေကြောင့်။

အိမ်ကို ပစ်ထားခဲ့ရသည်မှာ ရင်နာစရာကောင်းလှ၏။ ကျွန်မ
အိမ် ခေါင်မိုးပေါ်တက်ကာ တောင်တန်းကြီးတွေဆီ ဝေးကြည့်၏။
နှင်းထွက် 'အလန်းတောင်' ကြီး။ မဟာအလက်ဇန္ဒားပင်ရောက်ခဲ့ကာ
ပြာသပတေးဂြိုဟ်ကို စတွေ့ခဲ့သည်ဆိုသောတောင်။ အရွက်ကြွေနေကြ
သော အပင်တွေကို ကျွန်မ ကြည့်၏။ ကျွန်မတို့ သီးပင်တွေကိုတော့

ဒီနှစ်တခြားသူတွေ စားကုန်ကြမှာပဲ။ အရာရာသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် အပ်ကျသံပင် မကြားရ။ ရေစီးသံ လည်းမကြားရ။ လေထီးသံလည်းမကြားရ။ ငှက်ကလေးတွေပင် ကျီကျီကြာကြာ မအော်ကြတော့ပါလား။

ကျွန်မ အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မြင်ရမည်မဟုတ်ဟု ခံစားမိပြီး ငိုချင်လာ၏။ တစ်နေ့ ဆွပ်ဒေသကို စွန့်ခွာခဲ့ကာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာရတော့ဘူးဆိုလျှင် မည်သို့ခံစားရမလဲဟု မော်ကွန်းမှတ်တမ်းရိုက်သူတွေက မေးဖူး၏။ ဤမေးခွန်းမျိုးက မဖြစ်နိုင်သော မိုက်မဲသည့် မေးခွန်းဟု ထိုအချိန်က ထင်ခဲ့၏။ ယခုတော့ ကျွန်မ စိတ်မကူးတာတွေပင် ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီ။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းဘယ်တော့မှ မပိတ်ဟုထင်ခဲ့၏။ ယခု ပိတ်သွားပြီ။ ဆွပ်နယ်မြေမှ ဘယ်တော့မှ မခွာဟု ထင်ခဲ့၏။ ယခု ထွက်ခွာရတော့မည်။ ဆွပ်နယ်မြေမှာ တစ်နေ့နေ့တွင် တာလီဘန်တို့လက်မှ လွတ်မြောက်မည်ဟု ကျွန်မထင်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ကျွန်မ ပြန်လာမည်။ ယခုတော့ ထိုသို့မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ ကျွန်မ ငိုမိတော့၏။ ကျွန်မ၏ ညီမဝမ်းကွဲ ဟန်နီက စပိုင်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့အားလုံး ငိုကြတော့၏။ သို့သော် ကျွန်မအမေကတော့ စိတ်တည်ငြိမ်၏။ သိက္ခာစောင့်၏။

ကျွန်မက စာအုပ်တွေ၊ မှတ်စုစာအုပ်တွေ အကုန်သိမ်းပြီး ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲတွင် ထည့်၏။ နောက်တစ်အိတ်တွင် အဝတ်အထည်တွေ ထည့်၏။ ကျွန်မရခဲ့သော ဆုတွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ယူမသွား။ သူများကားနှင့် ပြောင်းရမည်မို့ ဝန်စည်စလယ် သိပ်ယူ၍မရ။ ကျွန်မတို့တွင် လက်တော့ပုံတို့ လက်ဝတ် ရတနာတို့ကဲ့သို့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းမရှိ။ ကျွန်မတို့၏ တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းဟူ၍ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ရယ်၊ ရေခဲသေတ္တာရယ်၊ အဝတ် လျှော်စက် ရယ်သာ ရှိ၏။ ကျွန်မတို့သည် ဇိမ်ခံနေနိုင်သောသူများမဟုတ်။ ကျွန်မ ပတ်စူ

ကျွန်မလူမျိုးများကလည်း ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရတာထက် ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ရတာကို ပိုအားရသောသူမျိုးများဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်နံရံဆိုလျှင် အပေါက်အပြဲတွေအပြည့်။ ခွက်တွေ ပန်းကန်ပြားတွေလည်း မကျိုးမပဲ့ အကောင်းပကတိ တစ်ခုမှမရှိ။

အဖေက နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မြို့မှ မခွာဘဲ တောင့်ခံပေတေနေ၏။ သို့သော် ကျွန်မ အဖေ၏ မိတ်ဆွေအချို့မှာ သေနတ်ကျည်ဆံထိမှန်သေ ဆုံးလာကြသည်ကို သူတွေ့လာ၏။ အမေက အလောင်းတွေကို မြင်ပြီး ပြောင်း ချင်လာ၏။

“ရှင်လိုက်မလာချင် မလာနဲ့၊ ကျွန်မတော့ ကလေးတွေခေါ်ပြီး ရွန်ဂလိုကို သွားတော့မယ်”

အမေတစ်ယောက်ထဲ လွှတ်မှာမဟုတ်ကြောင်း အမေသိ၏။ အမေက ဒေါက်တာ အက်ဖ်ဇယ်လ်ကိုခေါ်ကာ အဖေ့ကို ဖျောင်းဖျောင်းပေးရန် တောင်းပန်၏။ ဒေါက်တာတို့က ဖျောင်းဖျောင်းမည်ဖြစ်ရာ သူတို့နှင့်အတူလိုက်ရန် အဖေ့ကို ပြောခိုင်း၏။ ကျွန်မတို့မှာ ကားမရှိ၊ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ ဆိုဖီယာတို့ကားနှင့် လူတစ်ဝက်လိုက်၊ ဒေါက်တာကားနှင့် လူတစ်ဝက်လိုက်လျှင်ဖြစ်မည်။

သို့ဖြင့် ၂၀၀၉ ခုနှစ် မေလ ၅ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့သည် ပြည်တွင်းမှာပင် ရွှေ့ပြောင်းလူသားများဖြစ်လာကြရ၏။ ဤသည်မှာ တပ်ရောဂါဆိုး တစ်ခုပမာ အခံရခက်လှ၏။

ကျွန်မတို့ မိသားစုဝင် ၅ဦးသာမက ကျွန်မအဖွား၊ ကျွန်မအစ်ကို ဝမ်းကွဲ၊ သူ့ဇနီး၊ ဟန်နီနှင့် သူတို့ကလေး၊ တစ်အုပ်တစ်မကြီး ပြောင်းကြရ၏။ ကျွန်မ မောင်လေးများက သူတို့၏ ကြက်ကလေးတွေကိုပါ ခေါ်သွားချင်၏။ ကျွန်မကြက်ကတော့ သေသွားပြီ။ ဆောင်းရာသီတစ်နေ့တွင် သူ့ကို ရေအေး နှင့် ရေသွားချိုးပေး၍ သေသွားခဲ့ပြီ

ဖြစ်၏။ အမေကတော့ မောင်လေးတို့၏ ကြက်များကို တင်ခွင့်မပြု။ သူတို့အတွက် ပြောင်းဖူးတွေ၊ ရေတွေ အလုံအလောက်ထားခဲ့ရန်သာ ပြော၏။ ကျွန်မ၏ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကိုပါ ကားမဆန်၍ ထားခဲ့ရန် အမေက ပြော၏။ ကျွန်မလည်း မတတ်သာ၍ ထားခဲ့ရ၏။ ကုန်အန် ကျမ်းမြတ်မှ ဘုရားစာများကို တတွတ်တွတ်ရွတ်ကာ ကျွန်မစာအုပ် တွေကို မပျောက်မပျက် စောင့်ရှောက်ပေးပါရန် တောင်းပန်ရ၏။

နောက်ဆုံး ကျွန်မတို့မိသားစု တစ်စုလုံး ဒေါက်တာ အက်စ် ဇယ်လ်၏ ဗင်ကားနောက်ခန်းတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လိုက်ခဲ့ ကြ၏။ ကလေး ကြီးတွေကို ကိုယ့်ပေါင်ပေါ်တွင်တင်။ ကလေးငယ်များကို ကလေးကြီးများပေါင် ပေါ်တင်။ ဒီလိုပဲ ကျပ်ကျပ်သိပ်သိပ်။

ကျွန်မတို့ မြို့ကို ကျွန်မတို့ ဘယ်အခါကျမှ ပြန်ရောက်ကြမလဲ မသိတော့။ ကားက တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာ၏။ နှလုံးသားတွေကတော့ မြို့မှာ ပဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲပြင်းထန်လာလျှင် အိမ်တွေအားလုံး ပျက်စီးကုန်မည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်မတို့ နဂိုနေထိုင်ခဲ့သော အိမ် ကလေး အကောင်းပကတိ ရှိဖို့အရေး ဘုရားသခင်ကိုသာ ဆုတောင်း အပ်နဲ့ခဲ့ရ၏။

ကားလမ်းတွေ ပိတ်ဆို့နေ၏။ လှည်းတွေလည်း လမ်းမှာ အပြည့်။ အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့် ကျွန်မတို့လို စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ၊ စက်ဘီးတွေပေါ်တွင်ပင် ရှိစုမဲ့စုစုစည်းများတင်ကာ ထွက်ပြေးနေသူ တွေရှိ၏။ လူထောင်ပေါင်းများစွာသည်ကား အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ် တစ်ခုနှင့် အသက်ဘေးလွတ်မြောက်အောင် ခြေလျင်လျှောက် နေကြ၏။ ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရာ တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်း ဒေသတစ်ခုလုံးပင် ပြောင်း ရွှေ့ထွက်ပြေးနေကြပုံပေါ်၏။

“ငါတို့အားလုံးက အီဂျစ်ကနေ ထွက်ပြေးလာကြတဲ့ အစုစု

လူမျိုးတွေ ကျနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ငါတို့ကို လမ်းပြမယ့် မိုးဇက်ကဖြင့် မရှိဘူး”

မည်သူမျှ ဘယ်ကို ပြောင်းနေရမည်ကို ရေရေရာရာမသိကြ။ ပတ်ရှ် တွန်သမိုင်းတွင် အကြီးမားဆုံး ပြောင်းရွှေ့မှုကြီးဖြစ်၏။

တာလီဘန်များက အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်မှနေ၍ ကျွန်မတို့ကို ကြည့် နေကြ၏။ လူတကာကို တန်းစီခိုင်းပြီး ယာဉ်ထိန်းရဲအလုပ်ကို လုပ်နေကြ၏။ ယာဉ်ထိန်းရဲကဲ့သို့ ခရာကားမသုံး။ သေနတ်သာသုံး၏။ “တာလီဘန်ယာဉ်ထိန်း” တွေဟု ကျွန်မတို့က နောက်ပြောင်ပြောကာ ကိုယ့်စိတ်ကို ပေါ့ပါးအောင် ကြံစည်ကြရ၏။ လမ်းတစ်လျှောက် တာလီဘန် ကင်းစခန်းကို ဖြတ်ရ၊ တပ်မတော်ကင်းစခန်းကို ဖြတ်ရနှင့် သူတို့နှစ်တပ်၏ ကင်းစခန်းတွေက တစ်ခါ တစ်ခါ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ကပ်လျက်ရှိကြ၏။

“သူတို့က မျက်စိမဲ့ကြတယ်နဲ့တူတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် မြင်ကြပုံမပေါ်ဘူး” ဟု ကျွန်မတို့က အပြောင်အပျက်ပင် ပြောရသည်အထိ။

ကားတွေ ပိတ်ကြပ်နေ၍ ခရီးကမတွင်။ ကားထဲတွင် ကျွန်မတို့ မွန်း ကျပ်ပြီး ချွေးတလုံးလုံးနှင့်။ ကားသိပ်မစီးဖူးသော ကျွန်မတို့ကလေး များက တစ် ခေါက်လေး ကားစီးရလျှင် ပျော်၏။ သို့သော် ယခုခရီးတား ကျွန်မတို့လည်း မပျော်။

ဒေါက်တာအက်စ်ဇယ်နှင့် အဖေတို့ကမူ မီဒီယာအကြောင်း ပြောနေကြ၏။ ကျွန်မတို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ရွှေ့ပြောင်းလာကြပုံကို မှတ်တမ်းမော်ကွန်းရိုက်ထားဖို့သင့်သည်ဟု ပြော၏။ အမေကမူ အဖေတို့ အသံလျှော့ပြီး တိုးတိုးပြောရန် သတိပေး၏။ တာလီဘန်တွေ ကြားသွား မှာစိုး၍ ဖြစ်၏။ အဖေအသံက အမြဲပင် ကျယ်၏။ အမေက မိန့်ခွန်းပြော

လျှင် အသံချဲ့စက်မလိုအောင် နဂိုအသံက သိပ်ကျယ်သည်ဟု အမေက မကြာခဏ ကျီစယ်တတ်၏။

နောက်ဆုံးတွင် မလာကန်တောင်ကြားဖြတ်လမ်းသို့ ရောက်ကြ၏။ ဆွပ်ကား ကျန်ခဲ့ပြီ။ မာဒန်ဆိုသော မြို့ကိုရောက်တော့ ညနေစောင်း နေပြီ။ အဖေကတော့ လူတိုင်းကို လိုက်ကာ ပြောနေ၏။

“ငါတို့ နေရလှ ခဏတဖြုတ်ပါ။ မကြာခင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန် ကြရမှာ”

သို့သော် မည်သူမျှ အဖေစကားကို မယုံကြ။

မာဒန်မြို့တွင် ကုလသမဂ္ဂက ဆောက်လုပ်ထားသော အဖြူရောင် ယာယီတဲများကို တွေ့ရ၏။ ပတ်ရှ်ဝါတွင် အာဖဂန်စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို ထားသည့်ပုံစံမျိုးပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ကတော့ ထိုစစ်ပြေးဒုက္ခသည်စခန်းတွင် မနေ။ နေချင်လို့လည်းမရ။ ဆွပ်မှ ပြေးလာသူ လူဦးရေ နှစ်သန်းကျော်ကို မည်သို့ထည့်သို့ နေနိုင်အောင် စီစဉ်လို့ရပါမလဲ။ မသန်မရှင်းသဖြင့် ဝမ်းရောဂါတွေပင် ဖြစ်နေကြရ၏။ ဤစစ်ပြေးဒုက္ခသည်စခန်းမှာပင် တာလီဘန်တွေ ရုပ်ဖျက်နေကြ သတင်းစနည်းနာနေကြကြောင်း အဖေက ကျွန်မတို့ကို ပြော၏။

မြို့ခံများကလည်း ကောင်းပါသည်။ အချို့လူများကို သူတို့အိမ်တွင် လက်ခံထား၏။ ကျောင်းတွေ ဗလီတွေမှာလည်း တည်းခိုသူများရှိ၏။ ကျွန်မတို့ ယဉ်ကျေးမှုအရ အမျိုးသမီးများသည် ဆွေမျိုးမတော်သူ အမျိုးသားများနှင့် ပေါင်းမနေရ။ ထို့ကြောင့် စီစဉ်ရခက်၏။

မာဒန်တွင် ဆွေမျိုးတွေမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့မိသားစုရွာဖြစ်သော ရှန်ဂလာသို့ ဆက်သွားရန် ပြင်ရ၏။ ပထမညမှာမူ ဒေါက်တာ အက်ဖ်ဇာလ်၏ အိမ်တွင်တည်းရ၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျမှ ကားကြုံဖြင့် ကျွန်မအဖွားမိသားစုတို့နေထိုင်ရာ အဘော့တာဘတ်

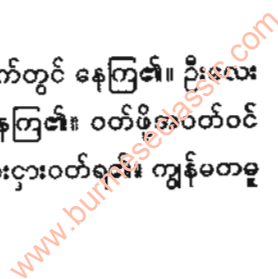
သို့သွားကြ၏။ ထိုမြို့တွင် ကျွန်မ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ခန့်ဝိုးနှင့်ဝါဆို၏။ သူက ဆွပ်တွင် ယောက်ျားလေးအဆောင် ဖွင့်ထား၏။ ယခု သူတတိယစစ်တန်သို့ ကောင်းလေး ခုနစ်ယောက်ရှစ်ယောက် ကို ခေါ်သွားရန် စီစဉ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူနှင့်ကျွန်မတို့ အက်စ်ဘယ်သို့ သွားကြ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်မတို့ ရှန်ဂလာသို့ ထပ်သွားရမည်။

ကျွန်မတို့ အက်စ်ဘယ်သို့ ရောက်တော့ မှောင်နေပြီ။ လမ်းတွေပိတ် ဆို့နေသဖြင့် သွားရလာရခက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဈေးပေါသော ညစ်ညစ်ပတ် ပတ်မိုတယ်တစ်ခုတွင် တစ်ညအိပ်ရ၏။ နောက်နေ့ကျမှ ရှန်ဂလာသို့ ဗင်ကား ငှားသွားရ၏။ အက်စ်ဘယ်မှ ကျွန်မတို့ ရွာကိုသွားရတာ မလွယ်။ ပစ္စည်းပစ္စယ တွေသယ်ပြီး ၂၅ ကီလိုမီတာ လမ်းလျှောက်ကြရဦးမည်။ တစ်နေရာတွင် စစ်တပ်က တား၏။ ရှေ့ဆက်မသွားနဲ့ ပြန်ကြဟု ပြော၏။

“ကျွန်မတို့ အိမ်က ရှန်ဂလာပါ။ ကျွန်မတို့ ဘယ်သွားရမလဲ”ဟု တောင်းပန်ရ၏။ အဖွားကမူ စပြီးငိုနေပြီ။ အတော်ကြာမှ သူတို့တဆက်သွား ခွင့်ပြုလိုက်၏။ စစ်တပ်တွေ၊ စက်သေနတ်တွေက နေရာတကာ။ သေနတ်ပြောင်းက ဟိုချိန် ဒီချိန်။ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိ လှမ်းပစ်မှာပင် ကြောက်နေရ၏။

ရွာကိုရောက်သောအခါ ကျွန်မတို့မိသားစုကို မြင်ရသည့်အတွက် အားလုံးက အံ့သြနေကြ၏။ တာလီဘန်များကို ရှန်ဂလာတို့ ဝင်တော့မည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့အနေဖြင့် မာဒန်တွင်သာနေသင့်ကြောင်း ပြောကြ၏။

ကျွန်မတို့က အမေရွာဖြစ်သော ခါရွက်တွင် နေကြ၏။ ဦးလေးဖြစ် သူ ဖေစ်မိုတာမက်နှင့်မိသားစုထံတွင် နေကြ၏။ ဝတ်ဖိုအပတ်ဝင် မလုံလောက် သဖြင့် ဆွေမျိုးများထံမှ အင်္ကျီများငှားဝတ်ရဦး။ ကျွန်မတစ်ဦး

အစ်မဝမ်းကွဲ ဆန်ဘူးလံနှင့် အတူနေရ၍ ယော်နေ၏။ သူက ကျွန်မ ထက် အသက်တစ်နှစ် ကြီး၏။ သူ့ကျွန်မ ကျောင်းအတူ သွားရ၏။ ကျွန်မက ဆန်ဘူးလံနှင့်အတူတူ သတ္တမတန်းတက်ရ၏။ ထိုနှစ်က ကျွန်မတို့အတန်းတွင် မိန်းကလေး ၃ ဦးသာရှိ၏။ ကျွန်မတို့အရွယ် မိန်းကလေးများကို ရှာရင်ကျောင်းမတက်ကြတော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့က ယောက်ျားလေးများနှင့်အတူ စာသင်ရ၏။ ကျွန်မက မျက်နှာဖုံးမ တပ်။ ထို့ကြောင့် တခြားကောင်မလေးတွေနှင့် ခြားနားနေ၏။ ကျွန်မက ဆရာတိုင်းနှင့်စကားပြော၏။ မေးခွန်းတွေ မေး၏။ ဆရာ၊ ဆရာမများ တို့ ရိုရိုသေသေယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆက်ဆံ၏။ 'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ' စသဖြင့် ပြောတတ်၏။

ကျောင်းကို နာရီဝက်လောက် လမ်းလျှောက်သွားရ၏။ ကျောင်းစတင်သည့်နေ့က အိပ်ရာထနောက်ကျသွား၍ ကျောင်းနောက် တျရာ ဆရာက ကျွန်မလက်ကို ကြိမ်လုံးနှင့်ရိုက်၏။ ဦးလေးက ကျွန်မကို မုန့်ဖိုးပေးသည်။ ကျောင်းမှာ သရေစာဝယ်စား၍ရ၏။ မင်ဂိုရာမှကဲ့သို့ သကြားလုံးတွေ၊ မုန့်တွေတော့မရောင်း။ သခွားသီးတို့ ဖရဲသီးတို့သာ ဝယ်စားရ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်း၌ မိဘများနေ၊ ဘုရားပွဲနေ့ ကျင်းပ၏။ ကောင်လေးတွေက စကားပြောရ၏။ တချို့မိန်းကလေးတွေလည်း ဝင်ပါရ၏။ သို့သော် လူရှေ့သူရှေ့တော့ မပြောရ။ အနောက်မှနေ၍ မိုက်ကရိုဖုန်းနှင့်ပြောရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ခန်းမထဲသို့ အသံချဲ့စက်ဖြင့် တစ်ဆင့်ပြန်လွှင့်၏။ ကျွန်မကတော့ လူကြားသူကြား စကားပြောနေကျ ဖြစ်၍ ကောင်လေးတွေရှေ့မှာပင် ပြော၏။ တမန်တော် မိုဟာမက်ကို ချီးကျူးသော 'နက်' ခေါ် ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို ရွတ်၏။ ကဗျာထပ်၍ ရွတ်လို့ရပါမလားဟု ဆရာတွေကို မေးကြည့်၏။ ဆရာတွေက ခွင့်ပြု၍

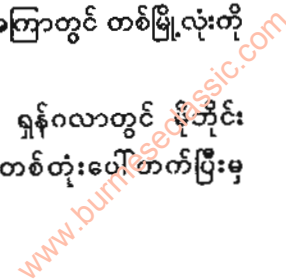
ကျွန်မ ကဗျာတွေ ထပ်ရွတ်၏။

"ကျွန်မနာမည်က မာလာလာပါ။ ကျွန်မကို မေဝမ်းဒေသက မာလာလေအမည်ကို အစွဲပြုပြီး မှည့်ခေါ်ထားတာပါ။ သူက ရဲရင့်တဲ့ ယောက်ျားသား။ ခေါင်းဆောင်လိုပဲ စွမ်းပကားခွန်အားရှိတဲ့ အမျိုးသမီး ဝါ။ သူ့ရဲ့စကားလုံး အနည်းငယ်က အရာရာကို ပြောင်းလဲစေခဲ့ပြီ။ ငြိတိသျှတွေတောင် ရှုံးနိမ့်စေခဲ့ပါတယ်။"

ကျွန်မပြောတာကို ကြားရသောပရိသတ်က အံ့ဩသွားကြ သည်။ ကျွန်မ ခေါင်းမြီးခြုံထားတာမဟုတ်သည်ကို ပြန်ပြီးဝေဖန်ကြမည့် တော့ထင်၏။

ကျွန်မ ညီအစ်မဝမ်းကွဲများနှင့် ဆုံရ၍ ဝမ်းသာ၏။ သို့သော် ကျွန်မ စာအုပ်များကိုတော့ လွမ်း၏။ ကျွန်မ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ထည်း လွမ်း၏။ အိုလီဗာတွစ်တို့၊ ရှိမီယို၊ ဂျူးလီယက်တို့စာအုပ်တွေကို ထည်း လွမ်း၏။ စာအုပ် စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော 'အကျည်းတန်မ ဘက်တီ' ဒီဗီဒီအခွေကိုလည်း သတိရ၏။ ကျွန်မက စာအုပ်တွေ လွမ်း သကဲ့သို့ မောင်လေးများကလည်း သူတို့ ကြက်ကလေးများကို လွမ်း၏။ ဇင်ဂိုရာတွင် စစ်တပ်နှင့်တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေပြီဟု ကျွန်မတို့ ကြားရ၏။ သူတို့က စစ်သားများကို လေထီးနှင့်ချပေး၏။ လမ်းများပေါ်တွင်ပင် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေကြပြီ။ တာလီဘန်များက မိုတယ်များ၊ အစိုးရရုံးများကို အကာအကွယ်ပြုကာ တိုက်ခိုက်နေကြ၏။ လေးရက် အကြာတွင် တပ်က နေရာအတော်များများကို သိမ်းလိုက်ကြပြီ။ ထို့နောက် လေယာဉ် ကွင်းကိုသိမ်း။ တစ်ပတ်အကြာတွင် တစ်မြို့လုံးကို သိမ်းလိုက်ကြသည်။

ကျွန်မတို့က အဖေကို စိုးရိမ်ကြ၏။ ရှန်ဂလာတွင် မိုတိုင်း ဇုန်းမရ။ လယ်ကွင်းထဲမှ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တက်ပြီးမှ

လိုင်းတစ်လိုင်းရ၏။ သို့သော် စကားပြော၍ မရ၊ သို့သော် ကျွန်မတို့ ရွန်ဂလာတွင်နေထိုင်ပြီး ရက်သတ္တပတ် ၆ပတ်အကြာ ကျွန်မတို့ ပတ်ရှ်ဝါသို့ လာနိုင်ကြောင်း အဖေက ပြော၏။ ထိုမြို့တွင် သူ့ထံ သူ့မိတ်ဆွေ ၃ ဦးနှင့်အတူနေ၏။

အဖေကို ပြန်တွေ့ရမည်မို့ ဝမ်းသာရသည်။ မိသားစုတွေ ပြန်ဆုံရတော့မည်။ ကျွန်မတို့ အစွလာမာဘတ်သို့ သွားကြ၏။ စတင် ဖို့စ်မှ အမျိုးသမီး ရှိဖာတို့မိသားစုနှင့် နေကြ၏။ အမေရိကန်၏ ပါကစ္စတန်၊ အာဖဂန်နစ္စတန်မှ အမေရိကန်သံတမန် ရစ်ချက်ဖိုအင် ဘရွတ်(စ်)သည် ဆီးရီးနားဟိုတယ်တွင် ကျွန်မတို့နယ်မြေပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ အစည်းအဝေးလုပ်သည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်မ နှင့်ကျွန်မ အဖေက အထဲသို့ဝင်ခွင့်ရရန် ကြိုးစားကြ၏။

ဖိုအင်ဘရွတ်(စ်)သည် မျက်နှာနီနီနှင့် ခပ်ထွားထွားလူကြီး တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် ဘော့စနီးယားတွင် ငြိမ်းချမ်းရေးရေးအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်မက သူ့အနားတွင် ထိုင်သည်။ သူက ကျွန်မအသက်ကို မေး၏။

“ကျွန်မအသက် ၁၂ နှစ်ပါ။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေ ပညာသင်ခွင့်ရဖို့ အကူအညီပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ သံအမတ် ကြီးရှင့်”

ကျွန်မက ထိုသို့ပြောလိုက်၏။

သံအမတ်ကြီးက ရယ်၏။

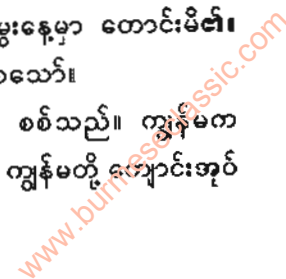
“မင်းတို့မှာလည်း ပြဿနာတွေက အများကြီး၊ ငါတို့လူဦး မင်းတို့ကို အများကြီးလုပ်ပေးနေတာပဲ။ စီးပွားရေးအကူအညီလည်း ဒေါ်လာဘီလျံနဲ့ချီပြီး ပေးဖို့ကတိပေးထားတယ်။ မင်းတို့ အစိုးရကို လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလည်း ပေးခဲ့တယ်။ ဒါတောင် မင်းတို့နိုင်ငံက ခုထိ

ပြဿနာတွေ အများကြီးပဲ။

ကျွန်မက ပါဝါ ၉၉ ဆိုသော အသံလွှင့်ဌာနနှင့်အင်တာဗျူ ထုပ်၏။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို သိပ်သဘောကျသွားကြကာ ကျွန်မတို့ကို အဘော့တာဘတ်တွင် သူတို့ညွှန်ပြသရုံကြောင်း၊ ကျွန်မတို့အားလုံး သွားနိုင်ကြကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်မ ထိုနေရာတွင် တစ်ပတ်ကြာနေပါ သည်။ ဝမ်းသာရသည်က မိုနီတာသည်လည်း အဘော့တာဘတ်တွင် နို့နေကြောင်းသိရ၍ ဖြစ်၏။ မိုနီတာနှင့် ကျွန်မ ပန်းခြံတစ်ခုတွင် ချိန်း ကြ၏။ သူ့အတွက် ပက်စီနှင့် ဘီစကစ်များ ယူသွားသည်။

ညွှန်ပြသရာတွင် တစ်ပတ်နေပြီးနောက် ကျွန်မတို့ ဟာရီပူရ်သို့ သွားကြ၏။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်မအဒေါ်တစ်ဦးနေသည်။ ဤမြို့သည် ကျွန်မတို့အတွက် နှစ်လအတွင်း စတုတ္ထမြောက် ရွှေ့ပြောင်းရသော မြို့ဖြစ်၏။ ဒုက္ခသည်စခန်းတွင် နေရသူတွေထက်တော့ ကျွန်မတို့က အာပါသည်။ ထိုသူများမှာ ရေလည်းတန်းစီရ၊ အစားအသောက်လည်း စားစီရ။ နေပူကျဲကျဲထဲတွင် တန်းစီရသည်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ပင် ကြာ၏။ ကျွန်မကတော့ တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းကိုပင် သတိရလွမ်းဆွတ် နေ၏။ ကျွန်မအဖေကတော့ အလုပ်တွေ ဇယ်ဆက်အောင်လုပ်၊ ဟိုကူး နဲ့သန်းလုပ်နေရ၍ ဇာတိမြေကို မေ့ချင်မေ့နေမည်။ ကျွန်မ၏ ၁၁ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ကို အခက်အခဲများစွာဖြင့် ကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့ နေ၏။ ကိတ်မုန့်တစ်လုံးကို သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် ခွဲခြမ်းစား သောက်ခဲ့ ကြရ၏။ ယခု ၁၂ နှစ်မြောက် မွေးနေ့တွင်မူ ကိတ်မုန့်လည်းမရှိ။ ယောင်တိုင်လည်း မရှိ။ ဆုတစ်ဆုတော့ မွေးနေ့မှာ တောင်းမိ၏။ ကျွန်မတို့ တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်း ငြိမ်းချမ်းပါစေသော်။

မကြာခင် အတန်းတင်စာမေးပွဲများ စစ်သည်။ ကျွန်မက မာလ်ကာအိန္ဒူးတို့ ဖြတ်ကျော်ကာ ပထမရခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ ဘော့စနီးယားအုပ်

ဆရာမကြီးက သူ့ကို ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်လုပ်ရန် စည်းရုံး၏။ သို့သော်သူက ကျောင်းစာ ထိခိုက်မည်စိုး၍ဆိုကာ မလုပ်ခဲ့။

“မင်းက မာလာလာကို အတုယူရမယ်။ တခြားအလုပ်တွေ လည်း လုပ်ဖို့သင့်တယ်။ ဒါတွေက စာမေးပွဲလိုပဲ အရေးကြီးတာပဲ။ ကျောင်းစာဆိုတာ အရာရာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဆရာမကြီးက သူ့ကို ဆုံးမသည်။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို အပြစ်မတင်လိုပါ။ သူက သူ့မိဘများ ကျေနပ်အောင်၊ အထူးသဖြင့် သူ့အမေကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

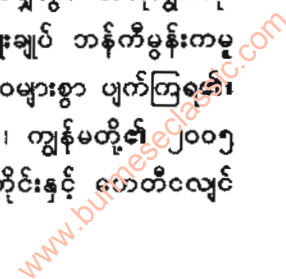
ဆွပ်သည် ယခင်ကအတိုင်းတော့မဟုတ်တော့။ မည်သည့်အခါမှ လည်း ယခင်ပုံစံမျိုး ပြန်ရလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့သော် ပုံမှန်တော့ ပြန်ဖြစ်ပါသည်။ ကချေသည်များပင် ပြေးနေရာမှ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲတော်များကို ဂီတတွေ အကတွေနှင့် ပြန်လည်ကျင်းပလာကြ၏။ တာလီဘန် လက်ထက်က ဒါမျိုးလုပ်၍မရ။ ကျွန်မအဖေတမာဂါဂါတွင် ပွဲငယ်တစ်ခုကို ဦးစီးကျင်းပပေး၏။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်စခန်းတုန်းက ကူညီပေးခဲ့သူများကို ပြန်ဖိတ်၏။ ကျေးဇူးဆပ်သည့်ပွဲ။ တစ်ညလုံး သီချင်းသံတွေ ဆူညံနေ၏။

၂၀၁၀ ဇူလိုင်တွင် ကျွန်မ ၁၃ နှစ်ပြည့်တော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးကျလာ၏။ ယခင်က ဤအချိန်တွင် မိုးမရွာ။ ပထမတော့ ကျွန်မတို့ ပျော်ကြသည်။ မိုးရွာတော့ လယ်တွေ အထွတ်တိုးမည်ပေါ့။ သို့သော် မိုးက သိပ်ကို သည်း၏။ ကိုယ့်ရှေ့မှ မတ်တပ်ရပ်နေသူကိုပင် မမြင်ရလောက်အောင်သည်းသည်။ တာလီဘန်များက တောင်တန်းပေါ်မှ သစ်များကို ခုတ်။ သစ်မှောင်ခို ထုတ်ရောင်းခဲ့ကြ၍ သစ်တောတွေပြုန်းတီးကာ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်လာသည်ဟု သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်သမားများက ပြော၏။ ရွှံ့ရေများက တောင် ကြားဒေသတစ်ခုလုံး

ဆို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ရေကြီးလာချိန်တွင် ကျွန်မတို့ ကျောင်းမှာ ရှိ၏။ ကြောခင် ကျောင်းလွတ်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ သွား သည့်လမ်းပေါ်မှတံတား ရေထဲပါသွား၏။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်လမ်းမှ ပြန်ရ၏။ နောက်ထပ်တံတားလည်း ပျက်သွားသည်။ သို့သော်ရေက သိပ်နက်၍ ဒီအတိုင်း ဖြတ်ကူးကြ၏။ ရေနံက ပုပ်သိုးနေ၏။ အိမ်ရောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲနစ်လို့ နံစော်လို့။

နောက်နေ့တွင် ကြားရသည်မှာ ကျောင်းရေမြုပ်သွားပြီတဲ့။ ရေပြန်ကျဖို့ ရက်အတော်ကြာ စောင့်ရ၏။ ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ ရေက ရင်ခေါင်း လောက်အထိ တက်ခဲ့ကြောင်းတွေ့ရ၏။ နေရာတကာမှာ ရွှံ့တွေ၊ ရွှံ့တွေ၊ ရွှံ့တွေ။ ကုလားထိုင်တွေ စားပွဲတွေအားလုံး ရွှံ့တွေပေနေ၏။ အနံ့အသက်ကလည်း ဆိုးလှ၏။ အဖေက ရှုပီး ကိုးသောင်းကျော်အကုန်ခံကာ သန့်ရှင်းရေးပြန် လုပ်ရ၏။ ဤငွေပမာဏမှာ ကျောင်းသားကိုးဆယ်၏ ကျောင်းလခနှင့်ညီ၏။

ပါကစ္စတန် တစ်နိုင်ငံလုံး ဤအဖြစ်ဆိုးမျိုးကြုံရ၏။ အိန္ဒိယမြစ်က ထိမဝန္တာမှ ဆင်းလာသောရေများနှင့်ပြည့်ကာ ပန်ဂျပ်မှ ကရာချီ၊ ထိုမှ အာရေဗျပင်လယ်ထဲသို့ တဟုန်ထိုးစီးဝင်သွားသည်။ ထိုမှ လှိုင်းလုံးကြီးများက ကမ်းခြေကို ရိုက်ခတ်ဖုံးလွှမ်း၏။ လမ်းများ၊ သီးနှံခင်းများ၊ ရွာများအားလုံး ရေထဲ မျောပါကုန်ကြ၏။ လူနှစ်ထောင်နီးပါး ရေနစ်သေ၏။ လူဦးရေ ၁၄ သန်း ရေဘေးဒုက္ခသည်ဖြစ်ရ၏။ အိမ်တွေပျက်၊ ကျောင်းပေါင်း ၇၀၀၀ ပျက်။ ကျွန်မ မှတ်မိသမျှတွင် အဆိုးရွားဆုံး ရေလွှမ်းမိုးမှုဖြစ်၏။ ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ် ဘန်ကီမွန်းကမူ “ဆူနာမီအနှေးစားလေး” တစ်ခုဟုပင်ဆို၏။ ဘဝများစွာ ပျက်ကြရ၏။ အပျက်အစီးတွေ ပိုများ၏။ အာရှဆူနာမီတို့ ၊ ကျွန်မတို့၏ ၂၀၀၅ ခုနှစ် ငလျင်တို့ထက် ပိုဆိုး၏။ ကာရီနာမုန်တိုင်းနှင့် ဝေတီငလျင်

နှစ်ခု စုစုပေါင်းမျှဒဏ်ကိုခံရ၏။

ဆွပ်သည့်လည်း အထိအခိုက်အပျက်အစီးများသော နေရာများထဲတွင် တစ်ခုဖြစ်၏။ တံတား ၄၅ စင်းအနက် ၃၄ စင်း ရေထဲမောပါသွား၏။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ပြတ်တောက်သွား၏။ ဓာတ်မီးတိုင်တွေ အကုန်ပျက် စီးကုန်ရာ လျှပ်စစ်ဓာတ်လုံးဝမရတော့။ ကျွန်မတို့လမ်းက ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင်ရှိ၍ အပျက်အစီး အနည်းငယ် သက်သာ သည်။ မြစ်ကမ်းနဖူးမှ မိုတယ်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များက အကုန်ပျက်စီးကုန်၏။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများ တည်းခိုရာ၊ သွားလာ ရာနေရာအတော်များများ ပျက်စီးသွား၏။ တောင်ပေါ် အပန်းဖြေစခန်း များဖြစ်ကြသော မာလန်ဂျာဘာ၊ မက်ဒရန်၊ ဘာရိန်း စသည် တို့ ကားထဲ ပျက်စီးသွားသည်။ မိုတယ်တွေရော၊ ဈေးတွေရော ရစရာမရှိတော့။

ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးတွေ နေထိုင်ရာ ရှန်ဂလီလည်း အတော် ထိ၏။ ကျွန်မတို့ရွာမှ ရှန်ဂလီမြို့တော် အယ်လ်ပူရ်သို့ သွား သောလမ်းမကြီးလည်း လုံးဝပျက်သွားသည်။ ရွာတွေအားလုံးလည်း ရေထဲမောသွားကြ၏။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာရှိသော အိမ်များစွာထိ ချွံ့နှံ့များက လွှမ်းသွားသည်။ ဦးလေး ဖေစံမို ဟာမက်နေထိုင်သော အမေမိသားစုအိမ်ကတော့ မပျက်စီး။ သို့သော် သူ့ရှေ့က လမ်းကတော့ ပျက်သွားသည်။

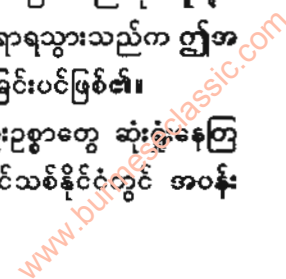
ကျွဲတွေ နွားတွေ သေကြ၏။ သီးနှံစိုက်ခင်းတွေ သုံးမရအောင် ပျက်၏။ လျှပ်စစ်ဓာတ်က ယခင်ကတည်းက မရှိ၍ လက်ဖြစ်ရေးအား လျှပ်စစ်များ ဖန်တီးထားရရာ ယခုတော့ ထိုစက်အားလုံးလည်း ပျက် ကုန်ပြီ။ သောက်ရေ မရှိ။ မြစ်ရေမှာ အမှိုက်သရိုက်တွေနှင့် ညစ်ပတ် နေ၏။ ရေအားက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ကွန်ကရစ်အဆောက်အအုံ များပင်လျှင် ပြိုကျပျက်စီးကုန်၏။ လမ်းမတော်တစ်လျှောက် ကျောင်း

ဆေးရုံနှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားစက်ရုံတို့ မှာ မြေပေါ်ပြားပြားဝပ် ပျက်ကုန်ကြ၏။

လူတွေက ဆွပ်မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် နေခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်၃၀၀၀ တော်ခဲ့ပြီး တစ်ခါမျှ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြ။ ကျွန်မတို့ တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းကို မြင်ပကမ္ဘာက 'ကောင်းကင်ဘုံလေးတစ်ခု' ဟုပင် တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ သည်အထိသာတောင့်သာယာရှိလှ၏။ ယခုတော့ ကျွန်မ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆူလတန်ရုပ် ပြောသကဲ့သို့ 'ကြေကွဲတောင်ကြား' ဖြစ်သွားပြီ။ ပထမ လျှင်၊ ဒုတိယ တာလီဘန်၊ ထိုနောက် တပ်မတော်စစ်ဆင်ရေး။ ယခု မြန်မာ့လည်တည်ဆောက်နေစဉ်ကာလမှာပင် ရေလွှမ်းမိုးခဲ့ရပြန်ပြီ။ ဤ အကျပ်အတည်းကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး တာလီဘန်များ ပြန်ရောက်လာ ကြမည်ကို လူတွေက စိတ်ပူနေကြ၏။

ကျွန်မအဖေက ပုဂ္ဂလိကကျောင်းများအသင်းနှင့် မိတ်ဆွေများ ထံမှ အကူအညီကိုယူကာ ရှန်ဂလီသို့ အစားအသောက်တွေ၊ ပစ္စည်း တွေပို့ပေး၏။ ကျွန်မမိမိတ်ဆွေ ရှိဖာနှင့် ကျွန်မ အစ္စလာမာဘတ်တွင် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ရ သူမိတ်ဆွေများက မင်ဂိုရာသို့ ရောက်လာကာ ငွေ အမြောက်အမြား ပေးလျှကြ၏။ သို့သော် ငလျင်တုန်းကကဲ့သို့ပင် ဝေးလံ သီခေါင်သောဒေသများသို့ အရင်ဆုံးရောက်လာကြသူများမှာ အစ္စ လာမ်အကူအညီပေးရေးအဖွဲ့များပင်ဖြစ်၏။ မကြာခင်က ကျင်းပခဲ့ သော ပွဲတော်များတွင် ကကြခုန်ကြသီချင်းဆိုကြသည်ကို ထာဝရ ဘုရားရှင်က မကျေနပ်၍ ရေလွှမ်းမိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု လူများ စွာက ပြောကြ၏။ သို့သော် ဤတချို့ သက်သာရာရသွားသည်က ဤအ ကြောင်းကို ဝါဒဖြန့်သော ရေဒီယို မရှိတော့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ပြည်သူတွေ သေကြ၊ ကြေကြ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ဆုံးရှုံးနေကြ ချိန်တွင် ကျွန်မတို့ သမ္မတအသစ်ဂါဒါရီက ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် အဝန်း

ဖြေရောက်ရှိနေ၏။

အစွလာမ်အုပ်စုများထံမှ အကူအညီကို ရရှိပြီးနောက် နောက်အကူအညီပေးသူက တပ်မတော်မှ ဖြစ်၏။ ပါကစ္စတန် တပ်မတော်ကား မဟုတ်။ အမေရိကန်တို့က ရဟတ်ယာဉ်များလွှတ် ပေး၏။ ဤသည်ကို အချို့က သံသယ ပင်ရှိကြ၏။ အမေရိကန်တပ်မ တော်က “အိပ်ချ်အေအေအာရီပ်” ခေါ် တုန်နှုန်းဖြင့် သုတေသနနည်း ပညာစီမံချက်ကို စမ်းသပ်နေချိန်ဖြစ်ရာ ဤအချိန်ကြောင့် သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်တွင် ထိခိုက်သက်ရောက်ပြီး ကျွန်မတို့မြေသို့ ရေလွှမ်း မိုးခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း အချို့က ယူဆကြ၏။ ယခုလည်း အကူအညီအ ကြောင်းပြကာ ပါကစ္စတန်သို့ တရားဝင် ဝင်လာပြီ။ ကျွန်မတို့ လျှို့ ဝှက်ချက်များကို သူလျှို့လုပ်တော့မည်ဖြစ်၏။

မိုးက ပကတိတိတ်သွား၏။ သို့သော် ဘဝဒုက္ခတွေကတော့ မတိတ်သေး။ သောက်ရေမရှိ။ လျှပ်စစ်ဓာတ်မရှိ။ ဩဂုတ်လတွင် မင်းဦ ရာ၌ ဝမ်းရောဂါစဖြစ်၏။ ဆေးရုံအပြင်တွင် ယာယီတဲများထိုးကာ လူနာတွေကို ကုသပေးနေရ၏။ အစားအသောက်ပြတ်လပ်ကာ အစား အသောက်တွေက ဈေးကြီးလှ၏။ အနောက်မှ ချမ်းသာသော နိုင်ငံများ သည်လည်း သူတို့ဘာသာသူတို့ စီးပွားရေးကပ် ဆိုက်နေကြ၏။ သမ္မတ ဂါဒါရီ၏ ဥရောပခရီးစဉ်ကို ကြည့်ပြီး သူတို့က နိုင်ငံအပေါ် ကရုဏာ နည်းပါးသွား၏။ တာလီဘန်ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိ သူများက ပါကစ္စတန် အစိုးရသည် ခရစ်ယာန်နှင့် ဂျူးများထံမှ အကူအညီမယူ ဟူသော ဝါဒဖြန့်မှုများကိုလည်း နိုင်ငံခြားကူညီထောက်ပံ့ရေး အေဂျင်စီများက နားယောင်နေကြ၏။ ပြီးခဲ့သော အောက်တိုဘာက အစွလမ်မာဘတ်မှ ကမ္ဘာ့စားနပ်ရိက္ခာအဖွဲ့မှ ပုံးခွဲခဲရပြီး ကူညီရေးလုပ်သား ၅ ဦးသေဆုံး ခဲ့၏။

ဆွပ်တွင် တာလီဘန်များ အမှန်တကယ် ဆုတ်ခွာမသွား ကြောင်း ကျွန်မတို့ စတင် မြင်လာ၏။ နောက်ထပ် ကျောင်းနှစ်ကျောင်း ပုံးခွဲခဲရ၏။ ခရစ်ယာန်အုပ်စုမှ နိုင်ငံခြားသားကူညီသူ ၃ ဦး ပြန်ပေးဆွဲ ခံရကာ နောက်ပိုင်း အသတ်ခံသွားကြရ၏။ ကျွန်မတို့ တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားစရာ သတင်းတစ်ခုလည်း ကြားရ၏။ ကျွန်မအဖေ၏ မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာမိုဟာမက်ဖာရွတ် (ဆွပ်တက္ကသိုလ်မှ ဒုတိယအဓိ ပတိ) သည် သူ့ရုံးခန်းထဲတွင် သေနတ်သမား နှစ်ဦးက ပစ်သတ်သွား ၏။ ဒေါက်တာဖာရွတ်သည် အစွလမ်ဘာသာရေး ပညာရှင်ဖြစ်ပြီး တာလီဘန်၏ လုပ်ရပ်များကို တောက်လျှောက် ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ သူဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်အဖြစ် ကျွန်မတို့ရှိစဉ်က ကျွန်မက နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ချင်၏။ ယခုတော့ ကျွန်မ မှန်ကန်သော ရွေးချယ်မှုကို တွေ့ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံတွင် အကျပ်အတည်းများစွာရှိ၏။ ဖြေရှင်းနိုင်မည့် စစ်မှန်သော ခေါင်းဆောင်အစစ်အမှန်လည်း မည်သူမျှမရှိ။

အပိုင်း(၃)

အိုအရှင်

သင်ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဒီကျောက်တုံးပေါ်မှာပဲ

မှေ့တင်ထားပါ

ဒါက နိုင်ငံခြားပြေ

သင်တို့ဘုရင်တွေနဲ့ မင်းနေပြည်တော် မဟုတ်

*

အခန်း(၁၆)
ကြေကွဲတောင်ကြားဒေသ

အားလုံးသည် အိပ်မက်ဆိုးများပမာ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ တောင်
ကြားဒေသနှင့် ဝေးခဲ့သည်မှာ သုံးလနီးပါးရှိပြီ။ ကျွန်မတို့ တောင်ပေါ်
ဒေသမှ ရှေးခေတ်အဆောက်အအုံပျက်များ၊ ရောမဗုဒ္ဓစေတီပုထိုးများ
တို့ ဖြတ်ပြီး ဆွပ်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ကားဖြင့် ဖြတ်သွားသောအခါ
အဖေက စဉ်၏။ ဆွပ်သည် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအောက်တွင် လုံးလုံး
လျားလျားရောက်နေ၏။ ကျွန်မတို့ စီးနင်း လိုက်ပါလာသောယာဉ်
သည်ပင် လမ်းတစ်လျှောက် စစ်ဆေးရေးစခန်းများစွာတွင် အစစ်ခံပြီးမှ
ဖြတ်သွားရ၏။ နေရာတကာတွင် စစ်တပ်မှ ကင်းစခန်းတွေ ရှိ၏။
အိပ်အတော်များများ၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် စက်သေနတ်များ ဆင်ထား
ကြ၏။

ရွာများကို ဖြတ်သွားလျှင် အဆောက်အအုံပျက်များကို
တွေ့ရ၏။ မီးလောင်ထားသော မော်တော်ယာဉ်များကို တွေ့ရ၏။

ရှေးခေတ်စစ်ကား ဟောင်းတစ်ခု ပြန်ကြည့်ရသလို။ ကျွန်မမောင်လေး ခုရှားလဲကြိုက်သော ဗီဒီယို ဂီတီးထဲကလို ပုံစံမျိုး။ မင်ဂိုရာသို့ရောက် သောအခါ ကျွန်မတို့ တုန်လှုပ်သွား၏။ စစ်တပ်နှင့် တာလီဘန်တို့ လမ်းပေါ်တွင်ပင် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြရာ နံရံတိုင်းတွင် ကျည်ဆန်ရာ တွေ ဗရပူဖြစ်နေ၏။ ဗုံးခွဲခံရသော အဆောက်အအုံပျက်မှု ထွက်ကျလာ သော အုတ်ပုံတွေက နေရာအနှံ့။ ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် တွန့်လိမ် ကောက်ကွေးနေသော သတ္တုချောင်းတွေ၊ ကြေမွနေသော ဆိုင်းဘုတ် တွေ။ မြို့တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ လူသူလေးပါးမရှိ။ ပလိပ်ရောဘီ ကျခဲ့သော မြို့ပျက်ကြီးပမာ။ ကားလမ်းများပေါ်တွင် မည်သည့်ယာဉ် မျှမရှိ။ ပလက်ဖောင်းများဘေးမှာ မြက်ပင်များပင် ပေါက်နေ၏။ ကျွန်မ တို့ မြို့ကို ယခုကဲ့သို့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။

တာလီဘန်အရိပ်အယောင်လည်း မရှိ။

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်။ ဝန်ကြီးချုပ်က တာလီဘန် တွေကို ရှင်းလင်းပြီးပြီဟု ကြေညာ၏။ ဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်းများလည်း ပြန်သွယ်ပြီးပြီ။ ဘဏ်များလည်း ပြန်ဖွင့်တော့မည်။ ထိုကြောင့် ဆွပ်ပြည်သူတွေ ပြန်လာကြပါဟု ဖိတ်ခေါ်၏။ ဆွပ်တွင်နေထိုင်သူ ၁. ၈ သန်းထဲမှ တစ်ဝက်လောက်သာ မြို့ကိုစွန့်သွားကြ၏။ ကျွန်မတို့မြင်သမျှ နှင့်ဆိုလျှင် အများစုမှာ ဘေးကင်းရန်ကင်း ပြန်၍နေထိုင်ဖို့ သိပ်မ လွယ်သေး။

ကျွန်မတို့အိမ်နားရောက်တော့ အားလုံးပင် ငြိမ်သက်နေ၏။ စကားအိုးလေးဟု အမည်ရသူ ကျွန်မမောင်လေးမှာ တကယ်ပင်လျှင် ငြိမ်ချက် သားတောင်းနေ၏။ ကျွန်မတို့အိမ်က အဆောက်အအုံအပိုင်း ကြီးဟု လူသိများသော စစ်တပ်ဌာနချုပ်အနီးတွင် ရှိ၏။ ဌာနချုပ် အနီးတွင်ရှိ၍ ဗုံးမှန်ပြီး ပျက်သွားလေရောသလားဟု စိုးရိမ်မိ၏။

အိမ်အတော်များများ အဖောက်ခံရသည် ကြား၏။ ဂိတ်ဝကို အဖေဖွင့် နေတုန်း ကျွန်မတို့ ရင်တမမနှင့်၊ ပထမဆုံးတွေ့ရတာက ကျွန်မတို့ သုံးလကြာပစ်သွားခဲ့သော ပန်းခြံကတော့ တောလုံးလုံး ထနေသည် ဆိုပင်။

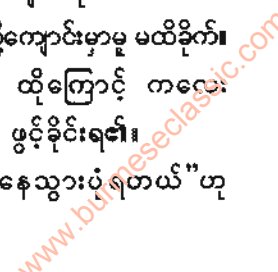
ကျွန်မမောင်လေးများက သူတို့၏ ကြက်ကလေးတွေကို အရင် နှုတ်၊ မကြာခင် သူတို့ ဝိုလာကြ၏။ ကြက်အရှင်တော့ မတွေ့။ ကြက် အဖွဲ့တွေ ကြက်ရိုးတွေသာ တွေ့ရ၏။ သူတို့ အစာငတ်ပြီး သေကြဟန် သူ၏။

ကျွန်မ၏ကျောင်းလွယ်အိတ်ကိုတော့ စာအုပ်အပြည့်နှင့် အခင်အတိုင်း တွေ့ရ၍ ကျေနပ်သွားမိ၏။ ကျွန်မ ဆုတောင်းတော့ ပြည်သွားပြီ။ စာအုပ်တစ်အုပ်ချင်း ပြန်ထုတ်ကာ ကြည့်နေမိ၏။ အင်္ကျီစာအုပ်၊ ရူပဗေဒစာအုပ်၊ အူရဂူစာအုပ်၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်၊ ဓာတု ဗေဒစာအုပ်၊ ဇီဝဗေဒစာအုပ်၊ အစွလာမ်တရားစာအုပ်၊ ပါကစ္စ သန်အကြောင်းစာအုပ်၊ နောက်ဆုံးမတော့ ကျွန်မ ကျောင်းကို စိတ်ချ ထက်ချ ပြန်တက်နိုင်ပြီ။

ကျွန်မတို့အိမ် အချိုးအဖျက်မခံရတာက ကံကောင်း၏။ လမ်း ထဲမှ အိမ်လေးငါးအိမ် အဖောက်ခံရ၏။ ရွှေတွေ၊ ရုပ်မြင်သံကြား ဇာတ်တွေ ယူသွားကြ၏။

အဖေကတော့ သူ့ကျောင်းသို့သွားကြည့်၏။ ကျွန်မလည်း သိတ်သွားသည်။ မိန်းကလေးကျောင်းနှင့် ဖျက်နှာချင်းဆိုင် အဆောက် အအုံမှာမူ ခုံးကျည်စာမိသွား၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့ကျောင်းမှာမူ မထိခိုက်။ အဖေက သော့ခလောက်ကိုဖွင့်ရာ ဖွင့်၍မရ။ ထိုကြောင့် ကလေး ထစ်ဦးကို နံရံပေါ်ကျောတက်ခိုင်းကာ အထဲမှ ဖွင့်ခိုင်းရ၏။

“တစ်ယောက်ယောက် ဒီအထဲမှာ နေသွားပုံရတယ်”ဟု

အဖေက ပြော၏။ စီးကရက်တို့တွေ၊ စားစရာအထုပ်ခွဲတွေတွေ့ရ၏။ ကုလားထိုင်တွေက ဇောက်ထိုးမိုးပျော်၊ အမှိုက်သရိုက်တွေက ရှုပ်စွ နေ၏။ တစ်နေရာတွင် ဆိတ်ခေါင်းခွဲများကိုပါ တွေ့ရ၏။ တစ်ယောက် ယောက် သတ်စားပြီး ပစ်ထားပုံရ၏။

အတန်းများထဲ ဝင်ကြည့်သောအခါ တာလီလန်ဆန်ကျင်နေ ဆောင် ပုဒ်များကို တွေ့ရ၏။

“တပ်မတော်ကြီး အခွန်ရှည်ပါစေ” ဟု တစ်ယောက်ယောက်ထ နံရံပေါ်တွင် ရေးသွား၏။ ကျောင်းဘေးတွင် တပ်မတော်သားအချို့ နေသွား၍ ကျည်ဆန်ခွဲများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။ နံရံ တစ်နေရာတွင် အပေါက်တစ်ခု တွေ့ရ၏။ စစ်သားများက ဤ အပေါက်မှနေ၍ အပြင်ကို ပစ်ခတ်နေ ခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျောင်းဝင် စစ်က ကတုတ်ကျင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ကျွန်မ ဝမ်းနည်း၏။

ကျွန်မတို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေစဉ်တွင် အောက်ထပ်မှ တံခါးထိ ထုသံကြားရ၏။

“မာလာလာ၊ သွားမဖွင့်နဲ့” ဟု အဖေက ပြော၏။

အဖေရုံးခန်းတွင် စစ်တပ်ကထားခဲ့သော စာတစ်စောင် တွေ့ ရ၏။ တာလီဘန်များကို ဆွပ်တွင်နေနိုင်အောင် ခွင့်ပြုသော ကျွန်ထော် တို့ကဲ့သို့ ရပ်သူရွာသားများကို အပြစ်တင်ထားသောစာ။

“ငါတို့ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ တပ်သားတွေ အများကြီးဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ မင်းတို့ရဲ့ ပေါ့လျော့တာဝန်မကျေမှုကြောင့်ပဲ။ ပါတစ္စတန်တပ်မတော် အခွန်ရှည်ပါစေ” ဟု ရေးထား၏။

“ဒါမျိုးကဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဆွပ်ပြည်သူတွေဟာ ပထမ တာလီဘန်တွေရဲ့ အစည်းအရုံးကို ခံခဲ့ကြရတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့အ အသတ်ခံခဲ့ကြရတယ်။ ဒုတော့ သူတို့ကိုပဲ အပြစ်တင်ကြပြန်ပြီ။

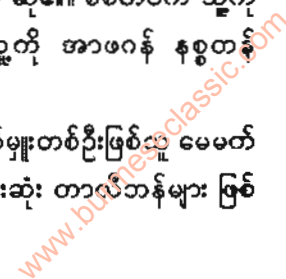
အစည်းရုံးခံ၊ အသတ်ခံ၊ အပြစ်တင်ခံ”

အဖေကတော့ တတွတ်တွတ်ပြောနေ၏။ တပ်မတော်သားများ နှင့် စစ်သွေးကြွတွေ သိပ်မကွာတာတွေလည်း ရှိ၏။ တပ်မတော်သား များကလည်း တာလီဘန်အလောင်းများကို လမ်းပေါ်ခင်းပြတတ်တာ ရှိသည်ဟု မျက်မြင်သက်သေများက ပြောသည်။ သူတို့၏ရဟတ်ယာဉ် များက ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ်တွင် အစုလိုက် တဝီဝီပျံသန်းနေကြသည်။ ဆူညံနေ၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်စဉ်တွင် သူတို့ မမြင် စေရန် အုတ်နံရံနားကပ်၍ လျှောက်သွား ကြရ၏။

တပ်မတော်ကလည်း အချို့လူငယ်များကို ဖမ်းဆီးကာ အထူး စခန်းများတွင်ထားပြီး ပညာပေးတာတွေ ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ကို သင်ကြား သော အူရူဒု ဆရာတစ်ဦးဆိုလျှင် မိန်းကလေးများကို စာမသင်၍ ဆိုကာ အဖမ်းခံခဲ့ရ၏။ သူက ဖက်စ်လူလာ၏လူများ စီဒီနှင့်ဒီပီဒီ ဖျက်ဆီး ရာတွင် ကူညီခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။

ဖက်စ်လူလာကိုယ်တိုင်ကား ယခုထိ လွတ်မြောက်နေဆဲဖြစ်၏။ တပ်မတော်က သူ့ဌာနချုပ်ကို ဖျက်ဆီးပြီးပြီ။ သူ့ကို ဒဏ်ရာအပြင်း အထန်ရစေခဲ့သည်ဟုလည်း ဆို၏။ သူ၏ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ မွတ် ဆလင်ခန်ကိုမူ ဖမ်းမိထား၏။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဖက်စ်လူလာသည် အာဖဂန်နစ္စတန်သို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည်ဟု သိရ၏။ အချို့ တလည်း ဖက်စ်လူလာကို ဖမ်းဆီးမိကာ တပ်မတော်ကရော၊ ထောက် လှမ်းရေးကပါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏ဟု ဆို၏။ စစ်တပ်က သူ့ကို ထောက်ချချင်၏။ ထောက်လှမ်းရေးကမူ သူ့ကို အာဖဂန် နစ္စတန် နယ်စပ်သို့ ပို့ချင်၏။

မွတ်ဆလင် ခန်နှင့် နောက်ထပ် တပ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်သူ မေမတ် တို့မှာမူ အဖမ်းခံရသူများထဲတွင် ရာထူးအကြီးဆုံး တာလီဘန်များ ဖြစ်

ကြ၏။ အခြားသူအားလုံးကိုမူ မဖမ်းမိသေး။ ဖက်လ်လူလာ လွတ်မြောက် နေသရွေ့ တာလီဘန်များ ခေါင်းထောင်ထိုင်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်၏။ ညညဆိုလျှင် ခြောက်အိပ်မက်များပင် မက်၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူ၏ ရေဒီယိုအသံလွှင့်ချက်ကား ရပ်သွားသည်ကား သေချာ၏။

ကျွန်မဖခင်၏မိတ်ဆွေ အာမက်ရှားကမူ “ဒီငြိမ်းချမ်းရေးတ ထိန်းချုပ်ငြိမ်းချမ်းရေးပဲ။ ကြာရှည်ခံတဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးမဟုတ်ဘူး”ဟု ဆို ၏။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်မတို့ ချိုင့်ဝှမ်းနယ်မြေလေးသည် ပြန်လည်လှပစည်ကား လာ၏။ ဆွပ်ပြည်နယ်သူ ပြည်နယ်သားများက သူတို့နယ်မြေနှင့် ကြာကြာခွဲ မနေနိုင်ကြ။

ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ကျောင်းခေါင်းလောင်းသံ စတင် ပေါ်လာ၏။ ကျွန်မတို့မှာ သူငယ်ချင်းဟောင်းများနှင့် ပြန်ဆုံရ၍ ပျော်နေကြ၏။ ကျွန်မတို့ကတော့ ကျောင်းခန်းထဲတွင် စာသင်ရ၏။ အများစုမှာမူ ယာယီတဲများထဲတွင် စာသင်နေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တာလီဘန်က သူတို့ကျောင်းများကို ဖျက်ဆီးခဲ့၍ဖြစ်၏။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ဆွန်ဒု၏ ဖခင်မှာလည်း ဗုံးကွဲသည်အထဲတွင် ပါသွားပြီး ကွယ်လွန်သွားကြောင်း သိရ၏။

လူတိုင်းက ကျွန်မ ဘီဘီစီဒိုင်ယာရီရေးကြောင်း သိနေကြပုံ ပေါ်၏။ တချို့ကတော့ ကျွန်မအဖေက ရေးပေးတာဟု ထင်ကြ၏။ သို့သော် မဒမ်မာရီယမ်(ကျွန်မတို့ကျောင်းအုပ်)ကမူ သူတို့ကို ပြော၏။

“မဟုတ်ဘူး။ မာလာလက စကားပြောကောင်းရုံတင်မဟု သူက စာရေးကောင်းသူလည်း ဖြစ်တယ်”

ထိုနေ့ရာသီတွင် ကျွန်မတွင် ပြောစရာအကြောင်းအရာတစ်ခု

တည်းသာ ရှိ၏။ အစွလာမာဘတ်မှ ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း ရှိဂါရှာဟစ် သည် စတမ်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းပြီးသွား၍ ခူရှားလ်ကျောင်းမှ ကျောင်းသူ ၂၇ ဦးကို မြို့တော်သို့ဖိတ်ကြားကာ လှည့်လည်ပြသခဲ့၏။ ကျွန်မတို့အတန်းက မိုနီယာ၊ မာလ်ကား၊ အီနူး၊ ရီဒါ၊ ကရစ်ရှ်မာနှင့် ဆွန်ဒုတို့ အဖိတ်ခံရ၏။ ထိန်း ကျောင်းသူအနေဖြင့် ကျွန်မအဖေနှင့် မဒမ်မာရီယမ်တို့ လိုက်ပါလာကြ၏။

ကျွန်မတို့ ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက် လွတ်လပ်ရေးနေ့တွင် မြို့တော် သို့ ထွက်ခွာလာကြသည်။ ယခင်က ကျွန်မတို့သွားဖူးနေကျ ခရီးတွေနှင့် မတူ။ အားလပ်ရက် အပန်းဖြေခရီးကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် ပျော်စရာ ကောင်းလှ၏။ ကျွန်မတို့ကို တည်းခိုဆောင်တွင် ထား၏။ ကျွန်မတို့ နယ်မြေတွင် ဘာတွေဖြစ် ဖျက်ခဲ့သည်ကို ပြင်ပကမ္ဘာသို့ ပြောပြနိုင်ရန် အတွက် အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲများစွာ ပွဲမဝင်မီ ပြင်ပ ကျင်းပကြရ၏။ ကျွန်မတို့အားလုံး စိတ်ဓာတ်မည်မျှကောင်းကြောင်း၊ စကားပြော တတ်ကြကြောင်းကို ရှိမာက ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေ၏။

“မာလာလာတွေ အကုန်လုံးပါပဲလား ရှင်”ဟု သူက အဖေကို ပြောသည်။

အားလပ်ချိန်တွင် ကျွန်မတို့ ပန်းခြံတွေသွား၊ သီချင်းတွေ နားထောင်ကြရ၏။ ဒါတွေက အခြားသူများအဖို့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့ ဆွပ်ပြည်နယ်မှသူတွေအတွက်တော့ ရှားရှား ပါးပါးအခွင့်အရေးပင်ဖြစ်နေ၏။ မာလာလာတောင်တန်းပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော ‘ဖေဇယ်ပလီ’ကိုလည်း ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ဆော်ဒီမှ ခူဝီးသန်းပေါင်းများစွာ အကုန်ကျခံဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်ပြဇာတ်တစ်ခုလည်း ဇာတ်ရုံတွင် ကြည့်ခွင့်ရကြ၏။ စား သောက်ဆိုင်များတွင် ကျွန်မတို့ ပထမဆုံး စားဖူးခြင်းဖြစ်၏။ တရုတ်

စားသောက် ဆိုင်တစ်ခုတွင် ကျွန်မတို့ကို ဧည့်ခံသောနေ့က ကျွန်မသည် ရုပ်မြင်သံကြား ရိုက်ကူးရေးနှင့် တိုက်နေ၍ အခွင့်ကောင်းတစ်ခု လွတ်သွား၏။

အစွလာမာဘတ်နှင့် ဆွပ်ကား လုံးဝဥသံ ကွဲပြားခြားနားသည်။ နယူးယောက်နှင့် အစွလာမာဘတ် ခြားနားသကဲ့သို့ ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။ ရှိဝါက ကျွန်မတို့ကို အမျိုးသမီးရှေ့နေများ၊ ဆရာဝန်များ၊ လှုပ်ရှားတက်ကြွသူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ အမျိုးသမီးများမှာ ရိုးရာအမွေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း ထိန်းသိမ်း၊ အရေးကြီးသောတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေကြသည်ကို တွေ့ရှိအားကျခဲ့ရ၏။ ခေါင်းပြီးမခြံသော အမျိုးသမီးများစွာကို လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ရသည်။ အချို့သော အစည်းအဝေးများတွင် ကျွန်မလည်း ခေါင်းမှာ ပဝါမခြံတော့။ ကျွန်မသည်လည်း ခေတ်မီသူဟု ထင်လာပြီ။ နောက်မှ စဉ်းစားမိသည်မှာ ခေါင်းမှာ ပဝါမစည်းရုံမျှနှင့် ခေတ်မီမိနိုင်သေးဟူသောအတွေး ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ အစွလာမာဘတ်တွင် တစ်ပတ်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ရိုမာက ကျွန်မတို့ကို ဩဇာအာဏာရှိသူများနှင့် မိန့်ဆက်ပေးခဲ့၏။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် ဩဇာအာဏာရှိသူဆိုသူမှာ တပ်မတော်အရာရှိကြီးများပင် ဖြစ်၏။ အစည်းအဝေးတစ်ခုတွင် တပ်မတော်၏ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ ဗိုလ်ချုပ် အက်သာအာဘတ်စ် တက်ရောက်၏။ သူ့ကို အစွလာမာဘတ်၏ အမြွှာမြို့တော်ဖြစ်သော ရာဇာတ်ပင်ဒီရှိ သူ့ရုံးခန်းတွင် သွားတွေ့ရ၏။ စစ်တပ်ဌာနချုပ်က အလွန်ပင် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှ၏။ မြက်ခင်းစိမ်းတွေ၊ ပန်းခင်းကြီးတွေနှင့်။ သစ်ပင်တွေလည်း ရွယ်တူတွေ။ သစ်ပင်များကို ဆေးဖြူများ သုတ်ထား၏။

ကျွန်မတို့ ခန်းမတစ်ခုထဲတွင် နေရာယူကာ ဗိုလ်ချုပ်ကို စောင့်ရ၏။ နံရံတွင် တပ်မတော်အကြီးအကဲများပုံတွေ ချိတ်ထား၏။

ထိုအထဲတွင် အာဏာ ရှင်များဖြစ်ကြသည့် မူရှာရာဇ်တို့၊ ဇီယာတို့ပုံများပါ၏။ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက လက်ဖက်ရည်၊ ဘီစကစ်နှင့် စမူဆာတွေ လာချပေး၏။ ဗိုလ်ချုပ်အာဘတ်စ် ဝင်လာတော့ ကျွန်မတို့တစ်တွေ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။

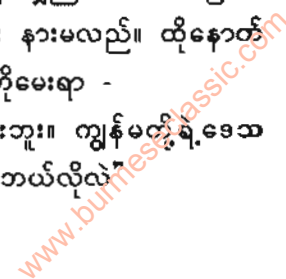
သူက ကျွန်မတို့ကို ဆွပ်ရှို စစ်ဆင်ရေးများကို ပြောပြ၏။ အောင်ပွဲ ရခဲ့ပုံလည်း ရှင်းပြ၏။ စစ်ဆင်ရေးအတွင်းတွင် တပ်မတော်ဘက်မှ ၁၂၈ ဦး ကျဆုံးကာ စစ်သွေးကြွများဘက်မှ ၁၀၀၀ ကျော် သေကြေကြေကြောင်း ပြောပြသည်။

သူ စကားပြောပြီးတော့ ကျွန်မတို့မေးခွန်းတွေ မေးကြ၏။ မေးခွန်းများ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့ ပြောသဖြင့် ကျွန်မက မေးခွန်း ခုနစ်ခု ရှစ်ခု ပြင်ထား၏။ ရိုမာက ရယ်၏။ ဒီလောက်များများ သူ ဘယ်ဖြေနိုင်မလဲဟု ပြော၏။ ကျွန်မက ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေသူမို့ ကျွန်မအလှည့်က ပထမဆုံးရောက်၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လသုံးလလောက်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပဲ ပြောခဲ့တယ်။ ဖက်လ်လူလာနဲ့ သူ့လက်ထောက်က သေနတ်ဒဏ်ရာရခဲ့ကြတယ်တဲ့။ နောက်ပြီး ပြောပြန်သေးတယ်။ သူ ဆွပ်ရောက်နေပြန်ပြီ။ အာဖဂန်နစ္စတန်မှာ ရှိနေသေး တယ်နဲ့။ သူတို့ အဲဒီကို ဘယ်လိုရောက်သွားကြတာလဲ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့သတင်း တောင်ရသေးတာ။ ဘာဖြစ်လို့ မဖမ်းနိုင်သေးတာလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်က ဆယ်မိနစ်ဆယ်ငါးမိနစ်မျှကြာအောင် ဖြေ၏။ သူဖြေ တာတွေ ကျွန်မ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားမလည်။ ထိုနောက် ကျွန်မက ပြန်လည် တည်ဆောက်ရေးပိုင်းကိုမေးရာ -

“စစ်ဆင်ရေးလောက်နဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဒေသ အတွက်လည်း ပြန်လည်တည်ဆောက်ဖို့က ဘယ်လိုလဲ”

မိနီဘာကလည်း “ကျွန်မတို့ အဆောက်အအုံတွေ၊ ကျောင်းတွေ ဘယ်သူပြန်ဆောက်ပေးမှာလဲ”

“စစ်ဆေးရေးပြီးရင် ပထမဦးဆုံး တည်ငြိမ်ရေးလုပ်ရမယ်။ ပြီးမှ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ရမယ်။ ဒါတွေပြီးမှ အရပ်ဘက် အာဏာပိုင်တွေကို ပြောင်းပေးရမယ်”ဟု ဗိုလ်ချုပ်က စစ်ပုံစံအတိုင်းပင် ပြန်ဖြေ၏။

ကျွန်မတို့ကမူ တာလီဘန်တွေကို ရုံးတင်စစ်ဆေးစေလို၏။ ဒါက ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်မတို့ သိထားကြ၏။

ထိုနောက် ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်မတို့ကို သူ့လိပ်စာကတ်ပြားများ ပေး၏။ အကူအညီလိုလျှင် သူ့ကို ဆက်သွယ်ရန်လည်း ပြော၏။

နောက်ဆုံးနေ့တွင် ကျွန်မတို့ အစ္စလာမာဘတ်ကလပ်တွင် မိန့်ခွန်းများပြောရ၏။ တာလီဘန်လက်အောက်တွင် နေခဲ့ရသည့် ကျွန်မတို့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောရ၏။ မိနီဘာက ပြောရင်းနှင့် ငိုရွှက်ခဲ့၏။ နားထောင်နေသူများလည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်ကြ။

ကျွန်မတို့ဒေသသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်မက အနာဂတ် အတွက် မျှော်လင့်ချက်များစွာ ထားခဲ့၏။ ရာမဇန်အစ်ကာလအတွင်း ကျွန်မ ခြံထဲတွင် သရက်စေ့တစ်စေ့ကို အပင်စိုက်ခဲ့၏။ အစ်နေကာလ ပြီးလျှင် ကျွန်မတို့ သရက်သီးစားကြရတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်မအဖေက ပြဿနာကြီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင် နေရ၏။ ကျွန်မတို့ ဒုက္ခသည် စခန်းတွင်နေထိုင်ကြစဉ် ကျောင်းတ ပိတ်ထား၏။ ထို ကြောင့် အဖေလခတစ်ပြားမှမရ။ သို့သော် ဆရာ ဆရာမတွေက လခလိုချင် ကြ၏။ စုစုပေါင်းပေးရမည့်လခကြေးတ ရှုပီးတစ်သန်းမျှ ရှိ၏။ ပုဂ္ဂလိကကျောင်း အားလုံးပင် ဤသို့ဖြစ်နေကြ၏။ တစ်ကျောင်းကဆိုလျှင် ဆရာများကို လခ တစ်လခစာပေးပြီး နောက်

ထပ်လည်းမပေးနိုင်တော့။ ခုရှားလ်ကျောင်းမှ ဆရာများက တစ်ခုခု တော့ လိုချင်ကြ၏။ သူတို့မှာလည်း သူတို့အသုံးစရိတ်နှင့်သူတို့ ရှိနေ ကြ၏။ ထိုအထဲမှ မစ်အီရာဆိုသော ဆရာမက မင်္ဂလာဆောင်တော့ သည်။ သူ၏မင်္ဂလာပွဲမှာ သူ့လခပေါ်တွင် မူတည်နေ၏။

အဖေက အကျပ်အတည်းကြုံနေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်မ တို့ဗိုလ်ချုပ် အဘတ်စ်ကို သတိရသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မဒမ်မာရီယန် နှင့် ကျွန်မက ဗိုလ်ချုပ်အဘာနစ်ထံ အီးမေးလ်ပို့ပြီး အခြေအနေကို မှီကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်က ရှုပီးတစ်သိန်းတစ်သောင်းပို့ပေး၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာ၊ ဆရာမများကို လခသုံးလစာ ပေးလိုက်နိုင်၏။ ဆရာ၊ ဆရာမများ အလွန်ပျော်သွားကြ၏။ အချို့ဆိုလျှင် သုံးလစာတစ်ပေါင်းတည်းငွေကို တစ်ခါမှမကိုင်ဖူးကြ။ မစ်အီရာကဆိုလျှင် အဖေ့ကို မျက်ရည်တွေ တျရင်း ဖုန်းဆက်၏။ သူ၏မင်္ဂလာပွဲ ထမြောက်သွားပြီပဲ။

စစ်တပ်ကို ကျွန်မတို့ ဒီလောက်လေးဖြင့် ကျေနပ်သွားပြီ မထင်ပါနှင့်။ စစ်တပ်က တာလီဘန်ခေါင်းဆောင်များကို မဖမ်းနိုင် တာကအပြစ်။ အဖေနှင့် ကျွန်မက အင်တာဗျူးတွေ အများကြီးလုပ်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆွပ်နယ်မြေ ဟိုတယ်အသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဂါဟစ်ခန်လည်း ဝါ၏။ သူက အဖေမိတ်ဆွေ။ သူကလည်း ဆွပ် ပုံမှန်အနေအထားဖြစ်၍ တမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေလာမှမို့ နယ်မြေ တည်ငြိမ်ရေးက အရေးကြီး နေ၏။ အဖေကဲ့သို့ပင် သူကလည်း စကားကို ပွင့် ပွင့်လင်းလင်းပြော တတ်သူဖြစ်လေ၏။ တာလီဘန်တွေက အငြိုးထား၏။ ၂၀၀၉ နိုဝင် ဘာလ တစ်ညတွင် သူ အသက်ဘေးမှ သီသီလေးလွတ်သွားသည်။ ဝါဟစ်ခန် အစည်းအဝေးတစ်ခုမှအပြန် ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံခဲ့ရ၏။ ထိုရပ်ကွက်တွင် သူ့ဆွေမျိုးအများအပြားနေထိုင်ကြရာ သူတို့ကပါ ပြန်ပစ်ခတ်သဖြင့် လုပ်ကြံသူများ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

၂၀၀၉ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဆိုင်ဘာပါတီမှ အမတ် နိုင်ငံရေး

သမား ဒေါက်တာရှမ်းရှာအလီခန်ကို အသေခံပုံးခွဲသမားများက လုပ်ကြံ ခဲ့ကြသည်။ သူက ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးကာ လူ ၉ ဦး ဒဏ်ရာရကြ၏။ အသေခံပုံးခွဲသမားက ၁၉ နှစ်သာရှိသေး၏။

နှစ်ပတ်အကြာတွင် ကျွန်မတို့ကျောင်းကို ခရိုင်ကလေးများ ညီလာခံတက်ရန် ဖိတ်ကြား၏။ ယူနီဆက်ဖ်နှင့် မိုင်ဟုမ်းဖောင်ဒေးရှင်း (မိဘမဲ့ကျောင်း)က ကြီးမှူးကျင်းပသောပွဲ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျား လေးများအပြင် မိန်းကလေး ၁၁ ယောက်ပါ သွားတက်ကြ၏။ ပထမ အစည်းအဝေးမှာ ခန်းမထဲတွင် ကျင်းပ၏။ နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ လှုပ်ရှားတက်ကြွသူတွေ များစွာတက်ကြ၏။ ကျွန်မကိုလည်း စကား ပြောသူတစ်ဦးအဖြစ် ရွေးချယ်ကြ၏။ ကျွန်မတို့က ကလေးအလုပ် သမားကိစ္စ၊ အစွမ်းမသန်နှင့် လမ်းပေါ်နေကလေးများ ကူညီရေးကိစ္စ၊ တာလီဘန်တို့ ဖျက်၍ပျက်သောကျောင်းများ ပြန်လည် တည်ဆောက် ရေးကိစ္စများကို အဆိုတင်ကြ၏။ အဆိုများကို ထောက်ခံကာ ဆက် လက်အကောင်အထည်ဖော်ရန် ခေါ်ကြ၏။

မိနီဘာ၊ အေရှားနှင့် ကျွန်မတို့က ပြိတီသျှတို့၏ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု ဖြစ်သော စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးအစီရင်ခံစာတက္ကသိုလ်မှ ဖွင့်သော စာနယ်ဇင်းပညာသင်တန်းသို့လည်း တက်ရောက်ကြ၏။ အစီရင်ခံစာ မည်သို့ရေးရမည်ဆိုသည်များ သင်ပေး၏။ ကျွန်မက နဂိုကတည်းက စာနယ်ဇင်းပညာသင်ချင်နေရာ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသလို ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း(၁၇)
အရပ်ရှည်ပါစေဆုတောင်း

ကျွန်မအသက် ၁၃ နှစ်တွင် ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးမှု ရပ်သွား၏။ တွန့်မက အသက်ထက်ပိုပြီး ရုပ်ရင့်၏။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းအားလုံးက တွန့်မထက် အရပ်မြင့်သွားကြသည်။ ကျွန်မတို့အတန်းထဲရှိ ကျောင်းသူ ၃၀ ထဲတွင် အပုဆုံးသုံးယောက်ထဲတွင် ကျွန်မပါ၏။ ညတိုင်းပင် အလွှာ အရှင်မြတ်အား ကျွန်မ အရပ်ရှည်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းရတာ အမော။ အိပ်ခန်းနံရံတွင် ပေတံနှင့်ခဲတံထားပြီး အမြဲ အရပ်တိုင်း၏။ ဓနက်တိုင်း အရပ်ဘယ်လောက်များရှည်ပါသလဲဆိုတာ စစ်ကြည့်သည်။ သို့သော် ခဲတံအရာက အမြဲပင် ငါးပေမှာရပ်နေ၏။ အကယ်၍ ဒီထက် နည်းနည်းလေးမျှ ပိုအရပ်မြင့်လာလျှင် ဘုရားဝတ်ပြုနေကျ တစ်နေ့ ငါးကြိမ်ထက်ပို၍ များစွာဝတ်ပြုရုံခိုးပါမည်ဟုပင် အလွှာအရှင်မြတ်ကို တတိပေးသစ္စာဆိုဖူး၏။

ကျွန်မ အခမ်းအနားအတော်များများတွင် စကားပြောခဲ့ရ၏။ သို့သော် ဂျပုလေးကပြောနေသည်ဆိုကာ သိပ်ပြီး ဩဇာမညောင်းလှ။

တစ်ခါ တစ်ရံစကားပြောခုံကမြင့်နေ၍ ကျွန်မ ခေါင်းပင်သိပ်မပေါ်။ ကျွန်မ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးရတာ မကြိုက်။ သို့သော် ယခုတော့ စစီးရပြီ။

အတန်းထဲက ကော်မလေးတစ်ယောက် ထိုနှစ်က ကျောင်းသို့ ပြန်မလာ။ သူက အပျိုဖော်ဝင်သွားပြီ။ လက်ထပ်သွားသည်။ သူက ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်ထွားသည်။ သို့သော် အသက်က ၁၃ နှစ်သာ ရှိသေး၏။ မကြာခင် သူကလေးနှစ်ယောက်ရကြောင်း ကြားရ၏။ အတန်းထဲမှာ ဟိုက်ဒြိုကာဘွန်ပုံသေ နည်းကို ရွတ်နေချိန်တွင် ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ ခင်ပွန်းအရှာထွက် ရလျှင် ဘယ်လို နေမလဲဆိုသည်ကိုပင် စိတ်ကူးကြည့်မိသေးသည်။

တာလီဘန်အပြင် ကျွန်မတို့ စတင်စဉ်းစားလာရသောအရာ တွေ များစွာရှိ၏။ ကျွန်မတို့တပ်မတော်က အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်း များစွာရှိ၏။ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်လုပ်သောစက်ရုံ၊ မြေဩဇာစက်ရုံ တွေအပြင် အပျော်ကြည်ပြဇာတ်ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွေကိုပါ ထုတ်လုပ် ၏။ 'တာဝန်ပေးမှု၏ အကျော်တွင်' ဆိုသော ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲဆိုလျှင် ပါကစ္စတန်မှ ပြည်သူတွေ အသည်းစွဲဖြစ်၏။ ဆွပ်တွင် စစ်အဖွဲ့ကြွများ ကို တိုက်ခိုက်နေကြသော ရဲဘော်များ၏ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း များကို အခြေပြုရိုက်ကူးထားခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်ဆင်ရေးတွင် လူတစ်ရာကျော်ကျဆုံး၏။ ၉၀၀ နီးပါး ဒဏ်ရာရ၏။ သူတို့က သူတို့ဘာသာသူတို့ သူ့ရဲကောင်းများအနေနှင့် ပြုလို၏။ ညနေပိုင်း ကျွန်မ ကျောင်းမှအပြန် အိမ်တွင် မျက်ရည်လည်ရွှဲ နှင့်အမျိုးသမီးများကို တွေ့ရ၏။ စစ်ဆင်ရေးအတွင်းတွင် ရာပေါင်းများ စွာသော အမျိုးသားများ ပျောက်ဆုံးခဲ့ကြ၏။ စစ်တပ်က ထိုမနက် လောက်မှ လာရောက်ခေါ်သွားတာ ဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သူကမှ ဖွင့်မ ပြောကြ။ ဇနီးသည်တို့မှာ မည်သည့်သတင်းမှ မရကြ။ သူတို့ခင်ပွန်းတွေ သားတွေ သေသလား၊ ရှင်သလားမသိ။ လုပ်ကျွေး မည်သူမရှိ၍ ကိုယ့်

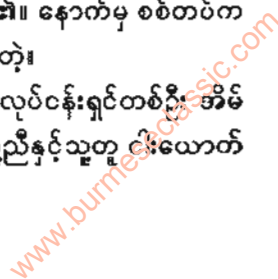
ဘာသာကိုယ် ကြံဖန်စားသောက်ကြရ၏။ သူ့ခင်ပွန်းပျောက် သွား၍ အမျိုးသမီးသည် နောက်အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်၍မရ။ သေဆုံး ကြောင်း သေချာကြေညာခြင်းခံရပြီးမှသာ နောက်အိမ်ထောင်ပြု၍ ရ၏။

ကျွန်မအမေက ထိုအမျိုးသမီးများကို လက်ဖက်ရည်တိုက်၏။ သို့သော် သူတို့က လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်လို့ လာနေကြတာမဟုတ်။ သူတို့က ကျွန်မအဖေ၏ အကူအညီကို လိုချင်နေကြသည်။ အဖေက သူတို့ကိုယ်စား တပ်မတော်ကို ပြောပေးစေချင်သည်။ အဖေက တပ်မတော်နှင့် ပြည်သူကြားတွင် ပြောစရာရှိတာ ပြောနိုင်သူဟု သူတို့ ထင်ကြ၏။

"ကျွန်မခင်ပွန်း သေမသေ သိချင်တယ်။ သူတို့ကသတ်လို့သေ သွားရင် ကျွန်မကလေးတွေကို မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ထားမယ်။ ခုတော့ ကျွန်မက အိမ်ထောင် ရှိအမျိုးသမီးလည်းမဟုတ်၊ မုဆိုးမလည်း မဟုတ်"ဟု အမျိုးသမီးတစ်ဦးက တောင်းပန်၏။ နောက်အမျိုးသမီး တစ်ဦးကတော့ သူ့သားပျောက်ဆုံးနေကြောင်း ကျွန်မကို ပြော၏။ သူတို့ ကို တာလီဘန်များက သူတို့ခေါင်းဆောင်များ အဖမ်းခံထားရသည်ကို ဓလွတ်မချင်း ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းထားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့အိမ်က ဆယ်မိနစ်လောက် လျှောက်သွားလျှင် ရောက်သော အိမ်တွင် ကျွန်မတို့ကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ဦး နေသည်။ သူ၏မောင်တစ်ဦးကို စစ်တပ်က လာဖမ်းသွားသည်။ သံခြေခြင်း ခတ်ထားကာ အမျိုးစုံနှိပ်စက်၏။ ထိုနောက် ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့် ထားရာ ကြာတော့ သေသွား၏။ သူက တာလီဘန်နှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်။ သူက ဈေးသည်တစ်ဦးမျှသာဖြစ်၏။ နောက်မှ စစ်တပ်က လာတောင်းပန်၏။ သူတို့ လူမှားဖမ်းမိတာပါတဲ့။

တစ်နေ့တွင် ချမ်းသာသောစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး အိမ် ရောက်လာ၏။ သူက အဖေကို လာတိုင်၏။ သူညီနှင့်သူတူ ငါးယောက်

ခြောက်ယောက်လောက် ပျောက်နေသတဲ့။ သူတို့ အသတ်ခံရတာလား၊ အဖမ်းခံရတာလား သူ သိချင်သည်ဆို၏။ သို့မှသာ သူတို့၏ဇနီးများကို နောက်အိမ်ထောင်ပြုခိုင်းလို့ရမည်ဟု ဆို၏။

ဤဖြစ်ရပ်များမှာ ဆွပ်ပြည်နယ်တစ်ခုတည်းတွင် ဖြစ်သည် မဟုတ်။ ပါကစ္စတန်တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ပျောက်ဆုံးသူပေါင်း ထောင်နှင့် ချီရှိ၏။ လူများစွာက တရားရုံးအပြင်များတွင် ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြကြ၏။ သို့တည်းမဟုတ် ပိုစတာ တွေထောင်ကာ သူတို့၏ ပျောက်ဆုံးနေသူများ ကို ရှာပေးရန် ပြောကြ၏။ သို့သော် မည်သို့မျှ အကြောင်းမထူးပါ။

ထိုအချိန်က လူတိုင်းပင် အမေရိကအကြောင်း ပြောနေကြ၏။ တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်မတို့သည် အရာရာကို ရန်သူတော်ဟောင်းကြီး အိန္ဒိယကိုသာ အပြစ်ပုံချတတ်ကြ၏။ ယခုတော့ အမေရိကအလှည့်၊ လူတိုင်းက မောင်းသူမဲ့ လေယာဉ်များ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုကို မကျေနပ်ကြ။ အရပ်သားများစွာ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် သေကြေကြရ၏။ စီအိုင်အေအရာရှိ ရေမွန်ဒေးဗီးစ်ဆိုသူက သူ့ကား နားကပ်လာသော မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီး လူနှစ်ယောက်ကို လာရန်ပြု၍ သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်ခဲ့၏။ သူ့ကို လာလုရန်ကြံ၍ ဟု သူက ဆို၏။ အမေရိကန်တို့ကမူ သူသည် စီအိုင်အေ မဟုတ်။ သာမန်သံတမန်တစ်ဦးသာဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ သာမန် သံတမန် ဝန်ထမ်းများသည် နံပါတ်မပါသောကားများ မောင်း၊ ပစ္စတိုသေနတ် ကိုင်သည်ဟု ကျွန်မတို့ကျောင်းသူလေးများပင် မယုံကြည်ကြ။

ကျွန်မတို့ မိဒီယာများကမူ ဒေးဗီးစ်သည် စီအိုင်အေက ပါကစ္စ တန်သို့ စေလွှတ်ထားသူ လျှို့ဝှက်တပ်မတော်မှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြခဲ့၏။ သူတို့က ကျွန်မတို့၏ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များကို မယုံကြည်၍ သူတို့ဘာသာ သူတို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းကြခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် လာဟိုရှိ စစ်သွေးကြွအုပ်စု တစ်ခုနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအုပ်စုသည် ၂၀၀၈ ခုနှစ် မွမ်ဘိုင်း အစု လိုက်အပြုလိုက်သတ်ဖြတ်မှု၏ နောက်ကွယ်မှသူများဖြစ်သည်ဟု ထင် ထားကြ၏။ ဤအုပ်စု၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ ကက်ရှမ်းယား မွတ်ဆလင်များကို အိန္ဒိယအုပ်ချုပ်မှုအောက်မှ လွတ်မြောက်ရန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုတော့ သူတို့က အာဖဂန်နစ္စတန်တွင်ပါ လာ သောင်းကျန်းနေကြ၏။ တချို့လူတွေကမူ ဒေးဗီးစ်သည် ကျွန်မတို့၏ ချူကလီးယားလက်နက်များကို လာပြီး သူလျှို့လုပ်နေသူဟု ဆို၏။

သို့ဖြင့် ရေမွန်ဒေးဗီးစ်သည် ပါကစ္စတန်တွင် နာမည်အကြီးဆုံး အမေရိကန်ဖြစ်လာ၏။ သူ့ကို နိုင်ငံတစ်ဝှန်းလုံးက ကန့်ကွက် ဆန္ဒပြ ကြ၏။ ရေမွန် ဒေးဗီးစ်လိုလူမျိုးတွေ ပါကစ္စတန်မှ ထွက်သွားကြဟု တောင်းဆိုကြ၏။ ထို အချိန်တွင် ဒေးဗီးစ်သတ်၍ သေသွားသူ တစ်ဦး ၏ဇနီး မုဆိုးမကပါ ကြွက်သတ် ဆေးသောက်ပြီး သတ်သေသွား သဖြင့် အခြေအနေက ပိုဆိုးလာ၏။

ဝါရှင်တန်နှင့် အစ္စလာမာဘတ်ကြားတွင် အလုပ်တွေ ရှုပ်တုန် တော့၏။ တပ်မတော်ဌာနချုပ်လည်း ဝင်ပါနေရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် 'သွေးကြွေး'ငွေ ဒေါ်လာ ၂. ၃ သန်းပေးကာ ဒေးဗီးစ်ကို ပါကစ္စတန်မှ ပထုတ်သွားကြ၏။ ပါကစ္စတန်အစိုးရကလည်း စီအိုင်အေများကို ပြန်ပို့ ရန် ဗီဇာများသိမ်းရန် ပြော၏။ ဒေးဗီးစ်လွတ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်းသူမဲ့လေယာဉ်က ဗုံးကြဲရာ တိုင်းရင်းသားတောင်စီရုံးတစ်ရုံး ထိမှန်ပြီး လူ ၄၀ သေရ၏။ စီအိုင်အေက ကျွန်မတို့နိုင်ငံကို သူကြိုက် သလိုလုပ်လို့ရသည်ဟု ပြသလိုက်ပုံရ၏။

တနင်္လာနေ့တွင် အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း ကျွန်မ အရပ်တိုင်း

ကြည့်၏။ ညတွင်းခင်း အရပ်များရှည်လာမလားလို့။ ထိုစဉ် တစ်ဖက် ခန်းမှ ဆူဆူညည် အသံတွေ ကြားရ၏။ ကျွန်မအဖေ၏ မိတ်ဆွေတွေ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ သယ်လာသောသတင်းက ယုံရပင် ခက်နေ၏။ မနေ့ညက နေဗီဆီးလ်ဆိုသော အမေရိကန်အထူးတပ်က အက်ဘော့တာဘတ်ကို ဝင်စီးပြီး စစ်ဆင်ရေးလုပ်ရာ အိုစမာဘင်လာဒင်ကို အသေမိခဲ့သတဲ့။ အိုစမာဘင်လာဒင်က စစ်တက္ကသိုလ်နှင့် တစ်မိုင်မရှိတရှိအိမ်တွင် နေခဲ့သည်ဆို၏။ ဘင်လာဒင် ဤနေရာတွင် နေထိုင်သည်ကို ကျွန်မတို့တပ်မတော်က မသိသည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှ၏။ ကျွန်မတို့ ဗိုလ်လောင်းများက ဘင်လာဒင်နေထိုင်ရာ အိမ်ဘေးလယ် ကွင်းမှာပင် ဝင်ရောက်လေ့ကျင့်ခဲ့ကြသည်ဆို၏။ ဘင်လာဒင်၏အိမ်မှာ ၁၂ ပေမြင့်သော အုတ်တံတိုင်းနှင့် သံဆူးကြိုးတွေကာထားသောအိမ်ဖြစ်၏။ ဘင်လာဒင်က သူ၏အငယ်ဆုံးဇနီးနှင့် အပေါ်ထပ်တွင်နေ၏။ ထိုဇနီးအမည်က အာမာလ်ဖြစ်၏။ နောက်ဇနီးနှစ်ယောက်နှင့် ကလေး ၁၁ ယောက်က အောက်ထပ်တွင်နေ၏။

ထိုအိမ်တွင်းမှ လူများသည် မည်သည့်အခါမှ အပြင်မထွက်ကြသည်မှာ ဆန်းနေ၏။ ထို့ပြင် အိမ်မှာလည်း တယ်လီဖုန်းလည်းမရှိ၊ အင်တာနက်လည်းမရှိ၊ သူတို့အတွက် စားစရာကို ခြံဝင်းအတွင်းနေထိုင်သူ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးကဝယ်ပေး၏။ သူတို့က ဘင်လာဒင်၏ အထောက်အပံ့များလည်းဖြစ်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဇနီးများထဲမှ တစ်ဦး၏မိခင်က ဆွပ်မဖြစ်၏။

ဆီးလ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဘင်လာဒင်၏ခေါင်းကို သေနတ်နှင့် ပစ်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် သူ့အလောင်းကို သယ်သွားကြ၏။ သူက ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံ မရ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရယ်၊ ဘင်လာဒင်၏ သားကြီးရယ် အသတ်ခံရ၏။ ဘင်လာဒင်၏ဇနီးများနှင့် ကလေးများတို့မူ

ကြီးနှင့်ချည်ဖမ်းချုပ်ကာ နောက်ပိုင်းတွင် ပါကစ္စတန်အချုပ်ထောင်သို့ ပို့ခဲ့၏။ အမေရိကန်များက ဘင်လာဒင်၏ ရုပ်အလောင်းကို ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချခဲ့သည်။ သမ္မတအိုဘားမားက အလွန်ပျော် နေ၏။ ရုပ်မြင်သံကြားထဲတွင် မြင်ရသည်မှာ အိမ်ဖြူတော်ရှေ့၌ အောင်ပွဲ အကြီးအကျယ်ခံနေကြသည်ကို မြင်ကြရ၏။

ပထမတော့ ကျွန်မတို့အစိုးရလည်း ကြိုတင်သိရှိကာ အမေရိကန်စစ်ဆင်ရေးတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည်ဟု ကျွန်မတို့ထင်၏။ သို့သော် နောက်မှသိရသည်မှာ အမေရိကန်တို့က သူတို့ချည်းသက်သက် စစ်ဆင်ရေးလုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့က ညဘက်တွင် တိတ်တဆိတ် ကျွန်မတို့နိုင်ငံသို့ ဝင်လာကြ၏။ အထူး အသံလုံသော ရဟတ်ယာဉ်များကို သုံး၏။ ကျွန်မတို့ ရေဒါများကိုလည်း သူတို့ ကိရိယာများဖြင့် ဖမ်းမရအောင်လုပ်ထားကြ၏။ သူတို့လုပ်ဆောင်မှုပြီးမှ စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အက်ရှ်ဖက်ကယာနီနှင့် သမ္မတဇာဒါရီတို့ကို အကြောင်း ကြား၏။ တပ်မတော်အကြီးအကဲအများစုက ရုပ်မြင်သံကြားပေါ်မှာ သတင်း ပါပြီးမှ သိကြရ၏။

အမေရိကန်တို့ကမူ သူတို့တွင် ရွေးချယ်စရာ အခြားမရှိ၊ ပါကစ္စတန် ထောက်လှမ်းရေးက ဘယ်ဘက်ကလိုက်မည်ကို မည်သူမှ မသိနိုင်။ တစ်စုံတစ်ရာပေါက်ကြားသွားလျှင် ဘင်လာဒင်က ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားနိုင်သည်။ စီအိုင်အေ ညွှန်ကြားရေးမှူးကမူ ပါကစ္စတန်သည် စစ်ကြောင်းပြောင်း၍ ပါဝင်ပတ်သက်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ထောက်လှမ်းရေးပေါ့လျော့ခြင်း တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ချ၏။

အဖေကမူ ရှက်စရာနေရက် တစ်ရက်ဟု ပြော၏။ ပါကစ္စ

တန်မှာ ဆိုးရွားတဲ့ အကြမ်းဖက်သမားက ဘယ်လိုလုပ် ပုန်းနေနိုင် တာလဲ။ သူ့အကြောင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘာကြောင့် မထောက် လှမ်းနိုင်တာလဲဟု သူက မေး၏။ အခြားလူများကလည်း ထိုမေးခွန်း ကိုပင် မေးနေကြ၏။

ပါကစ္စတန်ထောက်လှမ်းရေးက ဧရာမအဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူ့လူတွေက နေရာတကာရှိသည်။ သို့နှင့်ပင် ဘင်လာဒင် သည် မြို့တော် နှင့် မိုင် ၆၀ သာကွာဝေးသောနေရာတွင် အဘယ်သို့ နေနိုင်ပါသလဲ။ နေတာကလည်း ခေတ္တမဟုတ်၊ အကြာကြီး၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ် ငလျင်လှုပ်ကတည်းကပင် ဤနေရာတွင် သူ နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူကလေးနှစ်ဦးက အက်ဘော့တာဘတ် ဆေးရုံမှာ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ ပါကစ္စတန်တွင်နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ၉ နှစ်မျှပင် ကြာခဲ့၏။ အက်ဘော့ တာဘတ်တွင် မနေခင် သူက ကာရီပူရ်တွင် နေခဲ့၏။ ဟိုအရင်ကမူ သူက ကျွန်မတို့ ဆွပ်တောင်ကြားတွင် ပုန်းအောင်းခဲ့၏။ ထိုဒေသမှာပင် သူ ခါလစ်ရှီတ်မိုဟာမက်နှင့် တွေ့ခဲ့၏။ သူက ၉/၀၀ ၏ လက်သည် တရားခံဆရာကြီး။

ဘင်လာဒင်ကို ရှာတွေ့တာက သူ့လျှို့ဝှက်တစ်ခုဖတ်နေရသကဲ့ သို့ပင် ဖြစ်၏။ သူက နောက်ယောင်ခံလိုက်၍ မရစေရန် တယ်လီဖုန်းတို့၊ အီးမေးလ်တို့အစား လူဆက်သားတွေသာ သုံး၏။ သို့သော် အမေရိကန် များက သူ၏ဆက်သားတစ်ဦးကို ခြေရာခံမိသွား၏။ သူ၏တားနံပါတ်မှ တစ်ဆင့် နောက်ယောင်ခံ ၏။ ပတ်ရှ်ဝါမှ အက်ဘော့တာဘတ်ထိ လိုက် လာကြ၏။ ထိုနောက် အိပ်စ်ရေး မြင်ကွင်းတပ်ထားသော အားသိပ် ကောင်းသည့် မောင်းသူမဲ့လေယာဉ်ကြီးဖြင့် ဤ အိမ်ကို စောင့်ကြည့်၏။ သို့ဖြင့် အလွန်အရပ်ရှည်သော မုတ်ဆိတ်မွှေးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ခြံဝင်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများကမူ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး

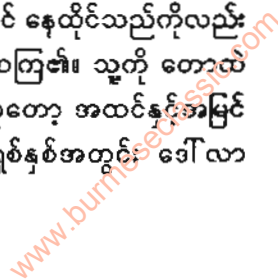
အကြမ်းဖက် သမားကြီးက သူတို့မြေတွင် ခိုအောင်းနေသည်ကို သိရ သောအဖြစ်အပျက်ထက် အမေရိကန်တို့ ကျူးကျူးကျော်ကျော် တော်ကား မော်ကားလုပ်မှုအပေါ် ပို၍ဒေါသထွက်ကြ၏။ အချို့သတင်းစာများက ဆိုလျှင် အမေရိကန်တို့သည် ဘင်လာဒင်ကို တကယ်သတ်ခဲ့ သည်မှာ ကြာပြီ။ ထိုရုပ်အလောင်းကို မပုပ်မသိုး အောင်ထားခဲ့ပြီးမှ ယခု အက် ဘော့တာဘတ်တွင် လာချကာ ပါကစ္စတန်ကို အပြစ်ပုံချရန် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် ရေးကြ၏။

တစ်နှစ်လျှင် တပ်မတော်က ဒေါ်လာ ၆ ဘီလျံ သုံးစွဲနေ၏။ (ပညာရေးအသုံးစရိတ်ထက် ၇ ဆများ၏။) သို့ဆိုလျက် အမေရိကန် ရဟတ်ယာဉ် လေးစင်းဝင်လာသည်ကိုမှ မသိကြသည်မှာ ညွှလိုက် လေခြင်း။ အမေရိကန်များပင် အဝေးကြီးမှလာနိုင်ကြလျှင် အိမ်နီးချင်း အိန္ဒိယဆို မည်သို့ရိုမည်နည်း။ မည်သို့ အိန္ဒိယကို မဝင်လာနိုင်စေရန် တား ဆီးနိုင်မည်နည်း။

“ဟွန်းမတီးပါနဲ့။ တပ်မတော်ကြီး အိပ်နေပါတယ်”ဆိုသော စကားတွေ၊ “တစ်ပတ်ရစ် ပါကစ္စတန်ရေဒါများ ရောင်းရန်ရှိသည်။ အမေရိကန် ရဟတ်ယာဉ်လာ မလာကိုကား မသိ။ ရုပ်မြင်သံကြား စက်ကြည်အောင်တော့ လုပ်ပေးနိုင်သည်” စသဖြင့်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကယာနီနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အာမက်ရှူးဂျားပါစ် ရှား(ပါကစ္စတန်ထောက်လှမ်းရေးအကြီးအကဲ)တို့ကို လွှတ်တော်ရှေ့တွင် ထွက်ဆိုရန် ဆင့်ခေါ်၏။ ဒါမျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ခဲ့ဖူး။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံ အစော်ကားခံခဲ့ရပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိချင်ကြသည်။

ဘင်လာဒင်က ကျွန်မတို့နယ်မြေထဲတွင် နေထိုင်သည်ကိုလည်း အမေရိကန်နိုင်ငံရေးသမားများက ဒေါသပူန်ထကြ၏။ သူ့ကို တောထဲ တောင်ထဲ ဂူထဲမှာ ပုန်းနေမည်ထင်ကြရာ ယခုတော့ အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင် လွဲချေပြီ။ အမေရိကန်တို့က ရှစ်နှစ်အတွင်း ဒေါ်လာ

၅၀ ဘီလျ်ပေးခဲ့ကာ သူတို့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးခဲ့သည်။ ယခုတော့ ပိုက်ဆံယူ၊ ဘက်ကျတော့ ပြောင်းကုန်ပြီဟု ဆို၏။ ယခုက ပိုက်ဆံ ပြဿနာဖြစ်နေပုံရ၏။ ပိုက်ဆံအများစုက စစ်ထဲရောက်ကုန်သည်။ သာမန်ပြည်သူတွေမှာတော့ဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ မရခဲ့ကြ။

၂၀၁၁ အောက်တိုဘာတစ်ရက်တွင် အဖေက သူရသော အီးမေးလ် တစ်စောင်အကြောင်း ကျွန်မကို လာပြော၏။ အပ်စတာဒစ် တွင် အခြေစိုက်သော ကလေးများအတွက် အဖွဲ့ဖြစ်သည့် 'ကစ်စ်ရိုက်' အဖွဲ့က နိုင်ငံတကာဆု ချီးမြှင့်ရန် ဆန်ကာတင်ငါးဦးရွေးသည့်အထဲ ကျွန်မပါသည်တဲ့။ ကျွန်မနာမည်ကိုတော့ အာဖရိကဂိုဏ်းချုပ် ဆရာ တော်ကြီး ဒက်စမွန်တူးတူးက စာရင်းသွင်းသည်ဟု သိရ၏။ သူသည် အသားအရောင်ခွဲခြားမှုတိုက်ဖျက်ရာတွင် ကျွန်မ အဖေ အထင်အကြီး ဆုံး မဟာသူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်၏။ ဆုစာရင်းကြေညာတော့ ကျွန်မ နာမည်မပါ။ အဖေကတော့ စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့သော် ကျွန်မ ပြောချင် တာတွေ ပြောတာ သူ့သိသွားလျှင် တော်ပြီဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်၏။

မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မကို ပန်ဂျပ်ပြည်နယ် ဝန်ကြီးချုပ် ရှား ဘက်စ် ရှာရစ်ဖ်က လာဟိုမြို့တွင်ကျင်းပမည့် ပညာရေးပွဲတော်တွင် လာရောက်မိန့်ခွန်း ပြောရန် ဖိတ်၏။ သူက ကျောင်းအသစ်များ ကွန်ရက်ကို တည်ထောင်နေကာ ကျောင်းသားများကို လက်ပံတော့ အခမဲ့ပေး၏။ စာမေးပွဲများတွင် အမှတ်ကောင်းသူများကိုလည်း ဆုငွေ တွေပေး၏။ ကျွန်မလည်း ဇူပီးတစ်သန်းကျော်လောက် (ဒေါ်လာ ၄၅၀၀) ဆုရ၏။ မိန်းကလေးများ အခွင့်အရေးကို တိုက်ပွဲဝင်ပေးခဲ့ ၍ဖြစ်၏။

"ကျွန်မ ပညာရေး အရေးကြီးကြောင်း သိသွားပြီ။ ဘာဖြစ်

လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့ကလောင်တံတွေ၊ စာအုပ်တွေကို သူတို့က လက်နက်အားကိုးနဲ့ သိမ်းသွားကြလို့ပါပဲ"ဟု ကျွန်မက လူရှေ့သူရှေ့တွင် စကားပြောခဲ့၏။

"ဆွပ်ကမိန်းကလေးတွေက ဘယ်သူ့ကိုမှမကြောက်ဘူး။ ကျွန်မ တို့ ပညာရေးကို ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်မယ်"ဟုလည်း ပြောခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ စာသင်ခန်းထဲတွင် ရှိနေစဉ် အဖေက ကျွန်မကို လာပြောသည်။ ပါကစ္စတန်အစိုးရက 'အမျိုးသားငြိမ်းချမ်း ရေးဆု'ကို ကျွန်မအား ပေးလိုက်ကြောင်း၊ ကျွန်မ ယုံတောင်မယုံ၊ စာနယ်ဇင်းသမားတွေ ရောက်လာ ကြပြီး မေးကြမြန်းကြ ဓာတ်ပုံရိုက် ကြ။ သို့ဖြင့် ကျောင်းက သတင်းစတူဒီယိုကြီး ချက်ချင်းဖြစ်သွား၏။

ဝန်ကြီးချုပ်၏ အိမ်တော်တွင် ဆုပေးပွဲကို ၂၀၁၁ ဒီဇင်ဘာ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပ၏။ ထိုနေ့ကပိုင်းတွင် ကျွန်မ နိုင်ငံရေး သမားများစွာနှင့် တွေ့ဆုံရခဲ့၏။ ဝန်ကြီးချုပ်က ကျွန်မကို ဆုတံဆိပ် လက်မှတ်နှင့် ချက်လက်မှတ်ပေး၏။ ဆုလက်မှတ် လက်ခံယူပြီးနောက် ကျွန်မက တသီတတန်းကြီး တောင်းဆိုလိုက်၏။ ဆွပ်တွင် ကျောင်းများ ပြန်လည်တည်ဆောက်ပေးရန်၊ အမျိုးသမီးတက္ကသိုလ်ဖွင့်ပေးရန်၊ ကျွန်မတောင်းဆိုချက်များကို သူ သိပ်လေး လေးနက်နက်မထားမှန်း သိ၍ ကျွန်မလည်း အတင်းအကျပ်မတောင်းတော့။

တစ်နေ့ကျရင် ငါလည်း နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်စေရမည်။ ဒါမျိုး တွေကို တစ်နေ့ကျရင် ငါဘာသာငါ လုပ်ယူမယ်ဟု စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်၏။

ကျွန်မရခဲ့သောဆုမျိုးကို နှစ်စဉ် ၁၈ နှစ်အောက်ကလေးများကို ပေးမည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်မကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် 'မာလာလာဆု'ဟု ခေါ်တွင် မည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရ၏။ ကျွန်မကို ကျွန်မအဖေက သိပ်မကျေနပ်ကြောင်း ကျွန်မ သတိထားမိ၏။ ပတ်ရှ်တွန့်ပူမျိုးများ

ထုံးစံ သူက အတော်အယူသည်း၏။ ပါကစွတန်တွင် လူတွေကို ဂုဏ်ပြု ရာ၌ အသက်ရှင်လျက် ဂုဏ်ပြု လေ့မရှိကြ။ သေမှဂုဏ်ပြုသော အရာ သာရှိ၏။ ယခုကိစ္စက နိမိတ်မကောင်းဟု သူထင်၏။

အမေကလည်း ဆုတွေရတာကို သိပ်မကြိုက်။ ကျွန်မကို ပိုလူ သိများ ကျော်ကြားလာလေ၊ ပစ်မှတ်တစ်ခုဖြစ်လာလေ အန္တရာယ် များလေပင်ဖြစ်သည်။ သူဆိုလျှင် မည်သည့်အခါမှ လူကြားသူကြားထဲ မသွား။ ဓာတ်ပုံအရိုက်ပင်မခံ။ သူက ရိုးရာအစဉ်အလာ သိပ်လိုက် သူဖြစ်၏။ သို့သော် အဖေလုပ်တာဟူသမျှ သူ တစ်ခါမှမကန့်ကွက်။ ကျွန်မလုပ်တာမှန်သမျှလည်း မတားဆီး။ သို့သော် ကျွန်မ ဆုတွေ ရသောအခါ သူက “အမေတော့ ဆုမလိုချင်ဘူးကွယ်။ အမေ လိုချင်တာ က အမေ့သမီးပဲ။ အမေ့သမီးရဲ့ မျက်တောင်မွှေးတစ်မွှေးနဲ့ ကမ္ဘာ ကြီးလဲ မယ်ဆိုတောင် အလဲမခံဘူး”ဟု ပြော၏။

အဖေကတော့ ကလေးတွေပါစာသင်နိုင်ရန် ကျောင်းတည်ငြိမ် ရေးကို ပိုအားသန်၏။ ပညာရေးလှုပ်ရှားမှုတွင် အဖေနဲ့ကျွန်မ မပါမဖြစ် ပါကြရ၏။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးကိုလည်း ကျွန်မတို့ လုပ်ရ၏။

“အဖေ့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်က အဖေတတ်နိုင်သလောက် ကလေး တွေနဲ့ နိုင်ငံတော်ကို ပညာပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းဆောင် တစ်ဝက်လောက်က မုသားတွေပြော၊ တခြားတစ်ဝက်လောက်က တာလီဘန်တွေနဲ့ ညှိနှိုင်းနေကြတော့ တခြားရွေးစရာမရှိတော့ဘူး။ ပြောစရာရှိတာ ပြောင်ပြောရတော့မှာပဲ” ဟု အဖေက ပြော၏။

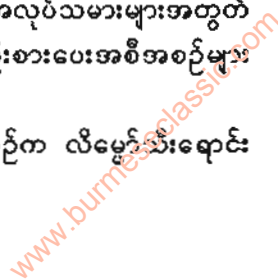
ကျွန်မ ဆုရပြီး ငါးရက်အကြာတွင် ကျွန်မအမေ၏ အစ်မ အကြီးဆုံး အဒေါ်ဘိုဘို ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားသည်။ သူ့အသက်က ငါးဆယ်ပင် မပြည့်သေး။ သူ့မှာက ဆီးချိုရောဂါရှိ၏။ ရုပ်မြင်သံကြား ထဲမှ ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ကြော်ငြာကိုဖတ်ပြီး သူက ဆေးသွားတု၏။ ဆရာဝန်က ဘာဆေးထိုးလိုက်သည် မသိ။ သူ ချက်ချင်းပင် အသက်

ထွက်သွား၏။ ဆရာဝန်က ပုံကြီးချဲ့ကြော်ငြာ တတ်သည့် ဒေါက်တာ ရမ်းကု။ မသိနားမလည်မှု၊ အသိပညာခေါင်းပါးမှုကို ကျွန်မတို့ တိုက်ဖျက်ဖို့ လိုသေးသည်ဟု အဖေက ပြောသည်။

ကျွန်မ ထိုနှစ်အကုန်တွင် ငွေတွေအတော်ရခဲ့၏။ ဝန်ကြီးချုပ်၊ ပန်ဂျပ် ပြည်နယ်ဝန်ကြီးချုပ်၊ ကျွန်မတို့ ပြည်နယ်ဝန်ကြီးချုပ်၊ ဆင်းစ် အစိုးရတို့ဆီမှ ရူပီးသန်းဝက်စီရ၏။ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဂူလန်ဂါသာက သိပ္ပံစမ်းသပ်ခန်းနှင့် စာကြည့်တိုက်ထောင်ရန် ရူပီးတစ်သိန်းပေး၏။ သို့သော် ကျွန်မ၏တိုက်ပွဲကား မပြီးဆုံးသေးပါ။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် မတရားမှုတွေ ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်မ ရသောဆုတွေ၊ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ် တွေက ရတနာများဖြစ်၏။ သို့သော် အဓိပ္ပာယ် သိပ်မရှိသော ရတနာတွေ။ ကျွန်မအနေဖြင့် စစ်ပွဲကို အနိုင်တိုက်ရန် သမာဓိ ထူ ထောင်ရန် လိုနေသေးသည်။

အဖေက ပိုက်ဆံများထဲမှ ကုတင်အသစ်နှင့် ဘီရိုအသစ် ဝယ်ပေး၏။ အမေ့အတွက် သွားတုဝယ်ပေး၏။ ရှန်ဂလားတွင်လည်း မြေလေးတစ်ကွက် ဝယ်ပေး၏။ ကျန်သောပိုက်ဆံများကိုမူ အကူအညီ လိုသူများအတွက် သုံးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်မက ပညာရေး ဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ခု လုပ်ချင်နေ၏။ အမှိုက်ပုံတွေထဲမှ ကလေးများကို မြင်ခဲ့ရကတည်းက ဤစိတ်ကူးပေါ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ပြေးလွှားနေသော ကြွက်အမည်းကြီးများကို ကျွန်မ မြင်ယောင်နေသေး၏။ အမှိုက်ပုံကို ဖွနေသော ဆံပင်ဘုတ်သိုက်နှင့် ကလေးမလေး၏ ပုံရိပ်ကိုလည်း ဖျောက် ဖျက်၍မရ။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေး ၂၁ ဦးအစည်းအဝေးထိုင်ကာ ဆွပ် ပြည်နယ်ရှိ လမ်းပေါ်မှကလေးများ၊ ကလေးအလုပ်သမားများအတွက် အထူးအာရုံစိုက်ဆောင်ရွက်ရန် ပညာရေးဦးစားပေးအစီအစဉ်များ ရေးဆွဲကြ၏။

မာလာကန်တောင်ကြားကို ဖြတ်ခဲ့စဉ်က လီမွှော်သီးရောင်း

သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ တွေ့သည်။ သူက သူ့ရောင်း
 ခဲ့သော လိမ္မော်သီးအရေအတွက်ကို စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် တုတ်
 ချောင်းလေးများ ရေးကာ ရေတွက်မှတ်သားနေ၏။ သူက စာမဖတ်
 တတ်၊ စာမရေးတတ်။ ကျွန်မ သူ့ကို မာတ်ပုံရိုက်လိုက်၏။ သူ့လိုကလေး
 များ၏ ပညာရေးကို ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့ ကူညီသွားမည်ဟု ကျွန်မ သစ္စာ
 ဆိုလိုက်၏။ ဤစစ်ပွဲမျိုးကိုပင် ကျွန်မ ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်သွားပါမည်။

အခန်း(၁၈)

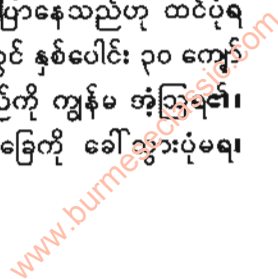
အမျိုးသမီးနှင့်ပင်လယ်

အဒေါ် နာဂျီမားက မျက်ရည်တွေကျနေ၏။ သူသည် ပင်လယ်
 ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးခဲ့။ ကျွန်မတို့မိသားစုနှင့် ကျွန်မက ကျောက်ဆောင်
 များပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ရေပြင်ကို ဝေးကြည့်နေကြ၏။ အာရေဗျပင်လယ်
 မှလာသော ဆားနဲ့လေများကို ရှုရိုက်နေကြ၏။ ကြီးမားကျယ်ပြောလှ
 သော ပင်လယ်ကြီး မည်သည့်နေရာတွင် ဆုံးမည်ကို မည်သူမျှ အသေ
 အချာမသိနိုင်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်မ အလွန်ပျော်နေ၏။

“တစ်နေ့ကျရင် ငါ ဒီပင်လယ်ကို ဖြတ်သွားချင်တယ်”ဟု
 ပြောလိုက်၏။

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

အဒေါ်က ကျွန်မ မဖြစ်နိုင်တာတွေပြောနေသည်ဟု ထင်ပုံရ
 ၏။ သူသည် ကရာချီမြို့၏ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်
 နေခဲ့ပြီးပါလျက် သမုဒ္ဒရာကို မမြင်ဖူးသေးသည်ကို ကျွန်မ အံ့ဩ၏။
 သူ့ခင်ပွန်းက သူ့ကို တစ်ခါမှ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ခေါ်သွားပုံမရ။

ပင်လယ်ကမ်းခြေရောက်လည်း သူ ဆိုင်းဘုတ်တွေလမ်းညွှန်ရာ သွားတတ်မည်မဟုတ်။ သူကမှ စာမတတ်တာ။

ကျွန်မက ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ဤရေပြင် ကျယ်၏ ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းတွင် အမျိုးသမီးများ လွတ်မြောက်ရာနယ်မြေ ရှိသည်ဟု ထင်မိ၏။ ပါကစ္စတန်တွင် အမျိုးသမီးဝန်ကြီးချုပ် ရှိ၏။ အစ္စလာမာဘတ်တွင် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးလုပ်နေသူ အမျိုးသမီးများ ကို ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ အမျိုးသမီးအများစုကား အမျိုး သားများအပေါ်တွင် လုံးဝဥသံမိုခိုနေကြရ၏။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး မာရီယန်က ပညာတတ်အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့အသိုင်းအဝန်းတွင် သူ့ဘာသာသူ နေ၍မရ။ သူက ခင်ပွန်း သည်။ အစ်ကို၊ မိဘများနှင့် နေရ၏။

ပါကစ္စတန်တွင် အမျိုးသမီးများ လွတ်လပ်မှုလိုချင်သည် ဆိုရာ၌ မိဘတွေ၊ အစ်ကိုတွေ၊ ခင်ပွန်းတွေကို မရှိသေရဘူးဟု မဆိုလိုပါ။ ကျွန်မတို့ဘာ သာကျွန်မတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်လို၍သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျောင်းသွားချင်သည်။ အလုပ်သွားချင်သည်။ ကုန်အန်ကျမ်းမြတ်တွင် အမျိုးသမီးများသည် အမျိုးသားများအပေါ် မိုခိုနေရမည်ဟု မည်သည့်နေရာတွင်မှ မပါပါ။ အမျိုးသမီးတိုင်း အမျိုးသားစကား နားထောင်ရမည်ဆိုတာလည်း မပါ။

“မင်းကတော့ စိတ်နဲ့လူနဲ့ မိုင်တစ်သန်းလောက်ကွာနေပြီနဲ့ တူတယ်။ သမီး ဘာစဉ်စားနေတာလဲ” ဟု အဖေက မေး၏။

“သမီးဒုရာကို ကူးဖြတ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာပါဖေဖေ”

“ဒါတွေ မေ့ထားလိုက်။ ကျွန်တော်တို့က အခု ပင်လယ်ကမ်း ခြေ ရောက်နေတာ။ ကျွန်တော် ကုလားအုပ်သွားစီးလိုက်ဦးမယ်”

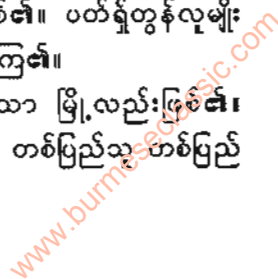
ကျွန်မမောင်လေး အတာလ်က ဝင်ပြော၏။

ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၂။ ကျွန်မတို့ ဂျီအိုရပ်သံ၏ဧည့်သည်များ အနေဖြင့် ကရာချီသို့ ရောက်နေကြ၏။ ဆင်းဒ်အစိုးရက မစ်ရှင်လမ်းမှ မိန်းကလေး ကျောင်းကို ကျွန်မကိုဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် နာမည်ပြောင်း မည်ဟု ကြေညာ၏။ ကျွန်မမောင်လေး ခူရှားလ်သည် ယခု အက်ဘော့ တာဘတ်တွင် ကျောင်းသွားတက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မရယ်၊ မိဘ များရယ်၊ အတာလ်ရယ်သာ ရှိနေကြ၏။ ကျွန်မတို့ ကရာချီသို့ လေယာဉ် ဖြင့်သွားကြ၏။ ကျွန်မတို့အားလုံး ပထမဆုံးအကြိမ် လေယာဉ်စီးဖူးခြင်း ဖြစ်၏။ ခရီးကနှစ်နာရီကြာ၏။ ဘတ်စ်ကားဖြင့် နှစ်ရက်သွားရမည့်ခရီး ဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် အချို့လူများမှာ သူတို့ထိုင်ခုံများကို ရှာမ တွေ့ကြ။ သူတို့က စာမတတ်ကြ၍ဖြစ်၏။ ကျွန်မက ပြုတင်းပေါက် ဘေးတွင် နေရာရသည်။ ကျွန်မတို့မြေကို အပေါ်စီးမှမြင်ရ၏။ သဲကန္တာရတွေ၊ တောင်တန်းတွေ။ တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားတော့ အစိမ်းရောင်သိပ်မတွေ့ရ။ ကျွန်မတို့ ဆွပ်မြေကမူ စိမ်းနေ၏။

လေဆိပ်မှနေ၍ အဆောင်သို့ သွားကြ၏။ လူတွေအများကြီး၊ တားတွေအများကြီး မြင်ရ၍ အံ့ဩနေ၏။ ကရာချီသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံး မြို့ကြီးများထဲတွင် တစ်မြို့အပါအဝင်ဖြစ်၏။ ပါကစ္စတန် မပေါ်မီက ၎င်းသည် လူသုံးသိန်းသာရှိသော ဆိပ်ကမ်းမြို့လေးသာသာ ရှိခဲ့၏။ ဂျင်နားက ထိုဒေသ တွင်နေကာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံ၏ ပထမဆုံး မြို့တော်အဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့၏။ မကြာခင် ‘မိုဟာဂျာ’ခေါ် အိန္ဒိယမှ မွတ်ဆလင်သန်းနှင့်ချီ၍ ဝင်လာကြ၏။ သူတို့က အူရဒူဘာသာစကား ပြောကြ၏။ ယခုတော့ လူဦးရေ သန်း ၂၀ မျှရှိနေပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပတ်ရှ်တွန်လူမျိုးတို့အတွက် အကြီးဆုံးမြို့ဖြစ်၏။ ပတ်ရှ်တွန်လူမျိုး ငါးသန်းမှ ခုနစ်သန်း လာရောက်အလုပ်လုပ်ကြ၏။

ကရာချီသည် အလွန်ကြမ်းတမ်းသော မြို့လည်းဖြစ်၏။ ပတ်ရှ်တွန် နှင့် မိုဟာဂျာခေါ် အိန္ဒိယမှလာသူ တစ်ပြည်သူ့ တစ်ပြည်

သားတို့ အမြဲပင်တိုက်ခိုက်နေကြ၏။ မိုဟာဂျာတွေနေသော နေရာက သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း။ ပတ်ရုံတွန်တွေနေရာက ညစ်ပတ်၏။ မိုဟာဂျာတွေက 'အမ်ကျူးအမ်' ပါတီကို ထောက်ခံ၏။ သူတို့ခေါင်းဆောင် အယ်လ်တာဖ်ဟူစိန်က လန်ဒန်တွင် ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံနေရ၏။ သူ့လူတွေကို စကိုက်ပ်မှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်၏။ သူတို့ပါတီက စည်းရုံးရေးကောင်းပြီး ညီညွတ်၏။ ကျွန်မတို့ ပတ်ရုံတွန်များကတော့ ကွဲကွဲပြားပြား ရှိကြ၏။ အင်မရာခန်က ခေါင်းဆောင်၏။ သူက ပတ်ရုံတွန်လူမျိုး ခရစ်ကတ်ကစားသမား။

ကျွန်မတို့ ဆင်းရဲအစည်းအဝေးသွားကြ၏။ အဖွဲ့ဝင်များ အားလုံးက ကျွန်မကို သြဘာလက်ခုပ်တီး အားပေးကြ၏။ ထိုနောက် ကျောင်းများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြ၏။ ကျွန်မနာမည်ဂုဏ်ပြုပေးထားသော ကျောင်းသို့လည်းရောက်၏။ ကျွန်မက ပညာရေး၏အရေးကြီးမှုတို့ ပြော၏။ ဘင်နာဇာဘူတို့၏ မြို့ဖြစ်၍ သူ့အကြောင်းလည်း ပြော၏။

"မိန်းကလေးတွေအခွင့်အရေးအတွက် ကျွန်မတို့အားလုံး အတူတူ အလုပ်လုပ်ကြရမယ်"ဟု ပြောခဲ့၏။ ကလေးတွေက ကျွန်မအတွက် သီချင်း ဆိုပေး၏။ ကျွန်မကောင်းကင်ကို မျှော်ကြည့်နေပုံ ပန်းချီကား လက်ဆောင်ပေး၏။ 'မေဝမ်မှ မာလာလေ'ဆိုသော အမည်မှည့်သော ကျောင်းများစွာ အာဖဂန် နစွတန်တွင် ရှိ၏။ ယခုလည်း ကျွန်မနာမည်နှင့်ကျောင်းတွေ ပေါ်လာ၍ အံ့သြနေရ၏။ နောက်နှစ် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကျွန်မအဖေနှင့် ကျွန်မက ဆွပ်နယ်မြေ၏ တောင်ပေါ်ဒေသကျောင်းများသို့သွားကာ စာရေးခြင်း၊ ဖတ်ခြင်း၏ အရေးပါပုံကို ဟောပြောကြ၏။

"ကျွန်မတို့လည်း ပညာရေး ဓမ္မဟောဆရာတွေဖြစ်နေပြီ"ဟု ကျွန်မက ပြောမိ၏။

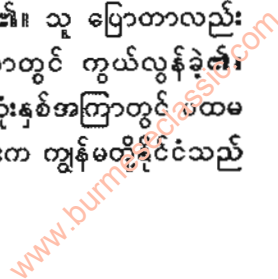
နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအဒေါ်နှင့် ဦးလေးထံသွားလည်၏။

သူတို့အိမ်က သေးသေးလေးလေး။ အဖေကျောင်းနေစဉ်က သူတို့အိမ်မှာ ဘာကြောင့် လက်မခံကြသည်ကို အဖေလည်း ခုမှနားလည် သဘောပေါက်သွားသည်။ အိမ်အပြန်လမ်း ပန်းခြံတစ်ခုတွင် ဘုရင်ခံ ဆာလ်မန် တာဆီယာကို သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံသူ၏ ရုပ်ပုံကို တွေ့ရ၏။ သူ့ကို ပန်းကုံး တွေ့စွပ်ပြီး ဂုဏ်ပြုထားကြ၏။ သူတော်စင်တစ်ယောက်အလား။ ကျွန်မ အဖေက ဒေါသထွက်သွားသည်။

"လူသန်း ၂၀ ရှိတဲ့ ဒီလိုမြို့မှာ ဒီပုံကို ဖြုတ်ချရဲတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိတာ နာတယ်ကွာ"

ကျွန်မတို့ခေါင်းဆောင်ကြီး မိုဟာမက်အလီ ဂျင်းနား၏ အာဇာနည် ဗိမာန်သို့လည်း သွားကြ၏။ သူက ကျွန်မတို့နိုင်ငံကို ထူထောင်သူ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်၏။ အာဇာနည်ဗိမာန်က ခန့်ညားထည်ဝါ၏။ ငြိမ်းချမ်းမှုလည်းရှိ၏။ ဘင်နာဇာသည် ပါကစ္စတန်သို့ပြန်အလာ ဤနေရာ သို့သွားကာ ပထမဆုံး မိန့်ခွန်း ပြောပြီးနောက် အလုပ်ကြံခံခဲ့ရ၏။

အာဇာနည်ဗိမာန်၏ နောက်ဘက်တွင် ပြတိုက်လေးတစ်ခု ရှိ၏။ ဂျင်နားဝတ်သော အဝတ်အထည်များကိုပြထား၏။ သူ၏မှတ်တမ်း ဓာတ်ပုံများလည်း ပြထား၏။ ဂျင်နားက တစ်နေ့ကို စီးကရက်အလိပ် ၅၀ သောက်၏။ ထိုကြောင့် သူသည် အဆုတ်နာဝေဒနာခံစားရကာ ပိန်လိုနေ၏။ သူ့ကျန်းမာ ရေးအခြေအနေကိုသိ၍ ဗြိတိသျှနောက်ဆုံး ဘုရင်ခံ လော့ဒ်မော့ဒ်ဘက်တန်က အိန္ဒိယကို နှစ်ခြမ်းခွဲရန် သဘောတူခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းကျမှ သူကပြောသည်မှာ သူသည် ဂျင်နားကွယ်လွန် တော့မည်ကိုသိနေ၍ ခွဲခြားရေးကို ဖင့်နှေးအောင်လုပ်လိုက်လျှင် ပါကစ္စတန်ဆိုတာ ပေါ်လာမည်မဟုတ်ဟု ဆို၏။ သူ ပြောတာလည်း မှန်သည်။ ဂျင်းနာသည် ၁၉၄၈ ခုကတင်ဘာတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ လွတ်လပ်ရေးရပြီး တစ်နှစ်အကျော်။ နောက်သုံးနှစ်အကြာတွင် ပထမဆုံး ဝန်ကြီးချုပ် အလုပ်ကြံခံခဲ့ရ၏။ စကတည်းက ကျွန်မတို့နိုင်ငံသည်

တံမကောင်းသောနိုင်ငံဖြစ်ခဲ့၏။

ပြတိုက်တွင် ဂျင်းနာ၏အကျော်ကြားဆုံးမိန့်ခွန်းများကို ဖွင့်ပြသည်။ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသစ်တွင် ဘာသာတိုင်း လွတ်လပ်စွာကိုးကွယ်နိုင်ကြောင်း သူပြောခဲ့၏။ တစ်နေရာတွင်မူ သူက အမျိုးသမီးများ၏ အရေးကြီးသောကဏ္ဍကို ပြောခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်မသည် သူနှင့်ပတ်သက်သူ အမျိုးသမီးများ၏ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်နေသည်။ သူ၏ဇနီးမှာ ဖာရစ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ သူ့သမီးဒီနာက အိန္ဒိယတွင် နေထိုင်ကာ ဖာရစ်လူမျိုးနှင့်ပင် လက်ထပ်၏။ ယခုတော့ သူက နယူးယောက်တွင် နေထိုင်၏။ သူတို့၏ဓာတ်ပုံများကို ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ မွတ်ဆလင်နိုင်ငံသစ်က လက်မခံ။ ထို့ကြောင့် ဂျင်းနာ၏ညီမ ဖာတီမာ၏ဓာတ်ပုံကိုသာ ကြည့်ခဲ့ရ၏။

ဂျင်းနာသည် သူတည်ထောင်ခဲ့သော ပါကစ္စတန်ကို ဘဝင်ကျမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မထင်၏။ သူ့မြင်တွေ့ချင်သောနိုင်ငံက ဤနိုင်ငံမျိုးမဟုတ်။ သူက လွတ်လပ်သော၊ ခံနိုင်ရည်ရှိသော၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြင်နာတတ်သော နိုင်ငံမျိုးကို မြင်ချင်၏။ မိမိယုံကြည်မှုနှင့်မိမိလွတ်လပ်စွာ လူတိုင်းနေထိုင်ကြမည့်နိုင်ငံကိုသာ သူမြင်ချင်၏။

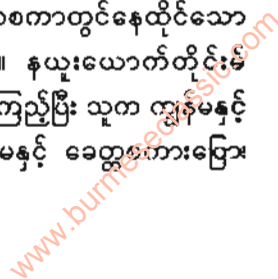
“ကျွန်မတို့ လွတ်လပ်ရေးမယူဘဲ အိန္ဒိယရဲ့အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုအနေ နဲ့နေရင် ပိုမသင့်တော်ဘူးလား” ဟု အဖေ့ကို မေးကြည့်၏။ ပါကစ္စတန် မပေါ် ထွန်းမီက ဟိန္ဒူနှင့် မွတ်ဆလင်တွင် အဆုံးမသတ်နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ယခု ခွဲထွက်ပြီးတော့လည်း သတ်နေ ဖြတ်နေကြတုန်း။ ယခုတော့ မိုဟာ ဂျာနှင့် ပတ်ရှ်တုန်တွေ။ ဆွန်နီနှင့် ရှီးယားတွေ သတ်ဖြတ်နေကြ၏။ ပြည်နယ်တချို့က ခွဲထွက်ချင်နေကြ၏။ ဆင်းဒစ်ရှ်က ခွဲထွက်ဖို့ မကြာခဏ လေ့သံပစ်၏။ ဘာလူချီစတန်မှာလည်း အချင်းချင်း စစ်ခင်းနေ၏။ ဤတိုက်ပွဲအားလုံးသည် ကျွန်မတို့နိုင်ငံကို ထပ်မံ၍ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာခွဲခြားရတော့မည့်ပုံကို ဆောင်နေ

ပါသလား။

ကျွန်မတို့ ပြတိုက်မှ ထွက်လာသောအခါ အချို့လူငယ်များက အလံတွေဝေ့ယမ်းကာ အပြင်မှာ ဆန္ဒပြနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့က ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်တောင်ပိုင်းမှာဖြစ်ကြကာ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်ပြည်နယ် တောင်းဆိုနေကြခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့ တိုက်ခိုက်နေကြသော အကြောင်းတွေက များစွာရှိ၏။ ခရစ်ယာန်၊ ဟိန္ဒူနှင့် ဂျူးတို့က ကျွန်မတို့ရန်သူများဟု ဆိုပါတော့၏။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့၏ မွတ်ဆလင်အချင်းချင်းကကော ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေကြတာလဲ။ ကျွန်မတို့ပြည်သူများကို လမ်းမှားရောက်အောင် တွန်းပို့ထားကြ၏။ သူတို့၏ အကြီးမားဆုံးရည်မှန်းချက်မှာ အစ္စလာမ်ဘာသာကို ကိုးကွယ်ရန်ဖြစ်၏။ ဤအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ကုရ်အန်ကို အဓိပ္ပာယ်မှားအောင် ဘာသာပြန်ကြသော တာလီဘန်တွေက လက်နက်အဖြစ်အသုံးချ၏။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် စာမတတ်သူ လူဦးရေက လည်း များ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်ကင်းပြီး မှန်မှန်ကန်ကန်ဆုံးဖြတ် နိုင်သူ နည်း၏။ အမျိုးသမီးများဆိုလျှင် ဘာပညာမှမတတ်ကြ။ ကျွန်မတို့သည် ကျောင်းများ ဝှံ့ခွဲခံရသောနိုင်ငံတွင် နေရ၏။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကလည်း မလုံလောက်။ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသားတစ်ယောက် အနည်းဆုံး အသတ်မခံရသောနေ့ဟူသည် တစ်နေ့မှမရှိ။

တစ်နေ့တွင် ရှီလာအင်ဂျန်ဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကျွန်မတို့အဆောင်သို့ ရောက်လာ၏။ သူက အလာစကာတွင်နေထိုင်သော ပါကစ္စတန်လူမျိုး စာနယ်ဇင်းဆရာမဖြစ်၏။ နယူးယောက်တိုင်းမိဝက်ဘ်ဆိုက်တွင် ကျွန်မ၏ မော်ကွန်းရုပ်ရှင်ကိုကြည့်ပြီး သူက ကျွန်မနှင့် တွေ့ချင်၍ လာတွေ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူက ကျွန်မနှင့် ခေတ္တစကားပြော

ကျွန်မအဖေနှင့်ပြော။ သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်တွေဝဲနေသည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိ၏။ ထိုနောက် ကျွန်မအဖေကို သူ မေးသည်။

“ဒီအပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေးမလေးကို တာလီဘန်တွေက ခြိမ်းခြောက်တာ သိလား၊ ဇီယာအူဒင်”

သူ ဘာပြောနေသည်ကို ကျွန်မတို့ မသိ။ ထိုကြောင့် သူက အင်တာနက်ကို ဖွင့်ကာ တာလီဘန်တို့ ခြိမ်းခြောက်ထားသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကိုပြ၏။

တစ်ဦးက ‘ရှားဘီဂန်’၊ ဒါးရ်မြို့က လှုပ်ရှားတက်ကြွသူ။ နောက်တစ်ဦးက ကျွန်မ။ မာလာလာ။

“ဒီနှစ်ယောက်ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတွေကို ဝါဒဖြန့်နေတာမို့ သူတို့ကို သတ်ပစ်သင့်တယ်”ဟု ဆိုထား၏။ ကျွန်မကတော့ သိပ်ဂရုမစိုက်ပါ။ အင်တာနက်မှာတော့ မျိုးစုံပါနေတာပဲ။ တကယ်မှန်လျှင် ကျွန်မတို့ တစ်နေရာရာက ကြားရမှာပေါ့။

ထိုညတွင် ကျွန်မအဖေထံ ဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၈ လက ကျွန်မတို့အိမ်တွင် လာနေသူမိသားစုထံမှဖုန်း။ သူတို့ နေထိုင်သော အိမ်က ရွှံ့မိုးဖြစ်၍ မိုးတွင်းမှာ မိုးယို၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာက အခန်းလွတ်နှစ်ခု ရှိသဖြင့် သူတို့က ကျွန်မတို့ထံ လာပြီး ငှားရမ်းနေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ မိသားစုမှာ ကလေးသုံးယောက် ရှိ၏။ ထိုကလေးများနှင့် ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ လို ခေါင်းမိုးပေါ်တွင် သူခိုး၊ ပုလိပ် ကစားကြသည်မှာ ပျော်စရာကောင်း၏။ သူတို့ နေထိုင်နေစဉ် ရဲများက လာရောက်ကြပြီး ဤအိမ်မှ မည်သူ့အခြိမ်းခြောက်ခံရသလဲ လာမေးကြကြောင်း အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မ အဖေက မြို့နယ်မှူးထံ ဖုန်းဆက်တော့ သူကလည်း အလားတူမေးခွန်းပင် ပြန်မေး၏။ ဆွပ်မြို့ရောက်လျှင် သူနှင့်လာတွေ့ပါဟု ပြောသည်။

ထိုသတင်းကြားရပြီး အဖေလည်း ကရာချီမှာ မပျော်နိုင်တော့။

အဖေရော အမေပါ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်ကို ကျွန်မတွေ့၏။ အမေက ကျွန်မကို ပိုစိုးရိမ်နေ၏။ ထိုနောက် အိမ်မှ ဖုန်းလာကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြ၏။ ကျွန်မကတော့ တွေးပြီးမတုန်လှုပ်ပါ။ သူတို့မသတ်လည်း ကျွန်မ တစ်နေ့ သေရမှာပဲ။ မည်သူမှ သေခြင်းတရားကို မတားဆီးနိုင်ပါ။ တာလီဘန်ကြောင့် မသေလျှင်လည်း ကင်ဆာကြောင့် သေချင်သေရမည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်မ လုပ်စရာရှိတာတော့ ဆက်လုပ်မည်။

“အဖေတို့ ဟောပြောစည်းရုံးတာတွေရပ်ပြီး တစ်နေရာရာမှာ ခိုနေကြရင် မကောင်းဘူးလား”ဟု အဖေက မေး၏။

“အဖေပဲပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ သမီးတို့ဘဝထက် ပိုမိုကြီးမြင့်တာကို သမီးတို့ယုံကြည်ရင် သမီးတို့က သေမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒါကို အဆပွားမြှင့်ဆောင်ရွက်ရမှာပဲဆိုတာလေ။ ကျွန်မတို့ လှုပ်ရှားမှုကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရပ်ပစ်နိုင်ဘူး”ဟု ကျွန်မက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

လူတွေက ကျွန်မကို ပြောဟောခိုင်းကြ၏။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ငြင်းဆန်နိုင်မှာလဲ။ အသက်အန္တရာယ် ခြိမ်းခြောက်ခံထားရလို့ မပြောတော့ပါဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောမထွက်။ မာနကြီးသော ပတ်ရှ်တွန်လူမျိုး အနေနှင့် ပို၍ ပြောမထွက်။ ပတ်ရှ်တွန်တွေရဲ့ ဒီအင်အေထဲမှာ သူရဲကောင်းစိတ်ဆိုတာ ပါခဲ့ပြီသားဟု အဖေ အမြဲပြောဖူး၏။

မည်သို့ဆိုစေ စိတ်လေးလေးဖြင့်ပင် ဆွပ်သို့ပြန်ကြ၏။ အစေ့ရဲစခန်းသွားတော့ သူတို့က ဖိုင်တွဲတစ်တွဲ ပြ၏။ ကျွန်မ၏ ပြည်တွင်းပြည်ပ အောင်မြင်မှုများကြောင့် သူတို့ ဂရုစိုက်မိလာကြပြီ။ တာလီဘန်များက သတ်ပစ်မှာဟု ခြိမ်းခြောက်လာကြကြောင်း။ ထိုကြောင့် ကျွန်မ အနေနှင့် အကာအကွယ်လိုကြောင်း ပြော၏။ သူတို့က အစောင့်ချပေးမည်ဟု ပြော၏။ သို့သော် အဖေက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်။ ဆွပ်ရဲ့ လူကြီးတော်တော်များများ အစောင့်အကြပ်ချထားသည့်ကြားက အသတ်ခံခဲ့

ကြရပြီးပြီ။ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ် မင်းကြီးဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်ရံတော်သတ်၍ သေခဲ့ရပြီ။ အစောင့်တွေရှိလျှင် ကျောင်းက ကျောင်းသားမိဘတွေ ပိုခြောက်ခြားကုန်မှာလည်း အဖေက စိုးရိမ်၏။ ယခင်ကလည်း အဖေ့ကို ခြိမ်းခြောက်တာတွေရှိတိုင်း အဖေ ပြောဖူးသည်။

“သတ်ချင်သတ်ကြဗျာ၊ သတ်ရင် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းထဲပဲ လာသတ်၊ တခြားလူမပါစေနဲ့”

သူက ကျွန်မကို ခူရှားလ်နေသော အက်ဘော့တာဘတ်မြို့တွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားထားချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်မက ငြင်း၏။ အဖေက ပြည်နယ်မှ တပ်မတော်ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးထံ သွားတွေ့၏။ အက်ဘော့တာဘတ် မှာ သွားထားလျှင်လည်း လုံခြုံရေးအာမခံခံနိုင်ဟု သူကပြော၏။ ကျွန်မက လူသိမခံဘဲ နေနိုင်ကာမှ အန္တရာယ်ကင်းမည်ဟု ဆို၏။ ကေပီကေအစိုးရက ကျွန်မကို ငြိမ်းချမ်းရေးသံတမန်လုပ်ရန် ကမ်းလှမ်းသည်ကို အဖေက ငြင်းခိုင်းလိုက်၏။

ညဘက်တွင် ဝင်းတံခါးကို သေသေချာချာပိတ်ရ၏။ အဖေက အတော်စိတ်ဆင်းရဲနေ၏။ ကျွန်မအခန်းမှ ခန်းဆီးများ ညဖက်တွင် ချထားရန်ပြော၏။ သို့သော် ကျွန်မက မချ။

“အဖေရယ်၊ ဒါက သိပ်ပြီးထူးဆန်းတဲ့အခြေအနေပါ။ အရင် တုန်းက တာလီဘန်တွေ အုပ်ချုပ်ခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မတို့ လုံခြုံဘေးကင်းခဲ့တယ်။ အခု တာလီဘန်မရှိတော့ဘူး။ ခုမှ လုံခြုံရေး လည်း မရှိတော့ဘူး”ဟု အဖေ့ကို ပြောပြ၏။

“ဟုတ်တယ် မာလာလာ။ အခု ရှိနေတဲ့ တာလီဘန်က အဖေတို့ အတွက် သက်သက်ပဲ။ သမီးနဲ့ အဖေလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောတတ် တဲ့လူ တွေကို သူတို့က မရှိစေချင်ကြဘူး။ ကျန်တဲ့ဆွပ်က လူတွေကို သူတို့ ဘာမှ အန္တရာယ်မပေးတော့ဘူး။ ဆိုက်ကားသမားရော။ ဈေးသည်ရော အားလုံး ဘေးကင်းရန်ကင်း ရှိနေကြပြီ။

တာလီဘန်တွေရဲ့ ပစ်မှတ်က နည်းနည်းပဲကျန်တော့တယ်။ အဲဒီ နည်းနည်းလေးထဲမှာ အဖေတို့ သမီးတို့ ပါနေတာပေါ့ကွယ်” ဟု အဖေက ပြန်ဖြေသည်။

ဆုတွေရ၍ မကောင်းတာတစ်ချက် ရှိသေးသည်။ ကျွန်မ ကျောင်းပျက်များခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် နှိတ်လစာမေးပွဲကြီး ဖြေပြီး သောအခါ ကျွန်မ၏ ဘီဒိုသစ်တွင် နောင်ရွှိလာမည့်ဖလားက ဒုတိယဆုဖလား။

အသန်း(၁၃)
ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတာလီဘန်

“ငါတို့ သူရဲကားထဲမှာ ဆိုပါစို့ဟာ။ အခု ငါတို့က သွေးစုတ်ဖုတ်
ကောင်တွေအနေနဲ့ တောထဲရောက်နေတယ်ဆိုပါစို့”ဟု ကျွန်မက
မိုနီဘာကို ပြောသည်။ ကျွန်မတို့သည် မာဂါခါသို့ ကျောင်းမှ လေ့လာ
ရေးခရီး သွားနေကြ၏။ မာဂါခါသည် လှပစိမ်းလန်းသော တောင်ကြား
ဒေသဖြစ်၏။ လေက အေးမြ၏။ မြင့်မားသောတောင်များ၊ သလင်း
သားကဲ့သို့ ကြည်လင်သောမြစ်တို့ ရှိ၏။ မြစ်ကမ်းဘေးတွင် ကျွန်မတို့
ပျော်ပွဲစားရန် စီစဉ်နေကြ၏။ အနီးအနားမှာက နန်းတော်ဖြူ ဟိုတယ်
ရှိ၏။ ယခင်က ဤအဆောက်အဦတွင် အုပ်ချုပ်သူတွေ နေရာသီ
အပန်းဖြေကြ၏။

၂၀၁၂ ဧပြီလ။ စာမေးပွဲပြီးပြီး နောက်တစ်ည။ ကျွန်မတို့
အားလုံး စိတ်ရောကိုယ်ပါ အနားရနေကြ၏။ ကျွန်မတို့က မိန်းကလေး
အယောက် ၇၀ ပါသောအုပ်စု ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ ဆရာမများနှင့်
မိဘများလည်း ပါကြ၏။ ကျွန်မအဖေက ဘတ်စ်ကားကြီးသုံးစီး ငှားခဲ့

သည်။ သို့သော် ကျောင်းသူတွေ မဆုံသဖြင့် ကျွန်မရယ်၊ မိနီဘာရယ်၊ အခြားမိန်းကလေးသုံးယောက်ရယ်က ကျောင်းပိုင်ခိုင်နာကားဖြင့် လိုက်ကြရ၏။ ကားကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ရောမဟင်းအိုး၊ ထမင်းအိုးတွေချထား၍ ကျွန်မတို့ ကပ်သီးကပ်သပ်စီး လိုက်ပါကြရ၏။ နာရီဝက်ခန့် မိုးသာ တော်သေး၏။ တစ်လမ်းလုံး သီချင်းတွေဆိုသွားကြ၏။ မိနီဘာက ကြွရောင်အသားအရေပိုင်ရှင်မို့ အတော်လှနေ၏။

“မင်းအသားရေလှအောင် ဘယ်ခရင်မ် လူးသလဲ” ဟု ကျွန်မက မေးသည်။

“မင်းသုံးတဲ့ခရင်မ်နဲ့ အတူတူပဲလေ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ။ ငါ့အသားက မည်းတယ်၊ မင်းက ဖြူနေတာပဲ ဥစ္စာ”

ကျွန်မတို့ နန်းတော်ဖြူသို့ သွားလေ့လာကြ၏။ မိဖုရားများ စက်တော် ခေါ်သောနေရာများ၊ ပန်းခြံများကို ကြည့်ကြ၏။ အချို့အခန်းများကျတော့ ရေလွှမ်းမိုး၍ ပျက်စီးနေ၏။

စိမ်းလန်းသောသစ်တောထဲသို့ လျှောက်ကြည့်၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ၏။ ထိုနောက် ရေထဲဆင်းကာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရေပတ်ကစားကြ၏။ ရေစက်ရေမှုန်လေးများက နေရောင်ထဲတွင် တလက်လက်တောက်ပနေ၏။ ရေထဲခွန်တွေ စီးကျနေသည်မှာ အတော်လှ၏။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ခေတ္တထိုင်ကာ ရေစီးသံများကို အရသာခံ နားထောင်နေကြ၏။ ထိုနောက် မိနီဘာက ကျွန်မကို ရေနှင့် ထပ်ပတ်ပြန်၏။

“မပက်နဲ့တော့ဟာ၊ ငါ့အဝတ်တွေ မစိုစေချင်တော့ဘူး”

ကျွန်မက သူ့ကို တောင်းပန်ကာ သူနှင့်သိပ်မျက်နှာ ကျောမတည့်သော မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့် အတူထွက်သွား၏။ ထိုကောင်မလေးတွေကလည်း မီးလောင်ရာလေပင့်လုပ်၏။ ထိုကြောင့် မိနီဘာနှင့် ကျွန်မ

စကားထပ်များရ၏။ ကျွန်မက ဒေါသထွက်သော်လည်း စိတ်ထိန်းကာ နေ့လည်စာပြင်ဆင်ရာနေရာ သို့သွား၏။ ကျွန်မတို့ ယာဉ်မောင်းကြီး အူစမန်ဘိုင်ဂျန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရယ်စရာတွေပြောနေ၏။ မဒမ်မာရီယမ်က သူ၏ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးငယ်နှင့် နှစ်နှစ်အရွယ် သူ့သမီးလေးကို ခေါ်လာသည်။ သူ့နာမည်က ဟာနာ။ အရှုပ် လေးလို ချစ်စရာကောင်း၏။ သို့သော် တော်တော်ဆိုးသည်။

နေ့လည်စာက အဆင်မပြေ။ ကြက်သားဟင်းကို မီးပြင်းတိုက်မွှေး၍ ဟင်းတွေက အိုးကပ်ဖြစ်သွား၏။ ထိုကြောင့် ရေထပ်ရောရ၏။ ထိုကြောင့် ဟင်းက ရေပေါလော။ “ကမ္ဘာပေါ်တွင် အညံ့ဖျင်းဆုံးနေ့လည်စာ”ဟု ကျွန်မတို့ ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။

“ဟင်းက ရေများတော့ ဟင်းထဲမှာ ကောင်ကင်ကြီးကိုတောင် မြင်ရတယ်”ဟု ကျောင်းသူလေးတစ်ဦးက ပြော၏။

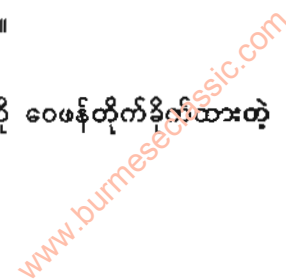
ပျော်ပွဲစား ပြီးဆုံးသည့်အခါ အဖေသည် ထုံးစံအတိုင်း ခရီးစဉ်အကြောင်း ကျွန်မတို့ကို ဝေဖန်သုံးသပ်မှု လုပ်ခိုင်းသည်။ အားလုံးက အစားအသောက်ညံ့ဖျင်းကြောင်း တင်ပြကြ၏။ အဖေလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ဘာမှသိပ်ပြန်မပြောနိုင်တော့။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျောင်းမှ အလုပ်သမားတစ်ဦးက ကျွန်မ တို့အိမ်သို့လာကာ နွားနို့ ပေါင်မုန့်၊ ကြက်ဥများ နံနက်စာအတွက် ယူလာ၏။ အဖေက တစ်ခါ ထဖွင့်ပေး၏။ ဆိုင်ရှင်တစ်ဦးထံမှ မိတ္တူကူးထားသောစာရွက်ကိုပါ ထိုသူက ပေး၏။

စာဖတ်ပြီး အဖေ အံ့သွားသည်။

“ဘုရားရေ။ ဒါက ငါတို့ကျောင်းကို ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ထားတဲ့ ဝါဒဖြန့်စာပဲ”ဟု ပြော၏။

“ချစ်လှစွာသော မွတ်ဆလင်ညီအစ်ကိုတော်များ.. ခူးရှားလ် ကျောင်းဆိုတဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို အင်ဂျီအိုတစ်ခုက တည်ထောင်ထား ပါတယ်။ (အင်ဂျီအိုဆိုသည်မှာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှ ဘာသာရေး သမားများကြားတွင် အလွန်နာမည်ဆိုးရှိသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ အင်ဂျီအိုဆိုသည်နှင့် လူတွေ၏ ဒေါသကို လှုံ့ဆွပေးနိုင်၏။) ဒီကျောင်းဟာ ရိုင်းစိုင်းပြီး ညစ်ညမ်းတဲ့ကိစ္စတွေရဲ့ ဗဟိုချက်မတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မြင့်မြတ်လှတဲ့ တမန်တော်က မကောင်းတာ၊ မသင့်တာတွေရင် ကိုယ့်လက်နဲ့ကိုယ်တားရမယ်လို့ မိန့်ကြက်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်မလုပ်နိုင်ရင် သူတစ်ပါးကို လုပ်ခိုင်းရပါမယ်။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးအပေါ် ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ရေး မုန်းတီးမှုမှမရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ အစ္စလာမ်တရားနဲ့အညီ ကျွန်တော် ပြောနေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေကို ပျော်ပွဲစားတွေ ဘာတွေ ခေါ်ထွက်သွားတာ ရိုင်းလှပါတယ်။ ညစ်ညမ်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စတွေကို ခု ရပ်လိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘုရားသခင် ရဲ့ဒဏ်ခတ်မှုကို ခံရပါမယ်။ နန်းတော်ဖြူက မန်နေဂျာကို သွားမေးကြည့်ပါ။ ဒီမိန်းကလေးတွေ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သူက ပြောပြပါလိမ့်မယ်..”

အဖေက စာရွက်ကို ပစ်ချလိုက်၏။

“လက်မှတ်လည်း ထိုးမထားဘူး။ အမည်မသိပုဂ္ဂိုလ်တဲ့”

ကျွန်မတို့အားလုံး ကြက်သေ သေနေကြ၏။

“ဘယ်သူမှလည်း မန်နေဂျာကို သွားမေးကြမှန်း သူတို့သိတယ်။ လူတွေကသာ ဘာတွေများ မဟုတ်တရုတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သူ့ဘာသာသူ အတွေးနယ်ချဲ့စဉ်းစားကြလိမ့်မယ်”

“အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်၊ ကောင်မလေးတွေ မဟုတ်တာ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ကြပါဘူး”

အဖေက ဝင်ပြီး အာမခံ၏။

အဖေက ကျွန်မအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ခန့်ဂိုးတိုခေါ်ကာ ဤစာရွက်မျိုး မည် မျှလောက် ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်ကို စုံစမ်းခိုင်း၏။ သူပြန်လာတော့ သတင်းက မကောင်း။ သူတို့ နေရာတကာ စာရွက်တွေ ဝေခဲ့သည်တဲ့။ အများစုကမူ ဂရုမစိုက်ဘဲ လွင့်ပစ်ကြသည်ဆို၏။ ဤစာသားများပါသော ဧရာမပိုစတာကြီးတစ်ခုကိုလည်း ဗလီရှေ့တွင် တပ်ထားကြောင်း သူက ပြောသည်။

ကျောင်းရောက်သောအခါ အတန်းဖော်အတန်းဖက်တွေက ထိတ်လန့်နေကြ၏။

“သူတို့က ကျွန်မတို့အကြောင်းတွေ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြောနေ ကြတယ်။ ကျွန်မတို့မိဘတွေလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်ဆရာ” ဟု အဖေကို လာတိုင်ကြ၏။

အဖေက မိန်းကလေးအားလုံးကို ကျောင်းပြင်ဘက်တွင် စုဝေးခိုင်း လိုက်၏။

“သမီးတို့ ဘာကိုကြောက်နေကြတာလဲ။ သမီးတို့ အစ္စလာမ်ဘာသာ တရားကြီးကို စော်ကားမော်ကားပြုခဲ့ကြသဗ္ဗာား။ စာရိတ္တပျက်ပြားတာတွေ ဘာလုပ်ခဲ့ကြသလဲ။ မင်းတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရေပက်ကြတယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ကြောက်မနေကြပါနဲ့ကွယ်။ ဒါဟာ မူလာဖတ်စ်လူလာရဲ့ တပည့်တွေရဲ့ ဝါဒဖြန့်ချက်တွေပါ။ သူတို့ကျဆုံးသွားမှာပါ။ မင်းတို့သာ သဘာဝရဲ့ စိမ်းလန်းစိုပြည်မှုတွေ၊ ရေတံခွန်တွေ၊ ရှုမျှော်ခင်းလှလှတွေကို ယောက်ျားလေးတွေလို ခံစားခဲ့ကြရတာ အမြတ်ပဲမဟုတ်လား”

အဖေက ခြင်္သေ့တစ်ကောင်အလား အားနှင့်မာန်နှင့် ပြောခဲ့၏။ သို့ သော် သူ့နှလုံးသားထဲတွင်ကား ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ၊ တိတ်လန့်စိုးရွံ့မှုတွေ ရှိနေမှာကို ကျွန်မ သိနေ၏။ သမီးတစ်ယောက်ကို ကျောင်းလာထုတ်သူတစ်ဦးသာ ရှိ၏။ သို့သော် ဤသည်မှာ နိဂုံးမဟုတ်

သေးသည်ကို ကျွန်မ သိ၏။ မကြာခင် ဒါရာအစွမောခန်းထံမှ ငြိမ်းချမ်းရေးခရီးလျှောက်လှမ်းလာသူတစ်ဦးကို ကြိုဆိုရန်ကိစ္စ ပေါ်လာ၏။ ကျွန်မတို့ သွားကြိုနေစဉ် လူအချို့က လာတား၏။

“ဒီလမ်းက မသွားနဲ့။ အသေခံပုံးခွဲသမားတွေရှိတယ်”

ကျွန်မတို့က တခြားလမ်းမှသွားကာ ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းလျှောက်သမားနှင့် တွေ့ဆုံကာ ပန်းကုံးစွပ်ကြိုဆိုခဲ့၏။

ထိုနှစ်နေရာသီက ကျွန်မတို့အိမ်သို့ လူစိမ်းတွေ မကြာခဏလာရောက်ကာ ကျွန်မတို့မိသားစုအကြောင်း စုံစမ်းကြ၏။ သူတို့က ထောက်လှမ်းရေးမှပုဂ္ဂိုလ်များဟု အဖေက ပြော၏။ စစ်တပ်၏ အစီအစဉ်အချို့ သဘာဝ မကျ၍ အဖေက ကန့်ကွက်ခဲ့ပြီးနောက်တွင် မေးမြန်းမှုတွေက ပိုစိပ်လာ၏။

“စစ်တပ်က ဒီမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးရနေပြီပြောတယ်။ ဒါနဲ့တောင် အလံကိုင်ပြီး ချီတက်နေတာတို့၊ ညဘက် ကင်းလှည့်တာတို့ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ လုပ်နေ ကြသေးတာလဲ။ ဒါ လိုလို့လား” ဟု အဖေက ကန့်ကွက်ခဲ့ဖူးသည်။

အမျိုးသမီးအခွင့်အရေး စောင့်ရှောက်ရေး၊ အင်ဂျီနီယာတစ်ခုမှ အဖေမိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကျွန်မတို့ကျောင်းတွင် ပန်းချီပြိုင်ပွဲ ကျင်းပသေး၏။ အမျိုး သမီးများကို ခွဲခြားဆက်ဆံရေးကို ရှုတ်ချကာ အမျိုးသမီးများအခွင့်အရေးတန်းတူညီမျှရေးကို ဦးတည်သော ပြိုင်ပွဲဖြစ်၏။ ထိုနံနက်က ထောက်လှမ်းရေးမှ လူနှစ်ဦး အဖေထံ လာတွေ့၏။

“ဆရာကြီးကျောင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒါက ကျောင်းလေ၊ ကျောင်းမှာ ပန်းချီပြိုင်ပွဲလုပ်ရတယ်။ စကားရည်လွဲလုပ်ရတယ်။ ဟင်းချက်ပြိုင်ပွဲ၊ စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲ လုပ်ရတယ်။ ဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာပေါ့ကွ။ မင်းတို့လည်း မင်းတို့အလုပ် မင်းတို့လုပ်လေ။ ဆွပ်လူမျိုးတွေရဲ့ သွေးတွေစွန်းနေတဲ့

ဖတ်လေ့လာကို ရှာတဲ့ အလုပ် လုပ်ကြပါလား”

သူတို့ စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွားကြ၏။

ရာမိဇန်အစ်ကာလတွင် ကရာချီက အဖေမိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ မာကီးလ်ခန် က သူဆင်းရဲများအတွက် အဝတ်အထည်တွေပို့ပေး၏။ ကျွန်မတို့ခန်းမသို့သွားကာ အဝတ်အထည်တွေ လှူ၏။ ကျွန်မတို့လှူဒါန်းပွဲမစမီ မှာပင် ထောက်လှမ်းရေးမှ ရောက်လာ၏။

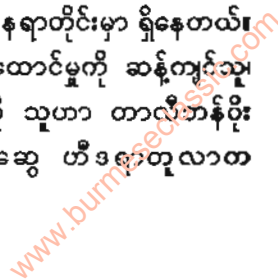
“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဒီအဝတ်အထည်တွေ ဘယ်သူ တွေယူလာကြတာလဲ”

ဇူလိုင်လ ၁၄ ရက်တွင် ကျွန်မ အသက် ၁၄ နှစ်ပြည့်၏။ အစုလာမိထုံးစံအရ လူကြီးဖြစ်ပြီ။ မွေးနေ့တွင်ပင် တာလီဘန်က ဆွပ်ကွန်တီနင်တယ် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကို သတ်လိုက်သောသတင်းဆိုး ကြားရ၏။ သူက ငြိမ်းချမ်းရေး ကော်မတီမှပုဂ္ဂိုလ်။ သူ့အိမ်မှ မင်ဂိုရာဇေးရှိ မိုတယ်သို့အသွား လမ်းတွင် ခြံခိုတိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။

တာလီဘန်တွေ ပြန်လာကြပြီဆိုကာ လူတွေ စိုးရိမ်လာကြ၏။ ၂၀၀၈-၂၀၀၉ တုန်းကမူ လူမျိုးစုကို သူတို့ ဒုက္ခပေးခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့မူ စစ်သွေးကြွများကို ဆန့်ကျင်ပြောဆိုသောသူ၊ စစ်တပ်ကို ဝေဖန်သူများကို သီးသန့်ဒုက္ခပေးနေ၏။

“တာလီဘန်ဟာ ကျုပ်တို့တွေထင်ထားကြသလို ကျကျနန စည်းရုံး ထားတဲ့ အဖွဲ့မဟုတ်ဘူး။ သူက စိတ်ရောဂါရှင်တွေနဲ့ ဖွဲ့ထားတာ။ အဲဒီစိတ် ရောဂါကလည်း ပါကစွတန်ရဲ့နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေတယ်။ အမေရိကကို ဆန့်ကျင်သူ၊ ပါကစွတန်တည်ထောင်မှုကို ဆန့်ကျင်သူ၊ အင်္ဂလိပ်ဥပဒေကို ဆန့်ကျင်သူ ဘယ်သူမဆို သူဟာ တာလီဘန်ဖိုးဝင်သွားတာပဲ” ဟု ကျွန်မအဖေ၏ မိတ်ဆွေ ဟီဒရေ တူလာတ

သုံးသပ်၏။

ဩဂုတ်လ ၃ ရက်တွင် ကျွန်မအဖေထံ ရှိအိမ်သံမှသတင်း ထောက် မယ်လ်ဘွတ်က အလန်တကြားဖုန်းဆက်၏။ သူကအဖေ မိတ်ဆွေ ဂါဟစ်ခန့်၏ တူဖြစ်သည်။ ၂၀-၉-၂၀၁၂ တွင် သူ၏ဟိုတယ် အတိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရ၏။ ဂါဟစ်ခန့်နှင့် ကျွန်မအဖေသည် တာလီဘန်၏ ရေဒီယိုတွင်ရှိနေကာ နှစ်ယောက်စလုံး အသတ်ခံရတော့မည်ဟု လူ တွေက ပြောကြ၏။ မည်သူ ပထမဆုံးအ သတ်ခံရမလဲဆိုသည်ကိုသာ သူတို့ မသိကြခြင်းဖြစ်၏။ မယ်လ်ဘွတ်က သူ့ဦးလေးသည် ဘုရား ရှိခိုးရန် ဗလီသို့အသွား လမ်းပေါ်တွင် မျက်နှာတည့်တည့် သေနတ် ပစ်ခံသွားရ၏ဟု ဆို၏။

“ဖီသတင်းကြားရတော့ ငါလည်း ကမ္ဘာမြေကြီး သိမ့်သိမ့်ခါ သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် အသတ်ခံလိုက်ရသလိုပဲ။ ဟုတ်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ငါ့အလှည့် သေချာသွားပြီ”ဟု အဖေက ပြော၏။

အဖေက မိသားစုတားဆီးသည့်ကြားက ဆေးရုံသို့သွား၏။ သူ့ကို အစောင့်အကြပ်ခေါ်သွားဟု သူ့မိတ်ဆွေတွေက ပြောသည်။ သို့သော် ထိုသို့ အစောင့်ခေါ်လျှင် ကြာနေမည်ဟုဆိုကာ အဖေက ကျွန်မအစ်ကိုဝမ်းကွဲကို ခေါ်ပြီး ချက်ချင်းထွက်သွား၏။ အဖေက ဘုရား စတင်ရှိခိုးရတော့ပြီ။

ဆေးရုံရောက်တော့ ဂါဟစ်ခန့်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်း ချင်း နီနေ၏။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်ဖြူတစ်ခုလုံး နီရဲနေ၏။ သို့သော် သူ ကံကောင်းသည်။ သူ့ကို အနီးကပ် သေနတ်နှင့် သုံးချက်ပစ်သော်လည်း သူက သေနတ်ကို လက်နှင့်ဆွဲရမ်းလိုက်၍ ကျည်ဆန်တစ်ချက်သာ မှန် ၏။ ကျည်ဆန်က လည်ပင်းမှ ဝင်သွားကာ နှာခေါင်းမှ ပြန်ထွက်သွား ၏။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ရိတ်သင်ထားသော လူငယ်တစ်ဦးက သူ့ကို ပြုံးကြည့်ကာ အနားကပ်ပြီးမှ သေနတ်နှင့်ပစ်သွားသည်ဟု သူက

နောင်အခါ ပြောပြ၏။ ထိုလူငယ်က မျက်နှာဖုံးပင် စွပ်မထား။

သူ့မိတ်ဆွေအတွက် ဆုတောင်းပြီးနောက် အဖေက မီဒီယာနှင့် တွေ့ဆုံ၏။

“ငြိမ်းချမ်းရေး ရနေပြီဆို။ ဒါနဲ့များတောင် သူ ဘာဖြစ်လို့ အသတ်ခံ ရတာလဲ။ စစ်တပ်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တို့ ဖြေရမယ့် အဓိက မေးခွန်းက ဒါပဲ”

“ဒီယာအူဒင်ရယ်။ ဒီမှာဆက်မနေနဲ့တော့။ ရှောင်နေတော့။ မစွန့်စား ချင်ပါနဲ့တော့ဗျာ”ဟု လူတွေက အဖေကို သတိပေးကြ၏။ ဂါဟစ်ခန့်ကို ပတ်ရှိုဝါ ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်မှ အဖေပြန်လာ၏။ ကျွန်မ လည်း အဖေပြန်မလာမချင်း မအိပ်နိုင်။ ပြီးတော့ တံခါးသေ့တွေ သေသေချာချာခတ်ရ၏။

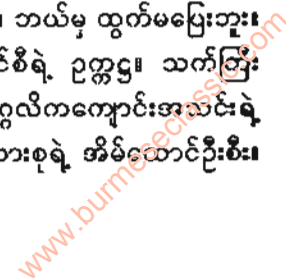
အိမ်ကဖုန်းတွေ တစ်ခါမှမအားတော့။ အဖေအတွက် စိုးရိမ်၍ သတိပေးကြ၏။ နောက်ပစ်မှတ်က အဖေပဲဟု ဆိုကြ၏။ ဟစ်ဒရာ ကူလာက ပထမဆုံး သတိပေးသူဖြစ်၏။

“မင်းက ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူကွ။ သူတို့က မင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အရှင်မထားဘူး”

အဖေကတော့ ခေါင်းမာ၏။ ရဲထံမှ လုံခြုံရေးမတောင်း။

“အစောင့်အရှောက်တွေ တပြုတ်မကြီးနဲ့သွားရင် တာလီဘန် က သေနတ်နဲ့ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဗုံးခွဲမှာ။ အမြောက်နဲ့ထုမှာကွ။ အဲအခါ လူတွေအများကြီး အလကားသက်သက် အသေခံကြရမယ်။ ငါ့ဘာသာ ငါ တစ်ယောက်တည်းပဲ သေပါရစေ”

“ငါတို့ ဆွပ်ကနေ တစ်ဖဝါးမခွာဘူး။ ဘယ်မှ ထွက်မပြေးဘူး။ ငါက ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ။ သက်ကြီး ဝါကြီးကောင်စီရဲ့ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ၊ ဆွပ်ပုဂ္ဂလိကကျောင်းအသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ငါ့ကျောင်းရဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ငါ့မိသားစုရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး။

ငါ ဘယ်မှမပြေးဘူး”

အဖေကတော့ ပြတ်သားခဲ့ရင်စွာပင် ပြောနေဆဲ။ သူသွားရာ လမ်း ကြောင်းတော့ ပြောင်းလိုက်၏။ တစ်ရက်မှာ မူလတန်းကျောင်း သွားသည်။ နောက်တစ်ရက်ကျမှ မိန်းကလေးကျောင်းသွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ ယောက်ျားလေးကျောင်း။ ဘယ်သွားသွား သူက လမ်းကို လေးငါးခြောက်ချီ အကဲခတ်ပြီးမှ သွားသည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိ၏။

အဖေနှင့် သူလူများက လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ကြ၏။ ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြမှုတွေ လုပ်၏။ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတွေ လုပ်၏။

“ငြိမ်းချမ်းရေး ရနေပြီဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ဂါဟစ်ခန် အသတ်ခံရ တာလဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ။ စစ်တပ်နဲ့ရဲကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ မပစ်ခတ်ကြတာလဲ။ အခု ပစ်မှတ်က ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်သူ တွေနဲ့ အရပ်သားတွေချည်းပဲ”

သူတို့က မေးခွန်းတွေမေးကြ၏။ နယ်မြေခံ တပ်နယ်မှူး ကလည်း စိတ်မချမ်းသာ။

“မင်ဂိုရာမှာ ဘယ်အကြမ်းဖက်သမားမှ မရှိရလို့ ကျုပ်ပြော ထားသား ပဲ။ စစ်ရေးအစီရင်ခံစာတွေက ဒီလိုပဲ ဆိုထားတယ်။ ဂါဟစ် ခန် အသတ်ခံရတာက ပစ္စည်းအလုခံရတာဖြစ်မှာပါ”

တပ်မှူးက မျက်စေ့ဖွတ်မှိတ်ငြင်းနေ၏။

ဂါဟစ်ခန် ဆေးရုံမှာ ၁၂ ရက်တက်ရ၏။ ထိုနောက် နှာခေါင်း ကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျီလုပ်ပြီး ပြန်ပြင်ရ၏။ သို့သော် သူက ဘာမှ မကြောက်၊ ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြော၊ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်၏။

“ကျုပ်ကို ဘယ်သူပစ်မှတ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဘယ်သူက ဒီစစ်သွေးကြွတွေ သက်ဆိုးရှည်အောင် လုပ်ပေးနေတာ လဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိဖို့လိုတယ်။ ဒီနယ်မြေကို တာလီဘန်တွေ ရောက် အောင် ဘယ်သူခေါ်လာသလဲဆိုတာ တရားသူကြီးချုပ်နဲ့ စုံစမ်းရေး

ကော်မရှင်ဖွဲ့ပြီး စုံစမ်းပေးဖို့လိုတယ်”

သူက သူ့ကို လုပ်ကြံသူ၏ မျက်နှာပုံကြမ်းကို ဆွဲပေး၏။ တခြားသူများကို မသတ်ခင် သူ့ကို လက်ဦးအောင်ဖမ်းပေးဖို့ တောင်း ဆို၏။ သို့သော် ရဲက ဘာမှမလုပ်။

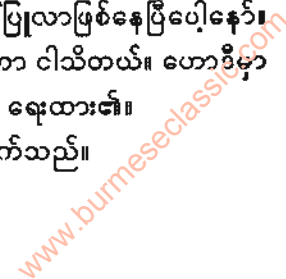

ကျွန်မ အခြိမ်းခြောက်ခံရပြီးနောက် အဖေက ကျွန်မကို စိုးရိမ် လာ ၏။ ကျောင်းအသွား လန်ချားနှင့်၊ ကျောင်းအပြန် ဘတ်စ်ကားနှင့်၊ လမ်းလျှောက်သွားလျှင် ငါးမိနစ်စာခရီးကို ဤသို့သွားနေရ၏။ ဘတ်စ် ကားက လမ်းထိပ်မှာရပ်ပေး၏။ လမ်းထဲကို လျှောက်သွားတော့ လမ်းထိပ်တွင် ကောင်လေးအုပ်စုတစ်စု အမြဲရှိတတ်၏။ ထိုအုပ်စု ထဲတွင် ကျွန်မထက် အသက်တစ်နှစ်ကြီးသူ ဟာရွန်ဆိုသူလည်း ပါ၏။ ငယ်ငယ် တုန်းကတော့ သူနှင့်ကျွန်မက ကစားဖက်။ နောက်တော့ သူက ကျွန်မတို့ ချစ်ရေးဆို၏။ မကြာခင် ကျွန်မ ညီမဝမ်းကွဲ ခပ်လှလှလေး တစ်ယောက် လမ်းထဲပြောင်းလာတော့ သူပစ်မှတ်က သူ့ထံပြောင်းသွား၏။ ထို ကောင်မလေးက သူ့အချစ်ကို လက်မခံတော့ ကျွန်မဘက် ပြန်မြား ဦးလှည့်လာပြန်၏။ နောက်တော့ သူလည်း တခြားလမ်းပြောင်း သွား၏။ ထိုနောက် ဟာရွန်သည် စစ်တက္ကသိုလ် တက်သွားသည်။

ကျောင်းပိတ်လျှင် ဟာရွန် အိမ်ပြန်လာ၏။ တစ်နေ့ ကျောင်းမှ ကျွန်မ ပြန်အလာ သူ့ကို လမ်းထဲတွင်တွေ့၏။ သူက ကျွန်မနောက် လိုက်လာပြီး ကျွန်မ တို့တံခါးဝနားတွင် စာတစ်စောင်ညှပ်သွား၏။

“အခုတော့ မင်းက သိပ်ကို ပေါ်ပြုလာဖြစ်နေပြီပေါ့နော်။ ငါမင်းကို ချစ်နေဆဲပါ။ မင်းလည်း ငါ့ကိုချစ်တာ ငါသိတယ်။ ဟောဒီမှာ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်။ ဖုန်းဆက်နော်”ဟု အထဲမှာ ရေးထား၏။

ကျွန်မက စာကို အဖေအား ပြလိုက်သည်။

အဖေက အလွန်ဒေါသထွက်သွား၏။ သူက ဟာရွန်ကို လှမ်းခေါ်ကာ သူ့အဖေကို တိုင်မည်ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူလည်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့လမ်းထိပ်တွင် ရစ်သီ ရစ်သီလုပ်နေသော ကောင်လေးအုပ်စု မရှိတော့။ သို့သော် ကျွန်မမောင်လေး အာတာလ်နှင့် ကစားဖော်ကစားဖက် ကောင်လေးတစ်ဦးကမူ ကျွန်မရှေ့ရောက်တိုင်း “ဟာရွန်ကော နေကောင်းလား”ဟု စတတ်၏။ ကြာတော့ ဒီကောင်လေးကို အိမ်ထဲ ခေါ်လာရန် မောင်လေးကို ပြောလိုက်၏။ ကျွန်မလည်း သူ့ကို မီးကုန် ယမ်းကုန် အော်ဟစ်ပေးလိုက်၏။ သို့နှင့် သူလည်း တစ်စခန်းရပ်သွား သည်။

ကျွန်မက မိုနီဘာကို ထိုအကြောင်းတွေ ပြောပြ၏။ သူကမူ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတတ်၏။ သူ့အစ်ကိုတွေက သူ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံကြ။

“တစ်ခါတလေတော့လည်း ဆွပ်နယ်မြေမှာ မိန်းကလေးဖြစ် ရတာ ထက်စာရင် တောထဲမှာ သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်ဖြစ်ရတာက ပိုသက်သာဦးမယ် နော်”ဟု ကျွန်မ ညည်းညူမိ၏။

သို့သော် တကယ်တော့ ကျွန်မကို ယောက်ျားလေးတစ်ဦး၏ နှောင့် ယှက်တာခံရခြင်းသည်သာ ကျွန်မ၏ အကြီးဆုံးပြဿနာဖြစ်၏။

အခန်း(၂၀)

မဟာလာ ဘယ်သူလဲ

နွေနှောင်းရက်တစ်ရက်။ ကျွန်မအဖေ ကျောင်းသွားကာနီးတွင် ကရာချီတွင် ကရာချီကျောင်းက ကျွန်မအား လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေသည့် ကျွန်မပုံပန်းချီကား ညဘက်တွင် နေရာပြောင်းထားကြောင်း အဖေ သတိပြုမိ၏။ သူက ဤပန်းချီကားကို သဘောကျ၍ သူ့ကုတင်အပေါ်တွင်ပင် ချိတ်ထား၏။ တည့်တည့်ပြန် ချိတ်လိုက်စမ်းဟု သူက အမေ့ကို ခပ်တည့်တည့်ပြောလိုက်၏။

ထိုအပတ်ထဲတွင်ပင် ကျွန်မတို့ သင်္ချာဆရာမ မစုရှားဇီးယား သည် ကျောင်းသို့ ရေးကြီးသုတ်ပြာ ပြေးလာ၏။ သူ ညက အိပ်မက် ဆိုးမက်ကြောင်း၊ ကျွန်မ ခြေထောက် အပြင်းအထန် မီးလောင်သွား သည်ကို သူ ပြုစုပေးရကြောင်း ကျွန်မအဖေကို ပြော၏။ သူက ထမင်းချက်ပြီး ဆင်းရဲသူများကို အလှူဒါနပြုပေးရန် ပြော၏။ ကျွန်မ တို့အနေဖြင့် အစားအစာများကို ပုရွက်ဆိတ်များ၊ ငှက်များကိုကျွေးလျှင် သူတို့က ကျွန်မတို့အတွက် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးမည်ဟု ယုံကြည်

ထားကြ၏။ အဖေက ပိုက်ဆံသာလျှင်လိုက်၏။ ဆရာမက သဘောမကျ။ အစားအစာလျှာတော့နှင့် မတူဟုဆို၏။

ကျွန်မတို့ကလည်း မစွန့်ခွာဖူးယား၏ အယူသည်မူကို ရယ်သွမ်းသွေးမိ ကြ၏။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အိပ်မက်ဆိုးများ မက်၏။ မိဘများကိုမူ ဖွင့်မပြောခဲ့။ သို့သော် အပြင်ထွက်တိုင်း ဘယ်အချိန် တာလီဘန်သေနတ်နှင့် ထွက်လာမလဲ၊ ဘယ်အချိန် မျက်နှာကို အက်ဆစ်နှင့်ပက်မလဲ စိုးရိမ်နေခဲ့၏။ အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် တာလီဘန်များက အမျိုးသမီးများကို အက်ဆစ်ဖြင့် ပက်လေ့ပက်ထရှိ၏။

ကျွန်မအဖေနှင့် မတူတာကတော့ ကျွန်မက ကြိုတင် ကာကွယ်မှုများ ယူခဲ့၏။ ညဖက် မိသားစုအားလုံးအိပ်ကြလျှင် ကျွန်မက တံခါးပေါက်များကို တစ်ပေါက်စီလိုက်စစ်၏။ ဝင်းတံခါးကိုပါ သော့ခတ်ထားမထားကြည့်၏။ ထိုနောက် အခန်းတိုင်း လိုက်ကြည့်၏။ ကျွန်မအခန်းက ရွှေဘက်မှာ။ ပြတင်းပေါက်လေးတွေ အများကြီး။ ခန်းစည်းတွေကို ဖွင့်ထား၏။ အဖေက ခန်းစည်းများချခိုင်းထားသော်လည်း ကျွန်မကတော့ အရာရာကို မြင်နေရမှ စိတ်ချ၏။

“သူတို့ တကယ်သာ ငါ့ကိုသတ်ချင်ရင် ၂၀၀၉ ကတည်းက သတ်နှင့် ပြီးပြီ” ဟုလည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပြော၏။ သို့သော် ယခုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်းထရဲကို လှေကားဖြင့်ကျော်တက်ကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝင်လာနိုင်သည်ကို ကျွန်မ စိုးရိမ်၏။

ထိုနောက် ကျွန်မ ဘုရားရှိခိုးတော့သည်။ ညဖက်တွင် ဘုရားအကြိမ် ကြိမ်ရှိခိုး၏။ တာလီဘန်တို့က ကျွန်မတို့ကို မွတ်ဆလင်ဟုမထင်။ ကျွန်မတို့က မွတ်ဆလင်အစစ်ဖြစ်၏။ ထာဝရဘုရားရှင်ကို သူတို့ထက် ပိုယုံကြည်၏။ ကျွန်မတို့ကို ထာဝရဘုရားရှင်က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်၏။

“ထာဝရဘုရားရှင်၊ တပည့်တော်ကို ကောင်းချီးပေးတော်မူပါ။ ပထမ အဖေ၊ နောက် ကျွန်မတို့မိသားစု၊ နောက် ကျွန်မတို့လမ်း၊ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်၊ ပြီးရင် ကျွန်မတို့ ဆွပ်ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးကို ကောင်းချီးပေးတော်မူပါ။ မွတ်ဆလင် ဘာသာဝင်အားလုံးကိုတောင် မဟုတ်ပါဘူး။ လူသားအားလုံးကို ကောင်းချီးပေးတော်မူပါ။”

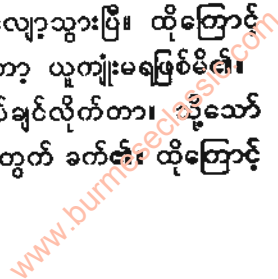
စာမေးပွဲချိန်တွင် ကျွန်မတို့ ဘုရားရှိခိုး၏။ အလ္လာအရှင်မြတ်ထံ အမှတ်ကောင်းကောင်းရပါစေ ဆုတောင်းရတာက အမော။

“စာမကြိုးစားရင် ဘုရားသခင်က အမှတ်ကောင်းကောင်းမပေးဘူး နော်။ ကိုယ်ကြိုးစားမှ ကိုယ်ရတာ။ ဘုရားရှင်က ကောင်းချီးတွေတော့ ချီးမြှင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကြိုးစားတဲ့သူတို့ကို စောင့်ရှောက်တယ်” ဟု ဆရာမတွေကတော့ သင်ပေးပါသည်။

ထိုကြောင့် ဘုရားလည်းရှိခိုး၊ စာလည်း ကျွန်မ ကြိုးစားသည်။ စာမေးပွဲသည် ကျွန်မ တာလုပ်ပြနိုင်သည်ကို ပြသနိုင်သည့်အခွင့်အရေးဟု ကျွန်မ သဘောထား၏။ ဒီတစ်ခါတော့ အရင်တစ်ခါလို မာလ်ကာအိန္ဒူးကို ကျွန်မ အရှုံးပေးပြီး ဒုတိယမလိုချင်ပါ။ ကျွန်မက သူထက် ငါးမှတ်ပင်လျော့ကျခဲ့၏။ ယခုတော့ ယောက်ျားလေးကျောင်းမှ ဆရာအမ်ဂျတ်ထံမှ ထပ်ပြီးသင်ယူသည်။ စာမေးပွဲညများတွင် နံနက် ၃ နာရီမှ အိပ်သည်။

အောက်တိုဘာ ၈ ရက်နေ့ ပထမပြေရတာက ရူပဗေဒ။ ကျွန်မက အမှန်တရားကို ရှာဖွေပြသော ရူပဗေဒဘာသာကို သဘောကျ၏။ ကျွန်မ စာတွေအကုန်ရ၏။ သို့သော် ကွက်လပ်ဖြည့်မေးခွန်းတစ်ခုတွင် ကျွန်မ အမှား တစ်ခုလုပ်မိ၏။ တစ်မှတ်လျော့သွားပြီ။ ထိုကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အခန်း အပြင်ရောက်တော့ ယူကျုံးမရဖြစ်မိ၏။

စာမေးပွဲဖြေပြီး ပြန်လာတော့ အိပ်ချင်လိုက်တာ။ သို့သော် နောက် တစ်နေ့က ပါကစ္စတန်စာ။ ကျွန်မအတွက် ခက်၏။ ထိုကြောင့်

တော်ဖီပြင်းပြင်း တစ်ခွက်သောက်ကာ အိပ်ချင်စိတ်ကို မောင်းထုတ်လိုက်၏။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရလာပုံသမိုင်းကို အလွတ်ကျက်၏။ ညသန်းကောင်ကျော်ထံ မအိပ်။

နောက်နေ့မနက်တွင် အမေက ကျွန်မတို့မိသားစုကို နံနက်စာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာကျွေး၏။ ထိုနေ့က အမေအတွက် ထူးခြားသောနေ့။ သူက ကျွန်မ သူငယ်တန်းတုန်းက ဆရာမ မစွအူလ်ဖတ်နှင့် ယနေ့မှစ၍ အရေးအဖတ်သင်မည့်နေ့။

အဖေကတော့ သူ့သားငယ်အာတာလ်ကို စနေ၏။ အာတာလ်က ရှစ်နှစ်။

“မာလာလာ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ရင် သားက သူ့အတွင်းရေးမှူး လုပ်ပေါ့ကွာ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ မလုပ်ဘူး။ သားက သူ့ရဲ့လက်အောက်မှာတော့ မလုပ်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဝန်ကြီးချုပ်ပဲ လုပ်မယ်။ သူတကယ်တော့ရဲ့အတွင်းရေးမှူးပဲ ဖြစ်စေရမယ်”

ပါကစွတန်ဘာသာကို ကျွန်မထင်တာထက် ပိုဖြေနိုင်၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပထမဆုံးမွတ်ဆလင်နိုင်ငံထူထောင်နိုင်သူ ဂျင်နားအကြောင်း။ ထိုနောက် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ ပေါ်ထွန်းလာပုံ အလွမ်းဖတ်လမ်း။ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်သည် တစ်ချိန်က ပါကစွတန်၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မ မေးခွန်းအားလုံးကို ကောင်းစွာဖြေနိုင်ခဲ့၏။ စာမေးပွဲဖြေပြီးတော့ ပေါ့သွား၏။ သူငယ်ချင်းများနှင့် ရောက်တတ်ရာရာ ပြောရင်း ကျောင်းစောင့်ကြီး ရှားမိုဟာမက်ဘာဘာ ကျောင်းကားလာပြီဟုလာအခေါ်ကို စောင့်နေကြ၏။

ဘတ်စ်ကားက တစ်နေ့ကို နှစ်ကြောင်းဆွဲရ၏။ ယနေ့တွင် ကျွန်မတို့ က ဒုတိယအခေါက် စောင့်စီးရ၏။ ကျွန်မတို့က ကျောင်းမှာ ကြာကြာနေရလေ ပိုကြိုက်လေ။

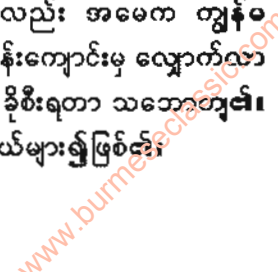
“စာမေးပွဲပြီးလို့ ငါတို့လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ အိမ်မပြန်ခင် စကားတွေ တဝကြီးပြောရအောင်”ဟု မိနီဘာက ပြော၏။ ကျွန်မ ကြောက်သော ပါကစွ တန်ဘာသာဖြေပြီး၍ ကျွန်မလည်း စိတ်ပေါ့နေပြီ။ ထိုကြောင့် သူနှင့် စကားပြောနေလိုက်၏။ ကျွန်မ ဆာတော့ ဆာနေပြီ။ သို့သော် ကျွန်မတို့က အသက် ၁၅ နှစ်ဆိုတော့ လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး ဝယ်စား၍မရတော့။ ထိုကြောင့် ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက် ကိုခေါ်ကာ ပြောင်းဖူးဝယ်ခိုင်းရ၏။ ကျွန်မ နည်းနည်းပဲ စားပြီး အကျန်ကို တလေးတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်၏။

၁၂ နာရီတွင် အသံချဲ့စက်မှ နာမည်ခေါ်သံကြားရ၏။ ကျွန်မိန်းကလေးများက မျက်နှာဖုံးကြကာ ကားပေါ်တက်ကြ၏။ ကျွန်မတော့ ပဝါကို ခေါင်းဆောင်းလိုက်၏။ မျက်နှာတော့ မဖုံး။

ဆရာမနှစ်ယောက်ကို စောင့်နေစဉ် အူစမန်ဘိုင်ဂျန်ကို ကျွန်မက ဟာသတွေပြောခိုင်း၏။ သူက ဟာသမျိုးစုံ စုဆောင်းထား တတ်သူဖြစ်၏။ ထိုနေ့က သူ ဟာသမပြောဘဲ သူ့လက်ထဲက ကျောက်ခဲလေးတိုက် မျက်စိအောက်မှာ ဖျောက်ပြသော မျက်လှည့်ကို ပြခဲ့၏။ “ဘယ်လိုလုပ်ပျောက်သွားတာလဲ”ဟု ကျွန်မတို့ ဝိုင်းမေးသော်လည်း သူက မပြော။

လူစုံသောအခါ သူက မစွရွှာဘီနှင့် ကလေးငယ်နှစ်ဦးကို ခေါင်းခန်းတွင် နေရာချထားလိုက်၏။ တလေးပေါက်စနလေးတစ်ဦးက သူပါ ရွှေခန်းတွင် ထိုင်ချင်သည်ဆိုကာ ဂျီကျ၏။ အူစမန်ဘိုင်ဂျန်က နေရာလွတ်မရှိတော့ဟု ငြင်း၏။ သို့သော် ကျွန်မက သနား၍ သူ့ကိုခေါ်ထားပါဟု တောင်းပန်၏။

ကျွန်မမောင်လေး အာတာလ်ကိုလည်း အမေက ကျွန်မနှင့်အတူ ဘတ်စ်ကားစီးခိုင်း၍ သူက မူလတန်းကျောင်းမှ လျှောက်လာရ၏။ မောင်လေး က ကားနောက်ဘက်တွင် ခိုစီးရတာ သဘောတူ၏။ ဒါကို အူစမန်ဘိုင်ဂျန်က မကြိုက်။ အန္တရာယ်များ၍ဖြစ်၏။

“အထဲဝင်ထိုင်ကွာ အာတာလ်ရာ၊ မဝင်ရင် မင်းကို ကားပေါ် မတင် တော့ဘူး”

အာတာလ်ကလည်း ခေါင်းမာ၏။ တွယ်မစီးရလျှင် မစီးဆိုကာ သူက ကုန်းကြောင်းလျှောက်ပြန်၏။

ကျွန်မက ချစ်သူငယ်ချင်း မိနီဘာနှင့် စကားကောင်းနေ၏။ တချို့မိန်းကလေးများက သီချင်းဆိုနေကြ၏။ ကျွန်မက ထိုင်ခုံကို စည်းချက်လိုက် ပေးနေ၏။

ကျွန်မနှင့် မိနီဘာကတော့ နောက်ဆုံးခုံမှာ စီးချင်ကြ၏။ ဒါမှ အကုန်မြင်ရမှာ။ ဟာဂျီဘာဘာလမ်းမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ဆိုက်ကားတွေ၊ လန်ချားတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ မြွေလိမ်မြွေကောက် သွားကြ၊ ဟွန်းတွေတီးကြ။ သုံးဘီးစက်ဘီးဖြင့် ရေခဲမုန့်ရောင်းသော ကောင်လေးက ကျွန်မတို့ကို လက်လှမ်းပြ၏။ ဆရာမတစ်ဦးက မောင်းထုတ်မှ သူလည်း ထွက်သွား၏။ ခေါင်းဖြတ်လိုက်သော ကြက်များကို တွဲလောင်းဆွဲလာသော လူတစ်ယောက်။ ကြက်ခေါင်းမှ သွေးတွေ တစက်စက် လမ်းပေါ်ကျနေ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဒီဇယ်နံ့၊ ပေါင်မုန့်ဖုတ်နံ့၊ ဆိတ်သားမုန့်နံ့တွေ ရောနေ၏။ အမှိုက်တွေ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ပစ်ထားသော အမှိုက်ပုံတွေထဲမှလည်း အနံ့က ဟောင်ထွက်နေ၏။ ဒါတွေအားလုံး ကျွန်မတို့အတွက်တော့ ရိုးနေပြီ။ မကြာခင် ဆောင်းရောက်တော့မည်။ နှင်းတွေကျလာမည်။ ထိုအခါ အားလုံးသည် ရှင်းသွားမည်ပဲ။

ဘတ်စ်ကားက လမ်းမကြီးမှ လက်ျာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်။ စစ်တပ် စစ်ဆေးရေးစခန်းတစ်ခုတွင် ‘အလိုရှိသည်၊ အကြမ်းဖက်သမားများ’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရ၏။ ခေါင်းပေါင်းအမည်း၊ မုတ်ဆိတ်ဖွာဖွာနှင့် ဖက်စ်လူလာ၏ ပုံကိုလည်း တွေ့ရ၏။ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ကျော်က တပ်မတော်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ကာ တာလီဘန်တွေကို မောင်း

ထုတ် ခဲ့ပြီးပြီ။ ယခုကော စစ်ဆင်ရေး ပြန်စ တော့မည်ပုံ။ စစ်တပ်တို့ ကျွန်မတို့ ကျေးဇူးတင်၏။ သို့သော် ယခု တာလီဘန်တွေ ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ရောက်လာသလဲကိုမူ မတွေးတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ယခု အဆောက်အဦအပေါ်ထပ်များတွင် စက်သေနတ်များ ဆင်ထား၏။ စစ်ဆေးရေးစခန်းတွေ ဖွင့်လာ၏။ ကျွန်မတို့ပြည်နယ်သို့ ဝင်လာသူသည် ခွင့်ပြုချက်လက်မှတ်ပါမှ ဝင်လာနိုင်၏။

တောင်ကုန်းတက်လမ်းကလည်း ရှုပ်၏။ ဖြတ်လမ်းမို့ ယာဉ်တွေက စုပြုံသွားနေကြ၏။ သို့သော် ထိုနေ့က ထူးထူးဆန်းဆန်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။

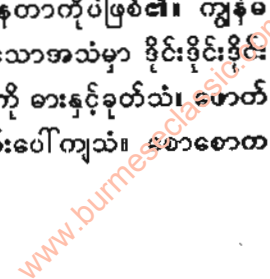
“လူတွေ ဘယ်ရောက်နေကြလို့လဲ” ဟု ကျွန်မက မိနီဘာကိုမေး၏။ မိန်းကလေးများကမူ သီချင်းဆိုနေကြဆဲ။ စကားတွေ ပြောနေကြဆဲ။ ကျွန်မတို့ ကားပေါ်မှအသံတွေသာ ဆူညံနေ၏။

ယနေ့တွင် အမေက စာစသင်ရပြီ။ သူ ကျောင်းမနေခဲ့ရတာ အသက်ခြောက်နှစ်အရွယ်ကတည်းက။

လမ်းပေါ်ကို လူငယ်နှစ်ဦး ထွက်လာကြသည်ကို ကျွန်မ သတိမထားမိ။ သူတို့ ဘွားခနဲပေါ်လာ၍ ကားကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ရ၏။ သူတို့မေးသော မေးခွန်းကို အဖြေပေးရန် ကျွန်မ အခွင့်အရေးမရ။

“မာလာလာ ဘယ်သူလဲ”
သူတို့ညီမတွေ၊ သူတို့အမေတွေကဲ့သို့ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးများ ကျောင်းသို့လွတ်သင့်သည်ဆိုတာတွေလည်း ရှင်းပြဖို့ အချိန်မရှိ။

ကျွန်မ နောက်ဆုံးမှတ်မိတာဆိုလို့ နက်ဖန်ဖြေမည့် စာမေးပွဲအတွက် စာတွေကို ခေါင်းထဲမှာ ပြန်စီနေတာကိုပဲဖြစ်၏။ ကျွန်မ ခေါင်းထဲသို့ ကျည်ဆန် သုံးတောင့်ဝင်သွားသောအသံမှာ ဒိုင်းဒိုင်းဒိုင်း မဟုတ်။ ဒုတ်ဒုတ်ဒုတ်ဆိုသော ကြက်ခေါင်းကို ဓားနှင့်ခုတ်သံ၊ ဖောက်ဖောက်ဆိုသော သွေးစက်တွေ လမ်းပေါ်ကျသံ၊ မောစောတ

၂၉၄

ဟိန်ထစ်

ကြက်ခေါင်းတွေဖြတ်ပြီး သယ်လာသည့်လူ ကြက်တွေခေါင်းမှ သွေးတွေ
လမ်းပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်ကျနေသံ။

■

အပိုင်း(၄)

အမှောင်ထု၏ သေနတ်များ၊
သင်တို့ကို ငါမကျိန်ဆဲပဲ ဘာဖြစ်လို့နေရမှာလဲ
မေတ္တာတွေ တုံ့ပြန်နေတဲ့ သီရိဂေဟာတွေကို
တစ်ခေါ်ပြန်ကွဲခဲခဲ့လို့ပဲ။

အခန်း(၂၁)

ကာလရတနာရှင်လက်တော်သို့ ဝကွက်အပ်လိုက်ပါသည်

ဘာဖြစ်သွားသည်ကို သတိရသည်နှင့် အူစမာဘိုင်လျန်သည် နိုင်နာကားကို ဆွပ်ဗဟိုဆေးရုံကြီးဆီသို့ အရှိန်ကုန်မောင်းပြေးခဲ့၏။ တားပေါ်မှ မိန်းကလေးများက အသံခြစ်အော်ကြ၏။ ငိုနေကြ၏။ ကျွန်မ တ မိုနီဘာ၏ပေါင်ပေါ်တွင် လဲကျသွားသည်။ ကျွန်မခေါင်းနှင့် လက်ဝဲ သက်နှားမှ သွေးတွေစီးကျနေ၏။ ကားအရှိန်ပြင်းမောင်းလို့ ရဲသား တစ်ဦးက ကားကိုတားကာ မေးခွန်းတွေ မေးသေး၏။ တစ်ဖက်ဖက်ရှိသော အချိန်တွေ ဖြုန်းနေခြင်း။ မိန်းကလေးတစ်ဦးက ကျွန်မလည်ပင်း တို စမ်းကြည့်ကာ “အသက်ရှိသေးတယ်” ဟု အော်ပြော၏။

“သူ့ကို ဆေးရုံပို့ရမယ်။ သူ့ကိုသတ်တဲ့သူကိုသာ လိုက်ဖမ်း”

မင်ဂိုရာသည် ကျွန်မတို့အတွက်တော့ မြို့ကြီးတစ်ခု၊ တကယ် တော့ မြို့ငယ်လေးသာဖြစ်ရာ ဤသတင်းက ချက်ချင်း တစ်မြို့လုံး ဖျံ့သွား၏။ အဖေက ပုဂ္ဂလိကကျောင်းများအသင်း အစည်းအဝေးတွင် ရှိနေစဉ် သူ့လက်ကိုင်ဖုန်း အသံမြည်လာ၏။ ခုရှားလှ်ကျောင်းမှ

ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်၍ သူက မကိုင်ဘဲ သူ့သူငယ်ချင်း အာမက်ရှားကို ဖုန်းလှမ်းပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ကျောင်းကား အပစ်ခံရတယ်ဗျ” ဟု သူက အဖေတို့ တိုးတိုးလေး ချက်ချင်းပြန်ပြောလိုက်၏။

ဒီကားပေါ်မှာ မာလာလာပါရမယ်ဟု သူသိလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာက ပျက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် စိတ်ထိန်းလိုက်၏။ ကောင်လေးတစ်ယောက် ယောက်က သူ့ကို ချစ်တဲ့မပြန်တဲ့ကောင်မလေး ကြောက်သွားအောင် သေနတ်ပစ်ဖောက် ခြောက်လှန့်တာပဲဖြစ်မှာပါဟု ပြန်တွေးလိုက်သည်။ ယခု အစည်းအဝေးက အရေးကြီးသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ၄၀၀ ကျော်တက်သော အစည်းအဝေး။ သူတို့၏ ပညာဇေပေါ်လစီကို အစိုးရထံတင်ပြရန်၊ မကျေနပ်ချက်များကို ကန့်ကွက်သွားရန် ပြုလုပ်သော အစည်းအဝေး။ ထို့ကြောင့် တက်ရောက်လာသူများ စိတ်မလှုပ်ရှားစေရန် သူက ထိန်းရမည်။ မိန့်ခွန်းကို သူက ပြင်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း ပြောဆိုနိဂုံးချုပ်လိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့နဖူး ပြင်မှာတော့ ချွေးသီးတွေ ပေါက်ပေါက်ကျ ထွက်နေပြီ။

ထိုနောက် သူ ဆေးရုံကို တန်းပြေး၏။ ဆေးရုံက ငါးမိနစ်ခွဲအဝေးခရီးတွင်ရှိ၏။ ဆေးရုံရှေ့မှာ လူအုပ်ကြီး စုဝေးနေ၏။ သတင်းထောက်တွေ၊ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ အံ့ခဲလို့။ သူ ဆေးရုံထဲရောက်တော့ ကျွန်မက တွန်းလှည်း ပေါ်မှာ၊ ခေါင်းမှာက ပတ်တီးနှင့်။ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ ပိတ်နေ၏။ ဆံပင်တွေ က ဖွာလန်ကြ။

“သမီး၊ သမီး၊ အဖေ့ရဲ့ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့သမီး။ အဖေ့ရဲ့ အလှဆုံးသမီး”

အဖေသည် တတွတ်တွတ်ပြောရင်း တွန်းလှည်းဘေးမှ တစ်လိုက်လာသည်။ ကျွန်မနဖူးကို နမ်း၊ ပါးကိုနမ်း၊ နှာခေါင်းကိုနမ်း။ သူ့ကျွန်မကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနှင့် ဘာကြောင့်ပြောနေသလဲ ဟူသည်

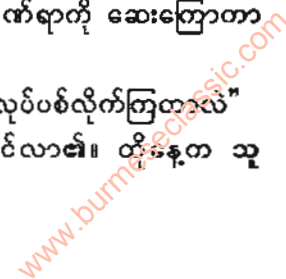
ကိုပင် သူမသိ။ ကျွန်မ သတိလစ်နေပါလျက် သူ့ပြောတာကို ကျွန်မသိသလို ပြုံးပြလိုက်သည်ဟု တစ်ဦးက ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်မကို ယခု အခြေအနေမျိုးမြင်ရခြင်းသည် သူ့အဖို့ အဆိုးရွားဆုံးကာလပင် ဖြစ်၏။ တလေးတိုင်းသည် မိဘများအတွက် အထူးစပါယ်ရှယ်များပင် ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မအဖေအတွက်ကား ကျွန်မသည် သူ့၏စကြဝဠာပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်မသည်သာ သူ့အတွက် တကယ့်တိုက်ဖော်တိုက်ဖတ်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲခဲ့သူဖြစ်၏။ တာလီဘန်တွေ ပထမဆုံးသတ်မည့်သူမှာ သူ့ကိုသာဖြစ်သည်။ သူ့သမီးကိုမဟုတ်ဟု သူ ယုံကြည်ထား၏။ သူက သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် မိုးကြိုးပစ်ချသလို ခံစားရသည်ဟု ပြော၏။

“သူတို့က ခဲတစ်လုံးနဲ့ ၄၀၀နှစ်ကောင်ပစ်ချလိုက်တာပဲ။ မာလာလာ ကိုသတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ထာဝရ ပါးစပ်ပိတ်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာလေ”

သူ အလွန်ကြောက်သွား၏။ သို့သော် ငိုတော့မငို။ ဆေးရုံတစ်ခုလုံး လူတွေ ပြည့်နက်သွားသည်။ အစည်းအဝေးလာတက်သော ကျောင်းအုပ်ကြီး အားလုံးလည်း ရောက်လာ၏။ မိဒီယာတွေ လှုပ်ရှားတက်ကြွသူတွေ တစ်မြို့လုံး လာရောက်သကဲ့သို့ ပိုင်းအုံရောက်ရှိ နေကြ၏။

“မာလာလာအတွက် ဆုတောင်းပေးကြပါဗျာ”ဟု လာရောက်သူများကို အဖေက တောင်းပန်၏။ ဆရာဝန်တွေကလည်း သူ့ကို နှစ်သိမ့်သည်။ ဦးခေါင်းကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ရာ ကျည်ဆန်က ဦးနှောက်ကိုမထိကြောင်း ပြော၏။ သူတို့က ဒဏ်ရာကို ဆေးကြောတာဝတ်တီးစည်းပေးထားကြ၏။

“ဒီယာအူဒင်ရယ်၊ သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပစ်လိုက်ကြတာလဲ”
မဒမ်မာရီယမ်က တံခါးဝမှပြေးဝင်လာ၏။ ထိုနေ့က သူ

ကျောင်း မတက်ဖြစ်။ အိမ်မှာပဲ ကလေးထိန်းနေစဉ် သူ၏ခဲအိုတစ်ဦးက ကျောင်းကား အပစ်ခံရတာ ဘာဖြစ်သွားသလဲ ဖုန်းဆက်မေးမှ အကျိုး အကြောင်းသိရသည်ဟု ပြောသည်။ သူ ရုပ်မြင်သံကြား ဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့ ခူရှားလံကျောင်းကား အပစ်ခံရကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကျွန်မ အပစ်ခံရသည် ကြားရလျှင် ကြားရချင်း သူ့ခင်ပွန်းကိုဖုန်းဆက်ကာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်မှစီးပြီး ဆေးရုံလိုက် ခဲ့သည်ဆို၏။ ပတ်ရို တွန်အမျိုးသမီးများအဖို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးတာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ။

“မာလာလာ၊ မာလာလာ၊ သမီး ကြားလား။”

ကျွန်မက ခပ်အစ်အစ်အသံသာ ထွက်နိုင်၏။

ကျည်ဆန်က ဦးနှောက်ကို ဖောက်မသွားဘဲ နဖူးမှထွက်သွား ၍သာ အသက်ချမ်းသာရာရကြောင်း ဆရာဝန်က ပြောပြ၏။ ထိုနှောက် အပစ်ခံရသော အခြားကျောင်းသူနှစ်ယောက်ကို မာရီယမ်က သွားကြည့် သည်။ ရှားနီးယားက နှစ်ချက်အပစ်ခံရ၏။ လက်ဝဲဘက်ညှပ်ရိုး တစ်ချက်၊ လက်ဖဝါးတစ်ချက်။ ခေးနတ်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဆိုပြီး အိမ်ပြန်သွားရာ အိမ်ရောက်တော့မှ လက်ဖျာဘက်လက်မောင်းကို ကျည် ဆန်ရှုပ်မှန်သွားသည်ကို သိရ၍ ဆေးရုံကို ပြန်လာတက်ရ၏။

အဖေထံသို့ ဖုန်းတွေ အဆက်မပြတ်ဝင်လာ၏။ ပထမဆုံးဖုန်း က ပြည်နယ်ဝန်ကြီးချုပ်ထံမှ။

“စိတ်မပူပါနဲ့။ အားလုံး ဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်”။ ပတ်ရိုဝါထ လေဒီဦးဒင်ဆေးရုံမှာ အသင့်စောင့်နေတယ်ဟု ပြော၏။ သို့သော် တာ ဝန်ယူရမှာက တပ်မတော်။ ညနေ ၃ နာရီတွင် နယ်မြေခံတပ်မှူး ရောက်လာကာ ကျွန်မနှင့်အဖေ ကို ပတ်ရိုဝါသို့ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ခေါ် သွားမည်ဟု ပြော၏။ အမေကိုခေါ်ဖို့ အချိန်မရ။ ထိုကြောင့် မာရီယမ် ကပင် အဖော်လိုက်ပေး၏။ မာရီယမ်၏ မိသားစုကတော့ ဘဝင် မကျကြ။ သူ၏ ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးသည် မကြာခင်ကပင် ခွဲစိတ်ခံထား

ရရာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့လိုသည်။ ယခုတော့ မာရီယမ်က ကျွန်မတို့ စိတ်မချ၍ သူ့ရင်သွေးကိုပင် ပစ်ကာ လိုက်ခဲ့၏။ မာရီယမ်က ကျွန်မ ၏ ဒုတိယမိခင်ဆိုလျှင်လည်းမမှား။

ကျွန်မကို လူနာတင်ယာဉ်ပေါ်တင်စဉ် အဖေက တာလီဘန် တွေများ လာတိုက်ဦးမလားဟု စိုးရိမ်မိသည်ဆို၏။ ရဟတ်ယာဉ်ကွင်းသို့ ဝါးမိနစ်လောက်မောင်းလိုက်လျှင် ရောက်၏။ သို့သော် သူက တစ် လမ်းလုံး တထိတ်ထိတ်နှင့် ပူနေ၏။ ကျွန်မတို့ ရဟတ်ယာဉ်ကွင်း ရောက်တော့ ရဟတ်ယာဉ်က မလာသေး။ ထိုကြောင့် လူနာတင်ယာဉ် ပေါ်တွင် အတော်ကြာစောင့်နေရ၏။ ရဟတ်ယာဉ် ဆိုက်တော့ ကျွန်မ အဖေရယ်၊ ကျွန်မအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ခန့်ဂျီးရယ်၊ အာမက်ရှားရယ်၊ မာရီ ယမ်ရယ် လိုက်လာကြ၏။ သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မှ ရဟတ်ယာဉ် မစီးဖူးကြ။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တွင် တပ်မတော် စစ်ချီသီချင်းတွေ ဖွင့်ထား၏။ အဖေကတော့ မကျေနပ်။ အဖေလည်း သီချင်းကြိုက် ပါသည်။ သို့သော် ၁၅ နှစ်သမီးလေး သေနတ်နှင့်အပစ်ခံရချိန်တွင် တပ်မတော် စစ်ချီသီချင်းသံ ယုံလွင့်နေသည်မှာကား အခံရခက်လှ လေခြင်း။ သေခါနီးသမီးတစ် ယောက်ရှေ့မှာ တပ်မတော်စစ်ချီသီချင်း နားမထောင်ရက်။

အမေကတော့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ မော့ကြည့်နေရှာသည်။ ကျွန်မ အပစ်ခံရချိန်တွင် သူသည် မစွအူလ်ဖတ်နှင့် 'စာအုပ်'၊ 'ပန်းသီး' စသည့်စာလုံးတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲသင်နေချိန်ဖြစ်၏။ ကျွန်မ သတင်း ကြားတော့ သူ အိမ်ကို တန်းပြေး၏။ သူကြားရသော ပထမ သတင်း စား ကျွန်မ မတော်တဆဖြစ်ကာ ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရသွား သည်ဟူ၍။ ထိုကြောင့် အိမ်ကို အမြန်ပြေးကာ သူက ကျွန်မအဘွားတို့

www.burmeseclassic.com

ဘုရားစာရွတ်ခိုင်း၏။ အလွှာအရှင်မြတ်က သက်ကြီးဝါကြီးတွေကို ပိုစောင့်ရှောက်သည်ဟု ယုံကြည်ထား၍ အဘွားကို ဆုတောင်း ခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ မကြာခင် တစ်အိမ်လုံး အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပြည့်သွား၏။ ကျွန်မတို့ခလေးထုံးစံတွင် တစ်ဦးဦးကွယ်လွန်က အိမ်သို့ အမျိုးသမီးများ စုဝေးရောက်လာတတ်ကြကာ အမျိုးသားများက သုသာန်သို့ သွားကြ ရ၏။

အမေက လူတွေစုပြုံလာကြသည်ကို အံ့ဩနေ၏။ သူတ ဟုပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဘုရားစာရွတ်နေ၏။ သူက အမျိုးသမီးများကို “မငိုကြပါနဲ့။ ဆုတောင်းပေးကြပါ”ဟု ပြောနေသည်။ ထိုနောက် လမ်း လျှောက်ပြန်လာသော မောင်လေးအာတာလ်က ရုပ်မြင်သံကြားဖွင့်လိုက် ပြီး ကျွန်မအပစ်ခံရကြောင်း သိသွားသည်။ သူက မောင်လေးခူရှားလ် ကိုပါ ခေါ်လိုက်ကာ အားလုံး ဝိုင်းဝိုက်တော့၏။ ဖုန်းမြည်သံက မရပ် တော့။ အမျိုးသမီးများက ခေါင်းတွင် သေနတ် အပစ်ခံရသော်လည်း နဖူးမှ ကျည်ဆန်ဖောက်ထွက်သွား၍ အသက်ဘေး မစိုးရိမ်ရကြောင်း ပြော၏။ အမေကတော့ ခေါင်းရှုပ်နေပြီ။ ပထမကြားရတာက ခြေထောက်ဒဏ်ရာတဲ့။ ခုတော့ ခေါင်းကို သေနတ်ပစ်ခံရတာတဲ့။ ဘာကိုယုံရ မလဲ။ မကြာခင် တစ်ဦးကလာပြော၏။ အမေ ဆေးရုံ လိုက်မလာနဲ့တော့။ ကျွန်မကို ပတ်ရှုဝါသို့ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ပို့လိုက်ပြီ။ အမေ ကုန်လမ်းခရီးမှသာ လိုက်လာရန်။ ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်က အမေထံလာကာ ကျွန်မအခန်းတံခါး သော့တွေကို ပေး၏။

“ငါလိုချင်တာက ငါ့သမီးပဲ။ သော့တွဲတွေမဟုတ်ဘူး”ဟု အမေက သွေးရူးသွေးတန်း ပြန်အော်သည်ဆို၏။

“မာလာလာ မရှိဘဲ ဒီသော့တွေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”ဟု ပြော နေစဉ် ရဟတ်ယာဉ်သံကြားရသည်။ အမျိုးသမီးအားလုံး ခေါင်မိုး ပေါ်တက်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်ကိုကြည့်ကြ၏။ အမေက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ

ပဝါကို ချွတ်ကာ ရဟတ်ယာဉ် ကို မော့ကြည့်၏။ ပတ်ရှုတွန်အမျိုးသမီး တစ်ဦးအဖို့ ခေါင်းစည်းပဝါကိုချွတ်ကာ ရှားလှ၏။ သူ၏ခေါင်းစည်းပဝါ ကို လေမှာမြောက်ပြီး ဘုရားထံ ဆက်ကပ်သကဲ့ သို့ ဆက်လက်ကာ ဆုတောင်းနေ၏။

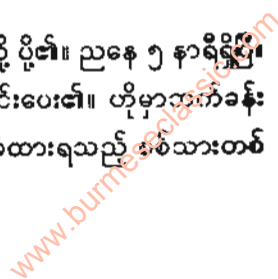
“ထာဝရဘုရားရှင်။ သမီးလေးကို ဘုရားရှင်ထံ ယုံကြည် အပ်နှံလိုက် ပါတယ်။ ဘုရားတပည့်တော်တို့က လုံခြုံရေးအစောင့်တွေ လက်မခံခဲ့ပါ။ ထာဝရဘုရားရှင်သည်သာ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်သူပါ။ သမီးလေးက ဘုရားရှင်ရဲ့ အစောင့်အရှောက်ကို ခံယူတော်မူပါတယ်။ သူ့ကို ပြန်လည်ချီးမြှင့်တော်မူပါ။”

ရဟတ်ယာဉ်ထဲတွင် ကျွန်မက သွေးတွေအန်နေ၏။ ဤသည် မှာ အတွင်းကသွေးယိုခြင်းဖြစ်၍ အဖေက စိုးရိမ်နေ၏။ သူက မျှော်လင့် ချက်ပင် စတင်မရှိတော့။ သို့သော် ကျွန်မက ပါးစပ်ကို ပဝါဖြင့် သုတ် ရန်ကြိုးစားနေသည်ကို မာရီယန်မြင်တော့ “ဟော သူတို့ပြန်မူ လုပ်နေပြီ။ ဒါက အကောင်းဆုံး လက္ခဏာပဲ”ဟု ဆို၏။

ပတ်ရှုဝါသို့ ရောက်သောအခါ လေဒီရီးဒင်း ဆေးရုံသို့ သွားရန် ဖြစ် ၏။ အာရုံကြောအထူးကုခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာမမ်တစ်က ထိုဆေးရုံတွင် ရှိ၏။ သို့သော် ထိုဆေးရုံသို့ တန်းမသွားဘဲ ပူးပေါင်း စစ်ဆေးရုံသို့ သွားရန် စီစဉ်ကြ၏။ စစ်ဆေးရုံကလည်း အကာအကွယ် များနှင့် လုံခြုံတင်းကြပ်၏။

ကျွန်မကို အရေးပေါ်ကုသဆောင်သို့ ပို့၏။ ညနေ ၅ နာရီရှိပြီ။ သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးက ကျွန်မကို သွေးသွင်းပေး၏။ ဟိုမှာဘက်ခန်း တွင်မူ ခြေထောက်ပြတ်နေသော၊ မီးလောင်ခံထားရသည့် အစ်သားတစ်

ဦး တက်နေ၏။ မကြာခင် လူငယ်တစ်ဦးလာပြီး မိတ်ဆက်၏။ သူက ဗိုလ်မှူးကြီးကျွန်ုပ်တို့။ အာရုံ ကြောခွဲစိတ်ပါရဏူး သူက အသက်ငယ်လွန်း သဖြင့် သူ့ကြည့်ရတာ ဆရာဝန်နှင့်ပင်မတူ။

“သူက ခင်ဗျားသမီးလား”

မာရီယမ်ကို မေး၏။ မာရီယမ်ကလည်း အမေယောင်ဆောင် နေလိုက်၏။ ဒါမှ အခန်းထဲနေရမှာ။

ဗိုလ်မှူးကြီး ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ်မကို စစ်ဆေး၏။ ကျွန်မ သတိက မလစ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ကျည်ဆန်ဝင်သွားသော လက်ဝဲဘက်မျက်ခုံးကို ပြန်ချုပ်ပေး၏။ သို့သော် ခေါင်းခွဲထဲတွင် ကျည်ဆန်မတွေ့ရ၍ သူ အံ့ ဩနေသည်။

“ဝင်ပေါက်ရုံရင် ထွက်ပေါက်လည်းရှိရမှာပေါ့”ဟု သူကပြော ၏။ သူက ကျွန်မခါးရိုးကို စမ်းကြည့်၏။ လက်ဝဲဘက်ပခုံးနားတွင် ကျည်ဆန်ကို သွားတွေ့၏။

“သူ့ကို ပစ်လိုက်တုန်းက လည်ပင်းကို ငုံ့ထားတယ်။ သူ ခေါင်း ငုံ့ထား ပုံရတယ်”ဟု သူက ပြောသည်။

နောက်ထပ် ဓာတ်မှန်ပြန်ရိုက်၏။ ထိုနောက် ဗိုလ်မှူးကြီးက အဖေ့ကို သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေါ်၏။ ဆွပ်တွင် ဓာတ်မှန်က ထောင့်တစ်ခုထဲမှ သာ ရိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ယခုဓာတ်မှန်က ပိုပြီး ဘက်စုံထောင့်စုံမြင်ရ၏။ ဤဓာတ်မှန်သစ်က ဒဏ်ရာသည် ပိုပြီးအရေးကြီးကြောင်း ပြနေသည်ဟု အဖေ့ကို ပြော၏။

“ဒီမှာကြည့် ဇီယာအူဒင်၊ ဓာတ်မှန်က ဘာကိုပြနေသလဲဆိုရင် ကျည်ဆန်က ဦးနှောက်နားကို သိပ်ကိုတပ်နေတာကို ပြနေတယ်”

အရိုးမွန်လေးများက ဦးနှောက်၏အမြှေးပါးကို ထိခိုက်သွား ကြောင်း ပြော၏။

“ဘုရားမှာပဲ ဆုတောင်းနေကြရမှာပဲ။ စောင့်ပြီးကြည့်သေးတာ ပေါ့။ ဒီလိုအဆင့်မျိုးမှာတော့ဖြင့် ခွဲစိတ်လို့မရဘူး”

အဖေက ကျွဲမြီးတိုလာ၏။ ဆွပ်မှာတုန်းကမူ ဆရာဝန်များက ဘာမှ အရေးမကြီးဟု ပြော၏။ ယခုတော့ အသည်းအသန်အရေးကြီး နေပြန်ပြီ။ အသည်းအသန်ဆိုလျှင် သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ မခွဲစိတ်ကြတာလဲ။ စစ်ဆေးရုံကို ဘဝင်မကျတော့။ အဖေ၏သူငယ်ချင်းများထဲမှ တစ်ဦးက ဖုန်းဆက်၏။

“ဒီဆေးရုံကနေ ပြောင်းဗျ။ ကျုပ်တို့ သူ့ကို နိုင်ငံရဲ့အာဇာနည် အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး။ သူ့ကို လီယာကွက်အလီခန် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”ဟု ပြော၏။ အဖေက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

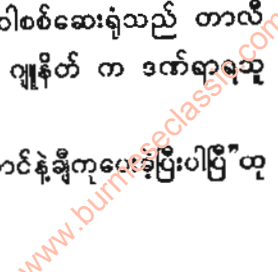
“ကျုပ်တော့ ခေါင်းရှုပ်သွားပြီဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဘာကြောင့် ဒီကိုရောက် နေကြတာလဲ။ ကျုပ်က အရပ်ဖက်ဆေးရုံသွားရမယ်ထင် နေတာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဝေါက်တာမွမ်တံ့ကို ခေါ်ပေးပါဗျာ”ဟု ဗိုလ်မှူးကြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောလိုက်၏။

“ခေါ်လည်း ဘာထူးမှာမို့လဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြန်ပြော၏။

သူက ရုပ်နုနေသော်လည်း အာရုံကြောအထူးကုဆရာဝန် အဖြစ် လုပ်သက် ၁၃ နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်သော ပါကစ္စတန်စစ်တပ်၏ အတွေ့အကြုံရင့်သမားတော်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း နောက်မှသိရသည်။ သူ့ဦးလေးကလည်း စစ်တပ်မှ အာရုံကြောအထူးဆရာဝန်ကြီးမို့ သူ လည်း စစ်တပ်ကို ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပတ်ရှ်ဝါစစ်ဆေးရုံသည် တာလီ ဘန်စစ်တွင် ရှေ့တန်းစခန်းနေရာတွင်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ က ဒဏ်ရာရသူ တွေကို နေ့စဉ်ကုပေးနေရ၏။

“ကျွန်တော် မာလာလာပေါင်း ထောင်နဲ့ချီကုပေးခဲ့ပြီးပါပြီ”ဟု

သူက နောက်ပိုင်း ပြောပြ၏။

ထိုအချိန်ကမူ အဖေက သွေးဆူနေ၍ ဘာမှမသိ။

“ခင်ဗျားထင်သလိုပဲ လုပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဆရာဝန်ပဲ”ဟုသာ ပြော၏။

နောက် နာရီအနည်းငယ်ကား စောင့်ကြည့်နေသည့်ကာလ ဖြစ်၏။ သူ့နာပြုများက ကျွန်မ၏နှလုံးခုန်မှုနှင့် အသက်ရှင်မှု အရိပ် နိမိတ်တွေကို စောင့် ကြည့်နေ၏။ မကြာခင် ကျွန်မက ညည်းညွှန် ပေးလာ၏။ လက်လှုပ်၊ မျက်လုံးလှုပ်လှုပ်လား၊ မာရီယမ်က “မာလာ လာ၊ မာလာလာ”ဟု ခေါ်သောအခါ တစ်ကြိမ်တွင် မျက်လုံး လုံးလုံး ဖွင့်လာ၏။

“သူ့မျက်လုံး ဒီလောက်လှတာ ကျွန်မ အရင်တုန်းက တစ်ခါမှ သတိ မထားမိဖူးဘူး”ဟု မာရီယမ်က ပြော၏။ ကျွန်မက သတိလက် လွတ်ဖြစ်ကာ နှလုံးခုန်စက်ခလုတ်ကို လက်နှင့် သွားပိတ်ရန် ကြိုးစား၏။

“မလုပ်နဲ့နော်”ဟု မာရီယမ်က ပြောသည်။

“မပိတ်နဲ့လို့ မပြောပါနဲ့နော်”ဟု ကျွန်မက ကယောင်ကတမ်း ပြန်ပြော၏။ ကျွန်မက ကျောင်းရောက်နေသလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်နေ၏။ မာရီ ယမ်က စည်းကမ်းကြီးသော ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး။

ညနေစောင်းတွင် အမေသည် အာတာလ်နှင့်အတူလာ၏။ သူတို့က အဖေမိတ်ဆွေကားဖြင့် လေးနာရီခရီးကို နှင်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့မလာခင် မာရီယမ်က အဖေကို ကြိုပြောထားသည်။

“မာလာလာကိုတွေ့ရင် အော်မငိုနဲ့နော်။ သူက ကြားသွား နိုင်တယ်။ သူ့ကို မကြားနိုင်ဘူးမထင်နဲ့”ဟု ပြော၏။

အဖေကလည်း အမေအား အဆိုးဆုံးအတွက် ပြင်ဆင်ထားရန် ပြော၏။

အမေရောက်လာတော့ သူတို့ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြ၏။ မျက်ရည် တွေ ကိုယ်စီနှင့်။

အာတာလ်ကမူ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရှိုက်ကြီးတဝင်ငို၏။

“အမေရယ်၊ မာလာလာ သိပ်ကိုဒဏ်ရာတွေရသွားရှာတာပဲ”

အမေကတော့ ဆရာဝန်များက ဘာကြောင့် ကျည်ဆန်တို့ ခွဲမထုတ်သေးသည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။

“သတ္တိရှိတဲ့ မေ့မေ့သမီးလေး။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မေ့မေ့ သမီးလေး” ဟုသာ တတွတ်တွတ်ပါးစပ်က ရွတ်နေ၏။ အာတာလ်ငိုသံ တွေ ကျယ်လာသဖြင့် သူတို့ကို အစောင့်က စစ်ဆေးရုံအဆောင်သို့ ခေါ်သွား၏။

ဆေးရုံအပြင်မှာတော့ လူအုပ်ကြီး စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ အစိုးရအရာရှိကြီးများ၊ ဒေသဆိုင်ရာဝန်ကြီးများ၊ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးပင် ရောက်လာကာ အဖေကို ဆေးကုသရန်ငွေ ရှုပီးတစ်သိန်းပေး၏။ ကျွန်မတို့ အသိုင်းအဝန်းတွင် တစ်စုံတစ်ဦး ကွယ်လွန်၍ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးများ အိမ်သို့လာကြလျှင် အလွန်ဂုဏ် ယူကြ၏။ သို့သော် ယခုတော့ အဖေက ဒေါသပင်ထွက်နေ၏။ ကျွန်မတို့ ဘာတစ်ခုမှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှု လုပ်မပေးနိုင်ကြပဲ ကျွန်မသေမှာ ကို လာစောင့်ကြည့်နေသူတွေဟုပင် သူ ခံစားရ၏။

စားတုန်းသောက်တုန်း အာတာလ်က ရုပ်မြင်သံကြားကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အဖေက ချက်ချင်းပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ သူက ကျွန်မ သတင်းကို ကြည့်နိုင်စွမ်းမရှိ။ အဖေထွက်သွားမှ မာရီယမ်က ရုပ်မြင် သံကြားကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ လိုင်းတိုင်းတွင် ကျွန်မအတွက် ဆုတောင်း သံတွေ ညံ့နေ၏။

ကျွန်မသေသွားတာကျနေတာပဲ။ အမေကမူ “သမီးမာလာလာ

လေး ရေ၊ မာလာလာလေးရေ”ဟု သာ အော်မြည်တမ်းတနေ၏။ မာရီယမ်ကလည်း လိုက်ငိုသည်။

ညသန်းခေါင်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျူနီတ်က အဖေကို လူနာဆောင် အပြင်မှာ ခေါ်တွေ့၏။

“ဒီယာအူဒင်၊ မာလာလာရဲ့ဦးနှောက်က ယောင်လာတယ်”

အဖေက သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို နားမလည်။ ကျွန်မ ပျက်စီးစပြုနေပြီ။ သိစိတ်က လျော့နည်းလာပြီ။ သွေးတွေလည်း အန်နေပြီဟု ပြောသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက တတိယအကြိမ် ဓာတ်မှန်ထပ်ရိုက်ခိုင်း၏။ ကျွန်မဦးနှောက်က အန္တရာယ်ကြီးလောက်အောင်ပင် ယောင်ကိုင်း၍ လာနေပြီ။

“ကျည်ဆန်က သူ့ဦးနှောက်ထဲမဝင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”ဟု အဖေက ပြောသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျူနီတ်ကမူ အရိုးတစ်ချောင်းကျသွားတာ အစအနများက ဦးနှောက်ကိုသွားထိကြောင်း၊ ထိုကြောင့် ဦးနှောက်ယောင်လာကြောင်း ရှင်းပြ၏။ သူက ကျွန်မ၏ဦးနှောက်ခွဲအချို့ထိ ဖယ်ထုတ်မှသာ ယောင်လာသောဦးနှောက်အတွက် နေရာရှိလာမည်ဟု ပြော၏။ သို့မဟုတ်ပါက ဖိအားကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အခု ခွဲရတော့မယ်။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် သူ့သေသွားလိမ့်မယ်။ ဒါကိုတော့ ခင်ဗျားခွင့်ပြုပါ”

“သူ အသက်ရှင်နိုင်မှာမို့လား”

အဖေကမေးတော့ ယခုအချိန်မျိုးမှာ အာမမခံနိုင်ကြောင်း သူက ပြန်ဖြေ၏။

ဤသည်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးဂျူနီတ်၏ ရဲရင့်သောဆုံးဖြတ်ချက်

ဖြစ်၏။ အချို့လူများကမူ ကျွန်မကို နိုင်ငံခြားပို့ကုရန်ပင် ပြောနေကြ၏။ တကယ်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်၍သာ ကျွန်မ အသက်ရှင်ခြင်းဖြစ်၏။ အဖေက သူ့ကို လုပ်စရာရှိတာလုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်၏။ သူတလည်း ဒေါက်တာမွမ်တော့စ် ကို အကူခေါ်မည်ဟု ဆိုသည်။ ခွဲစိတ်ရန် သဘောတူကြောင်း လက်မှတ်ထိုး သောအခါ အဖေလက်များက တုန်ရင်နေ၏။ သဘောတူစာချုပ်ထဲတွင် ‘လူနာ သေကောင်းသေနိုင်သည်’ဟု ရေးထားသောစာသားများပါ၏။

နံနက် ၁:၃၀ ခန့်တွင် ခွဲစိတ်မှုစလုပ်၏။ အမေနှင့်အဖေတို့တ ခွဲစိတ်ခန်းအပြင်တွင် စောင့်နေကြ၏။

“ထာဝရဘုရားရှင်၊ မာလာလာကို ရှင်သန်အောင်ကူညီ စောင်မပေးပါ” ဟု အဖေက ဆုတောင်း၏။

“သမီးမရှိရင် တပည့်တော် အသက်မရှင်ချင်တော့ပါဘူး ဘုရား။ တပည့်တော်ရဲ့ ကျန်ရှိနေတဲ့အသက်ကို သမီးကို ပေးတော်မူပါ။ တပည့်တော်က လူပြည်မှာ ထိုက်သင့်သလောက်နေခဲ့ပြီးပါပြီ”

အဖေဆုတောင်းမဆုံးမီ အမေက ကြားဖြတ်ဆုတောင်း၏။

“ထာဝရဘုရားရှင်က စေးနည်းသူမဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်တော်ရဲ့ သမီးကို ပြန်ရှင်သန်အောင် ကူညီစောင်မတော်မူပါ”

အမေက ဆုလည်းတောင်း၊ လက်က ကုန်အန်ကျမ်းမြတ်တိုင်က တရစပ် ဘုရားစာရွတ်နေ၏။

“လူတစ်ယောက် ဒီလောက်ကြာကြာ ဘုရားစာရွတ်တာ ကျွန်မတစ် သက် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ သေချာပါတယ်။ ထာဝရဘုရားရှင်က ဒီဆုတောင်းတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးမှာ”ဟု မာရီယမ်က ပြော၏။

အဖေကမူ ကျွန်မကို ပြောရဲဆိုရဲရှိအောင်၊ စည်းခုံးလှုပ်ရှားမှုတွေလုပ်အောင် သူ အားပေးခဲ့တာ မှားများမှားသွားပြီလားဟု နောင်ထ

မရမိရန် ကြိုးစားနေ၏။

ခွဲစိတ်ခန်းထဲတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျူနီတ်က ကျွန်မ၏ဦးခေါင်းခွဲ၏ အပေါ်ဘက်လက်ဝဲခြမ်းမှ ရှစ်စင်တီမီတာမှ တစ်ဆယ်စင်တီမီတာကွက် လေးကို လွှလေးနှင့် ဖယ်ထုတ်နေ၏။ သို့မှသာ ယောင်ကိုင်းလာသော ဦးနှောက်အတွက် နေရာလပ်ရှိနိုင်မည်။ ထိုနှောက် သူသည် ကျွန်မဝမ်းဗိုက်၏ လက်ဝဲဘက်မှ တစ်ရှူးစတစ်ခုကို ဖြတ်ယူကာ ပိတ်ဆို့ပေး၏။ ပြီးတော့မှ ဦးနှောက်ထဲမှာ ခဲနေသောသွေးများကို ဖယ်ထုတ်ကာ ပခုံးညှပ်ရိုးကြားမှ ကျည်ဆန်ကို ဖယ်ထုတ်၏။ ခွဲစိတ်မှုအစအဆုံး ငါးနာရီနီးပါးကြာသည်။

အပြင်မှ စောင့်နေသောလူများ၏ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းကမူ ကျွန်မဘယ် အချိန်ကွယ်လွန်မလဲကို စောင့်နေကြပုံပေါ်၏။

အဖေက ခွဲစိတ်ခန်းအပြင်တွင် ရင်တမမဖြင့် ရပ်စောင့်နေ၏။ ထိုစဉ် သူနာပြုတစ်ဦး ရောက်လာ၏။

“ရှင်က မာလာလာအဖေလား။”

အဖေနှလုံးခုန်သံ ရပ်သွားသလို တုန်လှုပ်သွား၏။ သူနာပြုဆရာမက အဖေကို အတွင်းခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အကောင်းဆုံးလုပ်တာပဲ။ ခုတော့ သူ ဆုံးရှာပြီ” ဟူသောစကားကို ကြားရတော့မည်ဟု အဖေက ရင်ခုန်စွာ မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့သော် ထိုစကား မကြားရ။

“သွေးလျှောက်ကနေ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက သွေးလိုချင်လို့ပါ” ဟူသောစကား ကြားရ၏။

အချိန်က နံနက် ၅:၃၀ ရှိပြီ။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးများ ပြန်ထွက်လာ ကြ၏။ သူတို့က ဦးခေါင်းခွဲအစိတ်အပိုင်းအချို့ကို ဖယ်ရှားက ကျွန်မဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် ထည့်လိုက်ကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်မတို့

ထုံးစံအရ ဆရာဝန်များက လူနာရှင်များအား ဘာမှရှင်းပြခြင်းထုံးစံမရှိ။ သို့သော် အဖေက ရိုကျိုးနိမ့်ချစွာဖြင့် ပြော၏။

“ကျွန်တော့်ကို မိုက်မဲတဲ့မေးခွန်း မေးတယ်ဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ ကြီးတို့ရယ်။ အခု သူ အသက်ရှင်နိုင်မလား။ ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ”

“ဆေးပညာမှာတော့ နှစ်နဲ့နှစ်ပေါင်းရင် အမြဲတမ်း လေးတော့မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဦးခေါင်းခွဲ အစိတ်အပိုင်းအချို့ကို ဖယ်လိုက်တယ်။ အခု စောင့်ကြည့်ရမယ်” ဟု ဗိုလ်မှူး ကြီးက ပြန်ဖြေသည်။

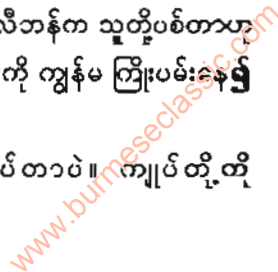
“ကျွန်တော် နောက်ထပ် မိုက်မဲတဲ့မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးပါရဦး။ ဒီအရိုးကို ဘာလုပ်ကြမှာလဲ။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သုံးလကြာရင် ဒီအရိုးကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထည့်မယ်။ သိပ်လွယ်ပါတယ်။ ဒီလိုပဲ” ဟု ဒေါက်တာမွမ်တပ်စ်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လက်ခုပ်ပုံစံလုပ်ပြရင်း ဖြေ၏။

နောက်နေ့နံနက်တွင် သတင်းကောင်းများ ကြားရပြီ။ ကျွန်မလက်တွေ လှုပ်လာနိုင်ပြီ။ ထိုနောက် ဒေသတွင်းမှ ထိပ်တန်းခွဲ စိတ်ပါရဂူကြီးသုံးဦး ကျွန်မကို လာကြည့်ကြ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးဂျူနီတ်နှင့် ဒေါက်တာမွမ်တပ်စ်တို့ ခွဲစိတ်မှု အလွန်ကောင်းသည်ဟု ချီးကျူးကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မကို မေ့ဆေးပေး ထားရသေး၏။ ကျွန်မ သတိရလာလျှင် ဦးနှောက်ဖိအားကို မခံနိုင်မည်ကို စိုးရိမ်၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်မ အသက်လုနေချိန်တွင် တာလီဘန်က သူတို့ပစ်တာဟု ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်၏။ သို့သော် ပညာရေးကို ကျွန်မ ကြိုးပမ်းနေ၍ ပစ်ခြင်းဟုကား သူတို့ဝန်မခံ။

“ဒီတိုက်ခိုက်မှုကို ကျုပ်တို့လုပ်တာပဲ။ ကျုပ်တို့တို့

ဆန်ကျင်တိုက်ခိုက် သူ ဘယ်သူကိုမဆို ဖိနည်းအတိုင်းတိုက်ခိုက်မှာပဲ”ဟု ကြေညာ၏။ အိဆန်နုလာအိဆန်ဆိုသူ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူက ကြေညာခြင်းဖြစ်၏။

“မာလာလာကို ပစ်မှတ်ထားရတာက သူ့ရဲ့ လောကီနဲ့ သက်ဆိုင်တာတွေ ရှေ့တန်းတင်ဦးဆောင်ဟောပြောနေမှုကြောင့်ပဲ။ သူက ငယ်ရွယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုကို ပတ်ရှ်တွန် ဒေသမှာ ဖြန့်ချိနေတယ်။ သူက အနောက်တိုင်းလိုလားသူပဲ။ သူက တာလီဘန်ကို ဆန်ကျင်စကားတွေ ပြောနေတယ်။ သမ္မတ အိုဘားမားဟာ သူ့ရဲ့ စံပြုရမယ့်သူလို့ပြောတယ်”

သူ ဘာကိုရည်ညွှန်းပြောဆိုနေသည်ကို အဖေက သိ၏။ ယခင်နှစ်က ကျွန်မ အမျိုးသားငြိမ်းချမ်းရေးဆုရပြီးနောက် ရုပ်မြင်သံကြားအင်တာဗျူးများစွာ လုပ်ခဲ့ရ၏။ အင်တာဗျူးတစ်ခုတွင် ကျွန်မ အနှစ်သက်ဆုံးနိုင်ငံရေးသမားအမည်များကို မေး၏။ ကျွန်မက ‘ခန်အဗ္ဗဒူဂါဖားခန်’၊ ‘ဘင်နာဇာဘူတို’နှင့် ‘သမ္မတအိုဘားမား’ဟု ပြောခဲ့၏။ ကျွန်မ အိုဘားမားအကြောင်း ဖတ်ဖူးသည်။ သူက ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသောမိသားစုမှ မွေးဖွားလာသော လူငယ်လူမည်း တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့ရည်မှန်းချက်များ၊ သူ့အိမ်မက်များ အကောင်ထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ပါကစ္စတန်တွင်ကား အမေရိကန်ပုံရိပ်သည် ဒရုန်းမောင်းသူမဲ့လေယာဉ်များ၏ ဗုံးကြဲမှုသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့နယ်မြေပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ရေမွန်ဒေးဝီးစ် ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်လကပင် အစည်းအဝေးတစ်ခု၌ ဖတ်စ်လူလာက တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်ဟု ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူက ပြောသည်။

“ငါတို့ကို ဆန်ကျင်ပြီး အစိုးရဘက်မှာရှိတဲ့သူ ဘယ်သူကိုမဆို ငါတို့လက်နဲ့ သတ်ရမယ်။ မင်းတို့ မကြာခင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။”

တခြားအရေးကြီးတဲ့လူတွေလည်း ငါတို့ရဲ့သားကောင်ဖြစ်လာကြ မယ်ဆိုတာ”

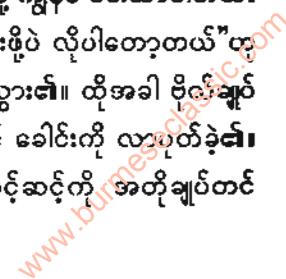
ဆွပ်နယ်မြေခံနှစ်ဦးကို ကျွန်မ သတင်းများစုဆောင်းရန် တာဝန်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်မကျောင်းသို့သွားရာလမ်းကြောင်းကိုလည်း စုံစမ်းထားကြကြောင်း၊ ထိုနောက် တိုက်ခိုက်မှုလုပ်ရာ၌ တပ်မတော် စစ်ဆေးရေးစခန်း အနီးတွင် ကပ်လုပ်ရခြင်းမှာ တာလီဘန်သည် မည်သည့်နေရာတွင်မဆို တိုက်ခိုက်နိုင်ကြောင်း ပြသရန်ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ထိုနံနက်တွင် ဆေးရုံတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ဝန်ထမ်းများက ယူနီဖောင်းများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြင်ဆင်ကြ၊ သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်ကြဖို့ ပြာယာခတ်သွားသည်။ မကြာခင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တယာနီ ကြွရောက်လာသည်။

“တစ်နိုင်ငံလုံးက ဘုရားဝတ်ပြုဆုတောင်းနေကြတာ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားသမီးအတွက်ပဲ”ဟု သူက အဖေကို ပြော၏။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်ကုန်တာနီးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကယာနီ ဆွပ်သို့လာပြီး တာလီဘန် စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေး လုပ်တုန်းက သူ့ကို ကျွန်မ တစ်ကြိမ်မြင်စူးခဲ့၏။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သိရလို့ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်။ အခု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေနဲ့ ဖတ်စ်လူလာကိုဖမ်းဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်”ဟု ကျွန်မ ပြောကြားရာ လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွား၏။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မ ထံလာပြီး ကျွန်မဖခင်ကဲ့သို့ပင် ခေါင်းကို လှုပ်တတ်ခဲ့၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးဂျူနိတ်က ခွဲစိတ်ပုံအဆင့်ဆင့်ကို အတိုချုပ်တင်

ပြင်၏။ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မည့်အစီအစဉ်များကိုလည်း တင်ပြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဓာတ်မှန်များကို နိုင်ငံခြားသို့ပို့ကာ ပါရဂူများထံ ပြသပေးမည်ဟု ပြော၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်မကတင်ဘေးတွင် မည်သူမျှ လာခွင့်မပြုတော့။ ရောဂါပိုးများ ကူးစက်မည် စိုး၍ဖြစ်၏။ သို့သော် လူတွေကတော့ ဆက်ပြီးလာနေကြဆဲ။ ခရစ်ကတ်လက်ရွေးစင်အဖြစ်မှ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်လာသူ အင်မရန်ခန့် ဒေသဆိုင်ရာပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးနှင့် တာလီဘန်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဝေဖန်သူ မိယန်အစ်ဖ်ထိကာဟူစိန်(သူ၏တစ်ဦးတည်းသောသားတို့တာ လီဘန်တို့က သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်)၊ ပြည်နယ်ဝန်ကြီးချုပ် ဟေဒါဟူတီ(ကျွန်မနှင့် အတူ ရုပ်သံတွင်ဆွေးနွေးပွဲရိုက်ကူးခဲ့သူ) စသူတို့ သူတို့ မည်သူ့ကိုမှ အထဲဝင် ခွင့်မပြု။

“မာလာလာ မသေနိုင်ပါဘူး။ သူ့မှာ လုပ်စရာတွေအများကြီး ကျန် သေးတယ်”ဟု ဟူတီက အပြင်မှလူများကို ပြော၏။

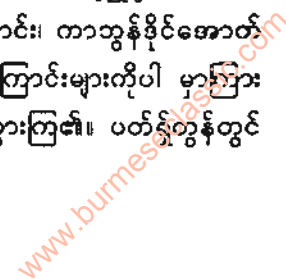
ညနေ ၇ နာရီခန့်တွင် ရာစိတ်ပန်ဒီမှ ဗြိတိသျှဆရာဝန်နှစ်ဦး ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ရောက်လာကြ၏။ သူတို့က ဒေါက်တာဂျာဗစ်ကေဟာနီနှင့် ဒေါက်တာဖီအိုနာရေးနီးလ်။ သူတို့က ဘာမင်ဂန်ဆေးရုံကြီးမှဖြစ်၏။ သူတို့က ပါကစ္စတန်တွင် ရောက်နေခြင်းမှာ နိုင်ငံတော်၏ ပထမဆုံးအသည်းအစားထိုးအစီစဉ် ပြုလုပ်ရန် တပ်မတော်ကို လာရောက်အကြံပေးရန်ဖြစ်၏။ ပါကစ္စတန်ရှိ ကလေး ၇ ယောက်တွင် တစ်ယောက်ထဲ အသည်းရောဂါဖြစ်နေ၏။ ညစ်ပတ်သော အပ်များမှအဖြစ်များသည်။ အများစုမှာ အသည်းရောဂါကြောင့် သေကြေကြရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ယာနီက ဤအချက်ကို ပြုပြင်ချင်သည်။ အရပ်ဖက်က မလုပ်နိုင်တာကို တပ်က ဝင်လုပ်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာဝန်ကြီးများက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ သွားတွေ့ပြီး အစီရင်ခံစာစဉ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရုံးခန်းရှိ ရုပ်မြင်

သံကြားစက် နှစ်လုံးကို ဖွင့်ထား၏။ တစ်စက်က အူရဒူဘာသာနှင့်၊ တစ်စက်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်။

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဗြိတိသျှဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဂျာဗစ်ကို အင်္ဂလန်မပြန်မီ ကျွန်မကို ကြည့်သွားပေးပါရန် တောင်းဝန်၏။ ဒေါက်တာ ဂျာဗစ်က ဘုရင်မ အဲလစ်ဇဘက်ဆေးရုံမှ အရေးပေါ်ကိစ္စကုသရေးဌာန အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူက ဒေါက်တာဖီအိုနာကိုပါ ခေါ်သွားချင်သည်ဟု ဆို၏။ ဒေါက်တာဖီအိုနာက ဘာမင်ဂန်ကလေးဆေးရုံကြီးမှ ကလေး အထူးကုပါရဂူဖြစ်၏။ ကျွန်မတစ်ဦးကလေးများပညာရေးကို ကြိုးပမ်းနေသူဟု ဒေါက်တာဖီအိုနာက သိ၍ သူလည်း လိုက်ချင်သည်ဟု ဆို၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျူနီတ်နှင့် ဆေးရုံမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးကမူ ဗြိတိသျှဆရာ ဝန်များလာသည်ကို သိပ်မကြိုက်ကြ။ ဒေါက်တာဂျာဗစ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလွတ် လိုက်တာဆိုမှ သူတို့လည်း စိတ်ပြေသွားသည်။ ဗြိတိသျှဆရာဝန်များကလည်း သူတို့တွေ့မြင်ရသမျှတွေကို ဘဝင်မကျေးလက်ဆေးဖို့ ရေဘုံပိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်တော့ ရေက မလာ၊ သွေးပေါင်ဘယ်တုန်းကချိန်ပြီးပြီလဲမေးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နာရီကတဲ့။ သွေးပေါင်ကို အမြဲမပြတ်ချိန်နေဖို့လိုသည်ဟု သူတို့က ညွှန်ကြား၏။ ကျွန်မ၏ ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်ကလည်း သိပ်နည်းနေသည်ဟု ပြော၏။

ဦးနှောက်အာရုံကြောခွဲစိတ်ပြီးလျှင် အသက်ရှူမှုနှင့် အောက်စီဂျင် လဲလှယ်မှုကို စောင့်ကြည့်နေဖို့လိုကြောင်း၊ ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်ကို မကျအောင် ထိန်းထားရမည်ဖြစ်ကြောင်းများကိုပါ မှာကြားသွား၏။ ထိုနောက် ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ပြန်သွားကြ၏။ ပတ်ရှ်တွန်တွင် မှောင်လာလျှင် အန္တရာယ်များ၏။

ဧည့်သည်များထဲတွင် ဝင်ခွင့်မရခဲ့သူမှာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး
ရေမန် မာလစ်ဖြစ်၏။ သူက ကျွန်မအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ယူလာ
၏။ အဖေကတော့ ဒါကို သဘောမကျ။ ညဘက်တွင် အဖေကို ကျွန်မ
နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပေးလိုက်၏။

“ဒါက နိုင်ငံခြားသွားဖို့လား၊ ကောင်းကင်ခရီးသွားဖို့ လက်မှတ်
လားတော့ မသိပါဘူးကွာ” ဟု ပြော၏။ ထိုနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သား
ဖက်ငိုကြ၏။ ကျွန်မသတင်းက တစ်ကမ္ဘာလုံး ယုံနဲ့သွားရာ နိုင်ငံတကာမှ
ဆေးလာတုကြရန် ဖိတ်ခေါ်နေကြသည်ကို သူတို့ မသိကြ။

ကျွန်မအခြေအနေက စိတ်မချရသေးသဖြင့် အဖေက တော်ရုံ
တန်ရုံ ဖုန်းမကိုင်၊ သူကိုင်သည့်ဖုန်းများထဲမှ တစ်ခုမှာ ‘အာဖန်
ကာရင်’၏ မိဘများထံမှ ဖုန်းဖြစ်၏။ ‘အာဖန်’က ကွန်ပျူတာ ပါရမီရှင်
ဖြစ်ကာ သူနှင့်ကျွန်မ အစည်း အဝေးများတွင် စကားပြောဖူး၏။ သူ၏
ပညာပါရမီကြောင့် သူသည် အသက် ၉ နှစ်အရွယ်တွင် ကမ္ဘာ့အငယ်ဆုံး
ပိုက်ကရိုဆော့ဖ်ပညာရှင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရသူဖြစ်၏။ သူသည်
ဆီလီကွန်တောင်ကြားသို့ ဘီလ်ဂိတ်ကပင် ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသူဖြစ်
သည်။ သို့သော် သူမမှာ ပြီးခဲ့သည့်ဇန်နဝါရီလက ဝက်ရှူးပြန်ရောဂါ
ဖြစ်ပြီး တတ်ချလာကာ နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားရှာ၏။ သူက
၁၆ နှစ်သာရှိသေးရာ ကျွန်မထက် တစ်နှစ်သာကြီး၏။ သူ့အဖေက
ဖုန်းဆက်တော့ ကျွန်မအဖေက ငို၏။

“သမီးတွေမရှိဘဲ ဘယ်သူ အသက်ရှင်နိုင်မလဲ ကျွန်တော့်ကို
ပြောစမ်းပါဗျာ” ဟု ရှိုက်ကြီးတင် ပြောရှာ၏။

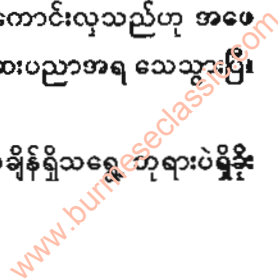

အခန်း(၂)

မသိကမ္ဘာသို့ တစ်ခေါက်

ကျွန်မ အင်္ဂါနေ့ နေ့လည်ထမင်းစားချိန်တွင် အပစ်ခံခဲ့ရသည်။
ကြာသပတေးနေ့ ရောက်သောအခါ အဖေက ကျွန်မသေမှာ သေချာ
သွားပြီဟု စိတ်နှလုံးစိုးစိုးချလိုက်ကာ ကျွန်မဦးလေး ဖေ့စ်မိုဟာမက်ကို
ရွာတွင် အသုဘအတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားရန် ပြောလိုက်၏။
ကျွန်မက မေ့မော့နေ၏။ ကျွန်မ၏ ရှင်သန်မှုလက္ခဏာတွေက တဖြည်း
ဖြည်း ယိုယွင်းလာ၏။ ကျွန်မမျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်က ယောင်ကိုင်
လာသည်။ ကျွန်မ၏ ကျောက်ကပ်နှင့် အဆုတ်များလည်း အလုပ်
သိပ်မလုပ်နိုင်တော့။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ပိုက်လုံး တွေ သွယ်တန်း
ထားသည်မှာ ကြည့်ရသည်ပင် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်ဟု အဖေ
ကပြော၏။ သူမြင်ရသမျှတော့ ကျွန်မသည် ဆေးပညာအရ သေသွားပြီ။
သူ အကြီးအကျယ် ယူကျုံးမရဖြစ်နေ၏။

အဖေကတော့ မအိပ်သလောက်။ အချိန်ရှိသရွေ့ ဘုရားပဲခိုးခိုး

နေ၏။ သူက အဖေ့ကို ကျွန်မ အသက်ရှင်လိမ့်မည်ဟု ပြော၏။ အဖေက တော့မယ့်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျွန်နိုတ်က ကျွန်မကို စစ်ဆေးဖို့လာတော့ အဖေက မေးပြန်၏။

“သမီး အသက်ရှင်နိုင်မလားဟင်”

“ခင်ဗျား ထာဝရဘုရားရှင် ယုံသလား”

“ယုံပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျွန်နိုတ်က ဘုရားရှင်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်ပုံရ၏။ ဘုရားကိုသာဆုတောင်း။ သူက ခင်ဗျားလိုအင်ကို ဖြည့်ပေးမယ်ဟု ပြော၏။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညတွင် စစ်ဆေးရုံမှ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး နှစ်ယောက် အစွလာမာတတ်မှ ကားဖြင့်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ယာနီက လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဗြိတိသျှဆရာဝန်ကြီး နှစ်ဦးက ကျွန်မကို ပတ်ရှ်ဝါတွင်ထားလျှင် ဦးနှောက်ပျက်စီးနိုင်သည် သို့မဟုတ် သေနိုင်သည်ဟု သူ့ကို ပြောသွားကြသည်ဆို၏။ ပတ်ရှ်ဝါဆေးရုံ၏ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်နိုင်မှု အဆင့်အတန်းနှင့် ကူးစက်ရောဂါတို့ကြောင့်ဖြစ်၏။ သူတို့က ကျွန်မကို ဆေးရုံပြောင်း စေချင်သည်။ သို့သော် အခိုက်အတန့်ကာလအတွင်းတွင် ထိပ်တန်းဆရာဝန် ကြီးကြပ်မတ်ကုသပေးရန်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့လာတာ သိပ်နောက်ကျသွား ပုံရ၏။

ဆေးရုံဝန်ထမ်းများက ဒေါက်တာဖီအိုနာ ပြောခဲ့တာတွေ တစ်ခုမှ မလိုက်နာ။ ကျွန်မအခြေအနေကလည်း ပိုယိုယွင်းလာ၏။ ရောဂါကူးစက်မှု ခံနေရပြီ။ ကြာသပတေးနေ့ နံနက်တွင် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးချုပ်အက်စ်မန်က

ဒေါက်တာဖီအိုနာထံ ဖုန်းဆက်၏။

“မာလာလာ အခု သိပ်ကိုဖျားနေတယ်”

ကျွန်မသွေးက သိပ်မခဲသေး။ ကျွန်မ သွေးပေါင်ချိန်ကတော့ အလွန်ကျနေပြီ။ သွေးထဲမှ အက်စစ်ဓာတ်က မြင့်တက်နေသည်။ ဆီးမသွားနိုင်တော့။ ထိုကြောင့် ကျောက်ကပ်အလုပ်မလုပ်နိုင်။ အခြေအနေက အတော်ဆိုးနေပြီ။ ဒေါက်တာဖီအိုနာက ဘာမင်ဂန်ပြန်ရန် လေဆိပ်ကိုပင် သွားတော့မည်။ သူ့အိတ်တွေက လေဆိပ်မှာပင် ရောက်နှင့်နေကြပြီ။ သို့သော် သတင်းကြားသည်နှင့် ဘာမင်ဂန်မှ သူ၏ သူနာပြုနှစ်ယောက်ကို သူနှင့်အတူနေရစ်ရန် ပြောလိုက်၏။

ကြာသပတေးနေ့ နေ့လည်စာစားချိန်တွင် သူ ပတ်ရှ်ဝါသို့ ထပ် ရောက်လာ၏။ ရာဝါလ်ပင်ဒီနို စစ်ဆေးရုံသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ခေါ်သွားရမည်ဟု သူက အဖေ့ကိုပြော၏။ ဟိုမှာက ယခုဆေးရုံထက် ပို၍ ပစ္စည်းကိရိယာစုံ၏။ အဖေကမူ မေးဖြစ်အောင်မေး၏။ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးလား။

“မျှော်လင့်ချက်သာမရှိရင် ကျွန်မလည်း ဒီကို လာတောင် မလာဘူး” ဟု သူက ပြန်ဖြေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အဖေက မျက်ရည်မဆည်နိုင်တော့ဟု ပြန်ပြောပြ၏။

ထိုနေ့က သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး ကျွန်မမျက်လုံးထဲ မျက်စဉ်းလာခပ်၏။

“ကြည့်လေ။ ဒေါက်တာ ဖီအိုနာပြောတာ မှန်တယ်။ အခွင့်အလမ်း သာမရှိရင် သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ မျက်စဉ်းခပ်မှာလဲ” ဟု အမေက ပြော၏။ ကျွန်မနှင့်အတူ အပစ်ခံရသော ရှာဖီယားကိုလည်း ဆေးရုံရွှေ့၏။ ဖီအိုနာက သူ့ကိုပါကြည့်ပေးသည်။ ရှာဖီယား အခြေအနေကောင်းတယ်။ မာလာလာကိုပဲ စောင့်ရှောက်ဟု ပြော၏။

ကျွန်မတို့ကို ရဟတ်ယာဉ်ကွင်းသို့ လူနာတင်ကားနှင့် ပို့၏။ လုံခြုံရေးတွေ တင်းကြပ်လို့။ ရှေ့မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ယာဉ်တန်းနှင့် အပြာရောင်မီးတွေထွန်းလို့။ ရဟတ်ယာဉ်ခရီးက တစ်နာရီနှင့် ၁၅ မိနစ်ကြာ၏။ ဒေါက်တာ ဖီအိုနာက တစ်စက်ကလေးမှ အနားမနေ။ ကိရိယာအစုံအလင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု တပ်နေသည်။ သူက သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေခြင်းသာဖြစ်၏။ အင်္ဂလန်တွင် သူက သေခါနီးအသည်းအသန် တလေးများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကုသသည့်အလုပ်ကို တစ်ချိန်လုံးလုပ် ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ယခုအခြေအနေမျိုးတော့ သူ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးခဲ့။ ပတ်ရှ်ဝါသည် အနောက်နိုင်ငံသားများအတွက် အန္တရာယ်များ လှ၏။ ယခုကိစ္စက သာမန်ကိစ္စမဟုတ်။

“ဒီကလေးမလေးသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် လူဖြူမတို့ အပြစ်ပုံချကြမှာပဲ။ မာလာလာသေသွားရင် ကျွန်မလည်း ပါကစ္စတန် မာသာထရေဆာလို အသတ်ခံရမှာပဲ” ဟု သူက ပြော၏။

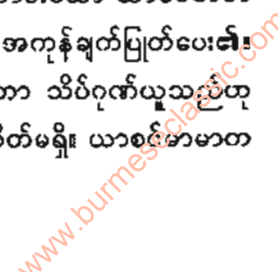
ရာဝါလ်ပင်ဒီရောက်တော့ စစ်တပ်အစောင့်အရှောက်ဖြင့် တပ်မတော် နှလုံးရောဂါတက္ကသိုလ်သို့ ပို့၏။ အဖေက အံ့ဩနေ၏။ ဒီ ဆေးရုံနဲ့ ခေါင်းကဒဏ်ရာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သို့သော် ဒေါက်တာဖီအိုနာ က ပြောသည်။ ဤဆေးရုံက အရေးပေါ်လူနာများ ကုသရန်အကောင်း ဆုံး။ ပစ္စည်းကိရိယာ အစုံဆုံး။ ဗြိတိသျှတို့ လေ့ကျင့်ပေးထားသော ပါရဂူအများဆုံးရှိသည့်နေရာ။ သူ၏ ဘာမင်ဂန်မှ သူနာပြုများလည်း အသင့်စောင့်နေကြ၏။ သူတို့က သုံးနာရီ လုံးလုံး ကျွန်မကို ပြုစုကြ၏။ တွန့်မက သွေးသွင်းမှ ပိုဒုက္ခတွေ့လာပုံရ၏။ နောက်ဆုံးကျမှ သူတို့က ကျွန်မ တည်ငြိမ်သွားပြီဟု ဆို၏။

ဆေးရုံကား အစောင့်အကြပ် တင်းကြပ်လှ၏။ ဆေးရုံကို တပ်ခွဲတစ်ခွဲမျှ စောင့်ကြပ်ထားပုံရ၏။ အမိုးထိပ်များတွင် လက်ဖြောင့်

တပ်သားများပင် ရှိ၏။ မည်သူမျှ အထဲမဝင်ရ။ ဆရာဝန်အားလုံး ယူနီဖောင်းဝတ်ရသည်။ လူနာများကို အရင်းနှီးဆုံးဆွေမျိုးသာ လာကြည့်ခွင့်ပြု၏။ အားလုံးကို သေသေချာချာစစ်ဆေးပြီးမှ ဝင်ခွင့် ပြု၏။ ကျွန်မမိဘများကို တပ်မတော်မှဗိုလ်မှူးတစ် ယောက်က တာဝန် ယူရပြီး မိဘတွေသွားလေရာရာ သူလိုက်၏။

အဖေက ကြောက်ရွံ့ပင်လာ၏။ ဦးလေးက ဆိုလျှင် “သတိ ထား။ ဂရုစိုက်နော်။ လူတချို့က လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး တွေဖြစ် မယ်” ဟု အသိပေး၏။ ကျွန်မမိသားစုကို ရိပ်သာတွင် အခန်းသုံး ခန်းပေး၏။ ကျွန်မတို့၏ မိဘိုင်းဖုန်းများကို လုံခြုံရေးအရ လိုင်းပိတ် ထား၏။ ကျွန်မမိဘတွေ ဆေးရုံအပြင်ဘက် လမ်းလေးဘာလေး ထွက်လျှောက်လျှင်ပင် အစောင့်က ထက်ကြပ်မခွာ ပါနေ၏။ မည်သည့် ဧည့်သည်မှမဝင်ရ။ ဝန်ကြီးချုပ်လာကြည့်တာကိုပင် အထဲကို ဝင်ခွင့် မပြု။ လုံခြုံရေးက အံ့ဩစရာကောင်းလှ၏။ သို့သော် လွန်ခဲ့ သောသုံးနှစ် က တာလီဘန်များသည် လုံခြုံရေးတင်းကြပ်သည်ဆိုသည့် မေရန်း ရေတပ်စခန်းကိုလည်းကောင်း၊ ကမ်ရာလေတပ်စခန်းကိုလည်းကောင်း၊ စစ်ဌာန ချုပ်ကိုလည်းကောင်း ဝင်တိုက်သွားခဲ့၏။

အဖေကတော့ မိသားစုအတွက်ပါ သောကရောက်နေ၏။ ခုရှားလ်ကို မင်ဂိုရာတွင် ရှိနေရာမှ ရာဝါလ်ပင်ဒီသို့ ခေါ်ထား၏။ မိဘများ တည်းခိုရာ ရိပ်သာအဆောင်တွင် ကွန်ပျူတာတွေ၊ အင်တာ နက်တွေ မရှိ။ သို့သော် ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ယာစင်မာမာ ဆိုသူ ထမင်းချက်ကြီးက မိဘများ စားချင်ရာ အကုန်ချက်ပြုတ်ပေး၏။ သူက ကျွန်မမိဘများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတာ သိပ်ဂုဏ်ယူသည်ဟု ပြော၏။ ကျွန်မတို့မိသားစုက ဘာမှစားချင် စိတ်မရှိ။ ယာစင်မာမာက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားချင်စဖွယ်ချက်ကျွေး၏။

တစ်နေ့တွင် စားသောက်နေတုန်း ခူရွားလ်က လေးယောက် စာထမင်း ဝိုင်းက မပြည့်စုံ၊ ခြောက်ကပ်ကပ်ရှိလှသည်ဟု ပြော၏။ သူတို့က ထမင်းစားဝိုင်းတွင် ကျွန်မတစ်ယောက်လိုနေသည်ကို မပြည့်စုံဟု ခံစားနေကြ၏။

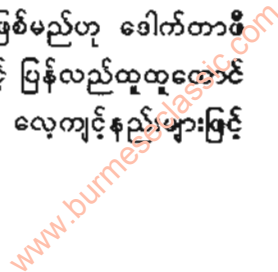
ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ် ဘန်ကီမွန်းရော၊ အမေရိကန်သမ္မတ အိုဘားမားရော ကျွန်မကို ပစ်ခတ်မှုကို ရှုတ်ချကြ၏။ ပါကစ္စတန် မီဒီယာအချို့ကမူ သိပ်အကောင်းမရေးကြ။ အချို့က ဆိုလျှင် ကျွန်မ တကယ် သေနတ်နှင့်အပစ်ခံရသည်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယပုံစံမျိုး ရေးကြ၏။ သတင်းစာတစ်စောင်ကမူ ကျွန်မက မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်ထားတာကို ကန့်ကွက်၍ သေနတ်နှင့်အပစ်ခံရသည်ဟု ရေး၏။ အစ္စလာမ်မီပီတီမှ ဒေါက်တာရာဟီးလာကာဇီဆိုသော လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကမူ ကျွန်မကို အမေရိကန်လက်ကိုင်တုတ်ဟု ခေါ်ဝေါ်၏။ သံအမတ် ရစ်ချက်မိုက် ဘရွတ်စ်ဘေးတွင်ထိုင်နေသော ကျွန်မဓာတ်ပုံကို ဖော်ပြကာ “အမေရိကန်စစ်ရေးအာဏာပိုင်နှင့် ပလူးပလဲလုပ်နေပုံ”ဟုပင် ပြောခဲ့သေး၏။

ဒေါက်တာဖီအိုနာက ခွဲစိတ်ခန်းမှအထွက် အမေ့ကို လက်မထောင် ပြ၏။ ထိုနောက် ကျွန်မအဖေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြကာ အမေ့ကို ဘာသာပြန်ပြောဖို့ တိုက်တွန်း၏။ အဖေက အံ့ဩနေသည်။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် ဆရာဝန်အတော်များများက စာမတတ်သောသူတို့ မည်သူမျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းမပြချင်ကြ။ နိုင်ငံများစွာက ကျွန်မကို ဆေးကုသမှုလုပ်ရန် ကမ်းလှမ်းထားကြောင်း၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ထိပ်တန်းဆေးရုံကြီးတစ်ခုဖြစ်သော ဂျွန်ဟော့ကင်းတက္ကသိုလ်ကပင် လျှင် အခမဲ့ဆေးကုပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း သူက ပြော၏။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ထံမှလည်း အကူအညီတွေပေးမည်ဟု ဆို၏။ ထိုအထဲတွင် ပါကစ္စတန်တို့

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ခဲ့ဖူးသူ အထက်လွှတ်တော် အမတ်၊ သူဌေးကြီး ဂျွန်ကယ်ရီတို့၊ အရိုဇီးနားပြည်နယ်တွင် ဈေးဝယ်စဉ် ခေါင်းကို သေနတ်အပစ်ခံရသူ လွှတ်တော်အမတ် ဝယ်ဘရီယယ်ဂစ်ဖ်ဖို့ဒ်တို့လည်း ပါဝင်ကြ၏။ ဣမနီ၊ စင်ကာပူ၊ ယူအေအီးနှင့် ဗြိတိန်မှလည်း အတူအညီပေးရန် ကမ်းလှမ်းချက်များ ရှိနေ၏။

အဖေနှင့်အမေကို ဘာလုပ်သင့်သည်ကို မည်သူမျှ အကြံမပေးကြ။ ဆုံးဖြတ်ချက်အားလုံးကို တပ်မတော်မှပင် လုပ်နေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကယာနီ က ဒေါက်တာဂျာဗစ်ကို ကျွန်မအား နိုင်ငံခြားပို့သင့် မပို့သင့်မေး၏။ စစ်ဦးစီးချုပ်က ကျွန်မကိုစွဲတွင် အချိန်အတော်ပေးပြီး ဂရုစိုက်ဆောင်ရွက်၏။ သူတို့ နှစ်ဦး အချိန် ၆ နာရီမျှကြာအောင် ဆွေးနွေးကြသည်ဟု ဒေါက်တာဂျာဗစ်က ပြော၏။ ကျွန်မ အသက်မရှင်လျှင် နိုင်ငံရေးပြဿနာများစွာ ကြုံရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ ပိုသိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် နီးစပ်သူများက သူသည် အကြင်နာတရား အလွန်ရှိသူဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ သူ့ဖခင်က သာမန်စစ်သားဖြစ်ပြီး ငယ်ငယ်နှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူက မောင်နှမရှစ် ယောက်တွင် အကြီးဆုံး။ မိသားစု တစ်ခုလုံးတာဝန်က သူထံတွင် ပိုကျလာ၏။ သူ စစ်ဦးစီးချုပ်ဖြစ်လာသောအခါ ပထမဆုံးလုပ်သည့် အလုပ်မှာ သာမန်စစ်သည်များအတွက် အိမ်ရာ၊ အစားအသောက်ရာရှင်နှင့် ပညာရေးတို့ကို ထိုးမြှင့်ရေးပင်ဖြစ်၏။ အရာရှိတွေကို သိပ်ဦး စားမပေး။

ကျွန်မ ကောင်းလာလျှင်သော်မှ စကားပြောထစ်အ ခက်ခဲမည်။ လက်နက်ကိုင်လက်နှင့် ခြေမစွမ်းမသန်ဖြစ်မည်ဟု ဒေါက်တာဖီအိုနာက ပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအနေဖြင့် ပြန်လည်ထူထောင်ထောင်ဖြစ်စေရန် ပါကစ္စတန်တွင် မရှိသော လေ့ကျင့်နည်းများဖြင့် လေ့ကျင့်ရမည်ဆိုသည်။

“သူ့ကို အကောင်းဆုံးပြန်ဖြစ်စေချင်လျှင်တော့ ပင်လယ်ရပ်
ခြားသာ ခေါ်သွားပါ”ဟု သူက အကြံပေး၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကယာနီက အမေရိကန်တွေ ပါဝင်ပတ်သက်မှု
မရှိစေရန် အကြောက်အကန်ပြော၏။ ယခု နှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေးက
ဆိုးနေ၏။ ရေမွန်ဒေးဗီးစ် လုပ်ရပ်၊ ဘင်လာဒင်စစ်ဆင်ရေး၊ အမေရိက
န်ရဟတ်ယာဉ်က နယ်စပ်တွင် ပါကစ္စတန်စစ်သားများကို သတ်ဖြတ်မှု
စသည့်ပြဿနာတွေက အစီအရီ။ ဒေါက်တာဂျားဗစ်က လန်ဒန်မှ
ဂရိတ်အော်မွန်လမ်းကို အကြံပေး၏။ အီဒင် ဘတ်က အထူးတု
ဆေးရုံများ၊ ဂလပ်စကိုမှ အထူးတုဆေးရုံများ။

“ခင်ဗျားဆေးရုံကျတော့ကော”ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကယာနီက
မေး၏။

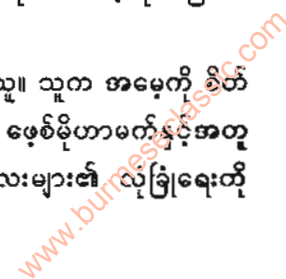
ဤမေးခွန်း မကြာခင်ရောက်လာမည်ကို ဒေါက်တာဂျားဗစ်
သိသည်။ ဘာမင်ဂန်ရှိ အဲလစ်ဇဘတ်ဘုရင်မဆေးရုံသည် အာဖဂန်နစ္စ
တန်နှင့် အီရတ်၌ ဒဏ်ရာရလာကြသော ဗြိတိသျှစစ်သားများကို
တုသရာတွင် နာမည်ကျော်၏။ ဆေးရုံက မြို့ပြင်တွင်ရှိ၍ လွတ်လပ်၏။
သူက ဆေးရုံအုပ်ကြီး ကီဗင်ဘိုင်ဂါဂါ ကို ဖုန်းဆက်၏။ သူကလည်း
အလျင်အမြန်ပင် သဘောတူပါသည်ဟု ဆို၏။ လုပ်စရာရှိတာ အမြန်
လုပ်ဖို့လိုသည်။ ကျွန်မအခြေအနေက တည်ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း
နောက်ထပ် ၄၈ နာရီအတွင်း လှုပ်ရှားဖို့လို၏။ အများဆုံး ၇၂ နာရီ
ထက် နောက်မကျစေရ။

ယခုပြဿနာက စလာပြီ။ ကျွန်မကို ဘယ်လိုပြောင်းရွှေ့မလဲ။
စရိတ်စက ဘယ်သူကျခံမလဲ။ ဒေါက်တာဂျားဗစ်ကမူ ဗြိတိသျှလေတစ်
ထံ အကူအညီ တောင်းရန်၊ သူတို့က အာဖဂန်နစ္စတန်မှ ဒဏ်ရာရစစ်
သည်များကို သယ်ဆောင် ပေးနိုင်သည်တဲ့။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး

ကယာနီက ငြင်းပယ်၏။ သူက ဒေါက်တာဂျားဗစ်ကို ညဘက် သူ့အိမ်
လာတွေ့ရန်ပြော၏။ သူက ဆေးလိပ်တွေ ဆက်တိုက်သောက်ရင်း
နိုင်ငံခြားတပ်မတော်နှင့် မပတ်သက်စေလိုကြောင်း ပြော၏။ ကျွန်မ
သေနတ်အပစ်ခံရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အပြင်မှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး
တွေဖြစ်နေ၏။ လူတွေက ကျွန်မကို စီအိုင်အေသူလျှို့ဟု ထင်နေကြ
သည်။ ဤအချက်ကို ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်က ထပ်လောင်းပြီး
မရှုပ်စေချင်။ ထိုကြောင့် ဒေါက်တာဂျားဗစ်သည်လည်း ခက်ခဲသော
အခြေအနေ ရောက်နေ၏။ ဗြိတိသျှအစိုးရက ကူညီလို၏။ သို့သော်
ပါကစ္စတန်အစိုးရ၏ တရားဝင်ကမ်း လှမ်းမှုကို ရယူလို၏။ သို့သော်
ကျွန်မတို့အစိုးရကလည်း သူ အရှက်ကွဲမှာစိုး၍ တုံ့ဆိုင်းနေ၏။
ကံကောင်းချင်တော့ ထိုအချိန်တွင် ယူအေအီးမှ အုပ်ချုပ်သူ မိသားစုက
ကြားဝင်လာ၏။ သူတို့က သူတို့၏ ပုဂ္ဂလိလေယာဉ်ကို ပေးမည်။
ထိုလေယာဉ်ထဲတွင် ဆေးရုံပါပါ၏။ သို့ဖြင့် အောက်တိုဘာ ၁၅ ရက်
တနင်္လာနေ့ နံနက်စောစောတွင် ကျွန်မ ပါကစ္စတန်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။
ကျွန်မဘဝ၏ ပထမဆုံးနိုင်ငံခြားခရီး။

ကျွန်မမိဘများကတော့ ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်သွားသွား သူတို့
လိုက်ကြ မည်သာဖြစ်၏။ ကျွန်မအမေနှင့် မောင်လေးများကတော့
နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မရှိ။ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေတွင် ကျွန်မအဖေကို ဗိုလ်မှူး
ကြီးက ယူကေနိုင်ငံကို နက်ဖြန်သွားရမည်။ အဖေတစ်ယောက်ပဲ လိုက်
နိုင်သည်ဟု ပြော၏။ အဖေသွားမည်ဆိုသည်ကိုပါ အမေကိုမပြောဘဲ
လျှို့ဝှက်ထားပါ။ လုံခြုံရေးအတွက်ဟု မှာ၏။

အဖေက အရာရာကို အမေကိုပြောသူ။ သူက အမေကို စိတ်
မကောင်းစွာနှင့် ပြော၏။ အမေက ဦးလေး ဖေစ်မိုဟာမက်နှင့်အတူ
ထိုင်နေ၏။ ဦးလေးက အမေနှင့် မောင်လေးများ၏ လုံခြုံရေးကို

စိတ်ပူနေ၏။

“သူနဲ့ သူ့သားနှစ်ယောက် မင်ဂိုရာမှာ ကျန်ခဲ့ရင် သူတို့ ဘာမဆိုဖြစ် သွားနိုင်တယ်”

အဖေက ဗိုလ်မှူးကြီးကို ထပ်ဆက်၏။

“မိသားစုကို ပြောပြတော့ သူတို့လည်း သိပ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို မထားရစ်ခဲ့နိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော့်သမီးက ခု ဘေးကင်းတဲ့နေရာ ရောက်သွားပြီ။ ဘေးကင်းတဲ့နိုင်ငံ သွားရတော့မယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ သားတွေကို ဘယ်ပစ်ထားရက်ပါ့မလဲ။ သူတို့လည်း အသက်အန္တရာယ် ရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော့်သားတွေကလည်း သမီးလိုပဲ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးတဲ့သူတွေပါ”

ဒေါက်တာဂျာဗစ်က အဖေ့ကို သေသေချာချာမေးသည်။

“ခင်ဗျား လိုက်မလာနိုင်တာ ဒီအကြောင်းပြချက်တစ်ခုတည်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးက ပြောတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ထိုထားမပစ်ခဲ့ပါနဲ့တဲ့”

ဆရာဝန်က အဖေ့ပခုံးပေါ် လက်တင်ကာ ဒါဆိုရင် သူ့ကိုသာ စိတ်ချလက်ချအပ်လိုက်ပါတော့ဟု ပြောလိုက်၏။

ဒေါက်တာဖီအိုနာကို ယူကေတွင် ကျွန်မအား အပ်နှံလိုက်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်၏။ အဖေက မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ဒေါက်တာဖီအိုနာထံ ကျွန်မနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ပေးလိုက်၏။

“ဖီအိုနာ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ယုံပါတယ်။ သမီးကို ဂရုစိုက်ပါနော်”

ထိုနောက် အဖေနှင့် အဖေက ကျွန်မခုတင်နားလာကာ

နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ည ၁၁ နာရီ။ ကျွန်မ စကားမပြောနိုင်။ ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ပိတ်ထား၏။ ကျွန်မ အသက်ရှူတာလေးတစ်ခုသာ အသက်ရှင်နေကြောင်း ပြနိုင်၏။ အဖေက ငိုသည်။ အဖေက သူ့ကို နှစ်သိမ့်၏။ ကျွန်မ အယောင်တွေကျသွားပြီ။ သွေးပေါင်ချိန်လည်း တိုးလာ၏။ ဒေါက်တာဖီအိုနာနှင့် ဒေါက်တာဂျာဗစ်တို့က ကျွန်မကို အကောင်းဆုံး ဂရုစိုက်ကြမည်ဟု မိသားစုက ယုံထားကြ၏။

ညသန်းခေါင်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးက လာတံခါးခေါက်၏။

“ကျုပ်မိသားစုကို မထားရက်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာနှိုးတာလဲ”ဟု အဖေက မေး၏။

“ခင်ဗျား လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားက သူ့မိဘလေး၊ ခင်ဗျား မလိုက်ရင် ယူကေမှာ ခင်ဗျားသမီးကို ဆေးရုံက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြီးတာ ပြီးပြီဗျ။ ကျုပ် စိတ်ကူးမပြောင်းတော့ဘူး။ စာရွက်စာတမ်းစုံရင် ကျုပ်တို့အားလုံး နောက်မှလိုက်လာကြမယ်”

“ဆေးရုံသာသွားဗျ။ ဟိုမှာ စာရွက်စာတမ်းတွေ လက်မှတ်ထိုးစရာ တွေရှိသေးတယ်”

အဖေက သံသယဝင်လာ၏။ ယခု သန်းခေါင်ပင်ကျော်နေပြီ။ သူ ကြောက်လာ၏။ အရာရှိတွေနောက် သူတစ်ယောက်တည်း မလိုက်ရဲ။ ကျွန်မ အဖေကိုပါ လိုက်ခဲ့ရန် သူခေါ်၏။ ဆေးရုံရောက်တော့ စာရွက်စာတမ်းတွေမှာ လက်မှတ်ထိုးရပြန်သည်။ ထိုနောက်မှ တည်းခိုဆောင်ကို ပြန်လာရပြန်၏။

ကျွန်မကို ၁၅ ရက် အောက်တိုဘာလ နံနက် ၅ နာရီ တုန့်လာနေ တွင် စစ်တပ်အစောင့်အကြပ်ဖြင့် ခေါ်သွား၏။ အဆောက်အအုံ အမိုးများပေါ်မှ လက်ဖြောင့်တပ်သားများ စောင့်နေကြ၏။ ယူအေအီး

လေယာဉ်ပျံက စောင့်နေသည်။ ပထမတန်းစားထိုင်ခုံ ၁၆ ခုံပါသည့် အပြင် ဆေးရုံအသေးစားလေးပါ လေယာဉ်ပေါ်တွင်ပါ၏။ ဂျာမန် ဆရာဝန်တစ်ဦးခေါင်းဆောင်သော သူနာပြုတွေလည်း ရှိ၏။ လေယာဉ်က အဘူဒါဘီတွင် ခေတ္တရပ်ပြီး ဆီဖြည့်၏။ ထိုနောက် ဘာမင်ဂန်သို့ ဆက်သွားသည်။ ညနေပိုင်းကျမှ လေယာဉ်ဆင်း၏။

တည်းခိုဆောင်တွင် ကျွန်မမိဘများ စောင့်နေကြ၏။ သူတို့၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေ၊ ဗီဇာတွေ လုပ်ပြီးလျှင် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း လိုက်လာ ကြမည်။ သို့သော် ယခုတော့ သူတို့ ဘာမှမကြားရ။ သူတို့မှာ ဖုန်းမရှိ။ ကွန်ယူ့ တာအဆက်အသွယ်မရှိ။ ကျွန်မအခြေအနေကို သူတို့ မသိကြရ။ သူတို့က အဆုံးမရှိသောအရာတစ်ခုကိုသာ စောင့်နေကြရ၏။

အပိုင်း(၅)
ဒုတိယဘဝ

ငါက မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်
ငါ့နိုင်ငံကို ငါ ချစ်တယ်
အဲဒါအတွက် အရာရာကို
ငါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်။

အခန်း(၂၃)

ခေါင်းမှာ သေနတ်အပစ်ခံရသောမိန်းကလေး - ဘာမင်ဂန်

ကျွန်မ အောက်တိုဘာ ၁၆ ရက်နေ့တွင် အိပ်ရာမှနိုးသည်။
သေနတ် အပစ်ခံရပြီး တစ်ပတ်အကြာ။ ကျွန်မ အိမ်မှနေ၍ ယခု မိုင်
ထောင်ပေါင်းများ စွာဝေးသောနေရာ ရောက်နေပြီ။ လည်ပင်းတွင်
အသက်ရှူပြွန်တစ်ခု တပ်ထား၏။ စကားကတော့ မပြောနိုင်။

သတိရလျှင်ရချင်း ပထမဆုံး ကျွန်မတွေးမိသည်မှာ “ထာဝရ
ဘုရား ရှင်ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မမသေ”ဆိုတာပင်။ သို့သော် ကျွန်မ
ဘယ်နေရာ ရောက်နေသလဲ မသိ။ ကျွန်မ မွေးရပ်ဌာနေမဟုတ်တာ
တော့ သိ၏။ သူနာပြု တွေ၊ ဆရာဝန်တွေက အင်္ဂလိပ်လိုပြောနေကြ၏။
နိုင်ငံပေါင်းစုံကတော့ ဖြစ်ဟန် တူ၏။ ကျွန်မ သူတို့ကို စကားပြော
ကြည့်၏။ သို့သော် ကျွန်မလည်ပင်းတွင် တပ်ထားသောပြွန်ကြောင့်
ဘယ်သူမှ ကျွန်မပြောတာ မကြား။ စစချင်းပြောရလျှင် ကျွန်မ၏
လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးက သိပ်ဝါးနေ၏။ လူတိုင်းမှာ နှာခေါင်း နှစ်ခု

မျက်လုံးလေးလုံး တွေ့မြင်နေရသည်။ ကျွန်မဦးနှောက်ထဲတွင် မေးခွန်း မျိုးစုံ ကြားနေရ၏။

“ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ဘယ်သူက ငါ့ကို ဒီခေါ်လာတာလဲ။ ငါ့မိဘတွေ ဘယ်မှာလဲ။ ငါ့အဖေကော အသက်ရှင်ရဲ့လား။”

ကျွန်မ ကြောက်လန့်လာသည်။

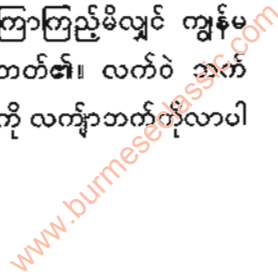
ကျွန်မ သတိလည်လာစဉ် အနားမှာရှိသော ဒေါက်တာဂျာဗစ် က ကျွန်မမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသော ထိတ်လန့်နေသည့် အကြည့်နှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမှုများကို သူ ဘယ်တော့မှမေ့နိုင်မည်မ ဟုတ်ဟု ပြောပြခဲ့၏။ သူက ကျွန်မကို အူရုဒ္ဓဘာသာဖြင့် ပြော၏။ အလ္လာအရှင်မြတ်က ကျွန်မကို ဘဝသစ်တစ်ခု ချီးမြှင့်ပေးသည်ဆိုသည့် အချက်တစ်ခုသာ ကျွန်မသိ၏။ ခေါင်းမှာ ပဝါစည်းထားသော နှစ်လို့ဖွယ်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ကျွန်မလက်ကိုကိုင်ကာ “အာဆ လာမူ အလေးကွန့်”ဟု ရိုးရာဗုဒ္ဓဆလင်စကားဖြင့် နှုတ်ဆက်၏။ ထိုနောက် သူက အူရုဒ္ဓဘာသာဖြင့် ဘုရားရှိခိုး၏။ ကုရ်အန်ကျမ်းမြတ် မှစာသားများကို ရွတ်၏။ သူ့နာမည်က ရီဟာနာဟုခေါ်ပြီး သူ့တ မွတ်ဆလင်သာသနာပြုဟု ပြော၏။ သူ့အသံက နူးညံ့၏။ သူ့စကားလုံး များက နှစ်လို့ဖွယ်ရာရှိ၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်မလည်း ပြန်အိပ်ပျော် သွားသည်။

ကျွန်မ တကယ်တော့ ဆေးရုံပေါ်တွင်မရှိဟု အိပ်မက် မက်၏။

နောက်တစ်နေ့ ပြန်နိုးလာတော့ ကျွန်မ အခန်းစိမ်းစိမ်းထိ ရောက်နေသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ပြတင်းပေါက်မရှိ။ မီးရောင်တွေထ အလွန်လင်းလက် စူးရှ၏။ ဘုရင်မ အဲလစ်ဘဘက်ဆေးရုံ၏ အထူးကြိမ် မတ်ဆောင်ဖြစ်၏။ အရာရာ အလွန်သန့်ရှင်းကာ တောက်ပြောင် နေ၏။ မင်ဂိုရာဆေးရုံနှင့်တော့ကွာပါ။

သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦးက ကျွန်မကို ခဲတံနှင့်စာရွက်ပေး၏။ ကျွန်မ မှန်မှန်ကန်ကန်မရေးနိုင်။ စကားလုံးတွေက ကဘောက်တိ ကဘောက်ချာ။ ကျွန်မက အဖေဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးချင်သည်။ ခေ၊ ဒေါက်တာဂျာဗစ်က စကားလုံးဝေါဟာရများပါသော ကတ်ပြားတစ်ခု ယူလာပေး၏။ ထိုမှသာ ကျွန်မက စကားလုံးများကို လက်နှင့် ထောက်ပြ ရ၏။ ကျွန်မ ပထမဆုံးစာလုံးပေါင်းသော စာလုံးများမှာ ‘အဖေ’နှင့် ‘နိုင်ငံတော်’ဖြစ်၏။ သူ့နာပြုဆရာမက ကျွန်မ ဘာမင်ဂန်ရောက် နေကြောင်း ပြောသည်။ သို့သော် ကျွန်မက ဘာမင်ဂန်ဆိုတာ ဘယ်ဆီ မှာဆိုသည်ကိုမသိ။ နောက်ကျမှ သူတို့က မြေပုံကြီးယူလာပြ၍ ဘာမင် ဂန်သည် အင်္ဂလန်တွင်ရှိကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို မသိ။ သူ့နာပြုများက ကျွန်မကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောပြကြ။ ကျွန်မ အမည်ကိုပင် မပြောကြ။ ကျွန်မ မာလာလာအဖြစ် ရှိနေဆဲပါလား။

ခေါင်းက သိပ်ကိုက်သည်။ သူတို့ထိုးပေးသောဆေးများက ဝေဒနာကို မသက်သာစေနိုင်။ ကျွန်မ၏လက်ဝဲဘက်နားက သွေးဆက် ယိုနေ၏။ လက်ဝဲ ဘက်လက်ကလည်း မသန်။ သူ့နာပြုတွေ၊ ဆရာဝန် တွေက ဝင်ချီထွက်ချီ။ သူ့နာပြုများက ကျွန်မကိုမေးသည့်အခါ ကျွန်မက တုတ်ကဲ့ဆိုလျှင် မျက်တောင် နှစ်ချက်ခပ်ပြရန် သင်ပေး၏။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်၊ ဘယ်သူတွေက ဆေးရုံ ကိုခေါ်လာသည်ကို မည်သူကမှ မပြောကြ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်မသိကြဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ တွန်မ၏ လက်ဝဲဘက်မျက်နှာ သိပ်အလုပ်လုပ်လို့ မကောင်းဟု ခံစား ရသည်။ သူ့နာပြုတွေ၊ ဆရာဝန်တွေကို ကြာကြာကြည့်မိလျှင် ကျွန်မ လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးက မျက်ရည်တွေကျလာတတ်၏။ လက်ဝဲ ဘက် နားကလည်း ကောင်းကောင်းမကြားရ။ လူတွေကို လက်ျာဘက်ကိုလာပါ ဟု ခြေဟန်လက်ဟန်ပြရ၏။

ထိုနောက် ကြင်နာသနားစိတ်ပြည့်ဝသော အမျိုးသမီးကြီးဖြစ် သည့် ဒေါက်တာဖီအိုနာ ရောက်လာကာ ကျွန်မကို အဖြူရောင် တက်ဒီ ဘဲဝက်ဝံရုပ် လေးပေး၏။ သူက ကျွန်မ ကျွန်မကို ခေါ်သင့်သည်ဟု ဆို၏။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ နောက်မှပြောမည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်မတ ကျွန်မဆိုတာ မည်သူလဲမသိ။ ကျွန်မ ဖောင်တိန်ဖြင့် ပထမဆုံးရေးသော မေးခွန်းနှစ်ခု ရှိ၏။

“ကျွန်မနားမှာ ဘာဖြစ်လို့ အဖေမရှိတာလဲ”

“အဖေမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ ဒီဆေးကုစရိတ်တွေကို ဘယ်သူဖေး မှာလဲ”

“မင်းအဖေက ဘေးကင်းရန်ကင်းနဲ့ ပါကစ္စတန်မှာ ရှိနေတယ်။ စရိတ်စကတော့ ပူစရာမလိုဘူး”ဟု ဒေါက်တာဖီအိုနာက ပြောသည်။

ဤမေးခွန်းများကို မည်သူလာလာ ကျွန်မ ထပ်တလဲလဲမေး၏။ သူတို့ ကလည်း အဖြေဆင်တူသာ ဖြေကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မ မယုံသေး။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ ကျွန်မ မသိ၍ ကျွန်မ မည်သူကိုမှ မယုံကြည်။ တကယ်လို့ အဖေ ဘာမှဖြစ်ဘူးဆိုရင် သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာမရှိတာလဲ။ ကျွန်မမိဘတွေ ကျွန်မဘယ်ရောက်နေသည်ကို သိကြဟန်မတူ။ ကျွန်မကို မင်ဂိုရာဇေးထဲ အရပ်ထဲမှာ လိုက်ရှာနေကြရောမည်ဟု ကျွန်မထင်၏။ ကျွန်မမိဘတွေ ဘေးကင်းရန်ကင်းရှိမည်ဟုလည်း ကျွန်မ မထင်။ ထို ပထမရက်များတွင် ကျွန်မ စိတ်တွေက လွင့်မျောနေ၏။ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲမှာ တဝဲလည်လည်။ ကျွန်မ ခုတင်ပတ်ပတ်လည်တွင် အမျိုးသားတွေ လှဲအိပ်နေ၏။ များလွန်းသဖြင့် ရေ၍ ပင်မရ။

“အဖေဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်မ မေးနေ၏။ ကျွန်မ သေနတ်အပစ်ခံရသည်ထင်၏။ သို့သော် သိပ်မသေချာ။ ဒါတွေက အိပ်မက်တွေလား။ အမှတ်ရစရာ

တွေလား။

ကျွန်မ ပိုက်ဆံတွေ ရှိခဲ့၏။ ဆုရသောပိုက်ဆံတွေ၊ ကျောင်းထဲ ပြန် ထည့်တာ အားလုံးကုန်ပြီ။ ရှန်ဂလာရုံ ကျွန်မတို့ရွာတွင် မြေလေး တစ်ကွက်သာ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဆရာဝန်တွေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြတာ မြင်လျှင် သူတို့ ဒီလိုပြောနေကြမည်ဟုသာ ထင်၏။

“မာလာလာက ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ မာလာလာ ဒီဆေးကုစရိတ်တွေ ဘယ်ပေးနိုင်မှာလဲ”

ဆရာဝန်များထဲမှ တစ်ဦးသည် ပိုလန်လူမျိုးဖြစ်၏။ သူကြည့် ရတာ အမြဲကြေကွဲဝမ်းနည်းနေပုံရ၏။ ကျွန်မက သူသည် ဆေးရုံပိုင်ရှင် ဟု ထင်နေ ၏။ သူစိတ်မချမ်းသာတာက ကျွန်မ ပိုက်ဆံမပေးနိုင်လို့ဟု ကျွန်မက ယူဆ၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်မက သူနာပြုကို လက်ချိပ်ခြေချိပ် ပြကာ စာရွက်နှင့်ခံတံတောင်း ၏။ ထိုနောက် ရေးချလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ငါ စိတ်မညစ်ပါဘူး”

“ဘယ်သူက ဆေးကုစရိတ်ပေးမှာလဲ။ ကျွန်မတို့မှာ ပေးစရာ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး”

“မပူပါနဲ့။ မင်းတို့အစိုးရက ပေးမှာပါ”

ထိုနောက်တွင် သူက ကျွန်မကိုမြင်လျှင် အမြဲပြုံးပြတော့၏။ ကျွန်မ တစ်ခါတစ်ခါ မိဘများကို ဖုန်းဆက်ချင်စိတ်ပေါ် လာသည်။ သို့သော် ကျွန်မဦးနှောက်က ပြောနေသည့် “နင့်မှာ ဖုန်းဖိုး ပိုက်ဆံမှမရှိတာ။ နိုင်ငံရဲ့ဖုန်းနံပါတ်သင်္ကေတကော သိလို့လား။ ငါ အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရရင် ကောင်းမယ်။ ဒါမှ ဖုန်းဝယ်နိုင်မယ်။ အဖေကို ဖုန်းဆက်ပြီး ငါတို့ အတူတူ ပြန်နေကြရတော့မယ်”

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် အရာရာက ရှုပ်ထွေးနေ၏။ ဒေါက်တာဖီအို

နာပေးသော တက်ဒီဘဲဝက်ဝံရုပ်လေးကိုပင် အစိမ်းရောင်ဟု ထင်နေ၏။

“အစိမ်းရောင်တက်ဒီဘဲ ဝက်ဝံရုပ်လေး ဘယ်မှာလဲ”ဟု မကြာခဏ မေးတတ်၏။ တကယ်တော့ အစိမ်းရောင်မှာ ကျွန်မကိုထားသော အထူးကြပ် မတ်ကုသဆောင်၏ နံရံအရောင်။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ ဝက်ဝံရုပ်ကို အစိမ်းရောင်ဟုပင် ထင်နေ၏။

အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတွေ ကျွန်မ မေ့ကုန်၏။ သူ့နာပြုဆရာမကို “ကျွန်မ သွားတိုက်ချင်လို့ ဝါယာကြိုးတစ်ချောင်းပေးပါ”ဟု ပြောသည်။ သွားကြို သွားကြားထဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သော သွားတိုက်ကြိုးစကားလုံးကို အစဖော်မရ၍ ဖြစ်၏။ ရီဟာနာလာတော့မှ အဆင်ပြေသွားသည်။ သူက ရောဂါပျောက်စေသော ဘုရားစာတွေရွတ်၏။ သူရွတ်ပြီးတော့ ကျွန်မက ‘အာမင်’ဟု ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားကို အမြဲပိတ်ထား၏။ တစ်ခါပဲဖွင့် ပေး၏။ သို့သော် ကြည့်ရတာ ဝါးတားတား။ ဆေးရုံလာသူ မည်သူ့ကိုမှ သတင်းစာယူခွင့်မပြုဟု နောက်မှ သိရ၏။ သတင်းတွေဖတ်ပြီး ကျွန်မ ပိုစိတ် ရှုပ်ကုန်မည်ကို ဆရာဝန်တွေက စိုးရိမ်၍ဖြစ်၏။

ကျွန်မကတော့ အဖေသေပြီလားဟုသာ ပူပန်နေမိသည်။ နောက်ကျမှ ဖိအိုနာက ပါကစ္စတန်သတင်းစာတစ်စောင် ယူလာပြီး ကျွန်မအဖေနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကယာနီ စကားပြောနေသော ဓာတ်ပုံကိုပြ၏။ ကျွန်မမောင်လေး၏ နောက်ကျောပုံရိပ်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ခြေထောက်တစ်ဖက် အစွန်းထွက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ “အဲဒါ ကျွန်မအဖေ”ဟု ကျွန်မက စာရေး ပြ၏။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဒေါက်တာဂျာဗစ်က သူ၏လက်ကိုင်ဖုန်းနှင့် ရောက်လာသည်။

“မင်းမိဘတွေကို ဆရာတို့ ဖုန်းဆက်မလို့”ဟု ပြောရာ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်သွား၏။

“ဒါပေမဲ့ မင်း မငိုရဖူးနော်”ဟု သူက ညွှန်ကြား၏။

“ဆရာ မင်းကို ဒီလက်ကိုင်ဖုန်းပေးမယ်။ ကဲ ဆက်တော့။ စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားရမယ်နော်”

ထိုနောက် သူက ဖုန်းနံပါတ်နိပ်ပြီး ကျွန်မကို ဖုန်းလှမ်းပေး၏။

အဖေအသံကြားရ၏။ ကျွန်မ စကားပြော၍မရ။ လည်ပင်းမှာ ဖန်ပြန်ထည့်ထားသည်။ သို့သော် အဖေအသံကြားရ၍ အလွန်ပျော်သွားသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာပြင်က ပြုံး၍မရနိုင်သေး။ သို့သော် အတွင်းထဲကမှ ပြုံးနေသည်မှာ သေချာ၏။

“အဖေ မကြာခင်လာမယ်နော်”ဟု သူက ကတိပေး၏။

“သမီး နားနားနေနေ အေးအေးဆေးဆေးနေပါ။ နောက်နှစ်ရက်ဆို အဖေတို့ ရောက်လာကြမယ်”

ဒေါက်တာဂျာဗစ်က အဖေကိုလည်း မငိုဖို့ မှာထားသည်ဟု နောက်မှ သိရ၏။ အဖေငိုလျှင် အားလုံး ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြမှာစိုး၍ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးက ကျွန်မတို့တစ်တွေ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားကြစေလို၏။ ဖုန်းကို ခဏသာ ဆက်လိုက်ရ၏။ မိဘများက ကျွန်မပင်ပန်းမှာစိုး၍ဖြစ်၏။ အမေကတော့ ဘုရားစာတွေရွတ်ပြကာ ကျွန်မအတွက် ဆုတောင်းပေး၏။

ကျွန်မကတော့ အဖေ ကျွန်မထံ မလာသေးသည်မှာ ကျွန်မအတွက် ကုသစရိတ်ပေးရန် အဖေမှာ ပိုက်ဆံမရှိ၍ပင် ထင်နေဆဲ။ ထိုကြောင့် သူ ယခုထိ ပါကစ္စတန်တွင်ရှိနေကာ ရွာကမြေအောင်း၊ မြို့ကကျောင်းရောင်းနေတာပဲဖြစ်မည်ဟု ထင်နေသည်။ သို့သော် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ရွာက မြေကွက်က သေးသေးလေး။ တောင်

အဆောက်အအုံတွေကလည်း သူများဆီက ငှားထားတာ။ ထိုကြောင့် သူဘယ်လိုရောင်းလို့ရမှာလဲ။ ချမ်းသာသောသူများထံမှ ဝိုက်ဆံလှည့်နေ နေတာပဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

မိဘများနှင့် ဖုန်းဆက်ခွင့်ရသော်လည်း သူတို့ခမာ ကျွန်မအသံ မကြားရ၍ စိတ်က မဖြောင့်ကြ။ လူတွေပြောကြတာက သတင်းမျိုးစုံ၊ နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ် ဂူလမ်ကာမာ လာတော့မှ ရှင်းသွားသည်။ သူက ဆွပ်နယ်မြေစစ်ဆင်ရေး အကြီးအကဲဖြစ်၏။

“ယူကေက သတင်းကောင်းလာတယ်။ ကျုပ်တို့သမီး အသက် ရှင် သွားပြီဆိုတာသိရလို့ ကျုပ်တို့ သိပ်ဝမ်းသာနေတယ်”

“သူက ‘ကျုပ်တို့သမီး’ဟု ပြော၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မတို့နိုင်ငံ၏သမီးအဖြစ် မြင်ထားကြ၍ဖြစ်၏။

ကျွန်မကို လုပ်ကြံသောသူများမှာ တာလီဘန် ၂၂ ယောက် အုပ်စုမှ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသူတို့သည် ကျွန်မအဖေ၏ မိတ်ဆွေ ဇာဟစ် ခန်ကို လွန်ခဲ့သော နှစ်လက ပစ်သတ်ခဲ့သူများပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ နောက်သို့ တပ်များက လိုက်နေကြောင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်က ပြောပြသည်။

အဖေက ဘာမှပြန်မပြော။ ဒေါသတော့ထွက်နေ၏။ မင်ဂိုရာ တွင် တာလီဘန် မရှိတော့ဟု စစ်တပ်က ပြောခဲ့တာ ကြာပြီ။ တပ်မ တော်က တိုက်လို့ အကုန်ပြေးကုန်ပြီဟု ပြောခဲ့၏။ ယခုကျတော့ ၂၂ ယောက်အုပ်စု ခိုအောင်းနေကာ အနည်းဆုံး နှစ်လရှိပြီတဲ့။ ဇာဟစ်ခန် အပစ်ခံရကာ မိသားစုအမွေ ပြဿနာ၊ တာလီဘန်ကြောင့်မဟုတ်ဟု စစ်တပ်က ငြင်းခဲ့ဖူး၏။ ယခုတော့ ကျွန်မကိုပစ်တာ ဇာဟစ်ခန်ကို ပစ်တဲ့အုပ်စုကပဲဟု ဆိုပြန်ပြီ။ အဖေကပြောချင် လိုက်တာ ပါးစပ်က

ယားလို့။

“ကျုပ်တို့နယ်မြေမှာ တာလီဘန်တွေရှိတာ နှစ်လကြာပြီဆို။ သူတို့က ကျုပ်သမီးကို သတ်ချင်တယ်ဆိုတာလဲ ခင်ဗျားတို့ သိထားကြ တယ်ဆို။ ဒါနဲ့ များတောင် မတားနိုင်ကြဘူးဗျာ”

သို့သော် အဖေက မပြောခဲ့ပါ။ ဗိုလ်မှူးချုပ်စကားတ မဆုံး သေး။ ကျွန်မက သတိပြန်လည်လာသော်လည်း မျက်လုံးတော့ ထိသွား သည်ဆို၏။ မျက်စိများ စုံလုံးကန်းသွားလေပြီလား။ အဖေက စိုးရိမ်သွား ၏။ တတ်နိုင်ရင် သူ့မျက်လုံးကို အစားထိုးပေးချင်သည်။ သို့သော် သူတ အသက် ၄၃ နှစ်မို့ သူ့မျက်လုံးကလည်း မကောင်း။ ထိုညက အဖေ အိပ်မပျော်။ နောက်နေ့နံနက် တွင် အဖေက ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျူနိတ်တို့ ဖုန်းဆက်၏။

“မာလာလာ မျက်စိမမြင်ရတော့ဘူးဆို”

“အမိပွယ်မရှိတာဗျာ။ သူ စာရေးနိုင်ဖတ်နိုင်နေမှတော့ သူ မျက်စိ မမြင်တာ ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ။ ဒေါက်တာဖီအိုနာက သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအခြေ အနေကို အမြဲပြောတယ်။ မာလာလာ ပထမဆုံး ရေးတဲ့စာက ခင်ဗျားအကြောင်း မေးတဲ့စာပဲ။

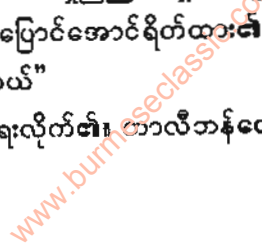
ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြန်ဖြေ၏။

ဆေးရုံတွင် ကျွန်မ ‘မှန်’တောင်း၏။ ကျွန်မမျက်နှာ၊ ကျွန်မ ဆံပင်တွေကို ကြည့်ချင်သည်။ ကျွန်မပုံ ကျွန်မ မှန်ထဲကြည့်ပြီး လန့်သွား ၏။ ကျွန်မ တသသပုံသွင်းပြုစုထားသော ဆံပင်ရှည်ကြီး မရှိတော့ပြီ။ ခေါင်း၏လက်ဝဲ ဘက်ခြမ်းဆိုလျှင် ဆံပင်ပြောင်အောင်ရိတ်ထား၏။

“ဆံပင်နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

ကျွန်မက မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် ရေးလိုက်၏။ တာလီဘန်တွေ

ညှပ် ပစ်တာဟု ကျွန်မ ထင်၏။ တကယ်တော့ ပါကစ္စတန်ဆရာဝန်တွေ ရိတ်လိုက်တာ၊ ကျွန်မမျက်နှာက တစ်ယောက်ယောက်ဆွဲချထားသလို ရွဲစောင်းနေ၏။ လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးဘေးတွင်လည်း အမာရွတ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“ငါ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

ကျွန်မ ရေးမှတ်လိုက်၏။

ထိုနောက် “မီးတွေ မှိတ်လိုက်ပါ”ဟု ရေးလိုက်၏။ အလင်း ရောင်စူးစူး တွေကြောင့် ခေါင်းပိုက်ိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒေါက်တာဖီအိုနာက မေးသည်။

“ကျွန် သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရတာလား။ ကျွန်မအဖေရော သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရသလား”

ကျွန်မက စာနှင့်ရေးပြီး ပြန်မေးသည်။

ကျွန်မကို ကျောင်းကားပေါ်တွင် သေနတ်ဖြင့်ပစ်ကြကြောင်း ကျွန်မ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း ထိသွားကြောင်း သူက ပြောပြ၏။ ကျည်ဆန်က ကျွန်မ၏ လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးအောက်မှစဝင်သွားပြီး ၁၈ လက်မအကွာက ကျွန်မလက်ဝဲဘက်ပခုံးထဲသို့ ဆက်ဝင်သွားကြောင်း ပြော၏။ ဒါမျိုးက မျက်လုံး ပေါက်ထွက်ချင်ထွက် ဒါမှမဟုတ် ဦးနှောက် ကျေမှုသွားနိုင်သော်လည်း ယခု အသက်ရှင်နေသည်မှာ အံ့ဖွယ်သုတ ပင်ဖြစ်ကြောင်း သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြ၏။

ကျွန်မက ဘာမှမခံစားရ။ ကျွန်မကို ပစ်သတ်သူကို စိတ်မဆိုး ဒေါသ မထွက်။ လက်စားချေချင်သောစိတ် မရှိ။ ကျွန်မ ဆွပ်ကိုပြန်ချင် တာပဲရှိသည်။ ကျွန်မ ကိုယ့်ပြည်ကိုယ်ရွာပြန်ချင်သည်။

ကျွန်မထံ လာသူများ မည်သူမျှ လက်ကိုင်ဖုန်းမကိုင်ရ။

ဒေါက်တာ ဖီအိုနာကျတော့ အိုင်ဖုန်းကိုင်၏။ သူက အရေးပေါ် ခန်းမှဆရာဝန်ဖြစ်၍ သူ ဖုန်းချထားစဉ် ကျွန်မက အိုင်ဖုန်းတိုလူတာ ဝှဲလဲတွင် ကျွန်မနာမည်ကို ရှာချင်၏။ ကျွန်မက ကျွန်မအီးမေးလ်ကို စစ်ချင်၏။ သို့သော် ပတ်စ်ဝပ် လျှို့ဝှက် စာလုံးကို မမှတ်မိ။

ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် ကျွန်မ အသံစထွက်လာ၏။ သို့သော် ကျွန်မ အသံနှင့် သိပ်မတူ။ ရီဟာနာရောက်လာသောအခါ သေနတ် ပစ်ခတ်မှုကို မှတ်ဆလင်အမြင်အရ ပြောကြ၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ။ မှတ်ဆလင်ကမ္ဘာက လူများစုက မှတ်ဆလင် တစ် ယောက်က ဒါမျိုးမလုပ်ရဘူးဆိုတာ နားလည်ကြတယ်။ အမေတ ဆိုရင် ဒီလူ တွေက မှတ်ဆလင်မဟုတ်ဘူးလို့တောင် ပြောတယ်။ တချို့ လူတွေက သူတို့ ကိုယ်သူတို့ မှတ်ဆလင်တွေလို့ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က အစွလာမ် အကျင့်ကို မကျင့်ကြ မလုပ်ကြဘူး”

အစွလာမ်အခွင့်အရေးတွင် မိန်းကလေး ပညာမသင်ရ ဆိုသည်မှာ ရှာမတွေ့။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တန်းတူရည်တူ စာသင် ခွင့်ရှိ၏။ ကျွန်မကလည်း မှတ်ဆလင်အမျိုးသမီးတစ်ဦးအနေနှင့် မိန်း ကလေးများ ကျောင်းသွားနိုင်သည့်အကြောင်း ပြောနေခြင်းသာဖြစ်၏။

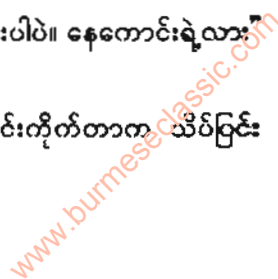
အသံပြန်ရလာတော့ ဒေါက်တာဂျာဗစ်ဖုန်းဖြင့် မိဘများကို ဖုန်းဆက်၏။ ကျွန်မအသံ တစ်ခုခုဖြစ်နေမှာစိုး၏။

“ကျွန်မအသံက အရင်နဲ့မတူဘူးလား အဖေ”

“ဟင့်အင်း၊ သမီးအသံက နဂိုအတိုင်းပါပဲ။ နေကောင်းရဲ့လား”

တု အဖေက ပြန်ဖြေ၏။

“နေကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းကိုက်တာက သိပ်ငြင်း ထွန်းလို့ ဝေဒနာကို မခံနိုင်ဘူး”

ကျွန်မအဖြေကြောင့် အဖေ စိတ်ပူသွားသည်။ သူက ကျွန်မ ထက်ပင် ပို၍ခေါင်းကိုက်သွားဟန် တူသည်။ နောက်ပိုင်း ဖုန်းဆက်လျှင် သူ အမြဲပင်မေးတော့၏။

“ခေါင်းကိုက်က ပိုဆိုးလာသလား၊ သက်သာလာသလား”

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မက “သက်သာပါတယ်”ဟုသာ အမြဲ ဖြေတော့၏။ ကျွန်မ အဖေ့ကို စိတ်ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါ။ ခေါင်း ကိုက်လွန်းသဖြင့် ဆရာဝန်များက ကျွန်မလည်ပင်းကိုပင် ဆေးထိုး ရသည်ကို ညည်းမပြတော့။

“အဖေ ဘယ်တော့လာမလဲ” ဆိုသည့်မေးခွန်းသာ ကျွန်မ ဆက်မေးနေမိ၏။

ကျွန်မမိဘများမှာ ရာဝါလ်ပင်ဒီဂျီ စစ်တပ်တည်းခိုခိုသာတွင် သာ နေနေကြရပြီး တစ်ပတ်ကြာသည်အထိ ဘာမင်ဂန်ကို ဘယ်တော့ လာရမည်ကို မသိသေး။ အမေက ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘဲ “နက်ဖြန်ထိ ဘာ သတင်းမှမထူးရင် ကျွန်မတော့ အစာငတ်ခံဆန္ဒပြတော့မယ်”ဟုပင် ပြောလာ၏။ ထိုကြောင့် အဖေက လုံခြုံရေးအကြီးအကဲ ဝိုလ်မှူးနှင့် သွားတွေ့၏။ ဝိုလ်မှူးလည်း တုန်လှုပ် သွားပုံရ၏။ ဆယ်မိနစ် အကြာ တွင် ကျွန်မတို့ကို အစွလာမာဘတ်သို့ပြောင်းရန် စီစဉ်ပေး၏။

အဖေက ပြန်လာတော့ အမေ့ကို ချီးကျူး၏။

“မင်းကလည်း အာဂအမျိုးသမီးပါပဲလားကွ။ မာလာလာနဲ့ငါပဲ တိုက်ခိုက်တတ်တယ်ထင်တာ။ မင်းကလည်း ဘယ်လိုဆန္ဒပြရမယ်ဆိုတာ သိသားပဲ”

သူတို့ကို အစွလာမာဘတ်ရှိ ကက်ရှ်မီးယားဂေဟာတွင် ပြောင်း ထား လိုက်၏။ ထိုဂေဟာက လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်များ တည်းခိုရာ နေရာဖြစ်၏။ လုံခြုံရေးက တင်းကြပ်စမြဲ။ အဖေက မုတ်ဆိတ်ရိပ်

ချင်သည်ပြောရာ ဆံသ ဆရာတစ်ယောက်ခေါ်ပေးပြီး ရဲသားတစ် ယောက်က မျက်ခြည်မပြတ်စောင့် ကြည့်နေ၏။ အဖေလည်မျိုကို လှီးဖြတ်သွားမှာစိုး၍။

ဖုန်းတွေပြန်ရ၍ ပိုမိုလွယ်ကူစွာဆက်သွယ်လာနိုင်၏။ သို့သော် ဒေါက်တာဂျာဗစ်က ဖုန်းပြောရန် သင့်တော်သောအချိန်ကို ရွေးပေး၏။ သို့သော် ဖုန်းခေါ်တိုင်း အဖေဖုန်းက မအားတာများ၏။ အဖေက အမြဲတမ်းတစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောနေတတ်၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်မက ဂဏန်း ၁၁ လုံးပါ သော အမေဖုန်းနံပါတ်ကို ဒေါက်တာဂျာဗစ် အား ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်ပြန်ကောင်းလာပြီကို ဒေါက် တာဂျာဗစ်တွေ့ရ၍ အံ့ဩနေ၏။ သို့ သော် ကျွန်မမိဘများ ဘာကြောင့် မလာနိုင်သေးသည်ကိုကား ဒေါက်တာဂျာဗစ် အဖြေရှာ၍မရ။ ဒါက စစ်တပ်နှင့်မဆိုင်။ အရပ်သားအစိုးရနှင့်ဆိုင်သည်ဟု ဒေါက်တာဂျာ ဗစ်က ကျွန်မမိဘများအား ပြောလိုက်၏။

ကျွန်မမိဘများ သူတို့၏ဒဏ်ရာရသောသမီးကို ဘာမင်ဂန်သို့ သွားတွေ့လျှင် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ရေမင်မာလစ်ပါ လိုက်ပါမည်ဟု သိရ၏။ ဆေးရုံတွင် ပူးတွဲသတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်ရန်ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် အစီအစဉ်အတွက် အချိန်ယူနေရ၏။ ကျွန်မတို့မိသားစု ငြိတိန်တွင် နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့်မတောင်းရန်လည်း ကတိတောင်း၏။ ထိုသို့ လုပ်လိုက်လျှင် သူတို့အစိုးရ အရှက်ကွဲသွားမည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မမိဘတွေ့ကို ထိုသို့အစီအစဉ်ရှိသလားဟု ပြောဖွင့်မေးတော့၏။ အဖေကမူ ခိုလှုံတယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပင်မသိ။ အဖေကလည်း တစ်ခါဖူး မျှပင် ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ စဉ်းစားသူမဟုတ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာက တခြားဘိစ္စ တွေ ရှိသေးသည်။

ကက်ရှ်မီးယားဂေဟာတွင် ရှိနေစဉ် ကျွန်မသွင်သင်ချင်း ခိုလာ

၏မိခင် ဆိုနီယာရှာဟစ် လာတွေ့သည်။ ရှိဖာက ကျွန်မတို့ ခူရှားလ် ကျောင်းမှကျောင်း သူများကို အစွလာမာဘတ်သို့ လာလည်ရန်ခရီးကို စီစဉ်ပေးသူဖြစ်၏။ သူတို့ပါ ကျွန်မနှင့်အတူ ယူကေသို့သွားမည်ဟု ဆို၏။ ပါကစ္စတန်မှာနေရတာ ကြောက်လာ၍ဖြစ်၏။ သူတို့ကို ဘာမင်ဂန် သွားမည့်လေယာဉ်လက်မှတ် မရှိဟု အစိုးရ ကပြောသည်ဟု ဆို၏။ ဆိုနီယာက ကျွန်မမိဘများကို အဝတ်အစည်းများဝယ် ပေး၏။ မိဘ များ၏ အဝတ်အားလုံးက ဆွပ်မှာကျန်ခဲ့သည်ကိုး။ ထိုနောက် သမ္မတ ဇာဒါရီ၏ နှုံးဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေး၏။ အဖေက ဖုန်းဆက်ကာ ပြောချင် တာကို မှာကြားထားခဲ့၏။ ထိုညတွင် သမ္မတကြီးက အဖေထံ ဖုန်းပြန် ဆက်ကာ အစစအရာရာ စီစဉ်ထားပြီဖြစ်ကြောင်း ကတိပေး၏။

“ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ ခွဲနေရတာ ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်”ဟု သူက ပြော၏။ သူထောင်ကျစဉ်က ခံစားမှုကိုရည် ညွှန်းပြောခြင်းဖြစ်၏။

မိဘများ ဘာမင်ဂန်သို့ နှစ်ရက်အကြာ ရောက်လာမည်ဟု ဆိုတော့ ကျွန်မက တစ်ခုတောင်းဆို၏။

“ကျွန်မရဲ့ ကျောင်းလွယ်အိတ်လေးကို ယူခဲ့ပေးပါဖေဖေ။ ဖေ ဖေ ဆွပ်ကိုသွားမယူနိုင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ သမီးအတွက် စာအုပ် အသစ်တွေလည်း ဝယ်ခဲ့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မတ်လမှာ အတန်း တင်စာမေးပွဲရှိလို့” ဟု အဖေကို တောင်းပန်၏။

ကျွန်မက အတန်းထဲတွင် ပထမဆု ရချင်သေး၏။ အထူး သဖြင့် ရူပဗေဒစာအုပ်ကို ပိုလိုချင်သည်။ ကျွန်မအတွက် ရူပဗေဒက ခက်၍ဖြစ်၏။ ကျွန်မက သင်္ချာလည်း သိပ်မတော်။ ထိုကြောင့် လေ့ကျင့် ရဦးမည်။

နီဝင်ဘာဆိုလျှင် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီဟု ကျွန်မ ထင်ထားသည်။

မိဘတွေမလာခင် ဆေးရုံမှာ ဆယ်ရက်နေခဲ့ရ၏။ ဆေးရုံ ပေါ်မှာ ဆယ်ရက်က ရက်တစ်ရာလောက်ကြာသလိုပင် ခံစားရ၏။ ညည်းငွေ့စရာ ကောင်းလှ၏။ အိပ်လိုလည်း သိပ်မပျော် အခန်းထဲ ကနာရီကိုသာ ဝေးကြည့်နေ မိ၏။ အချိန်တွေ ကုန်လွန်လာတာကိုပင် ကျွန်မ အသက်ရှင်သေးသည်ဟု သဘောထားလိုက်၏။ နံနက်စောစော အိပ်ယာမှ နိုး၏။ မနက် ၇ နာရီဆိုလျှင် သူနာပြုတွေလာပြီ။ သူနာပြု များနှင့် ဖောက်တာဖီအိုနာက ကျွန်မနှင့်ကစားသည်။ ဆေးရုံမှ ဝန်ထမ်းများ၊ သူနာပြုများက မိဘနှင့်ခွဲနေရသော ကျွန်မအပေါ် အလွန်သက်ညှာကြ၏။ သနားကြ၏။ အထူးသဖြင့် ခွဲစိတ်တု အဖွဲ့အကြီးအကဲ ယမာချောင်ဒူရီတို့၊ သူနာပြုချုပ် ဂျူလီထရေစီတို့ ဆိုလျှင် ကျွန်မကို အလွန်ချစ် ကြ၏။

ပါကစ္စတန်ပစ္စည်းဆို၍ ဝိုလ်မှူးကြီးဂျူနီတ်က ခေါက်တာဖီအို နာအား ကျွန်မအတွက် လက်ဆောင်ဟု ပေးလိုက်သော ခြုံထည်ပတိ တစ်ခုသာရှိ၏။ ထိုကြောင့် သူတို့က ကျွန်မအတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ကြရ၏။ ကျွန်မက မည်မျှရှေးရိုးကျသည် သို့မဟုတ် ဆွပ်တောင် ကြားမှ အပျိုပေါက်မိန်းကလေး ဘယ်လိုဝတ်သည်ကို သူတို့မသိ။ သူတို့ဈေးကပြန်လာတော့ တီရှပ်တွေ၊ ညဝတ် အင်္ကျီတွေ၊ ခြေအိတ်တွေ ဝယ်လာ၏။ ဘရာဇီယာပင် ပါသေးသည်။ ကျွန်မ ဒါတွေမဝတ်။ ရိုးရာ ဝတ်စုံ အရှာခိုင်း၏။

“ဘာရောင်အကြိုက်ဆုံးလဲ”

ပန်းရောင်ဟု ဖြေလိုက်၏။

ကျွန်မ မစားနိုင်တာလည်း သူတို့ ပူကြ၏။ ကျွန်မအ ဆေးရုံမှ အစာခံတွင်းမတွေ့။ ဟာလာလုပ်မထား၍ မသက်။ ကျွန်မက

အာဟာရဖြည့်နွားနို့ သာသောက်၏။ ကျွန်မ ကြက်ကင်ကြိုက်သည် ပြော၍ ဝယ်ကျွေးကြ၏။ ဟာလာလုပ်ထားသော ကင်တပ်ကီကြက် ကြော်နှင့် အာလူးကြော် ကျွန်မစားသည်။ ယမာက အမြဲသွားဝယ်ပေး ၏။ တစ်ရက်တွင် သူက ဟင်းပင်ချက်ကျွေး၏။

ကျွန်မအတွက် ဒီဗီဒီစက်လည်း ယူလာပေးကြ၏။ ပထမဆုံး ကြည့်ရ သောဇာတ်ကားထဲတွင် 'ဘက်ခမ်းလိုကစား'ဆိုသောကားလည်း ပါ၏။ ပန်ချာပီ မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာယဉ် ကျေးမှုပုံစံများကို စိန်ခေါ်ကာ ဘောလုံးကစားပုံကို ကျွန်မ သဘော တွေ၏။ သို့သော် မိန်းကလေးတွေ အားကစားလုပ်ရန် ဘရာဇီလား လေးတွေနှင့် ကစားကြသည်ကိုတွေ့ရတော့ သူ့နာပြု ဆရာမကိုခေါ်ပြီး အပိတ်ခိုင်းလိုက်ရ၏။ ထိုနောက်တွင် ကာတွန်းကားတွေ၊ ဒစ်စနေး ကားတွေသာယူလာကြ၏။ လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးက ဝါးနေဆဲဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်ကြည့်လျှင် လက်ဝဲမျက်လုံးအုပ်ပြီး ကြည့်၏။ လက်ဝဲ ဘက်နား ကလည်း သွေးထွက်သေးသည်။ ထိုကြောင့် နားထဲ ဝှမ်းဆို့ ထား၏။ တစ်နေ့ ကျွန်မ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦးကို ခေါ်မေး၏။ သူ၏လက်ကို ကျွန်မဗိုက်ပေါ်တင်ပြီး "ဒီအဖုလေးက ဘာလဲ"ဟု မေး လိုက်၏။ ကျွန်မဝမ်းဗိုက်က ပူတင်းနေကာ မာကြောနေ၏။ ဘာဖြစ် လို့လဲ ကျွန်မ မသိ။

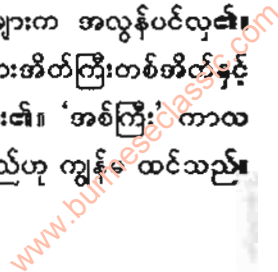
"ဒါက မင်းရဲ့ဦးခေါင်းခွံထိပ်ဖျားလေ"ဟု သူကပြောတော့ ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွား၏။

စကားစပြောနိုင်ပြီးနောက် ကျွန်မ လမ်းစလျှောက်၏။ လက်ဝဲ ဘက် လက်က တင်းကြပ်နေသည်မှလွဲ၍ ဘာမှမဖြစ်။ ကျွန်မပခုံးထဲသို့ ကျည်ဆန်ဝင်သွားသဖြင့် လက်ဝဲဘက်လက်က ဒဏ်ဖြစ်သွားခြင်း သာရှိ၏။ ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ရတာ ပုံမှန်တော့မဟုတ်။ ပထမဆုံး

ခြေလှမ်းလှမ်းဖို့က သိပ်ကိုခက်၏။ ကီလိုမီတာ ၁၀၀ ပြေးရသလို ပင်ပန်းကြီးစွာဖြစ်၏။ ဆရာဝန်တွေကမူ ကြာလျှင် ကောင်းသွားမည် ဆို၏။ အရိုးအကြောတွေ ကုသလေ့ကျင့်ပြီး ကျွန်မ ကြွက်သားတွေ ပုံမှန်ဖြစ်အောင် မနည်းလုပ်ယူရမည်။

တစ်နေ့တွင် နောက်ထပ် ဖီအိုနာ တစ်ဦးလာပြန်၏။ သူတ ဖီအိုနာ အလက်ဇန္ဒား။ သူက ဤဆေးရုံ၏ ပြန်ကြားရေးအရာရှိ၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ဆန်းနေ၏။ ဆွပ်ဗဟိုဆေးရုံတွင် ပြန်ကြား ရေးဌာနသာရှိလျှင် ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းမလဲ။ ကျွန်မ ဘာမင်ဂန်သို့ရောက်လာသောအခါ သတင်းသမားတွေ အလှူအယက် ရောက်လာကြသည်ဆို၏။ ဆေးရုံသို့ သတင်းစာဆရာ ၂၅၀ ကျော် ရောက်လာကြ၏။ အချို့ကဆိုလျှင် ဩစတြေးလျတို့၊ ဂျပန်တို့မှပင် လာကြသည်။ ဖီအိုနာအလက်ဇန္ဒားသည် ယခင်က သတင်း စာဆရာမအဖြစ် နှစ်နှစ်ဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘာမင်ဂန်ပိတ်သတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာကပင်ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ သူက သတင်းသမားတွေကို မည်သို့ ဆက်ဆံရမည်ကို ကောင်းကောင်းသိ၏။ သူတို့လိုသောသတင်းတွေ ပေးသည်။ အထဲကို မဝင်နိုင်ရန်လည်း စည်းရုံးနိုင်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆေးရုံက ကျွန်မအခြေအနေကို နေ့စဉ်သတင်းထုတ် ပြန်ပေးရ၏။

လူတွေက ကျွန်မကို တွေ့ချင်နေကြ၏။ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ၊ သံတမန်များ၊ နိုင်ငံရေးသမားများ။ ကင်တာဘာရီမှ သာသနာပြုဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ၏ကိုယ်စားလှယ်ပင် ပါသေး၏။ အများစုက ပန်းစည်းတွေယူလာကြ၏။ အချို့ ပန်းစည်းများက အလွန်ပင်လှ၏။ တစ်နေ့တွင် ဖီအိုနာအလက်ဇန္ဒားက ကတ်ပြားအိတ်ကြီးတစ်အိတ်နှင့် ကစားစရာတွေ၊ ပန်းချီကားတွေယူလာပြီးပေး၏။ 'အစ်ကြီး' ကာလ ဖြစ်သဖြင့် မွတ်ဆလင်အချို့က ပေးတာဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

ရက်စွဲကြည့်လိုက်တော့ အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက်၊ အောက်တိုဘာ ၁၁ ရက်၊ ထိုရက်မတိုင်မီကဟာတွေ။ ဒါတွေက အစ်အချိန်မဟုတ်၊ ကမ္ဘာ အနှံ့မှလူတွေက ကျွန်မ မြန်မြန်ကျန်းမာပါစေကြောင်း ဆုတောင်းကြတာ တွေ။ ထိုအထဲတွင် အများစုက ကျောင်းသားအရွယ်ကလေးတွေ။

နေကောင်းစေကြောင်း ဆုတောင်းသောကတ်ပြားက စုစု ပေါင်း ၈၀၀၀ ကျော်ရှိ၏။ အထုပ်လိုက် အထုပ်လိုက်။ ကတ်ပြား တစ်ခုတွင် လိပ်စာ တပ်ထားတာက ဆန်း၏။

“ခေါင်းမှာ သေနတ်ပစ်ခံရတဲ့ ကောင်မလေး”

ဘာမင်ဂန်

ဤမျှလိပ်စာဖြင့်ပင် ကျွန်မထံရောက်၏။ ကျွန်မကို မွေးစား ချင်သူ တွေလည်း ကမ်းလှမ်းလာကြ၏။ ကျွန်မမှာ မိသားစု မရှိတာကျနေတာပဲ။ လက်ထပ်ပါရစေဟု ကမ်းလှမ်းသူပင်ရှိ၏။

ကျွန်မကို ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ကလေးပေါင်း ထောင်နှင့်ချီ သောင်း သိန်းနှင့် ချီပြီး ကျွန်မကို ထောက်ခံအားပေးကြကြောင်း ဝီလာန်နာက ပြော၏။ သူတို့က ကျွန်မအတွက် ဆုတောင်းပေးကြ၏။ ဒီလူတွေက ကျွန်မအသက်ကို ကယ်တာပဲဟု ကျွန်မ နားလည်သဘောပေါက်လာ၏။ လူတွေက ကျွန်မကို လက်ဆောင်တွေလည်းပေးကြ၏။ ချောကလက်ဘူး တွေဆိုတာ တောင်လိုပုံနေ၏။ တက်ဒီဘဲ ဝက်ဝံရုပ်က ပုံစံမျိုးစုံ၊ အရွယ် မျိုးစုံ။ တန်ဖိုးအရှိဆုံးကား ဘင်နာဇာဘူတို၏ ကလေးနှစ်ဦးဖြစ်ကြသော ဘီလာဝါနှင့် ဘက်တာဝါတို့ပေးသော လက်ဆောင် ထုပ်။ အထုပ်ထဲတွင် ပဝါနှစ်ခုပါ၏။ ကွယ်လွန်သူ သူတို့အမေမြုံခဲ့သောပဝါတွေ။ ကျွန်မက သူ့အနံ့ရ၍ ပဝါကို နှာခေါင်းမှာဖိပြီး ရှုကြည့်၏။ ပဝါတစ်ခုထဲတွင် အနက်ရောင်ဆံပင်ရှည်တစ်မျှင်ကို တွေ့ရ၏။ ဒါကတော့ ကျွန်မအ တွက် တကယ့်အထူးစပယ်ရှယ်။

တာလီဘန်တွေ လုပ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်မ၏ စည်းရုံးရေးက တမ္ဘာ အနှံ့ ရောက်ခဲ့ပြီကို နားလည်သဘောပေါက်လာ၏။ ကမ္ဘာသစ်သို့ ပထမဆုံးခြေလှမ်းများ လှမ်းနိုင်ရန် ကျွန်မ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်း စောင့်ဆိုင်းနေစဉ်တွင် ကုလသမဂ္ဂပညာရေးအထူးသံတမန် ယခင် ဗြိတိန်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဂေါ်ဒွန်ဘရောင်းက “ကျွန်မ မာလာလာ” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကြွေးကြော်သံအောက်တွင် ၂၀၁၅ ၌ မည်သည့် ကလေးမှ ကျောင်းကို မငြင်းပယ်စေရ ဆိုသည့် လှုပ်ရှားမှု ကို လုပ်နေ၏။ နိုင်ငံအကြီးအကဲများ၊ ဝန်ကြီးများ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များထံမှ လည်း သဝဏ်လွှာတွေလာကြ၏။ ကျွန်မတို့ပြည်နယ်တွင် နောက်ဆုံးဗြိတိသျှ ဘုရင်ခံလုပ်ခဲ့သူ ဆာအိုလာဖ်ကာမိုး၏ မြေးထံမှလည်း သဝဏ်လွှာပို့၏။ သူက ပတ်ရှ်တိုဘာသာစကား မရေးတတ်မဖတ်တတ်သည်ကို ရှက်မိ ကြောင်း၊ သူ့အဘိုးဆိုလျှင် ပတ်ရှ်တိုဘာသာစကား အလွန်ကျွမ်းကျင် နှံ့စပ်ကြောင်းပါ ရေးထား၏။ ဘေယောင်းဆီးကလည်း ကတ်ပြားပို့ကာ သူ၏ဖေစံဘွတ်ခ်တွင် တင်၏။ ဆီလီနာဂိုမက်စ်က ကျွန်မအကြောင်း တို့တာတွင်ရေး၏။ မက်ဒေါနားက ကျွန်မကို ဂုဏ်ပြုသီချင်းဆိုသည်။ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ လူမှုရေးလှုပ်ရှားသူ အင်ဇူ လီနာဂျီလီထံမှပါ သဝဏ်လွှာရ၏။ ကျွန်မ မိနီဘာ ကို ဒါတွေ သိပ်ပြော ချင်နေပြီ။

ထိုစဉ်ကမူ ကျွန်မအိမ်ကို မပြန်နိုင်တော့ဆိုသည်ကို နား လည်သဘောပေါက်မှု မရှိသေး။

အခန်း(၂၄)

သူခွဲအပြားကို သူတို့ ဆွဲထုတ်သွားကြပြီ

ကျွန်မမိဘများ ဘာမင်ဂန်သို့ လေယာဉ်ဖြင့်လာသောနေ့တ
ကျွန်မကို အထူးကြပ်မတ်ဆောင်မှ အဆောင် ၅၁၉၊ အခန်းနံပါတ် ၄
သို့ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။ ထိုအခန်းမှာက ပြတင်းပေါက်တွေရှိသဖြင့်
အင်္ဂလန်ကို ပထမဆုံးမြင်ရ၏။

“တောင်တွေက ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်မ မေး၏။ မြူတွေဆိုင်း မိုးတွေရွာနေသည်။ ထိုကြောင့်
မမြင်ရတာပဲဟု ကျွန်မထင်၏။ ဤနယ်မြေတွင် နေရောင်ခြည်
အရနည်းသည်ကို ကျွန်မ မသိ။ ကျွန်မမြင်တာက အိမ်တွေ၊ လမ်း
တွေသာဖြစ်၏။ အိမ်များက အုတ်အနီနှင့်ဆောက်ထားကာ အားလုံး
ဆင်တူလိုပင်ဖြစ်နေကြ၏။ အရာရာက သိပ်ကို တည်ငြိမ်၏။ ဝနစ်
ကျ၏။

ဒေါက်တာဂျာဗစ်က မိဘများလာလျှင် ထိုင်ပြီးနုတ်ဆတ်နိုင်

စေရန် ကုတင်နောက်ကျောက်ကို ပင့်ပေးထား၏။ ကျွန်မ ၁၆ ရက်အတွင်း ဆေးရုံလေးရုံ ပြောင်း၊ ခရီးမိုင်ထောင်နှင့်ချီသွားခဲ့ရ၏။ ၁၆ ရက်တ ၁၆ နှစ်ကြာသည်ထင်ရ၏။ မကြာခင် တံခါးပွင့်လာကာ ကြားနေ ကျအသံများဖြစ်သည့် 'ဂျာနီ' (အချစ်ကလေး)၊ 'ပီရို' (ကြောင်လေး) ဆိုသောအသံတွေ ပေါ်လာ၏။ အဖေနှင့်အမေက ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာကြသည်။

ကျွန်မ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်အော်ခို ပစ်လိုက်၏။ ဆေးရုံပေါ်တွင်ရှိနေစဉ် တခြားရက်များက ကျွန်မ တစ်ခါ မှမငိုခဲ့။ လည်ပင်းကို ဆေးထိုးတာလည်း မငို။ ခေါင်းမှချုပ်ရာတွေ ဖြေချတာလည်း မငို။ ယခုတော့ မငိုဘဲမနေနိုင်။ အဖေနှင့် အမေ ကလည်း ငိုကြ၏။ "မာလာလာကို ကျွန်တော်တို့လည်း သိပ်လွမ်း တာပဲ" ဟု ကျွန်မမောင်လေးတွေက ပြောသည်။ သူတို့ပုံက တက်ဖီဘဲ ဝက်ဝံရုပ်တွေ၊ လက်ဆောင်တွေကို မကြာခင် ပိုစိတ်ဝင် စားသွား ကြပုံပေါ်၏။ ကျွန်မ၏လက်ဝဲတော့ကို ခူရှားလ်က ဝမ်းကစားရန် ဆွဲယူ သွားတော့ ခူရှားလ်နှင့်ကျွန်မ ထုံးစံအတိုင်း ရန်စဖြစ်ကြရပြီ။

မိဘများရုပ်ရည်ကိုမြင်ရတော့ စိတ်မကောင်း။ သူတို့ ပိုပြီး အိုစာသွား ကြ၏။ နှစ်ယောက်လုံး ဆံပင်တွေဖြူလို့။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကောင်းကြမည်မဟုတ်။ ကျွန်မ၏လက်ဝဲ ဘက်မျက်လုံးက ယောင်ကိုင်းလို့။ ဆံပင်တစ်ခြမ်းကလည်း ကွက်ကြား ခိုက်ထား။ ပါးစပ်က အောက်ကိုအတင်းဆွဲ ချထားသလို ရွဲ့စောင်း။ ပြုံးလိုက်လျှင် ပိုမဲ့သလိုပင်ဖြစ်သွား၏။ နားတစ်ဖက်ကလည်း ကောင်း ကောင်းမကြားရ။ စကားပြောတာကလည်း ကလေးဘာသာစကားနှင့်။ ပီဘီကလေးတစ်ယောက်ပုံစံ။

ကျွန်မမိဘများကို ကျောင်းသားများနေသော တက္ကသိုလ်အ

ဆောင် တစ်ခုတွင် ထား၏။ သူတို့ကို ဆေးရုံမှာထားလျှင် သတင်း စာဆရာတွေ ဝိုင်းမှာစိုး၍ တက္ကသိုလ်ပရိဝုဏ်မှာ သွားထားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မမိသားစုတွင် သူတို့ ခါးဝတ်ခါးစားရယ်၊ ရှိဖေ့အမေ ဆိုနိယာ ပေးလိုက်တာရယ်ပဲ ရှိ၏။ သူတို့ ဆွပ်က ထွက်လာတော့ အဝတ်တစ် ထည်ကိုယ်တစ်ခုမို့ ဘာမှပါမလာကြ။ သူတို့အ ဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ကလေးတွေကဲ့သို့ ငိုကြ၏။ ကျွန်မက ပျော်ပျော်နေ တတ်သောကလေး။ အဖေက လူတွေကို အမြဲကြွား၏။ "ငါ့သမီးရဲ့ အပြုံးနဲ့ ငါ့သမီးရဲ့ရယ်စဉ် က ကျက်သရေသိပ်ရှိတယ်" ဟု။

ယခုတော့ သူက အမေကိုပြော၏။

"အချိုးကျကျ သမီးရဲ့မျက်နှာလှလှလေး။ ဝင်းပနေတဲ့သမီးရဲ့ မျက်နှာလေး။ သူ့မှာ အပြုံးတွေ အရယ်တွေ ပျောက်ကုန်ပြီ။ တာလီ ဘန်တွေက သိပ်ရက် စက်ကြမ်းကြုတ်ကြတယ်။ သူတို့က သူ့အပြုံးတွေကို ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ကြပြီ။ မျက်လုံးတို့၊ အဆုတ်တို့က အစားထိုးလို့ရတယ်။ အပြုံးကို အစားထိုးလို့မရဘူး။"

ပြဿနာက မျက်နှာက အာရုံကြော၊ ထိုအာရုံကြောပျက်သွား သလား။ မပျက်ဘူးလား ဆရာဝန်တွေ သေသေချာချာမသိ။ သူ့ဘာ သာသူ ပြန်ကောင်းလာမည် မလာမည်လည်း မသိ။ မျက်နှာအချိုးမတူ သွားလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေရယ်ဟု အမေကို ကျွန်မ နှစ်သိမ့်၏။

"ကျွန်မ မပြုံးနိုင်လို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မျက်တောင်ပုတ် ခတ်ပုတ် ခတ်မလုပ်နိုင်လို့လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်မက ကျွန်မဝဲ။ အရေးအကြီးဆုံးက ထာဝရဘုရားရှင်က ကျွန်မအသက်ကို ပြန်ဆတ် ပေးတာပဲမဟုတ်လား။"

"မာလာလာတစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ" ဟု အမေက တော့ အမြဲပင်မေးခွန်းထုတ်နေဟန်တူ၏။ သူ မွေးလုတ်ခဲ့သောသမီး

၁၅ နှစ်လုံးလုံး ပြုံးနေသောသမီး။

တစ်နေ့တော့ အဖေက သူ့ကိုမေးလိုက်သည်။

“ဝီကေးရယ်၊ မှန်မှန်ပြောနေနော်။ မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ။ ဒါ ငါ့အပြစ် ကြောင့်လို့ထင်သလား။”

“မထင်ပါဘူး ကိုလူ့ချောရယ်။ ရှင်က မာလာလာကို ခိုးတာ ဝှက်တာ၊ သတ်တာဖြစ်တာ၊ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တာ သင်ပေးတာမှ မဟုတ်တာ။ သူလုပ်တာက မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်ပဲ”

ဆွပ်တွင်နေစဉ်က ကျွန်မက အတော်နုသောမိန်းကလေး။ အသေးအဖွဲ့ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ငိုတတ်သောသူ။ ဘာမဆို ထိလွယ်ရှု လွယ်ခံစားလွယ် သူ။ သို့သော် ဘာမင်ဂန်ဆေးရုံတွင်ကား ကျွန်မသည် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲနေစေကာမူ တစ်စက်ကလေးမှ မညည်းညူတတ်။ ကျွန်မ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

ကျွန်မမိဘများ ရောက်ရှိပြီး လေးရက်အကြာတွင် ဆေးရုံသို့ နိုင်ငံရေးသမားအုပ်စုတစ်စု ရောက်လာ၏။ ကျွန်မကို အကူအညီ ပေးသော နိုင်ငံမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ။ ပါကစ္စတန်ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ရေမွန် မာလစ်၊ ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြား ရေးဝန်ကြီး ဝီလျံဟိတ်စ်၊ ယူအေအီးနိုင်ငံ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ရှိတ်အဗ္ဗဒူလာ ဘင်ဂါယက်။ သူတို့ပင် ကျွန်မနှင့် တွေ့ဆုံမကြ။ ဆရာဝန်များက ကျွန်မ အခြေအနေရှင်းပြကာ အဖေ နှင့်သာ တွေ့ဆုံရသွားကြ၏။ ပါကစ္စတန်ဝန်ကြီး ရေမွန်မာလစ် ပြော သွားတာကို အဖေက ဘဝင်မကျ။

“မာလာလာကို ပြောလိုက်ပါ။ နိုင်ငံတော်ကို သူ တစ်ချက် ကလေး ပြုံးပြသင့်ပါတယ်”

ပြုံးပြသောအလုပ်ကို ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သည်ကို သူ မသိ လေခြင်း။

ရေမွန်မာလစ်က ကျွန်မကို ပစ်ခတ်သူသည် အတောလာခန့် ဆိုသူ တာလီဘန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆွပ်သို့ တပ်မတော်စစ်ဆင်သောကာလ ၂၀၀၉ တွင် အဖမ်းခံရကြောင်း၊ သို့သော် သုံးလအကြာတွင် ပြန် လွတ်သွားကြောင်း၊ သူက ဂျီဟန်ဇက်ဘ်ကောလိပ်မှ ရူပဗေဒ ဘာသာ ဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့၏။ ကျွန်မကို သတ်ဖြတ်ရန် အစီ အစဉ်ကို အာဖဂန်နစ္စတန်တွင် အခြေပြုခဲ့ သည်ဟုလည်း ဆို၏။ အတော်လာကို မိအောင်ဖမ်းပေးသူကို အမေရိကန်ဒေါ် လာ တစ်သန်း ပေးမည်ဟု ကြေညာကာ သူတို့အနေနှင့် ဖမ်းပေးနိုင်သည်ဟု လည်း ကတိပေးခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ကတော့ သံသယရှိကြ၏။ ဘင်နာဇာဘူတို သတ်သူလည်း မမိသေး။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇီယာ၏ လေယာဉ်ပုံးခွဲသူလည်း မမိသေး။ ကျွန်မတို့၏ ပထမဆုံးဝန်ကြီးချုပ် လာယာကွပ်အလီခန်တို့ လုပ်ကြံသူလည်း မမိသေး။

ကျွန်မကိုပစ်ခတ်ပြီးနောက် အဖမ်းခံရသူက နှစ်ဦးသာရှိ၏။ တစ်ဦးက ကျွန်မတို့ ကျောင်းကားမောင်းသူ အူစမန်ဘိုင်ဂျန်။ နောက် တစ်ယောက်က အူစမန်ဘိုင်ဂျန် ဖုံးဆက်တာကို ဖုန်းလက်ခံပြောသူ ကျောင်းမှစာရင်းကိုင်။ စာရင်းကိုင်ကို ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ပြန်လွတ်ပေး၏။ အူစမန်ဘိုင်ဂျန်ကမူ တပ်မတော်က ထိန်းသိမ်းထားဆဲ။ လူသတ်သမားကို သူသာလျှင် ပုံဖော် ပြောနိုင်သည်ဆိုသောကြောင့်၊ ကျွန်မတို့ စိတ်ပျက်ရ၏။ ဘာဖြစ်လို့ အူစမန် ဘိုင်ဂျန်ကို ဖမ်းကြသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အတော်လာကိုကျတော့ မဖမ်းနိုင်ကြ သေးတာလဲ။

ကုလသမဂ္ဂက နိုဝင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့ (ကျွန်မအပစ်ခံရပြီး နောက်တစ်နေ့)ကို မာလာလာနေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ကြောင်း ကြေညာ၏။ ကျွန်မက ဒါကို သိပ်ဂရုမစိုက်ပါ။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာပြင်အာရုံကြော တွေကို နောက်တစ်နေ့ ခွဲစိတ်မှာကိုပင် ပြင်ဆင်နေရ၏။ လျှပ်စစ်ဖြင့်

ကျွန်မမျက်နှာကို တို့စမ်း ကြည့်ရာ တုံ့ပြန်မှုမရသဖြင့် မျက်နှာကို လှီးဖြတ်ခွဲစိတ်ရန်လိုအပ်ကြောင်း သူတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ သို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်မမျက်နှာ အကြောဆွဲသွားမည်။ ပြင်ပမှ သတင်းသမားများကို ဤအကြောင်းတော့ သတင်းမထုတ်ပြန်။ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့၏။

နီဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်တွင် ကျွန်မ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရ၏။ ရစ်ချက် အာဗင်းဆိုသူ ခွဲစိတ်ပါရဂူက ခွဲစိတ်မည်။ သူ့အလုပ်က ကျွန်မ၏ လက်ဝဲမျက်လုံးကို ဖွင့်ပြီး ပြန်ပိတ်ရန်၊ ကျွန်မနှာခေါင်းကို ဖယ်ရှားရန်၊ ကျွန်မ၏ လက်ဝဲမျက်ခုံးကို မြှင့်ပေးရန်၊ ထိုနောက် ကျွန်မကို ပြုံးအောင်လုပ်ရန်ဖြစ်၏။ အာရုံကြော ပြုပြင်သည့်အလုပ်က အလွန် သိမ်မွေ့၏။ ရှစ်နာရီခွဲမျှပင် ကြာ၏။ ခွဲစိတ်မှုက အောင်မြင်သွားသည်။ သို့သော် သုံးလစောင့်ကြည့်ရဦးမည်။ ကျွန်မမျက်နှာ၏ လက်ဝဲ ဘက်ခြမ်းက စတင်၍ ဖြည်းဖြည်းဖြည်းဖြည်း အလုပ်လုပ်၏။ ကျွန်မက မှန်ကြည့်ကာ မျက်နှာပြင်လေ့ကျင့်ခန်း နေ့စဉ်လုပ်ရ၏။ ခြောက်လ ကြာလျှင် အာရုံကြောများ စတင်အလုပ်လုပ်မည်ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ပြော၏။ သူပြောတာ မှန်၏။ မကြာခင် ကျွန်မ ပြုံးလို့ရလာ၏။ မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ခတ်ပုတ် ခတ်လုပ်လို့ ရလာ၏။ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် အခြေအနေတိုးတက်လာသည်ဟု ကျွန်မမိဘများက ပြောသည်။ မျက်နှာက ကျွန်မမျက်နှာ။ သို့သော် ပုံမှန်မျက်နှာပြန်ရ၍ အပျော်ဆုံး ဖြစ်နေသူများကမူ ကျွန်မမိဘများပင် ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာ အာဗင်းက မျက်နှာပြင်အာရုံကြောခွဲစိတ်မှု အနှစ် ၂၀ သက်တမ်းအတွင်း ယခုခွဲစိတ်မှုက ရလဒ်အကောင်းဆုံးဟု ပြောသည်။ ၈၆ ရာခိုင်နှုန်းမျှ ပြန်ကောင်းလာသည်။

နောက်ရလဒ်ကောင်းတစ်ခုမှာ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ ခေါင်းတိုက် ဝေဒနာလုံးဝပျောက်သွားပြီး စာတွေပင် စတင်ဖတ်လာနိုင်ပြီး

မိဘများက ကျွန်မမှတ်ဉာဏ်ကို စိုးရိမ်နေကြသေး၏။ ကျွန်မကို ပစ်ခတ်သွားပုံကို သတိမရ။ သူငယ်ချင်းများ နာမည်သတိမရတာတို့ ကြည့်ပြီး သူတို့ စိုးရိမ်နေကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မက ပတ်ရုံတိုတော့ လက်ကဗျာကိုပင် အဖေ့ကို ပြန်ပြင်တင်ပြလိုက်တော့ အဖေလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“အို ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတော်။ အမျိုးသားများ တိုက်ပွဲ မအောင်နိုင်လျှင် အမျိုးသမီးများ ရှေ့တက်လာကာ သင်တို့ကို ဂုဏ်ပြုမည်ပ” အထက်ပါကဗျာကို ကျွန်မက ဤသို့ပြောင်းစပ်လိုက်၏။

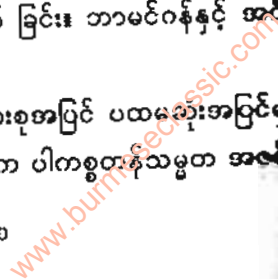
“အို- ကျွန်မတို့နိုင်ငံတော်။ အမျိုးသားများ တိုက်ပွဲကို နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ

အမျိုးသမီးများ လာရောက်ကြကာ သင်တို့အတွက် အမျိုးသမီးများက အောင်ပွဲခံပေးမည်ပ”

အဖေက သဘောကျပြီး ရယ်၏။ လူတိုင်းကို လိုက်ကြား၏။ ဒါက သူ့လုပ်နေကျ။

ကျွန်မ အားကစားရုံတွင် အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်သည်။ လက်တွေ့ ခြေတွေ ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသည်။ ဒီဇင်ဘာ ၆ ရက်နေ့တွင် ဆေးရုံပြင်ပသို့ ကျွန်မ ပထမဆုံးထွက်ခွင့်ရ၏။ ကျွန်မ ဘာမင်ဂန် ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်သွား၏။ ဆေးရုံနှင့် သိပ်မဝေးလှ။ အဖေ့ကို လိုက်ပါခွင့်မပြု။ ဆေးရုံဝန်းကျင်တွင် သတင်းသမားများစွာရှိနေရာ သူတို့ထံ အဖေ့ကို မှတ်မိသွားလျှင်မကောင်း။ ကျွန်မကတော့ သိပ်ပျော်သည်။ ပြင်ပကမ္ဘာသို့ ကျွန်မ ပထမဆုံးပြန်ရောက် ခြင်း၊ ဘာမင်ဂန်နှင့် အင်္ဂလန်ကို ပထမဆုံးကြည့်ခွင့်ရခြင်း။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် မိသားစုအပြင် ပထမဆုံးအပြင်မှ လာသော ဧည့်သည်ကို တွေ့ခွင့်ရ၏။ သူက ပါကစ္စတန်သမ္မတ အာဇ်

ဇာဒါရီ၊ အစိုးရက ကျွန်မကုသစရိတ်အားလုံး ကျခံမည်ဟု ဆို၏။ ဆေးကုစရိတ်က ပေါင်နှစ်သိန်းနီးပါးရှိ၏။

ပါကစ္စတန်သမ္မတ ဆေးရုံလာမည်ဆို၍ သတင်းသမားတွေ ဝိုင်းတဲ့ ရောက်ရှိနေကြ၏။ ပထမစီစဉ်ထားတာက သမ္မတက ဆေးရုံ လာပြီး ကျွန်မကို တွေ့မှာ။ သို့သော် အစီအစဉ်ကို တစ်မျိုးပြောင်း လိုက်၏။ ကျွန်မက ခရမ်းရောင်ဝတ်ရုံဖားဖားဝတ်၊ ခေါင်းစွပ်ကြီး ဆောင်းကာ ဝန်ထမ်းများဝင်ပေါက်မှ ကျွန်မကို ခေါ်သွားကြ၏။ ထိုနောက် ဆေးရုံများဆီသို့ ရောက်၏။ ကျွန်မတို့က သတင်းစာ ဆရာတွေ၊ ဓာတ်ပုံဆရာတွေကို ကျော်သွားသည်။ အချို့က သစ်ပင် ပေါ်မှာပင် တက်ပြီးနေရာယူထားကြ၏။ ကျွန်မတို့ကားကို သူတို့ သတိမပြုမိကြ။ ထိုနောက် ရုံးခန်းထဲတွင် ကျွန်မ ထိုင်စောင့်နေ၏။ ဇာဒါရီနှင့် သူ့အဖွဲ့ကို ရုံးနောက်ဘက်မှ ကြိုကြ၏။ သူ့အဖွဲ့က လူ ၁၀ ဦးပါသည်။ သူ၏ စစ်ဦးစီးချုပ်၊ သူ၏ စစ်ရေးလက်ထောက်၊ လန်စန်ရှိ ပါကစ္စတန်သံအမတ်တို့ပါသည်။ သူတို့ ကို ဒေါက်တာဖီအိုနာက ဦး ဆောင်ခေါ်လာ၏။

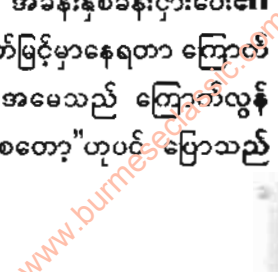
သမ္မတက သူ၏အငယ်ဆုံးသမီး အဖီဖာနှင့်အတူ ကျွန်မတို့ လာတွေ့၏။ သူက ကျွန်မခေါင်းကို ထိတို့၏။ ဒါက ကျွန်မတို့ ရိုးရာ ဓလေ့။ သို့သော် အဖေက စိတ်ပူနေ၏။ ကျွန်မခေါင်းထိပ်တွင် အရိုးမရှိ။ အရေးပြားသာရှိ၏။ ဦးနှောက်ကို ကာကွယ်နိုင်သည့်အရိုးမရှိ။

ထိုနောက် သမ္မတက အဖေနှင့် ထိုင်စကားပြော၏။ ယူကေသို့ ရောက်နေကြတာ ကံကောင်းကြောင်းပြောသည်။

“သူ့ကို ပါကစ္စတန်မှာလည်း အသက်ရှင်အောင်လုပ်ပေးလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာလန်ပြန်ထအောင်၊ ပုံပန်းပျက်မသွားအောင်တ ဝီမှာပဲလုပ် ပေးလို့ရတယ်”ဟု ပြော၏။

“ခုတော့ သူ့အပြုံးတွေ ပြန်ရလာပါပြီ”ဟုလည်း ဆို၏။ မစ္စတာဂါဒါရီက သံအမတ်ကြီးအား ကျွန်မအဖေကို ပညာရေး သံမှူး ရာထူးခန့်ပေးရန်၊ သို့မှသာ လစာလည်း ပုံမှန်ရပြီး သံတမန်နိုင်ငံ ကူးလက်မှတ်လည်း ရှိနေမည်မို့ ယူကေတွင် ခိုလှုံခွင့်တောင်း စရာခ လိုကြောင်း ပြောလိုက်၏။ အဖေက စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ သို့သော် ဤအကြွေးတွေ ဘယ်လိုဆပ်ရမလဲ သူ စဉ်းစားနေသည်။ ဂေါ်ဒွန်ဘ ရောင်းကလည်း သူ၏ ကုလသမဂ္ဂမှနေ၍ အဖေကို သူ၏အကြံထေး အရာရှိခန့်လိုကြောင်း၊ လစာမခံစားရသည့် ရာထူးဖြစ်ကြောင်း ပြော တော့ သမ္မတကြီးက သဘောတူ၏။ ရာထူးနှစ်ခုလုံး ခံစားနိုင်ပါတယ်ဟု ဆို၏။ တွေ့ဆုံပွဲအပြီးတွင် သမ္မတကြီးက မီဒီယာနှင့်တွေ့ ဆုံရာ၌ ကျွန်မကို “ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့မိန်းကလေးလည်းဖြစ်၊ ပါကစ္စတန်ရဲ့ ဂုဏ်ဆောင်လည်းဖြစ်ပါတယ်”ဟု ပြောသွား၏။ သို့သော် ပါကစ္စတန်မှ လူတိုင်းကမူ ဤသို့ အကောင်းမြင်ကြမည်မဟုတ်။ အချို့လူတွေကဆို လျှင် အဖေက ကျွန်မကိုသေနတ်နှင့်ပစ်တာ။ အချို့ကလည်း ကျွန်မ တကယ်သေနတ်ပစ်ခံရတာမဟုတ်။ တမင်တကာ ဇာတ်တိုက်ပြီး ပင်လယ်ရပ်ခြားမှာနေနိုင်အောင် ဖန်တီးကြခြင်းဟု ပြောကြကြောင်း ကျွန်မ ပြန်ကြားရ၏။

၂၀၀၃ နှစ်သစ်ကူးကား ပျော်စရာကောင်း၏။ ဇန်နဝါရီ ၈ စော စောပိုင်း တွင် ဆေးရုံမှဆင်းခွင့်ရ၏။ မိသားစုနှင့်အတူတူ ပြန်နေရ၏။ ပါကစ္စတန်သံရုံးက ဘာမင်ဂန်မြို့လယ်တွင် အခန်းနှစ်ခန်းငှားပေး၏။ ကျွန်မတို့အထပ်က ဆယ်ထပ်။ အဖေက တိုက်မြင့်မှာနေရတာ ကြောက် သည်ဆို၏။ ရောက်ရောက်ချင်းကဆိုလျှင် အမေသည် ကြောက်လွန် လွန်း၍ “ဓာတ်လှေခါးထဲမှာပဲ သေပါ ရစေတော့”ဟုပင် ပြောသည် ဆို၏။

ကျွန်မက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုကြံ့ခိုင်လာ၏။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ခွဲစိတ်မှုက မပြီးဆုံးပေ။ ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းထိပ်ခွံက ယခုထိ မရှိသေး။ ဆရာဝန်များက ကျွန်မ နားသိပ်မကြားသည်လည်း စိုးရိမ်နေကြသေး၏။ နားထဲတွင် အသံတစ်ခုခု အမြဲကြားပြီး အူနေ၏။ ဖေဖော်ဝါရီ ၂ ရက်နေ့တွင် ခွဲစိတ်ခန်း ပြန်ဝင်ရ၏။ ယခုတစ်ခါ ခွဲစိတ်မှုတာဝန်ခံက အမျိုးသမီး။ သူ့အမည်က အင်ဝင်ပိုက်။ ပထမဆုံးသူက ကျွန်မဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဦးခေါင်းခွံရိုးကို ထုတ်၏။ သို့သော် ဒါကို ပြန်ထည့်လျှင် ရောဂါပိုးကူးစက်နိုင်သဖြင့် တိုင်တင်နီယမ်အရိုးတုကိုသာ ကျွန်မခေါင်းမှာ မူလီရှစ်ချက်စုပ်ကာ တပ်ပေးလိုက်၏။ ယခုတော့ ဦးနှောက် အကာအကွယ် စိတ်ချရသွားပြီ။

ကျွန်မ၏ အာရုံကြောများကို ခွဲစိတ်ပေးသူ ဒေါက်တာ အာပင်းက ကျွန်မ၏ ပျက်စီးနေသော လက်ဝဲဖက်နားစည်ကို ပြင်ဆင်ရန် ကြိုးစား၏။ သူက နားရွက်အနီး ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ သေးငယ်သော အီလက်ထရွန်နစ် ပစ္စည်းတစ်ခုထည့်၏။ တစ်လကြာလျှင် အဆင်ပြေသွားမည်ဟု ဆို၏။ ခွဲစိတ်တာက ငါးနာရီမျှပင်ကြာ၏။ မကြာခင် နားပြန်ကြားရပါ၏။

ကျွန်မလို လူသားများသည် ထာဝရဘုရားရှင် မည်မျှကြီးမြတ်ကြောင်း ကောင်းစွာနားလည်သိရှိခြင်းမရှိကြ။ သူက ကျွန်မတို့ကို တမထူးခြားသော ဦးနှောက်နှင့် ခံစားလွယ်သော ချစ်တတ်သည့်နှင့် နှလုံးသားကို ပေးအပ်ခဲ့၏။ ခံစားမှုများကို ပြောကြားရန် နှုတ်ခမ်းအစုံကို ကောင်းချီးပေးခဲ့၏။ လောကကြီးအလှအပကို ရောင်စုံမြင်နိုင်သည့် မျက်လုံးနှစ်လုံး၊ ဘဝလမ်းကို လျှောက် လှမ်းရန် ခြေနှစ်ချောင်း၊ အလုပ်လုပ်ရန် လက်တစ်စုံ၊ မွှေးပျံ့သည့်ရနံ့ကို ရှုနိုင် သည့်နှာခေါင်း၊ မေတ္တာစကားကြားနိုင်သည့် နားရွက်နှစ်ဖက်တို့ကို ပေးသနား ချီးမြှင့်

ခဲ့၏။ ကျွန်မ နားပြန်ကြားရမှ၊ ကျွန်မတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုချင်းစီသည် မည်မျှတန်ခိုးစွမ်းပကားရှိကြောင်း သိရှိလာရ၏။

တာလီဘန်တစ်ဦးက ကျောင်းကားပေါ်မှ မိန်းကလေးသုံးဦးတို့ သေနတ်ဖြင့် သုံးချက်ပစ်ခဲ့၏။ မည်သူမျှ မသေကြ။ လူတွေက ကျွန်မသည် အံ့ဩ လောက်အောင် ပြန်ကောင်းလာသည်ဟု ပြောကြ၏။ သေနတ်နှစ်ချက်ထိမှန်သော ကျွန်မသူငယ်ချင်း ရှာဖွေယားက ဝေလနယ်ရှိ အန္တလန်တိတ်ကောလိပ်တွင် ပညာသင်ဆုရ၍ ယူကေတွင် ကျောင်းလာတက်ရ၏။ ကေနတ်လည်း ထိုသို့ပင် တက်ခွင့်ရမည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်၏။ ဤဘဝသည် ဒုတိယ ဘဝဟု ခံစားရ၏။ လူတွေတထာဝရဘုရားရှင်ထံတွင် ကျွန်မ အသက်ချမ်းသာ ရစေရန် ဆုတောင်းပေးကြသည်။ ကျွန်မကို ဤအကြောင်းတစ်ချက်တည်းနှင့် အသက်ချမ်းသာခွင့်ပေးခဲ့၏။ ကျွန်မဘဝကို လူများအား ကူညီရာတွင် အသုံးပြုရန်၊ ကျွန်မ သေနတ်အပစ်ခံရပုံ၊ ဖြစ်ပျက်ပုံတွေကို ပြောကြသောအခါ ကျွန်မက ဒါ မာလာလာအကြောင်းပြောတာဟုပင် ထင်၏။ “တာလီဘန်တသေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်သောမိန်းကလေး”။ ဤဇာတ်လမ်းသည် ကျွန်မ အကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ မခံစားရ။

www.burmeseclassic.com

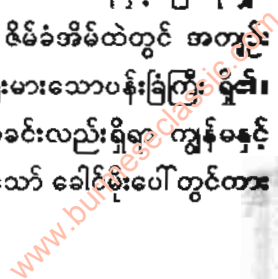
နိဂုံးစကား

ကလေးတစ်ဦး၊ ဆရာတစ်ယောက်၊ စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ကလောင်တံတစ်ချောင်း

ဘာမင်ဂန်။ သြဂုတ်လ ၂၀၁၃။

မတ်လတွင် ကျွန်မတို့သည် တိုက်ခန်းမှနေ၍ ငှားထားသော လုံးချင်းအိမ်သို့ ပြောင်းကြ၏။ သို့သော် စခန်းမှာနေရသလိုပင် ခံစားရ၏။ ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးက ဆွပ်မှာပဲရှိနေသေးသည်။ နေရာတကာတွင် လူတွေ ပို့သော ကတ်ပြားများ၊ စာများထည့်ထားသော ကတ်ထူပုံးတွေ အထပ်လိုက်၊ တစ်ခန်းတည်းတွင်မူ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်မှမတီးတတ်ကြသော စနွယားတစ်လုံးရှိ၏။

ကျွန်မတို့အိမ်ကြီးပြီး အခန်းလွတ်တွေများစွာရှိ၏။ ဝင်းထဲရံတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်တံခါးရှိ၏။ ပါကစ္စတန် အခေါ်အနေနှင့်ပြောရလျှင် ထောင်အသေးစားထဲနေရသလို ဖြစ်နေ၏။ ဇိမ်ခံအိမ်ထဲတွင် အကျဉ်းကျခြင်းမျိုးဖြစ်၏။ အိမ်နောက်ဘက်တွင် ကြီးမားသောပန်းခြံကြီး ရှိ၏။ သစ်ပင်တွေအများကြီး။ စိမ်းလန်းသောမြက်ခင်းလည်းရှိရာ ကျွန်မနှင့် မောင်လေးတို့ ခရစ်ကက်ကစား ၍ ရ၏။ သို့သော် ခေါင်မိုးပေါ်တွင်ထား

ကစား၍ မရ။ ကလေးတွေ လမ်းပေါ်မှာ စွန့်ဖြတ်ကြတာမရှိ။ မည်သည့် အိမ်နီးနားချင်းတမူ ထမင်းတစ်ပန်းကန် လာတောင်းသူမရှိ။ ခရမ်းချဉ် သီးသုံးလုံး ခဏချေးပါပြောသူ မရှိ။ နောက်တစ် အိမ်နှင့်က အုတ်နံရံ တစ်ချပ်ခြားနေ၏။ သို့သော် မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးကွာနေ သလို ခံစား ရ၏။

ကျွန်မ အပြင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် အမေသည် ပဝါလေး ခေါင်းမှာခြုံပြီး ခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ငှက်တွေကို အစာကျွေး နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ပန်းခြံထဲက ချိုးကလေးတွေ မသတ်ပါနဲ့။ တစ်ကောင်သတ် လိုက်ရင် တခြားငှက်တွေ မလာမှာစိုးလို့ပါ”

သူ့ကိုကြည့်ရင်း ရိုးရာကဗျာလေးတစ်ခုကို သံတီရမိ၏။ သူက မနေ့ညက ညစာစားပြီး ကျန်သောအစားအစာတွေကို ငှက်ကလေး များကို ကျွေးနေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွင်ကား မျက်ရည်တွေဝဲနေ၏။ အိမ်မှာ လိုပင် ထမင်းနှင့်ဟင်း စားကြ၏။ မနက်စာကိုတော့ ကြက်ဥကြော်၊ ချာပါတီ စားကြ၏။ တစ်ခါတလေ မောင်လေး အာတာလ် အကျင့် လုပ်လိုက်သော ပျားရည်ကိုသာ စားကြသည်။ သို့သော် မောင်လေး တကယ် ကြိုက်တာက ဘာမင်ဂန်မှ ဆင်းဒဝစ် အသားညှပ် မုန့်ဖြစ်၏။ စားကြွင်းစားကျန်တွေ ကျန်တတ်သည်။ အမေက အစားအသောက် ပိုတာမကြိုက်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ လာစားကြသော ကလေးတွေကို အမေက သတိရနေ၏။ ကျောင်းသို့ ဝမ်းဟာဟာဖြင့် မသွားရအောင် သူတို့ကို အမေက အိမ်မှာ ကျွေးစရာရှိတာ ကျွေး၏။ ယခု သူတို့ ဘယ်လိုနေကြပါလိမ့်။

မင်ဂိုရာတွင်နေစဉ်က ကျွန်မ အိမ်ပြန်လာလျှင် အိမ်မှာ လူမရှိတာ တစ်ခါမှမရှိ။ ကျွန်မ ကျောင်းစာကို အေးအေးဆေးဆေး

ကျက်နိုင်မည့်နေ့လေး တစ်နေ့လောက် ရပါစေဟုပင် တောင်းဝန်မိ၏။ ယခု အိမ်တွင်ကား ငှက်သံရယ်၊ ခူရှားလ်ကစားစရာအသံရယ်ထလွဲလို့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျွန်မက အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း အရုပ်ဆက်တာကစားပြီး ဧည့်သည်အလာကို စောင့်နေရ၏။

တစ်ခါတော့ ဆင်းရဲသောအမျိုးသမီးတစ်ဦးက တံခါးကြီးရှေ့ ရောက်လာ၏။ သူတ ခေတ်၊ အစာငတ်နေ၏။ အမေက အိမ်ထဲ ခေါ်ကာ အစားအသောက်ကျွေး၏။ သူ သိပ်ပျော်သွားသည်။

“ဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာ အိမ်ပေါက်စေတံခါးလိုက်ခေါက်တာ ဒီတစ် အိမ်ပဲ တံခါးဖွင့်ပေးတာရှိတယ်။ ထာဝရဘုရားရှင်က ဒီအိမ်တံခါးတို့ အမြဲဖွင့်ထားပေးတော်မူပါ။ အိမ်ရှင်တွေ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ထာဝရဘုရားရှင် တံခါးဖွင့် ပေးတော်မူပါ”ဟုလည်း ဆုတောင်းသွား သည်။

အမေ အထီးကျန်ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မ သိသည်။ သူတ လူမှုရေး သိပ်နားလည်၏။ အိမ်နီးနားချင်း အမျိုးသမီးတွေအားလုံး ညနေဘက်တွင် ကျွန်မတို့နောက်ဖေး လသာဆောင်တွင် စုကြ၏။ အခြားအိမ်မှာအလုပ်လုပ်သော အမျိုးသမီးများလည်း လာနားကြ၏။ ယခုတော့ အရပ်ထဲမှလူတကာကို သူ ဖုန်းပဲဆက်နေရရှာ၏။ သူတ အင်္ဂလိပ်စကားလည်း မပြောတတ်သဖြင့် ဒီမှာနေရထိုင်ရခက်၏။ ဤ အိမ်တွင် ခေတ်မီပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးရှိ၏။ သို့ သော် သူ့အတွက် အဆန်းတွေချည်းဖြစ်နေ၏။ လျှပ်စစ်မီးဖို ဘယ်လိုဖွင့်ရမယ်၊ အဝတ် လျှော်စက် ဘယ်လိုသုံးရမယ်၊ ရုပ်မြင်သံကြား ဘယ်လိုဖွင့်ရမယ်ဆိုတာ အကုန်လုံး တစ်ယောက်ယောက်က ပြပေးနေရ၏။

ထုံးစံအတိုင်း အဖေက မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို ကုလုပ်။ “အဖေက အမျိုးသမီးအခွင့်အရေးတွေသာ အမြဲပြောနေတာ

အိမ်မှာ တကယ်အကုန်လုပ်ရတာက အမေလေ။ အဖေက ကိုယ်သောက် တဲ့လက်ဖက်ရည်ခွက်တောင် ဆေးတာမဟုတ်ဘူး” ဟု ကျွန်မက အဖေ့ကို စတတ်၏။

ဘတ်စ်ကားတွေ ရထားတွေ ရှိ၏။ သို့သော် စိတ်မချ၍ ကျွန်မ တို့ မစီး။ အမေကတော့ ချီးနားဈေး သွားရသည်ကို လွမ်းနေ၏။ ကျွန်မ အစ်ကို ဝမ်းကွဲ ရှားလာနေ၍ သူ ပိုပျော်သွားသည်။ သူ့မှာက ကားရှိ၍ အမေ့ကို ဈေးခေါ်သွားတတ်သည်။ သို့သော် ရပ်ကွက်ထဲက ဈေးနှင့်ကား မတူ။ ဒီမှာက မိတ်ဆွေတွေ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေ ဘာဝယ်လာသလဲဟေ့ ဟု စပ်စပ်စုစု အလွှာပ သလွှာပ စကားပြော၍မရ။

တံခါးခေါက်သံ ကြားသည်နှင့် အမေက ထခုန်တတ်၏။ ဘာသံလေး ကြားကြား အမေက လန့်နေ၏။ သူက မကြာခဏ ကျွန်မ တို့ ပြေးဖက်တတ်၏။

“မာလာလာ အသက်ရှင်သေးတယ်နော်” ဟု ကယောင် တတမ်းပြော ၏။ ကျွန်မက အကြီးဆုံးကလေးဖြစ်သော်လည်း သူက ယခု ကျွန်မကို အထွေးဆုံးကလေးလို ဂရုသိပ်စိုက်၏။

အဖေလည်း ငိုတတ်၏။ ကျွန်မဆံပင်တွေသိမ်းလိုက်သည့်အခါ သူက အမာရွတ်ကိုတွေ့သွားတိုင်း သူငိုသည်။ ကျွန်မ အပစ်ခံရသည်မှာ သူ့ကြောင့်ဟု လူတွေက ပြောသည်ကို စိတ်မကောင်း။ သူ နှစ်နှစ် ဆယ်လုံးကြီးပမ်းခဲ့သည့်အရာအားလုံး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ တစ်ပြားမှမရှိဘဲ စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည့် ကျောင်းက ယခု အဆောက်အအုံသုံးခု၊ ကျောင်းသား ၁၁၀၀၊ ဆရာဆရာမ ၇၀ ရှိနေပြီ။ အဖြူနှင့်အမည်း တောင်ကြီးနှစ်ခုကြားက ကျဉ်းမြောင်းသောရွာလေးတစ်ရွာမှ ဆင်းရဲ သားလေးတစ်ဦး ဤမျှလုပ်နိုင်ခဲ့သည်ကို သူ ဂုဏ်ယူကြောင်း ကျွန်မ သိ၏။

“ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် မင်း သစ်ပင်စိုက်လိုက်တယ်။ အဲဒီ သစ်ပင်ကို ပြုစုပျိုးထောင်တယ်။ ဒါဆိုရင် သူ့အရိပ်အောက်မှာ ထိုင် ခွင့်ရှိသလိုပေါ့ကွယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

သူ့ဘဝအိပ်မက်မှာ ဆွပ်တွင် ကျောင်းအကြီးကြီးတည် ထောင် ကာ အဆင့်မြင့်ပညာများကို သင်ပေးမည်။ သူ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေမည်။ နိုင်ငံက ဒီမိုကရေစီရနေစေရမည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုလုပ် ရပ်များ၊ လူထုကို ကူညီမှုများ ကြောင့် သူသည် မြို့နယ်တွင် လူရှိသေခွင် ရှိသေ ခံရမည့်အဆင့်ရှိသူဖြစ်၏။ သူ တစ်ခါမှ နိုင်ငံခြားတွင်နေရန် စိတ်မကူး။

ကျွန်မတို့ အရာရာ သတိရလွမ်းဆွတ်နေကြသည်။ အနဲ့ဆိုး သော ချောင်းကလေးကိုပင် သတိရ၏။

“ဒါမျိုးဖြစ်ပျက်မယ်လို့သာ ငါ အစထဲက သိထားခဲ့ရင် ငါ နောက်ဆုံးအကြိမ် ငါ့မြေငါ့မြို့ကို ပြန်ကြည့်တယ်ကွာ။ တမန်တော်ထ မဏ္ဍာမြို့ကို မဒီနာကို သွားကာနီး ထပ်တလဲလဲ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ကြည့် သလိုပေါ့” ဟု အဖေက ပြောသည်။ ယခုတော့ ဆွပ်မှဇာတ်လမ်း များသည် ဟိုးဝေးလံသော ဒေသမှသတင်းများလို စိမ်းနေပြီ။ ကျွန်မ တစ်နေရာရာမှာ ဖတ်ဖူးခဲ့သလို ခံစားနေရ၏။

အဖေက ပညာရေးအစည်းအဝေးတွေ တက်ပြီး အချိန် ကုန်နေ၏။ ကျွန်မကြောင့် လူတွေ သူပြောတာ နားထောင်ချင်ကြတာဟု ကျွန်မ သိသည်။ ယခင်က သူ့သမီးအနေနှင့် ကျွန်မကို သိကြ၏။ ယခုတော့ ကျွန်မ အဖေအနေနှင့် သူ့ကို လူတွေက သိနေကြ၏။ သူ ပြင်သစ်သွားပြီး ကျွန်မအတွက် ဆုသွားယူစဉ်က ပရိသတ်တို့ ပြော ခဲ့သည်။

“လူများစုက သူတို့သားတွေကြောင့် လူသိများခဲ့ကြတာ

ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သမီးကြောင့် လူသိများတဲ့ ရွားရွားပါးပါး ကံကောင်းသူပါပဲ”

ကျွန်မ ယခုတက်ရသောကျောင်းသည် အတန်းထဲတွင် မည်သူမျှ သေနတ်ဖြင့် လာမပစ်သော၊ ဗုံးမခွဲသောကျောင်း ဖြစ်၏။ ဧပြီလတွင် ကျွန်မ နေပြန်ကောင်းသဖြင့် ဘာမင်ဂန်တွင် ကျောင်းစတင်ရ၏။ ယခု ကျောင်းသွား ရသည်ကို ကျွန်မ မကြောက်တော့။ မင်ဂိုရာတွင်မူ ကျောင်းသာသွားရတာ၊ ဘယ်အချိန် တာလီဘန်ထွက်လာမလဲဆိုတာ တထိတ်ထိတ်နှင့်။

ကျောင်းက ကျောင်းကောင်း။ ဘာသာရပ်အများစုမှာ ကျွန်မတို့မြို့က ကျောင်းနှင့်အတူတူပင်။ သို့သော် ဆရာမတွေက ကျောက်သင်ပုန်းတို့၊ မြေဖြူခဲတို့အစား ပါဝါပွိုင့်တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေနှင့် သင်သည်။ ကျွန်မတို့ မသင်ရဖူးသော ဂီတ၊ ပန်းချီ၊ ကွန်ပျူတာပညာ၊ အိမ်တွင်းမှုအတတ်များ စသည်တို့သင်ရ၏။ အချက်အပြတ်သင်ပေး၏။ ပါကစ္စတန်တွင် မရှိသော သိပ္ပံလက်တွေ့ စမ်းသပ်မှုများ လုပ်ရ၏။ ရူပဗေဒဘာသာရပ်တွင် ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရခဲ့သော်လည်း ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးဘာသာက ရူပဗေဒပင်ဖြစ်နေဆဲ။ နယူတန်အကြောင်း သင်ရတာ သဘောကျသည်။ စကြဝဠာတစ်ခုလုံး လိုက်နာရသော အခြေခံမူဝါဒများ သင်ရတာကြိုက်၏။

သို့သော် အမေကဲ့သို့ပင် ကျွန်မလည်း အထီးကျန်၊ ကျွန်မတို့မြို့ရွာက ရင်းနှီးသည့်သူငယ်ချင်းတွေလိုဖြစ်အောင် အတော်အချိန်ယူရဦးမည်။ ကျောင်းကမိန်းကလေးများက ကျွန်မကို ဆက်ဆံကြတာ တစ်မျိုး။

“ဪ... ဒါ မာလာလာပဲ”

“မိန်းကလေးအခွင့်အရေး လှုပ်ရှားသူ မာလာလာဆိုတာ သူလေ”

ဟု လူတွေက တွေ့တိုင်းပြောကြ၏။ ခူရွားလ်ကျောင်းတုန်းကတော့ ကျွန်မက သာမန်မာလာလာမျှသာ။ ဘယ်သူမှ ထူးပြီး ဂရုစိုက်မခံရသောသူ။ ဟာသတွေပြော၊ ပုံတွေဆွဲ၊ ပုံတွေပြောတတ်သူ၊ သူမောင်လေးနှင့် အမြဲ တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်တတ်သည့်ကောင်မလေး။ ဤကျောင်းတွင်မူ ဟာသပြောရမည့်သူ ကျွန်မမှာမရှိ။ ကျွန်မက မိုနီဘာကိုသာ စကိုက်ပဲထဲတွင် ပြောရ၏။

“ကျောင်းမှာ နောက်ဆုံးသတင်းက ဘာလဲဟေ့”

ဘယ်သူနှင့်ဘယ်သူ ရန်ဖြစ်နေကြတယ်။ ဘယ်သူ့ကို ဆရာမက ချီကူးပြီး ဒဏ်ပေးတယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်မ ကြားချင်၏။ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲတွင် မိုနီဘာ ပထမရ၏။ ကျွန်မအတန်းမှာမူ ကျွန်မခုံတို့ ကျွန်မ နာမည်ထိုးကာ ဒီအတိုင်းနေရာလပ်ထားသည် ဆို၏။ ယောက်ျားလေးကျောင်းတွင်လည်း ဆရာ အမိဂျက်က ကျောင်းပေါက်အဝင်တွင် ကျွန်မရုပ်ပုံပိုစတာကြီးကပ်ထားကာ နံနက်တိုင်း သူကျောင်းအလာ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်သည်ဟု ပြောသည်။

ကျွန်မက အင်္ဂလန်တွင်နေရသောဘဝကို မိုနီဘာအား ပြောပြသည်။ ကျွန်မတို့နေထိုင်သော ရပ်ကွက်အကြောင်း၊ လမ်းတွေ အိမ်တွေ အကြောင်း ပြောပြ၏။ ရေဒဏ်၊ ငလျင်ဒဏ်ခံနိုင်သော ခိုင်ခံ့သည့် အိမ်များအကြောင်း ပြော၏။ သို့သော် ခေါင်မိုးအပြားမရှိကြ၍ တတ်ဆော့၍ မရတာကိုလည်းထည့် ပြောသေးသည်။ အင်္ဂလန်ကို ကျွန်မကြိုက်တာက လူတွေသည် စည်းကမ်းလိုက်နာကြလို့။ ရဲကို ရိုသေလေးစားကြလို့။ အရာရာ အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ စီစဉ်ထားလိမ့်မကြောင်း သူ့ကို ပြောပြ၏။ အစိုးရက အရာရာကို တွပ်တွဲအုပ်ချုပ်ပြီး မည်သူ့

တာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်အမည်ကိုပင် သိရန်မလိုကြောင်း ပြောပြ၏။ ဆွပ်တွင် စိတ်ကူး၍ပင်မရသောအလုပ်မျိုးကို အင်္ဂလန်တွင် အမျိုးသမီးများလုပ်နေကြောင်း ပြောကြ၏။ အမျိုးသမီးရဲများ၊ အမျိုးသမီးလုံခြုံရေးအစောင့်များ၊ အမျိုးသမီးများက ကုမ္ပဏီကြီးများကို တည်ထောင်ထားကြပုံ၊ သူတို့ ကြိုက်သလို ဝတ်စားဆင်ယင်ကြပုံတွေ။

ကျွန်မ သေနတ်နှင့်အပစ်ခံရသည်ကို မကြာခဏ ပြန်မတွေးမိပါ။ သို့သော် ကျွန်မ နေ့စဉ်မှန်ကြည့်လိုက်တိုင်း သတိရစရာတွေ ဖြစ်နေသည်။ အာရုံ ကြောခွဲစိတ်မှုက တော်တော်ကောင်းသည်။ သို့သော် ယခင်အတိုင်း အတိအကျတော့ ဘယ်လိုမှပြန်မဖြစ်။ ကျွန်မ မျက်လုံးကို လုံးဝ ပိတ်ချီဖွင့်ချီမလုပ်နိုင်။ ကျွန်မ စကားပြောလျှင် လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးက မကြာခဏပိတ်ပိတ်သွားသည်။ ကျွန်မအမေ၏မိတ်ဆွေ ဟိဒရာတူလာကမူ ကျွန်မတို့အနေဖြင့် ကျွန်မ မျက်လုံးကို ဂုဏ်ယူသင့်ကြောင်း ပြော၏။

“ဒါက သူ့ရဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုရဲ့ အလှအပပဲ” ဟု ပြော၏။ မည်သူက ကျွန်မကို သေနတ်နှင့်ပစ်သည်ကို တိတိကျကျ မပြောနိုင်သေး။ သို့သော် အတော်လာခန်ဆိုသူက ပစ်သည်ဟုတော့ သူက ပြော၏။ ရဲက သူ့ကို မရှာနိုင်သေး။ သူတို့ စုံစမ်းနေသည်။ ကျွန်မကိုလည်း အင်တာဗျူး လုပ်ချင်သည်ဟု ဆို၏။

ထိုနေ့က ဖြစ်ပျက်ပုံ ကျွန်မ အတိအကျမမှတ်မိ။ တစ်ခါ တလေတော့ သူ့ဘာသာသူ စိတ်ထဲတွင် ပြန်ပေါ်လာတတ်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ပေါ်ချင် ပေါ်လာတတ်၏။ အဆိုးဆုံးက ဇွန်လ။ ဆော်ဒီအာရေဗျတွင် ဘုရားသွားဖူးရန် ကျွန်မတို့ အဘူဒါဘိုင်သို့ ရောက်နေကြ၏။ ကျွန်မက အမေနှင့်အတူ ရှော့ပင်း မော်လ်တစ်ခုသို့ ဈေးသွား

ဝယ်၏။ အမေက မဟာတွင် ဘုရားဖူးရန် ခေါင်းမြီးခြုံ ဝတ်စုံ ဝယ်ချင်သည်ဟုဆို၏။ ကျွန်မကတော့ မလိုအပ်။ ခေါင်းမှာ ပဝါပဲခြုံ မည်ဟု ပြောလိုက်၏။ မော်လ်ထဲတွင် လျှောက်ကြည့်နေကြစဉ် အမျိုးသားတော်တော်များများကို ရုတ်တရက် ကျွန်မဘေးတွင် မြင်ရ၏။ ကျွန်မက သူတို့ သေနတ်တွေနှင့် ကျွန်မကို စောင့်ပြီးပစ်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ ကျွန်မကြောက်သော်လည်း ဘာမှမပြော။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ ပြန်ပြောသည်။

“မာလာလာ၊ နင်က သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ ဒါက နင့်ရဲ့ ဂုဏ်ယုဘဝလေ။ မကြောက်နဲ့။ နင်ကြောက်ရင် နင် ရှေ့ဆက်သွားလို့မရတော့ဘူး။”

မဟာ၏ အထွတ်အမြတ်နေရာတွင် ကျွန်မ ဘုရားရှိခိုးရင်း ပါကစ္စတန်ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် မိန်းကလေးများပညာရေးအတွက် ဆုတောင်းခဲ့သည်။ ဆုတောင်းရင်း ကျွန်မ မျက်ရည်တွေကျမိနေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရ၏။ တမန်တော်နေထိုင်ခဲ့ပြီး တရားဟောခဲ့သည့်နေရာ မဟာမှ သဲကန္တာရသို့ ရောက် သောအခါ ပုလင်းလွတ်တွေ၊ ဘီစတစ်ထုပ်စက္ကူတွေ ယုံ့ကြနေတာ တွေ့ရ၏။ ဤနေရာသည်လည်း အထွတ်အမြတ်နေရာ။ လူတွေက သမိုင်းကို ထိန်းသိမ်းရန် လစ်ဟင်းကြပုံရ၏။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းသည် ယုံ့ကြည့်မှု၏တစ်ဝက်ဖြစ်သည်ဆိုသော ဓမ္မစကားကို သူတို့ မေ့သွားကြပြီဟု ကျွန်မ ထင်၏။

ကျွန်မကမ္ဘာကတော့ အတော်ကြီးပင် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ကျွန်မတို့ အိမ် ဧည့်ခန်းရှိ စင်များတွင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ဆုတံဆိပ်၊ ဆုလေးတွေ အစီအရီ။ အမေရိက၊ အိန္ဒိယ၊ ပြင်သစ်၊ စပိန်၊ အီတလီ၊ ဩစတြီးယားနှင့် အခြားနိုင်ငံများစွာ။ ကျွန်မကို နို့ဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင်အဖြစ်ထင်

အဆိုပြုကြလေ၏။ နိဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင်အဖြစ် အဆိုပြုခံရသူများ ထဲတွင် ကျွန်မ အသက်အငယ်ဆုံး။ ကျွန်မကျောင်းမှာတုန်းက ကြိုးစား၍ ဆုများရသောအခါ ပျော်ပါသည်။ သို့သော် ယခုဆုများကမူ ကွဲပြားခြားနားနေသည်။ ကျွန်မကို ဆုချီးမြှင့်သည့်အတွက်ကား ဝမ်းသာပါသည်။ သို့သော် ထိုဆုများက ကောင်လေး ကောင်မလေးများအတွက် သူတို့ပန်းတိုင် အောင်မြင်မှုရရှိရန် မည်မျှအလုပ်လုပ်စရာကျန်သေးသည်ကို ကျွန်မအား သတိပေးနေသလိုသာ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မသည် 'တာလီဘန်က သေနတ်အပစ်ခံရသော မိန်းကလေး'ဟု ထင်ထားကြတာထက် 'ပညာရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်သောမိန်းကလေး'မျိုးသာ အထင်ခံချင်သည်။ ဤသည်ပင် ကျွန်မဘဝကို မြှုပ်နှံထားချင်သော အကြောင်းအရာဖြစ်၏။

ကျွန်မအသက် ၁၆ နှစ်မြောက်မွေးနေ့တွင် နယူးယောက်၊ ကုလသမဂ္ဂ၌ စကားပြောရ၏။ ကြီးမားသောခန်းမကြီးထဲတွင် ပရိသတ်အားမတ်တပ် ရပ်စကားပြောရသည်။ ဤနေရာတွင် ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်များစွာ ပြောဟောခဲ့ ကြပြီးပြီ။ သို့သော် ကျွန်မ ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိသည်။

“ဒါဟာ နင့်ရဲ့အခွင့်အရေးပဲ မာလာလာ”ဟု ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ပြောမိ၏။ ကျွန်မပတ်ပတ်လည်တွင် လူ ၄၀၀ လောက်သာ ထိုင်နေကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မက သန်းချီရှိသောလူတွေကို စိတ်ကူးမိ၏။ ဤမိန့်ခွန်းကို ကုလသမဂ္ဂကိုယ်စားလှယ်များအတွက်သာ ကျွန်မ စိတ်ကူးပြီးရေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ကွဲပြားခြားနားမှုကို လုပ်နိုင်သော ကမ္ဘာပေါ်မှ လူတိုင်းအတွက် ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲတွင်းနစ်နေသော လူတိုင်းဆီကို ဤစကားတွေ ရောက်စေချင်သည်။ အဓမ္မအလုပ်လုပ်ခိုင်းခြင်း ခံရသောကလေးတွေ၊ အကြမ်းဖက်မှုအောက် မှာ နေကြရသောသူတွေ။

ပညာရေးအခွင့်အလမ်း မရှိသူတွေ။ သူတို့အားလုံးကို ပြောချင်၏။ ကျွန်မ၏ စကားလုံးများထဲမှ သတ္တိတွေမွေးဖွားလာပြီး သူတို့အခွင့်အရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နိုင်မည့်ကလေးတိုင်းအတွက် ကျွန်မရင်ထဲမှ နှစ်နှစ်ကာကာပင် မျှော်လင့်ထားသည်။

ကျွန်မ၏ ပန်းရောင်ရိုးရာဝတ်စုံပေါ်တွင် ဘင်နာဇာဘူတို၏ ပဝါဖြူ တစ်ထည်ကို ပခုံးမှာခြုံလျက် ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်များအား ကမ္ဘာပေါ်က ကလေးတိုင်းအတွက် အခမဲ့ပညာရေး ဆောင်ကြဉ်းပေးရန် တောင်းဆိုလိုက်သည်။

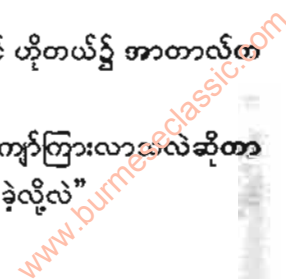
“ကျွန်မတို့ စာအုပ်တွေ၊ ကလောင်တံတွေ ကောက်ကိုင်လိုက်ကြပါစို့၊ ဒါတွေဟာ ကျွန်မတို့ စွမ်းအားအရှိဆုံး လက်နက်တွေပါ။ ကလေးတစ်ဦး၊ ဆရာတစ်ယောက်၊ စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ကလောင်တံတစ်ချောင်းနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ရမယ်”

ပရိသတ်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြ၏။ အမေက မျက်ရည်တွေဝဲလို့။ အဖေကမူ ကျွန်မသည် လူတိုင်း၏ သမီးဖြစ်သွားပြီဟု ပြောသည်။

ထိုနေ့က တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပျက်ခဲ့၏။ အမေက ပထမဆုံး အကြိမ် လူကြားသူကြားထဲမှာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံ၏။ သူက အမြင်ခေါင်းမြီးခြုံနှင့်နေခဲ့ကာ သူ့မျက်နှာကို ကင်မရာရှေ့တွင် တစ်ခါမှ မပြဖူးခဲ့။ ဤသည်မှာ သူ၏ ကြီးစွာသော စွန့်လွှတ်ခြင်းဖြစ်၍ သူ့အတွက် အလွန်ခက်ခဲ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာစားချိန်တွင် ဟိုတယ်၌ အာတာလ်က ကျွန်မကိုပြော၏။

“မာလာလာရယ်၊ နင် ဘာကြောင့်ကျော်ကြားလာလဲဆိုတာ ငါ တော့ နားမလည်ဘူး။ နင် ဘာများလုပ်ခဲ့လို့လဲ”

ကျွန်မတို့ နယူးယောက်တွင် ရှိနေစဉ် တစ်ချိန်လုံး သူက လွတ်လပ် ရေးကျောက်ရုပ်၊ စင်ထရယ်ပန်းခြံနှင့် သူ၏ အကြိုက်ဆုံးကစား နည်း ဘေးဘလိပ်တို့ကိုသာ ပိုအာရုံစိုက်ခဲ့၏။

မိန့်ခွန်းပြောအပြီးတွင် ကျွန်မကိုထောက်ခံသော သဝဏ်လွှာ များစွာ ကမ္ဘာအနှံ့မှ ရောက်လာကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မနိုင်ငံမှတော့ အတော်ကြီးငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ၏။ တွစ်တာနှင့် ဖေ့စ်ဘွတ်တွင် ကျွန်မ၏ ပါကစ္စတန်လူမျိုး အစ်ကိုအစ်မများက ကျွန်မကို သိပ်အမြင် မကြည်ကြကြောင်း သိရ၏။

“မင်းရဲ့နိုင်ငံပုံရိပ်ကို မေ့သွားပြီ။ ကျောင်းကိုလည်း မေ့သွားပြီ။ သူက ကြာရင် နိုင်ငံခြားမှာ စည်းစိမ်ခံတဲ့ဘဝထဲမှာပဲ နှစ်မျောသွားလိမ့် မယ်”ဟုပင် ပြောကြ၏။

ကျွန်မအတွက်ကား ကိစ္စမရှိပါ။ သူတို့လည်း ခေါင်းဆောင်တွေ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေ များစွာမြင်ခဲ့ကြဖူးပြီ။ သူတို့က ကတိတွေပေးပြီး ဘာမှလုပ် မပေးခဲ့ကြ။ ပါကစ္စတန်မှာကလည်း နေ့တိုင်း အခြေအနေက ပိုပိုဆိုးလာနေ၏။ အဆုံးမသတ်နိုင်သော အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှု များက တစ်နိုင်ငံလုံးကို တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစေ၏။ လူတွေက တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ယုံကြည်မှုတွေ လျော့ပါးလာ၏။ ကျွန်မက လူတိုင်းကို သိစေချင်သည်မှာ ကျွန်မအတွက် ထောက်ခံကြ စရာမလိုပါ။ ကျွန်မ လုပ်ကိုင်နေသော ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပညာရေးအတွက်သာ ဝိုင်းကူကြ စေလိုပါသည်။

ကျွန်မ မိန့်ခွန်းပြောပြီးနောက် ရရှိသောစာများအနက် အံ့ဩစရာအ ကောင်းဆုံးစာမှာ ထောင်မှ မကြာခင်လွတ်လာသော တာလီဘန်တပ်မှူးတစ်ဦးထံမှစာဖြစ်၏။ သူ့နာမည်က အက်ဒချ်ရာရှစ်။ သူက ယခင်က ပါကစ္စတန်လေ တပ်မှဖြစ်သည်။ သူက ၂၀၀၃ ခုနှစ်

တွင် သမ္မတ မူရှာရာဖ်ကို လုပ်ကြံရန် ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ထောင်ထွား ခဲ့သည်။ သူက ပြောသည်မှာ တာလီဘန်က ကျွန်မတို့ ထိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ ပညာရေးလှုပ်ရှားမှုအတွက်မဟုတ်။ ကျွန်မက “သူတို့၏ အစွလာမ် စနစ်သစ် ထူထောင်ရန် ကြိုးပမ်းမှုကို မကောင်းပြော၍ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်မ အပစ်ခံရသည်ကိုကြား၍ သူ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမိ ကြောင်း၊ အပစ်ခံရမိ သူ့အနေနှင့် ကြိုတင်သတိပေးဖို့ကောင်းကြောင်း ရေးထား၏။ အကယ်၍ ကျွန်မ ပါကစ္စတန်ကိုပြန်လာလျှင် သူတို့ အနေဖြင့် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခေါင်းမြီးခြံ၍ ပြန်လာ ခဲ့ပါ။ ‘မာဒရာဆာ’ခေါ် အစွလာမ်ဘာသာသင်ကျောင်းကို သွားပါဟု ရေးထားသည်။

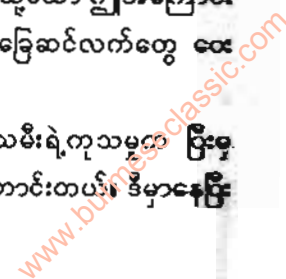
သတင်းစာဆရာများက သူ့ကို ပြန်ကြားစာရေးရန် တစ်ခုခု ပြန်ပြော ရန်ပြော၏။ သို့သော် ကျွန်မ ထင်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

တာလီဘန်က ကျွန်မတို့အုပ်ချုပ်သူများ မဟုတ်။ ဒါက ကျွန်မ ဘဝ။ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ နေရထိုင်ရမည်ဆိုသည်မှာ ကျွန်မရွေးချယ်စွာ သို့သော် မိုဟာမက်ဟန်နစ်ဖ်ကမူ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေး၏။ ဤတာလီဘန်စာက ကောင်းသည်။ လူများစုက ကျွန်မ သေနတ်ပစ်ခံ ရသည်ဟု မထင်ကြ။ ယခုစာက ကျွန်မသေနတ်ပစ်ခံရကြောင်း သက်သေခံလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်ဟုရေးခဲ့၏။

ကျွန်မ ပါကစ္စတန်ပြန်ရမည်ကို သိ၏။ သို့သော် ဤအကြောင်း အဖေ့ကို မည်သည့်အခါပြောပြော သူက ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ ထေး တတ်၏။

“မဟုတ်သေးဘူး အချစ်လေးရယ်။ သမီးရဲ့ကုသမှုတွေ ပြီးမှ မပြီးသေးတာ”။ သို့မဟုတ် “ဒီကျောင်းတွေက ကောင်းတယ်။ ဒီမှာနေပြီး

ပညာတွေ စုဆောင်းဦး။ ဒါမှ သမီး စကားလုံးတွေ ပိုအားကောင်းကောင်းသုံးနိုင်မှာ”ဟု ပြောတတ်၏။

သူပြောတာ မှန်သည်။ ကျွန်မ စာသင်ခွင့်သေးသည်။ ဗဟုသုတလက်နက်များနှင့် ကောင်းစွာလေ့ကျင့်လိုသေး၏။ သို့မှသာ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပိုမိုထိရောက်စွာ တိုက်ယူနိုင်မည်ဖြစ်၏။

ယနေ့ ကျွန်မတို့အားလုံး သိကြသည်မှာ ပညာရေးသည် ကျွန်မတို့ အခြေခံအခွင့်အရေးပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အနောက်တိုင်းမှာသာ မဟုတ်။ အစွလာမိများလည်း ဤအခွင့်အရေးကို ပေးထားပြီးသား။ တုရ်အန်ကျမ်းမြတ်တွင် ရေးထားသည်။ ထာဝရဘုရားသခင်က ကျွန်မတို့ကို အသိပညာရှိစေချင်သည်။ ကောင်းကင်ဘာကြောင့်ပြာသလဲ သိစေချင်၏။ သမုဒ္ဒရာတွေ ကြယ်တွေအကြောင်း သိစေချင်သည်။ ကျွန်မ အကြီးအကျယ် တိုက်ပွဲဝင်ရမည်ကို သိသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မူလတန်းကျောင်းပင် မတက်နိုင်သူ ကလေး ၅၇ သန်းရှိ၏။ ထိုအထဲတွင် ၃၂ သန်းက မိန်းကလေး။ ကျွန်မ၏နိုင်ငံ ပါကစ္စတန်သည် အဆိုးရွားဆုံးနေရာများတွင် တစ်နိုင်ငံဖြစ်၏။ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေတွင် ကလေးတိုင်း ပညာသင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ရေးထားပါလျက် ကလေး ၅.၁ သန်းသည် ကျောင်းမနေကြရ။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် ပညာမတတ်သူ လူကြီး သန်း ၅၀ နီးပါးရှိ၏။ ထိုအထဲတွင် သုံးပုံနှစ်ပုံက အမျိုးသမီးတွေ။ ကျွန်မအမေကဲ့သို့ အမျိုးသမီးတွေ။

မိန်းကလေးများလည်း ဆက်ပြီးအသတ်ခံနေရ၏။ ကျောင်းတွေလည်း ဆတ်ပုံးအခွဲခံနေရသည်။ မတ်လတွင် ကရာချီရှိ မိန်းကလေးကျောင်း အတိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရ၏။ ထိုကျောင်းကို ကျွန်မ ရောက်ဖူးသည်။ ဆုပေးပွဲတစ်ခု ကျင်းပခါနီး ကျောင်းအားကစားကွင်းထဲ လက်ပစ်ဗုံးပစ်သွင်းခံရခြင်းဖြစ်၏။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး အဗ္ဗဒူရာရှစ် ကွယ်လွန်

၏။ အသက် ၅ နှစ်မှ ၁၀ နှစ် အရွယ်ကလေးရှစ်ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့၏။ ရှစ်နှစ်သားလေးတစ်ဦးက မသန်မစွမ်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။ ဤသတင်းကြားရတော့ အမေ ငိုသည်။ ငိုသည်။

“ငါတို့ကလေးတွေများ အိပ်ပျော်နေရင် သူတို့ခေါင်းက ဆံဝင်တစ်မွေးတောင် မထိစေဖို့ ဂရုစိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်နဲ့လူတွေတကလေးတွေကို ပစ်ကြ၊ ဗုံးတွေခွဲကြနဲ့ သူတို့ရဲ့သားကောင်းကလေးတွေဆိုတာ သူတို့ ဂရုမစိုက်ကြဘူး။”

ဇွန်လတွင် ကွာတာမြို့၌ အသေခံပုံးခွဲသမားက မိန်းကလေးကောလိပ်ကို ဗုံးခွဲသွားသည်။ ဘတ်စ်ကားကို ဗုံးခွဲခဲ့၏။ ကျောင်းသူ ၄၀ ပါသည့်အထဲ ၁၄ ယောက် ကွယ်လွန်ရှာ၏။ ဒဏ်ရာရသူများကို ဆေးရုံပို့ရာ ထပ်ပစ်၍ အချို့သူနာပြုတွေ ထိမှန်ကြရ၏။

တာလီဘန်တွေကသာ ကလေးတွေကို ပစ်သတ်နေသည် မဟုတ်။ တစ်ခါတလေ ဒရန်းလေယာဉ်တွေကလည်းသတ်၏။ တစ်ခါတလေ စစ်ပွဲတွေ ကသတ်သည်။ တစ်ခါတလေ အငတ်ဘေးက သတ်သည်။ တစ်ခါတလေ သူတို့ မိသားစုက ပြန်သတ်သည်။ ဇွန်လတွင် ဂီလ်ဂစ်ဆိုသော ဆွပ်မြို့၏မြောက်ဘက် မြို့လေးတွင် ကျွန်မအရွယ် မိန်းကလေးနှစ်ဦး အသတ်ခံရ၏။ ရိုးရာဝတ်စုံဝတ်၊ ခေါင်းမှာ ပဝါစည်းလျက် မိုးရွာထဲတွင် ကနေသည်ကို ဗီဒီယိုအွန်လိုင်းတင်၍ အသတ်ခံရခြင်း။ သူတို့၏ အဖေတူ အမေကွဲအစ်ကိုက ပြန်သတ်ခြင်းဖြစ်၏။

ယနေ့အခါတွင်မူ ဆွပ်သည် အခြားနေရာများထက် ပိုပြီး ငြိမ်းချမ်းနေ၏။ သို့သော် စစ်တပ်ကတော့ နေရာတကာ ရှိနေဆဲ။ သူတို့တာလီဘန်ကို မောင်းထုတ်ပြီးသည်ဆိုသည့်နောက် လေးနှစ်အကြား ဖတ်စ်လူလည်း လွတ်နေဆဲ။ ကျွန်မတို့ ဘတ်စ်ကားမောင်းသမားလည်း အထိန်းသိမ်းခံရဆဲ။ တချို့က ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအတွက်

တောင်းကင်ဘုံပမာဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်မတို့ ဌာနသည် ယခုတော့ ထိတ်လန့် စရာဒေသဖြစ်နေပြီ။ နိုင်ငံခြားသားတွေ လာလည်ချင်လျှင် အစွလာမာဘတ်အာဏာပိုင်များထံမှ ကန့်ကွက်ရန်မရှိကြောင်း လက်မှတ်ရယူရ၏။ ဟိုတယ်နှင့် လက်မှုပစ္စည်းဆိုင်တွေက ဟာလာ ဟင်းလင်း။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ မလာမချင်း ဘာမှအရောင်း အဝယ်ရှိမည်မဟုတ်။

လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်က ကျွန်မ နေရာများစွာရောက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ဇာတိသည်သာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးဟု ကျွန်မ မြင်၏။ ကျွန်မဇာတိမြေကို မည်သည့်အချိန် ပြန်မြင်ရမည်ကို ကျွန်မ မသိ။ သို့သော် နောက်တော့ ရောက်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်၏။ ရန်ဇန် ဥပုသ်ကာလက ကျွန်မခြံထဲတွင် စိုက်ခဲ့သော သရက်စေ့က ယခု ဘာဖြစ် နေနေသလဲ မသိ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ ရေလောင်းနေလျှင် တစ်နေ့တွင် အနာဂတ်မျိုးဆက် သားလေးသမီးလေးများက အသီးကို ခူးဆွတ်ခံစားနိုင်ကြမည်။

ယနေ့ ကျွန်မ မှန်ထဲတွင် ကြည့်ပြီး တစ်စက္ကန့်မျှ စဉ်းစားမိ သည်။ တစ်ခါက ကျွန်မ ထာဝရဘုရားရှင်ကို အရပ်တစ်လက်မ နှစ်လက်မလောက် ပိုရှည်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိ၏။ သို့သော် ဘုရားရှင် က ကျွန်မကို ကောင်းကင်ထိရောက်အောင် အရပ်မြှင့်ပေးခဲ့ရာ ကျွန်မ အရပ်ကို ကျွန်မဘာသာပင် တိုင်းလို့မရတော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ဘုရား သခင်ကို ကတိအတိုင်း ကုသိုလ်ပြုရ၏။

ကျွန်မ ထာဝရဘုရားသခင်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ကျွန်မ အလ္လာကို ကျေးဇူးတင်၏။ ကျွန်မ သူ့ကို တစ်နေ့လုံး စကားပြော၏။ သူသည်သာ အကြီးမားဆုံးဖြစ်၏။ ဤမျှ ကျွန်မမြင့်မားလာသဖြင့် ကျွန်မ တာဝန်

များစွာရှိလာသည်။ အိမ်တိုင်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ၊ လမ်းတိုင်း ငြိမ်းချမ်း ပါစေ။ ရွာတိုင်း၊ နိုင်ငံ တိုင်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ။ ဤသည်က ကျွန်မ အိမ်မက်။ ကမ္ဘာပေါ်က ယောက်ျားလေးတိုင်း မိန်းကလေးတိုင်းအတွတ် ပညာရေး၊ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး သူငယ်ချင်းအားလုံးနှင့် စာအုပ်တွေ ကိုင်ဖတ်ကြတာက ကျွန်မ အခွင့်အရေး။ လူသားတိုင်း ပျော်ရွှင်စွာအပြုံး တွေ မြင်ချင်တာက ကျွန်မ ဆုတောင်း။

ကျွန်မ မာလာလာ။ ကျွန်မ ကမ္ဘာကြီးက ပြောင်းလဲသွားပြီ။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ မပြောင်းလဲပါ။

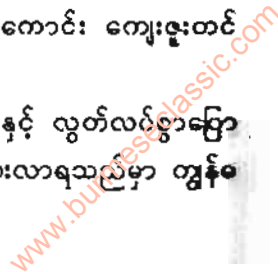

www.burmeseclassic.com

အသိအမှတ်ပြုခြင်း

လွန်ခဲ့သောနှစ်က ကျွန်မကို လူ၏အစွန်းရောက်မုန်းတီးမှုနှင့် ထာဝရဘုရားရှင်၏ အကန့်အသတ်မဲ့မေတ္တာ နှစ်မျိုးလုံးကို ပြသခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် လူများစွာက ကျွန်မကို ကူညီခဲ့ကြရာ သူတို့အမည်တို့ ဖော်ပြပါက စာအုပ်သစ် တစ်ခုပင်ထပ်ထုတ်ရဦးမည်။ သို့သော် ကျွန်မ အတွက် ဆုတောင်းပေးသူ ပါကစ္စတန်မှ လူတိုင်းနှင့် ကမ္ဘာပေါ်မှ လူတိုင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ကျွန်မကျသွားချိန်တွင် တက်လာကြ သော ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး၊ ကျောင်းသားအ ရွယ်ကလေး ငယ်အားလုံး၊ အခြားသော ထောက်ခံအားပေးသူအားလုံးကို ကျေးဇူး တင်ပါသည်။ ပန်းစည်းများမှ ပန်းပွင့်လွှာတစ်ခုစီကိုလည်းကောင်း၊ ကတ်ပြားနှင့် သဝဏ်လွှာများအတွက်လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင် ပါသည်။

ကျွန်မ၏ လွတ်လပ်စွာတွေးတောခွင့်နှင့် လွတ်လပ်စွာပြော ဆိုခွင့်ကို လေးစားသော ဖခင်တစ်ဦးမှ မွေးဖွားလာရသည်မှာ ကျွန်မ

အလွန်ကံကောင်းလှ ပါသည်။ ဖခင်က သူ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးယာဉ်တွင် ကျွန်မကို အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ပြုသည်မှာလည်း ကံကောင်း၏။ အမေဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မကို အားပေးရုံမက အဖေသည်လည်း ကျွန်မ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပညာရေးလှုပ်ရှားမှုတွင် အားပေးခဲ့၏။

ဆရာ ဆရာမများကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်၏။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းပြဌာန်းစာအုပ်များတွင် မပါသောစာရာများ ဖြစ်သည့် သည်းခံမှု၊ ခံနိုင် ရည်ရှိမှုနှင့် အမှုအကျင့်များကို သင်ပေးသော ဆရာမ မစ်အူလ်ဖက်။

ကျွန်မ ပြန်လည်နာလန်ထကောင်းမွန်လာသည်ကို လူများစွာက အံ့ဩကြသည်။ ထိုအတွက် ကျွန်မ ဆွပ်ဖဟိုဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြု ဆရာမများ၊ စီအမ်အိတ်ချ် ပက်ရှပ်နှင့် အေအက်ဖ်အိုင်စီ ရာဝါလ်ပင်ဒီဆေးရုံမှ ဆရာဝန်သူနာပြုများ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏ သူရဲကောင်းများဖြစ်ကြသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးဂျူနီတ်နှင့် ဒေါက်တာမွမ်တပ်စ်။ သူတို့အချိန်မီ မှန်ကန်စွာခွဲစိတ်မှု သာမပြုခဲ့လျှင် ကျွန်မသေဆုံးမည်မှာ သေချာ၏။ ကျွန်မ ခွဲစိတ်ပြီးနောက် ကျွန်မ၏ အဓိကကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို ကယ်တင်ပေးသူ ဗိုလ်မှူးချုပ် အက်စ်လမ်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကျွန်မကို ကုသရာတွင် အထူးစိတ်ဝင်တစား ကူညီခဲ့သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကယာနီနှင့် မေတ္တာတို့ ဂရုစိုက်မှုတို့ဖြင့် ကျွန်မကို သန်စွမ်းအောင်လုပ်ပေးသူ သမ္မတကြီး ဇာဒါရီနှင့် မိသားစုကို အလွန်အမင်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သူတို့၏ လေယာဉ်ကို အသုံးပြုခွင့်ပေးသော ယူအေအီး အစိုးရနှင့် အိမ်ရှေ့မင်းသား မိုဟာမက်ဘင်ဇာယက်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဒေါက်တာဂျာဗစ် ကေယာနီဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ မှောင်မိုက်သော

နေ့ များတွင် ကျွန်မ ရယ်မောအောင်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ သူက ကျွန်မအတွက် ဖခင်ပမာပင်ဖြစ်၏။ သူက ယူကေတွင် ကုသခွင့် ရသည့် ကိုယ်လက်ပြန်လည် သန်စွမ်းအောင်လုပ်ဆောင်မှုတို့တွင် သူက နာမည်ကွယ်မှလူဖြစ်၏။ ဒေါက်တာ ဖီအိုနာသည် ကျွန်မတို့ စိတ်သက်သာအောင် လုပ်ပေးသည်သာမက ယူကေတွင်လည်း ကျွန်မတို့ အသုံးစောင့်ရှောက်သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ကြေကွဲစရာ ဇာတ်လမ်းကို အမှန်အတိုင်းပြောပြခဲ့သူအဖြစ်လည်း ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဘာမင်ဂန်ရှိ ဘုရင်မ အဲလစ်ဇဘတ်ဆေးရုံမှ ဝန်ထမ်းများကား အံ့မခန်းပင်။ ဂျူပီနှင့် သူ၏သူနာပြုအဖွဲ့များ ကျွန်မကို အလွန်ပင်ညှာတာ၏။ အက်သ်နှင့် ကိတ်သ်တို့ကား သူနာပြုများဖြစ်သည်သာမက ကျွန်မ၏ ချစ်အစ်မများလည်းဖြစ်သည်။ သီးသန့်ကျေးဇူးတင်ရမည့်သူမှာ ယမာချောင်ဇရီး၊ သူက ကျွန်မကို အထူးဂရုစိုက်သည်။ ကျွန်မလိုသမျှ အကုန်ပြုညီဆည်းပေးသည်။ ဧကအက်ဖ်စီ ကင်တပ်ကီကြတ်ကြော်ကိုပင် နေ့တိုင်းသွားဝယ်ပေးရသူ။

ကျွန်မအပြုံးကို ပြန်လည်ရှင်သန်လာအောင် ဖန်တီးပေးသူ မစ္စတာ ရစ်ချစ်အာဗင်။ ကျွန်မ၏ခေါင်းခွံ ပြန်တပ်ပေးသူ မစ္စအင်ဝင်ဂိုက်တို့ကိုလည်း အထူးဖော်ပြပေးရန်လို၏။

ဖီအိုနာအလက်ဇန္ဒားက မီဒီယာကို ကောင်းစွာထိန်းသိမ်းလုပ်ဆောင် ပေးသည့်အပြင် ကျွန်မ ကျောင်းနေဖို့ရော၊ ကျွန်မမောင်လေးများ ကျောင်းနေဖို့ ပါ အမြဲ အပြုံးလေးဆောင်လျက် ကူညီပေးသူဖြစ်၏။

ရီဟာနာဆာဒစ်ကား သူ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကုထုံးဖြင့် ကျွန်မ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် လုပ်ပေး၏။

ရီဇာရှာဟစ်နှင့် သူ့မိသားစုတို့သည် မာလာလာရုံပုံငွေထံ ကူညီထူ ထောင်ပေးသော အံ့မခန်းကြင်နာတတ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။

ဤရုံပုံငွေကို ထူထောင်ရာတွင် ကူညီသူ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်အဖွဲ့အစည်းများအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကုလသမဂ္ဂဖောင်ဒေးရှင်းမှ မိဂ်နစ်စမစ်၊ ဗိုက်တယ် ဗြိုက်စ်နှင့် သီးစ်ပေ့စ်၊ မာလာလာရန်ပုံငွေ ထူထောင်ရာတွင် အထူးကူညီပံ့ပိုးသော ဆာမာဖီနာလာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အီဒယ်လ်မင်မှ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျေမီလွန်ဒီနှင့် သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လော်ရာခရွတ်စ်။ သူတို့မရှိလျှင် ကျွန်မ အဖေ ရှားသွားနိုင်သည်။

ပညာရေးကို ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားမှုဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးသူ ဂေါ်ဒွန်ဘရောင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သူ့ရုံးဝန်ထမ်းများကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သည်။ အစမှနေ၍ အလွန်ကူညီသူ ဘန်ကီမွန်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သည်။

လန်ဒန်ရှိ သံအမတ်ကြီး ဂါဂျစ်ရှယ်ဆူးလ်ဟာဆန်၊ သံမှူးကြီး အက်စ်တပ်ဘ်ဟာဆန်ခန်နှင့် သူ့ဇနီး အီရန်ဂီလာနီတို့သည်လည်း အထူးကူညီကြ၏။ ဤတိုင်းပြည်တွင် ကျွန်မတို့မှာ သူစိမ်းတွေဖြစ်ရာ သူတို့က နေစရာထိုင်စရာ ကူညီမှု အဆင်ပြေပါမည်။ ယာဉ်မောင်း ရှာဟစ်ဟူစ်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်၏။

စာအုပ်အနေဖြင့်၊ ခရစ်စတီနာကို အထူးကျေးဇူးတင်ရမည်။ ကျွန်မ အိမ်မတ်များကို သူက အကောင်အထည်ဖော်ပေးခဲ့၏။ ဆိုင်ဘာပတ်တွန်ကာဝါ သို့မဟုတ် ပါကစ္စတန်မှမဟုတ်ဘဲ အံ့ဩလောက်ဖွယ်မေတ္တာကို ပြသကာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံကို နားလည်မှုပေးနိုင်စွမ်းသည် သူလိုလူမျိုးရှိသည်ကို ကျွန်မတို့ စိတ်ပင်မကူးမိကြပါ။

စာပေဆိုင်ရာ ကိုယ်စားလှယ် ကာရိုလီနာဆတ်ဂွန်ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် တွေ့သည်ကလည်း ကျွန်မတို့ ကံကောင်း၏။ သူက

စိတ်ရောလူပါနှစ်ကာ ဤစီမံကိန်းကြီးကို ဇောက်ချဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ အလွန်တော်သော အယ်ဒ်ကာအဖွဲ့ဖြစ်သည့် ဂျူဒီကလိန်းနှင့် အာဇူတာရှင်ကိုလည်း ကျွန်မတို့ဇာတ်လမ်းကို အကောင်းဆုံး ပုံဖော် ပေးခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မ၏ဆရာလည်းဖြစ်၊ အဖေ၏မိတ်ဆွေကြီးလည်းဖြစ်သူ အဗ္ဗဒူဟိုက်ကာကာက သေသေချာချာ ဤစာအုပ်ကို သုံးသပ်ပေး၍ ကျေးဇူးတင်ရ၏။ အဖေ၏မိတ်ဆွေ အင်နမ်အလ်ရာဟင်ကလည်း ကျွန်မတို့ဒေသအကြောင်း တန်ဖိုးရှိသောအချက်အလက်များ ပေးခဲ့၏။

မာလာလာရုံပုံငွေကို ရက်ရောစွာ လှူဒါန်းသော အင်ဂျလီနာဂျီလီ ကိုလည်း ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ခူရားလ်ကျောင်းမှ ဆရာ ဆရာမအားလုံး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ကျွန်မအဖေ မရှိစဉ် ကျောင်းကို ရှင်သန်အောင်ထိန်းသိမ်းပေးကြသူများဖြစ်၏။

ရှာဟီဒါ ချောင်ဂူရီ ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ကျွန်မတို့ အိမ်တံခါးဝကို ရောက်လာစေရန် ဖန်တီးပေးသူ ထာဝရဘုရားရှင်ကိုလည်း ကျွန်မတို့ ကျေးဇူးတင်သည်။ သူက ကျွန်မတို့မိသားစုတို့ အံ့မခန်း ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့၏။ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်အစစ်အမှန်ကို သူထံမှ ကျွန်မတို့ သင်ယူခွင့်ရခဲ့ကြ၏။

နောက်ဆုံးပြောရမည့်သူမှာ ကျွန်မကို ထောက်ပံ့ကူညီမှုပေးသော သူငယ်ချင်းကောင်း မိုနီဘာနှင့် ကျွန်မကို ကလေးတစ်ယောက်ထံ ရှိနေအောင် လုပ်ပေးကြသော ကျွန်မမောင်လေးများဖြစ်ကြသည့် ခူဇူလ်နှင့် အာတာလ်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မာလာလာရုံဆုပ်ပံ့ပေး

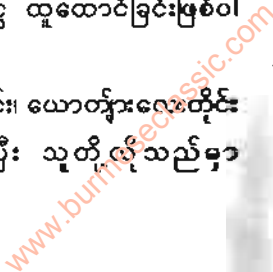

မာလာလာရုံပွင့်

ဤစာအုပ်ရေးခြင်း၏ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်မှာ သန်းနှင့်ချီသော ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မိန်းကလေးများအားလုံးကိုယ်စား ကျွန်မ အသံတို့ မြင့်ပြောလို၍ ဖြစ်၏။ ကျောင်းနေခွင့်ကို ငြင်းပယ်ခံရသော မိန်းကလေးများကိုယ်စား အသံမြင့်၍ ကျွန်မပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ ဇာတ်လမ်းသည် မိန်းကလေးများကို အသံမြင့်ပြောရန် လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ရည်မှန်းချက်က ထိုမျှနှင့် မရပ်သေးပါ။ ကျွန်မရည်မှန်းချက်၊ ကျွန်တော်တို့ရည်မှန်းချက်သည် မိန်းကလေးများ ပညာသင်ရန်ကို ပြတ်ပြတ်သား သားတောင်းဆိုရန်ဖြစ်၏။ သူတို့ဘဝနှင့် အသိုင်းအဝန်းကို ပြောင်းပစ်ရန် တွန်း အားပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မ မာလာလာရုံပွင့် ထူထောင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မာလာလာရုံပွင့်သည် မိန်းကလေးတိုင်း၊ ယောက်ျားလေးတိုင်းသည် ကမ္ဘာကို ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိကြပြီး သူတို့လိုသည်မှာ

အခွင့်အလမ်းသာဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်ထား၏။ မိန်းကလေးများ ဤအခွင့်အရေးရရန်အတွက် ရံပုံငွေက သူတို့၏ဒေသခံ လူမှုအသိုင်း အဝန်းများကို စွမ်းအားမြှင့်ပေးရန်တွင် ကြိုးစားပြီး ရင်းနှီး မြှုပ်နှံ ပေးမည်ဖြစ်၏။ ရိုးရာချဉ်းကပ်မှုများပေါ်တွင် တီထွင်သော အဖြေများ တိုးမြှင့်ပေါင်းစပ်ပေးသည်။ အခြေခံစာတတ်မြောက်မှုသာမက ကိရိယာ တန်ဆာပလာ၊ အတွေးအခေါ်၊ တွန်ရက်များကိုပါပေးပြီး မိန်းကလေး များကို သူတို့၏အသံများ ရွာတွေ့စေရန်နှင့် ပိုမိုကောင်းမွန်သော နက်ဖြန်ကို ဖန်တီးပေးနိုင်ရန်ဖြစ်၏။

ဤကိစ္စကို သင်တို့အားလုံးလည်း ပါဝင်ကြကာ ကျွန်မတို့ အတူတူ မိန်းကလေးများပညာရေးကို စစ်မှန်သောဦးစားပေးမှုဖြင့် တိုးမြှင့်လုပ်ဆောင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ရည်မှန်းချက်ကို ကျေးဇူးပြု၍ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် ကြပါ။

malalafund.org တွင် အသေးစိတ်ရှာဖွေကြပါ။

Facebook.com/MalalaFund နှင့် Twitter.com/MalalaFund တွင် ပါဝင်ဆွေးနွေးကြပါ။